ken grimWood

replay

World Fantasy Award

Ken Grimwood

Replay

Traducere din limba engleză:
Antuza Genescu

Kenneth Milton Grimwood (1944–2003) s-a născut şi a crescut în Florida. A studiat psihologia la New York, apoi a lucrat ca director de ştiri la un post de radio din Los Angeles. În acelaşi timp a scris romane, atât sub propriul său nume, cât şi sub pseudonim. După succesul cu *Replay* s-a dedicat exclusiv scrisului. A debutat ca romancier în 1976, cu *Breakthrough,* care combină SF-ul cu elemente horror. În anul 1987 a publicat *Replay,* care în 1988 a obţinut Premiul World Fantasy. Extrem de popular, volumul a fost inclus pe lista celor mai bune o sută de romane fantastice moderne şi a stat la baza mai multor filme, printre care *Ziua cârtiţei.* A murit la 59 de ani, înainte de a fi reuşit să termine romanul conceput ca o urmare la *Replay.*

Cuprins

Pentru mama şi tata

Unu

Jeff Winston vorbea la telefon cu soţia lui când a murit.

– Trebuie..., spuse ea, dar el nu mai auzi ce anume trebuia, pentru că o greutate mare îi apăsă brusc pieptul, oprindu-i respiraţia. Receptorul îi scăpă din mână şi sparse prespapierul de sticlă de pe birou.

Cu o săptămână înainte, soţia sa îl întrebase acelaşi lucru: „Ştii ce ne trebuie, Jeff?” Apoi urmase o pauză – nu nesfârşită, nu finală, ca aceasta de acum, dinaintea morţii, ci una temporară, perceptibilă. El stătea la masa din bucătărie, în ceea ce Lindei îi plăcea să numească „separeul pentru micul dejun”. Nu era chiar un separeu, ci un spaţiu între frigider şi uscătorul de rufe, unde aşezaseră o măsuţă de plastic şi două scaune. Linda tăia ceapă pe tejghea când rosti întrebarea şi poate că tocmai lacrimile din colţul ochilor ei îl puseseră pe gânduri şi-l făcuseră să considere întrebarea mai importantă decât era în realitate.

– Ştii ce ne trebuie, Jeff?

El ar fi trebuit să întrebe „Ce anume, iubito?”, absent şi distrat, citind în *Time* articolul lui Hugh Sidey despre preşedinţie. Dar Jeff nu era distrat şi nici nu-l interesau aiurelile lui Sidey. Era mai concentrat şi mai conştient decât fusese de multă vreme încoace. Aşa că tăcu preţ de câteva clipe. Privi lacrimile false din ochii Lindei şi se gândi la lucrurile de care aveau nevoie ei doi, el şi ea.

Pentru început, le-ar prinde bine să plece undeva, să urce în avion şi să zboare spre un loc cald, cu vegetaţie abundentă, Jamaica sau Barbados, poate. Nu mai avuseseră o vacanţă adevărată de cinci ani, de când făcuseră turul Europei, pe care îl planificaseră îndelung, dar care îi dezamăgise. Nu puse la socoteală vizitele anuale la părinţii lui, în Orlando, Florida, sau la familia Lindei, în Boca Raton – simple incursiuni într-un trecut din ce în ce mai îndepărtat. Nu, aveau nevoie de o săptămână, o lună chiar, petrecută pe o insulă necunoscută şi izolată, unde să facă dragoste pe plaja nemărginită şi pustie, iar noaptea să asculte muzica reggae plutind în aer, ca mireasma florilor roşii, fierbinţi.

Pe urmă, le-ar trebui o casă mai mare, cum sunt cele vechi şi impunătoare de pe Upper Mountain Road, în Montclair, pe lângă

care au trecut cu maşina în atâtea duminici nostalgice. Sau în White Plains, o locuinţă cu douăsprezece camere în stil Tudor, pe Ridgeway Avenue, lângă terenul de golf. Nu că ar fi vrut să se apuce de golf, însă zonele acelea întinse, verzi şi îmbietoare, cu nume ca Maple Moor sau Westchester Hills, ar fi fost nişte împrejurimi mai frumoase decât rampele de acces de pe autostrada Brooklyn-Queens şi pistele de aterizare ale aeroportului Laguardia.

Îşi mai doreau şi un copil. Linda probabil că-i simţea lipsa mai mult decât el. Jeff îşi imaginase întotdeauna copilul lor nenăscut ca pe un puşti de opt ani, deja trecut de dificultăţile copilăriei, dar încă neajuns la pubertate şi la chinurile ei. Un copil cuminte, nu foarte drăguţ sau precoce. Băiat, fată, nu conta; un copil al ei şi al lui, care să pună întrebări caraghioase, să stea prea aproape de televizor şi să se dezvolte în felul lui, cu sclipirile propriei personalităţi.

Dar n-or să aibă niciun copil. Ştiau asta de ani de zile, de când Linda avusese o sarcină extrauterină în 1975. Şi nici n-or să aibă casă în Montclair sau White Plains. Funcţia de redactor coordonator de ştiri pe care o deţinea Jeff la postul de radio WFYI din New York avea o denumire preţioasă şi părea mai avantajoasă decât era în realitate. Poate că o să treacă totuşi la televiziune. Dar la patruzeci şi trei de ani, mutarea lui devenea tot mai improbabilă.

Trebuie, trebuie... să stăm de vorbă, îşi zise Jeff. Să ne privim în ochi şi să ne spunem: n-a mers. Nimic nu le-a reuşit, nici romantismul, nici pasiunea, nici planurile foarte ambiţioase. Toate au dispărut şi nu e nimeni de vină. Pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

Dar sigur că nu vor proceda aşa. Tocmai în asta consta eşecul lor, în faptul că rareori îşi discutau dorinţele profunde, fără să pomenească vreodată de sentimentul acut de neîmplinire ridicat între ei asemenea unui zid.

Cu dosul palmei, Linda îşi şterse o lacrimă superficială, de la ceapă.

– M-ai auzit, Jeff?

– Da.

– Ceea ce ne trebuie nouă, repetă ea, privind spre el, dar nu în ochii lui, e o perdea de duş nouă.

Cu siguranţă, tot cam aşa ceva voia să-i spună la telefon şi înainte ca el să moară, „... zece ouă” sau „... o cutie cu filtre de

cafea”, probabil că aşa s-ar fi terminat propoziţia ei.

Dar de ce se gândea el la toate astea? Era pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu! Oare gândurile de acum, ultimele lui gânduri, n-ar trebui să fie mai grave, mai serioase? N-ar trebui să-i treacă prin faţa ochilor cele mai importante momente din viaţă, să revadă cei patruzeci şi trei de ani derulându-se cu viteza fulgerului? Nu aşa se întâmplă cu cei care se îneacă?

Iar lui i se părea că se îneacă treptat, cu fiecare secundă. Greutatea din piept era infernală, încerca zadarnic să respire, o umezeală lipicioasă îi cuprindea tot corpul, iar transpiraţia sărată i se scurgea de pe frunte în ochi, usturându-l.

Înec. Moarte. Nu, la naiba, nu, era într-o lume ireală, a florilor, a animalelor sau a altor oameni. Bătrâni, bolnavi. Nenorocoşi.

Căzu cu faţa pe birou, obrazul drept apăsând dosarul pe care se pregătea să-l studieze când îl sunase Linda. Crăpătura din prespapier se deschidea ca o peşteră în faţa ochiului său rămas căscat: crăpase parcă tot Pământul, reflectând doar imaginea deformată a agoniei din trupul său. Prin sticla spartă vedea cifrele luminoase ale ceasului digital aflat deasupra raftului cu cărţi:

13:06 18 OCT 1988

Apoi nu mai rămase nimic la care să evite să se gândească, pentru că şirul gândurilor i se întrerupse cu totul.

* * *

Nu putea respira.

Normal că nu putea respira, doar era mort. Dar dacă era mort, cum de-şi dădea seama că nu poate respira? Cum de-şi mai dădea seama de ceva, orice?

Îşi răsuci capul sub pătura adunată şi trase aer în piept. Era stătut, umed şi îmbâcsit de mirosul propriei transpiraţii.

Deci nu era mort. Nu se bucura, după cum nu se îngrozise mai devreme la gândul că avea să moară. Poate că, în secret, îşi dorise moartea. Acum lucrurile vor merge la fel ca înainte: va fi tot nemulţumit, ros de ambiţii şi speranţe pierdute care fie provocaseră, fie fuseseră provocate de mariajul său ratat, nu mai ştia sigur.

Îşi trase pătura de pe faţă şi dădu la o parte cu piciorul cearceaful şifonat. În camera întunecată se auzea muzică, dar foarte încet. O piesă veche, *Da Doo Ron Ron,* cântată de una

dintre formaţiile feminine ale lui Phil Spector.

Buimac, Jeff pipăi după un comutator. Sau era într-un pat de spital, în urma celor petrecute la el în birou, sau acasă, trezindu-se dintr-un coşmar mai înspăimântător decât altădată. Găsi veioza şi-o aprinse. Se afla într-o încăpere mică, dezordonată, plină de haine şi cărţi împrăştiate pe podea sau aruncate grămadă pe două scaune şi două birouri. Nu era nici la spital, nici în dormitorul lui şi al Lindei, însă locul i se părea cunoscut.

O femeie goală îi zâmbea dintr-o fotografie lipită pe perete. Era un poster din *Playboy,* unul dintre acelea duble, de colecţie. Bruneta cu forme pline stătea ruşinoasă pe burtă, pe o saltea cu aer, pe duneta unei bărci. Costumul ei de baie cu picăţele albe şi roşii era legat de balustradă. Cu părul negru, aranjat cu grijă sub bereta de marinar şi lucios de la fixativ, aducea puţin cu Jackie Kennedy tânără.

Pe ceilalţi pereţi se aflau tot fotografii desuete, pentru adolescenţi din alte vremuri, înfăţişând lupte cu tauri, imaginea mărită a unui Jaguar XK-E şi coperta veche a unui album de Dave Brubeck. Deasupra unuia dintre birouri se întindea o pânză în roşu, alb şi albastru, pe care scria „FUCK COMMUNISM” cu litere din steluţe şi dungi. Jeff zâmbi; îşi comandase şi el unul exact la fel, de la fiţuica lui Paul Krassner, *The Realist,* şocantă în anii studenţiei lui...

Se ridică brusc în capul oaselor, auzindu-şi bătăile accelerate ale inimii.

Veioza aia veche, în formă de S, de pe biroul cel mai apropiat de uşă ieşea întotdeauna din suport când o muta, îşi aminti el. Iar pe covoraşul de lângă patul lui Martin se întindea o pată mare, de culoarea sângelui – da, chiar acolo – rămasă de când se furişase pe scări cu Judy Gordon, iar ea, dansând prin cameră pe muzica trupei *The Drifters,* vărsase o sticlă de Chianti.

Senzaţia vagă de confuzie pe care o simţise la trezire se transformase într-o buimăceală completă. Împinse aşternutul la o parte, coborî din pat şi se îndreptă tremurând spre unul dintre birouri. Parcurse repede cu privirea cărţile îngrămădite pe el: *Tipare culturale, Copilărind în Samoa, Populaţii statistice.* Sociologie 101. Dr... cum? Danforth, Sanborn? Întotdeauna mâncase în partea cealaltă a campusului studenţesc, într-o sală mare şi igrasioasă, la opt dimineaţa. Luă cartea de Benedict şi o răsfoi. Găsi pasaje subliniate cu linii groase şi note scrise de mâna lui pe marginea paginilor.

„... postul de radio WQXI a ales şlagărul săptămânii: cântecul celor de la Crystal! Piesa următoare e pentru Bobby din Marietta, de la Carol şi Paula. Fetele astea drăguţe vor să-i spună, odată cu Chiffons, că e *Un băiat grozaaav...”*

Jeff închise radioul şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Observă, stânjenit, că avea o erecţie. De când nu se mai excitase aşa, fără ca măcar să se gândească la sex?

Da, era momentul să înţeleagă ce se petrece. Cineva îi juca o festă groasă, dar el nu cunoştea pe nimeni care să se ţină de feste. Şi chiar dacă ar fi cunoscut, cine s-ar fi deranjat în halul ăsta? Cărţile alea cu notiţele lui pe margini fuseseră aruncate cu ani în urmă, nimeni nu le-ar fi putut reface atât de precis.

Pe birou era şi un exemplar din *Newsweek,* cu un articol despre demisia cancelarului vest-german, Konrad Adenauer, semnalat pe copertă. Numărul era din 6 mai 1963. Jeff se uită atent la dată, sperând să găsească o explicaţie raţională pentru situaţia în care se afla. Nu-i veni în minte niciuna.

Uşa se deschise brusc, iar clanţa din interior lovi cu zgomot un raft de cărţi. Întotdeauna se întâmpla aşa.

– Hei, ce mai cauţi aici? E unsprezece fără un sfert. Credeam că azi, de la ora zece, ai test la literatură americană.

Martin stătea în uşă, cu o sticlă de coca-cola într-o mână şi un teanc de cărţi în cealaltă. Martin Bailey, colegul lui de cameră din anul întâi, cel mai bun prieten în studenţie şi timp de câţiva ani după absolvire.

Martin se sinucisese în 1981, imediat după divorţ şi după falimentul care i-a urmat.

– Ce faci, îl întrebă Martin, ai de gând să-l pici?

Uimit şi tăcut, Jeff îşi privi prietenul mort de atâta vreme: nu începuse încă să chelească, avea acelaşi păr negru şi des, iar pe faţa neridată şi în ochii luminoşi, de adolescent, nu se citea durere.

– Ce-ai păţit, Jeff? Te simţi bine?

– Nu... nu prea.

Martin râse şi-şi azvârli cărţile pe pat.

– Mie-mi spui? Acum ştiu de ce m-a avertizat tata să nu amestec scotch-ul cu bourbon-ul. Ai agăţat o gagică pe cinste aseară la Manueps; Judy te-ar fi omorât dac-ar fi fost acolo. Cum o cheamă?

– Ăăă...

– Hai, că nu erai chiar aşa de beat. Ai de gând s-o suni?

Jeff se răsuci, tot mai panicat. Ar fi avut foarte multe lucruri să-i spună lui Martin, dar niciunul n-ar fi avut mai mult sens decât situaţia idioată în care se afla.

– Ce-i cu tine, omule? Pari cu totul dat peste cap.

– Păi… trebuie să ies afară. Am nevoie de aer.

Martin îi aruncă o privire încruntată, nedumerită.

– Da, aşa s-ar zice…

Jeff apucă o pereche de pantaloni uşori, de armată, azvârliţi neglijent pe scaunul de la biroul lui, apoi deschise dulapul de lângă pat şi scoase o cămaşă de bumbac şi o jachetă de velur.

– Du-te la cabinetul medical, îl sfătui Martin. Spune-le că ai gripă. Poate că Garrett o să te lase să dai testul altădată.

– Da, sigur.

Se îmbrăcă repede şi încălţă nişte pantofi din piele. Mai avea puţin şi se sufoca, dar se forţă să respire normal.

– Nu uita de *The Birds* diseară. Ne întâlnim cu Paula şi Judy la Dooley’s, la şapte; mai întâi o să mâncăm ceva.

– În regulă. Ne vedem mai târziu.

Jeff ieşi în hol şi închise uşa. Găsi scările şi coborî în fugă trei etaje, aruncând un salut unuia dintre tinerii care, trecând pe lângă el, îl strigă pe nume.

Holul era exact aşa cum şi-l amintea: camera cu televizorul pe dreapta, goală acum, dar arhiplină când se transmiteau evenimente sportive sau imagini din cosmos; un grup de fete chicotind, aşteptându-şi prietenii la baza scărilor pe care nu aveau voie să urce; automatele de coca-cola aliniate vizavi de afişierele pe care studenţii lipeau anunţuri că vând sau cumpără maşini, cărţi, apartamente ori fac excursii la Macon, Savannah sau Florida.

Afară, sângerii erau în floare, dând campusului o strălucire alb spre roz, în care parcă se reflecta marmura albă a măreţelor clădiri greco-romane. Se afla la Emory, nu încăpea îndoială: cel mai mare efort depus de Sud pentru a construi o universitate clasică, în stil Ivy League, una pe care regiunea s-o considere numai a ei. Atemporalitatea căutată a arhitecturii îl dezorienta; trecând în fugă prin curte, pe lângă bibliotecă şi facultatea de drept, Jeff înţelese că putea fi în anul 1988, dar la fel de bine putea fi şi în 1963. Nu avea indicii clare, nici măcar hainele şi tunsoarea studenţilor care se plimbau sau trândăveau pe spaţiile verzi. Moda tinerilor din anii 1980, în afară de punkiştii cu înfăţişare postapocaliptică, nu se deosebea de cea din primii lui

ani de studenţie.

O, Doamne, timpul petrecut în campus, visurile născute aici, niciodată realizate… Podeţul care ducea la biserica din colegiu… De câte ori nu zăbovise pe el împreună cu Judy Gordon… Puţin mai departe, lângă clădirea facultăţii de psihologie, era locul unde luase prânzul cu Gail Benson aproape în fiecare zi, în primul an. Fusese prima şi ultima lui relaţie platonică adevărată cu o femeie. De ce n-a învăţat mai multe din prietenia cu ea? Cum de s-a îndepărtat atât de mult, în atâtea direcţii, de planurile şi aspiraţiile născute pe întinderile de iarbă verzi şi paşnice, sau între aceste clădiri nobile?

Jeff alergase vreo doi kilometri până la intrarea principală a campusului şi se aştepta să respire accelerat, dar nu era aşa. Stătea pe culmea dealului scund din spatele bisericii Glenn Memorial, privind în jos, la North Decatur Road şi satul Emory, mica zonă comercială care deservea campusul.

Şirul de librării şi magazine de îmbrăcăminte i se părea mai mult sau puţin familiar. Unul dintre ele anume, Horton’s, îi trezi un val de amintiri; revăzu în minte rafturile cu reviste, automatul de băuturi răcoritoare, separeurile îmbrăcate în piele roşie, cu tonomate stereo individuale. Revăzu şi chipul tânăr al lui Judy Gordon, aşezată în faţa lui într-unul dintre separeuri, şi simţi parfumul părului ei blond, strălucitor.

Scutură din cap şi se concentră la peisajul din faţa lui. Tot nu-şi putea da seama în ce an era; nu mai fusese la Atlanta de la conferinţa despre terorism şi mijloacele de informare, organizată de Associated Press în 1983, iar campusul nu-l mai văzuse din… Dumnezeule, ultima dată îl vizitase la un an sau doi după absolvire. N-avea de unde să ştie dacă magazinele rămăseseră neschimbate sau fuseseră înlocuite de clădiri înalte, cu multe etaje, ori de un mall.

Maşinile puteau fi un indiciu; îşi dădu seama însă că nu vedea niciun Nissan sau o Toyota circulând pe şoseaua de la picioarele lui. Numai modele mai vechi, automobile greoaie, mari consumatoare de benzină, fabricate la Detroit. Iar când spunea „mai vechi” nu se referea doar la designul de la începutul anilor şaizeci. Treceau multe automobile cu aripi laterale mari, monştrii şoselelor din anii cincizeci, dar în 1963 circulau tot atâtea maşini vechi de şase şi opt ani câte circulau şi în 1988.

Tot nu găsi nimic sigur. Chiar se întrebă dacă, la urma urmei, scurta întâlnire cu Martin din camera de cămin nu fusese altceva

decât un vis extrem de real, din care se trezise brusc. Nu mai avea nicio îndoială că era treaz, că se afla în Atlanta. Poate că se îmbătase încercând să-şi uite necazurile şi, copleşit de nostalgie, luase un avion la miezul nopţii şi ajunsese aici. Numărul mare de maşini vechi putea fi o coincidenţă. Din clipă în clipă urma să apară o maşinuţă japoneză, din acelea pe care se obişnuise să le întâlnească peste tot.

Exista o cale simplă de a rezolva problema. Coborî dealul în salturi, către staţia de taxiuri de pe Decatur Road, şi urcă în primul dintre cele trei taxiuri alb-albastre care aşteptau. Şoferul era tânăr, poate un student în ultimul an.

– Unde mergem, amice?

– Hotelul Peachtree Plaza, îi spuse Jeff.

– Poftim?

– Hotelul Peachtree Plaza, în centru.

– Nu cred că-l ştiu. N-ai o adresă?

Of, taximetriştii din ziua de azi… Nu erau obligaţi să dea un test, să înveţe pe de rost hărţi şi repere din oraş?

– Ştii unde e Hotelul Regency, nu? Casa Hyatt?

– Da, da. Acolo vrei s-ajungi?

– Pe-acolo.

– S-a făcut, amice.

Şoferul o luă pe câteva străzi spre sud, apoi făcu la dreapta pe Ponce De Léon Avenue. Jeff duse mâna repede la buzunarul de la şold, speriat că nu are bani în pantalonii străini de pe el, dar descoperi un portofel maro uzat, care nu era al lui.

Cel puţin erau bani în el – două bancnote de douăzeci, una de cinci şi mai multe de un dolar – deci nu-şi făcu griji că n-are cu ce plăti cursa. O să-i dea banii înapoi persoanei căreia îi aparţinea portofelul, împreună cu hainele astea vechi pe care le luase… de unde? De la cine?

Deschise un compartiment îngust al portofelului, căutând nişte răspunsuri. Găsi o legitimaţie de student la Universitatea Emory pe numele Jeffrey L. Winston şi una de bibliotecă, tot de la Emory şi tot pe numele lui. O chitanţă de la spălătoria din Decatur. Un şerveţel împăturit pe care scria numele unei fete, Cindy, şi numărul ei de telefon. Fotografia părinţilor lui în faţa casei vechi din Orlando, cea în care locuiseră înainte ca tatăl lui să se îmbolnăvească grav. O fotografie color a lui Judy Gordon râzând şi aruncând cu bulgări de zăpadă, cu chipul strălucind de tinereţe, înconjurat de gulerul de blană albă, ridicat împotriva

frigului. Şi un permis de conducere emis de statul Florida pe numele Jeffrey Lamar Winston, care expira în 27 februarie 1965.

* * *

Jeff stătea singur la o masă de două persoane în Polaris, barul rotitor în formă de farfurie zburătoare de pe acoperişul hotelului Hyatt Regency. Pe cer, conturul Atlantei se învârtea deasupra lui la fiecare patruzeci şi cinci de minute. Şoferul de taxi nu fusese un prost, la urma urmei: construcţia cilindrică, de 72 de etaje din Peachtree Plaza, nu exista. Nu existau nici turnurile Omni International, nici clădirea gri de piatră a companiei Georgia Pacific, nici edificiul negru al firmei Equitable. În tot centrul Atlantei, singura clădire grandioasă şi cu hol maiestuos, de tipul celor care se construiau pretutindeni, era cea în care se afla acum. Însă din scurta conversaţie cu chelneriţa înţelese că hotelul era nou.

Cel mai greu îi fusese când se privise în oglinda din spatele barului. O făcuse intenţionat, ştiind foarte bine ce va vedea, dar tot fusese şocat zărindu-şi chipul palid şi supt de la optsprezece ani.

Judecând imparţial, tânărul din oglindă părea ceva mai matur decât era; rareori avusese probleme când trebuia să fie servit în baruri la vârsta respectivă, aşa cum nu avusese nici cu chelneriţa de acum, însă Jeff ştia că nu era decât impresia dată de înălţimea şi ochii lui adânciţi în orbite. Pentru el, imaginea din oglindă era cea a unui tânăr fără experienţă şi nemarcat de griji.

Şi tânărul acela era el. Nu în trecut, ci aici şi acum: mâinile acestea fine care ţineau paharul, privirea aceasta concentrată era a lui.

– Mai vrei un pahar, scumpule?

Chelneriţa cu buze roşii îi zâmbi frumos. Avea prea mult rimel pe gene şi părul strâns într-un coc în stilul decadent B52. Era îmbrăcată „futurist”, într-o rochie mini, de felul celor care aveau să fie purtate de femeile de pretutindeni în următorii doi sau trei ani.

Doi sau trei ani *de acum încolo.* Începutul anilor şaizeci. Doamne, Dumnezeule!

Nu mai putea nega cele întâmplate, nu mai spera să le înţeleagă. Avusese un atac de cord, dar supravieţuise, fusese în biroul lui în 1988, iar acum se afla… aici. În Atlanta, în 1963.

Jeff căuta fără succes o explicaţie, ceva care să aibă sens, cât de cât. Citise multă literatură ştiinţifico-fantastică în adolescenţă,

dar situaţia lui nu semăna cu niciun scenariu de călătorie în timp. Nu exista nicio maşinărie, niciun savant nebun sau cu mintea întreagă; şi, spre deosebire de cele petrecute cu personajele povestirilor citite de el cu atâta pasiune, corpul său întinerise. Ca şi cum numai mintea sa făcuse un salt peste ani, ştergându-i cunoştinţele anterioare din creier şi înlocuindu-le cu amintirile de la optsprezece ani.

Aşadar scăpase de moarte sau pur şi simplu o ocolise? Oare corpul lui fără viaţă zăcea într-o morgă din New York, într-un viitor alternativ, aşteptând să fie disecat de bisturiul unui patolog?

Poate că era în comă: speranţa se deformase într-o nouă existenţă imaginară, la comanda unui creier răvăşit, muribund. Şi totuşi…

– Dragă, îl întrebă chelneriţa, mai vrei să bei sau nu?

– Păi… cred c-o să iau o cafea, dacă se poate.

– Bineînţeles. Una irlandeză?

– Nu, simplă. Puţină frişca, fără zahăr.

Fata din trecut îi aduse cafeaua. Jeff privi luminile oraşului pe jumătate construit aprinzându-se sub cerul searbăd. Soarele dispăruse în spatele şirului de dealuri roşiatice care se întindeau spre Alabama, spre anii schimbărilor rapide şi haotice, ai tragediilor şi viselor.

Cafeaua aburindă îi arse buzele. Le răcori bând din apa cu gheaţă. Lumea din spatele geamurilor nu era un vis; era concretă şi nevinovată, tot atât de reală pe cât de încrezătoare.

Primăvara anului 1963. Avea atâtea alegeri de făcut!

Doi

Jeff îşi petrecu restul serii plimbându-se pe străzile din centrul Atlantei, cu privirea şi auzul concentrate pe fiecare nuanţă a trecutului retrăit: plăcuţele de pe toaletele publice pe care scria „Albi” şi „Negri”, femei cu pălărie şi mănuşi, o reclamă la *Queen Mary* în vitrina unei agenţii de turism, pentru călătorii în Europa, o ţigară între degetele fiecărui bărbat pe lângă care trecea. Nu i se făcu foame decât după unsprezece, când îşi cumpără un hamburger şi o bere de la o cârciumă de lângă Five Points. I se păru că-şi aminteşte vag de barul şi grătarul anonim de acum douăzeci şi cinci de ani, un loc în care fusese cu Judy de câteva ori, să ia o gustare după vreun film; dar era deja atât de confuz, de extenuat din cauza şirului nesfârşit de privelişti şi locuri noi/vechi, că nu mai era sigur de nimic. Vitrinele magazinelor, feţele străinilor care treceau pe lângă el i se păreau enervant de cunoscute, deşi ştia că nu avea cum să-şi amintească tot ceea ce vedea. Îşi pierduse capacitatea de a separa amintirile false de cele adevărate.

Trebuia cu orice preţ să doarmă, să se detaşeze de toate o vreme şi, poate, în ciuda deznădejdii, să se trezească în lumea din care a plecat. Dar ceea ce-şi dorea mai mult era o cameră de hotel obişnuită, ieşită din timp, din care să nu vadă orizontul deformat, să nu audă radioul sau televizorul, ca să nu-şi amintească de cele întâmplate; dar nu avea destui bani şi, bineînţeles, nici cărţi de credit. Decât să doarmă în Piedmont Park, mai bine se întorcea la Emory, în camera de cămin. Poate că-l va găsi pe Martin dormind.

Nu dormea. Era treaz şi stătea la birou, răsfoind un număr din *High Fidelity.* Îi aruncă o privire nepăsătoare şi lăsă revista din mână când Jeff intră în cameră.

– Deci, zise el, pe unde naiba ai umblat?

– Prin centru. M-am plimbat încoace şi-ncolo.

– Nu ţi-ai găsit timp să te plimbi şi pe la Dooley’s, nu? Sau pe la Fox Theater? Era să pierdem prima parte din film, aşteptând după tine.

– Îmi pare rău, am… Nu m-am simţit în stare. Nu în seara asta.

– Puteai să-mi laşi naibii un bilet. Nici pe Judy n-ai sunat-o. Şi-

a ieşit din minţi întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu tine.

– Ştii ce? Sunt stors. N-am chef de vorbă, pricepi?

Martin râse nervos.

– Sper c-o să ai chef de vorbă mâine, dacă vrei s-o mai vezi pe Judy. O să fie nervoasă foc când o să afle că n-ai murit.

* * *

Jeff visă despre moarte şi se trezi tot în camera de cămin. Nu se schimbase nimic. Martin era plecat, probabil la cursuri; dar era sâmbătă dimineaţa, îşi aminti el. Aveau cursuri sâmbăta? Nu ştia sigur.

În orice caz, era singur în cameră şi profită de singurătate ca să-şi cerceteze biroul şi dulapul. Cunoştea toate cărţile: *Infailibilul, Alegerea preşedintelui – 1960, La drum cu Charlie.* Discurile cu coperte noi, neîndoite, îi înviară nenumărate senzaţii trăite în zilele şi nopţile pe care le petrecuse ascultând muzică: Stan Getz şi Joao Gilberto, trioul Kingston, Jimmy Witherspoon şi multe, multe alte discuri pierdute sau uzate cu vreme în urmă.

Porni aparatul Harman-Kardon primit cadou de la părinţi de un Crăciun, puse discul cu Desafinado şi continuă să scotocească printre lucrurile lui din tinereţe: umeraşe pe care atârnau pantaloni cu manşete şi jachete sport Botany 500, un trofeu de tenis de la internatul de lângă Richmond, la care fusese înainte de Emory, un set de pahare de cocktail Hurricane, învelite în şerveţele şi cumpărate de la Pat O'Brien's din New Orleans, teancuri ordonate de numere din *Playboy* şi *Rogue.*

Găsi o cutie cu scrisori şi fotografii, goli conţinutul pe pat şi începu să-l sorteze. Erau fotografii cu el în copilărie, cu fete ale căror nume nu şi le amintea, câteva serii de poze caraghioase făcute la cabine foto şi un plic cu fotografii de familie, cu părinţii şi sora lui mai mică la picnic, la plajă şi în jurul bradului de Crăciun.

Instinctiv, scoase un pumn de fise din buzunar, merse la telefonul din hol şi află numărul de telefon al părinţilor săi, de mult uitat, de la serviciul de informaţii din Orlando.

– Alo? întrebă mama lui, pe tonul ei distrat, accentuat odată cu trecerea anilor.

– Mamă? începu el.

– Jeff! Vocea ei se auzi mai slab când se depărtă de receptor. Dragă, ridică telefonul în bucătărie. E Jeff! Apoi o auzi clar din nou. Ce-ţi veni să-mi spui „mamă”? Te crezi cumva prea mare ca să-mi spui „mami”?

Nu-i mai spusese aşa de la douăzeci de ani.

– Ce… ce mai faceţi? o întrebă.

– Nu aşa de bine de când ai plecat, dar ne găsim de lucru. Am fost la pescuit la Titusville săptămâna trecută. Tatăl tău a prins un peşte de vreo paisprezece kilograme. Aş vrea să-ţi pot trimite şi ţie din el; e cel mai bun peşte din câţi ai mâncat vreodată. Mai avem mult în frigider, dar nu are acelaşi gust dacă nu e proaspăt.

Vorbele ei îi treziră o avalanşă de amintiri, toate legate oarecum între ele: sfârşituri de săptămână petrecute în barca unchiului său, pe Atlantic, lumina puternică a soarelui pe puntea lucioasă, norii de furtună înşiraţi pe cer la orizont… orăşelele Titusville şi Cocoa Beach, părăsite înainte de marea invazie a NASA… congelatorul mare şi alb din garajul lor, plin de cotlete şi de peşte, iar deasupra lui rafturi de cutii îndesate cu vechi reviste de benzi desenate şi romane de Heinlein…

– Jeff, mai eşti pe fir?

– Da, iartă-mă… mami. O clipă am uitat de ce te-am sunat.

– Păi, dragule, ştii că nu-ţi trebuie un motiv special ca să…

Se auzi un declic, apoi vocea tatălui său:

– Ca să vezi, vorbeşti de lup… Râse. Tocmai vorbeam despre tine, nu-i aşa, iubito?

– Ba da, răspunse mama sa. Nu sunt nici cinci minute de când ziceam c-a trecut mult timp de când nu ne-ai mai sunat.

Jeff habar n-avea dacă de la ultimul lui telefon trecuse o săptămână sau o lună şi nici nu voia să întrebe.

– Bună, tată, zise el repede. Aud c-ai prins un peşte barosan.

– Da, ar fi trebuit să fii şi tu acolo, îi spuse tatăl râzând. Bud n-a prins nimic toată ziua, iar Janet nu s-a ales cu altceva decât că s-a ars la soare. Încă-i mai cade pielea, arată ca o crevetă prea prăjită.

Îşi aminti vag numele celor doi, dar nu le putu asocia cu nicio figură. Era uimit de energia şi pofta de viaţă a părinţilor lui. Tatăl lui făcuse un emfizem în 1982 şi nu prea mai ieşea din casă. Şi-l imagină cu greu în larg, luptându-se cu un peşte puternic, cu ţigara Pall Mall în colţul gurii, udată de stropii de apă. De fapt, îşi zise Jeff indiferent, părinţii lui aveau acum exact vârsta lui – sau cea pe care o avusese ieri pe vremea asta.

– O, zise mama lui, m-am întâlnit întâmplător cu Barbara zilele trecute. Îi merge bine la Rollins şi mi-a spus să-ţi transmit că Cappy a rezolvat problema aia.

Barbara, îşi aminti Jeff cu greu, era o fată cu care ieşise în liceu, dar numele Cappy nu-i spunea nimic.

– Mulţumesc. Când te mai întâlneşti cu ea, spune-i că mă bucur cu adevărat că s-a rezolvat.

– Mai eşti împreună cu micuţa Judy? îl întrebă mama. Ne-ai trimis aşa o fotografie frumoasă cu ea, de-abia aşteptăm s-o cunoaştem, eu şi tata. Ce mai face?

– Bine, răspunse Jeff evaziv, începând să regrete c-a sunat.

– Ce mai face Chevy-ul? Merge tot aşa de bine ca înainte?

Dumnezeule, nu se mai gândise la maşina aia veche de ani de zile.

– Maşina e-n regulă, tată, îi răspunse, mai mult ghicind. Nici măcar nu ştia unde era parcată. Primise bestia aia fumigenă de la părinţi după absolvirea liceului şi mersese cu ea până când se stricase definitiv, în ultimul lui an la Emory.

– Cum stai cu notele? Lucrarea de care te plângeai, pentru… Ştii tu, aia despre care ne-ai povestit săptămâna trecută, aveai probleme cu ea. Despre ce era vorba?

– Săptămâna trecută? A, da, la istorie… Am terminat-o. Încă n-am primit nota.

– Nu, nu era la istorie. Ziceai ceva de literatură engleză, parcă, nu?

Pe fir se auzi dintr-odată o voce de copil, bâlbâindu-se agitată. Jeff tresări când realiză că era sora lui – o femeie trecută prin două divorţuri, cu o fetiţă în primul an de liceu. Îl impresiona acum exuberanţa fetei de numai nouă ani. Părea întruchiparea inocenţei pierdute, a timpului dat înapoi fără milă.

Conversaţia cu familia îl sufoca şi-l stânjenea. Îi puse capăt, promiţând să sune peste câteva zile. Când aşeză receptorul în furcă, de pe frunte i se scurgea o sudoare rece, iar gâtul şi-l simţea uscat. Coborî scările în hol, cumpără o cola cu 25 de cenţi şi o bău din trei înghiţituri lungi. Cineva se uita la *Sky King,* în sala cu televizorul.

Jeff se scotoci prin buzunare şi scoase o legătură de şase chei. Una dintre ele era de la cameră, intrase cu ea seara trecută, două erau General Motors, sigur de la maşină, contactul şi portbagajul, dar pe celelalte trei nu le recunoştea.

Ieşi din cămin şi clipi sub soarele puternic al Georgiei. În campus domnea senzaţia de weekend, liniştea specială pe care o recunoscu imediat. Pe aleea cu şirul de frăţii studenţeşti, grupuri de candidaţi făceau curăţenie şi atârnau ornamente de mucava

pentru runda de petreceri de sâmbătă seara; fetele din Harris Hall şi din noul cămin, încă fără nume, pierdeau vremea în pantaloni scurţi şi sandale, aşteptându-şi partenerii care să le ducă cu maşina la Soap Creek sau Stone Mountain. Din stânga se auzeau trupele de studenţi Air Force ROTC[1] la instrucţie, mărşăluind şi cântând fără ironie sau proteste. Nimeni nu se juca cu discul pe iarbă şi nu se simţea miros de marijuana în aer. Studenţii de aici nici nu visau schimbările prin care avea să treacă omenirea.

Jeff scrută cu privirea parcarea din faţa clădirii Longstreet Hall, căutându-şi Chevrolet-ul alb din 1958. Nu-l zări nicăieri. O luă pe Pierce Drive, apoi înconjură clădirea Arkwright pe lângă Dobbs Hall şi ajunse în spatele celeilalte aripi a căminului de băieţi; maşina nu era nici acolo.

Mergând pe Clifton Road, auzi din nou comenzile strigate şi răspunsurile automate de pe câmpul de instrucţie. În minte i se făcu un declic şi o luă la stânga peste un podeţ care ducea la poştă, apoi trecu leneş prin faţa Frăţiei Phi Chi, a studenţilor medicinişti. Acolo se termina campusul, iar pe o stradă mai departe îşi găsi maşina. Era boboc, deci nu putea obţine permis de parcare până în toamna următoare. Fusese nevoit să parcheze în afara campusului în anul întâi. Şi totuşi, avea o amendă lipită pe parbriz. Ar fi trebuit să-şi mute maşina în dimineaţa respectivă, conform programului afişat.

Se aşeză la volan. Senzaţia şi mirosul maşinii îi stârniră un amestec de reacţii ameţitoare. Petrecuse sute, poate mii de ore pe scaunul zdrenţuit al şoferului: la cinematografe *drive-in*[2] şi restaurante la marginea şoselei, cu Judy, cu Martin sau alţi prieteni, ori singur, călătorind la Chicago, în Florida, o dată chiar până la Mexico City. Se maturizase în maşină mai mult decât în orice cameră de cămin sau apartament din oraş. Făcuse dragoste în ea, se îmbătase în ea, mersese cu ea la înmormântarea unchiului preferat, mort prea devreme, se folosise de motorul V-8, nesigur dar puternic, ca să dea frâu liber furiei, extazului, depresiei, plictiselii, remuşcărilor.

Nu-şi botezase maşina niciodată, ideea i se părea

[1] ROTC (Reserve Officers Training Corps) – studenţi de la unele colegii şi universităţi, antrenaţi pentru a deveni ofiţeri în aviaţia militară (n. tr.).

[2] *Drive-in* – cinematograf în aer liber, unde filmele pot fi vizionate din maşină (n. tr.).

copilărească; dar acum înţelegea ce mult însemnase ea pentru el, cât de legată era propria lui identitate de personalitatea capricioasă a bătrânului Chevrolet.

Puse cheia în contact şi porni maşina. După un rateu, motorul se trezi la viaţă. Întoarse maşina, coti la dreapta pe Clifton Road, pe lângă Centrul de Boli Contagioase, construit pe jumătate. Încă se mai numea CBC în anii optzeci, dar atunci iniţialele însemnau Centrul de Combatere a Bolilor, şi era renumit în toată lumea pentru studiile despre flagelurile viitorului, ca legioneloza sau SIDA.

Viitorul: boli oribile, revoluţionarea comportamentului sexual, apoi răsturnarea lui, triumf şi tragedie în spaţiul cosmic, străzile oraşelor bântuite de punkişti cu privirea goală, îmbrăcaţi în piele şi lanţuri, cu şuviţe roz, ca nişte spiţe, raze aducătoare de moarte orbitând în jurul Pământului poluat, sufocat... Doamne, se gândi Jeff înfiorat, aşa privind lucrurile, lumea părea un loc de coşmar dintr-un roman ştiinţifico-fantastic. În multe feluri, realitatea cu care se obişnuise avea mai multe în comun cu filme ca *Blade Runner* decât cu naivitatea senină a începutului de an 1963.

Deschise radioul: unde medii cu bruiaj, monofonie, banda FM inexistentă. „Va veni şi ziua noastră”, se jeluiau Ruby and the Romantics, iar Jeff râse cu voce tare.

Coti la stânga pe Briarcliff Road, străbătând fără ţintă zona rezidenţială din vestul campusului. Ajunse pe Moreland Avenue şi continuă să conducă, trecând pe lângă Inman Park şi închisoarea federală, unde fusese închis Al Capone. Dispăruseră plăcuţele cu numele străzilor. Acum mergea pe Macon Highway, spre sud.

Radioul îi ţinea companie cu nesfârşita serie de piese dinainte de Beatles: *Surfin’ USA, I Will Follow Him, Puff, the Magic Dragon.* Jeff le fredona şi el, pretinzând că ascultă un post care difuza melodii vechi. Nu trebuia decât să învârtă de buton, îşi zicea, ca să-l audă pe Springsteen sau pe Prince ori un post de jazz care transmitea ultima piesă a lui Pat Metheny de pe un CD. În cele din urmă, semnalul postului se stinse şi tot aşa şi fantezia lui. Nu găsi decât alte posturi asemănătoare, cu aceeaşi muzică desuetă. Nici posturile country nu auziseră de Willie sau Waylon; peste tot cântau doar Ernest Tubbs şi Hank Williams.

La ieşirea din McDonough, Jeff trecu pe lângă o tarabă care vindea piersici şi pepeni. El şi Martin se opriseră la una asemănătoare într-unul dintre drumurile lor spre Florida, mai

mult ca s-o vadă pe fata cu picioare lungi şi pantaloni scurţi albi, care vindea fructe. Avea un ciobănesc german uriaş lângă ea şi, după tachinările clasice şi inutile dintre băiatul de la oraş şi fata de la ţară, el şi Martin cumpăraseră un coş plin cu piersici. Nu le trebuiau, se săturaseră de mirosul lor după vreo cincisprezece kilometri, aşa că exersară cu ele tragerea la ţintă, ochind indicatoarele rutiere şi bucurându-se prosteşte la fiecare „pleosc” care însoţea o lovitură reuşită.

Asta fusese când? În vara lui ’64 sau ’65? Adică peste un an sau doi de acum înainte. Astăzi, pentru el şi Martin excursia asta nu exista, nu cumpăraseră piersicile alea, nu murdăriseră şi nu deformaseră jumătate dintre indicatoarele de reducere a vitezei de pe drumul spre Valdosta. Asta ce însemna? Dacă Jeff era tot în trecutul lui retrăit la modul inexplicabil, atunci urma oare să facă aceeaşi excursie, să spună aceleaşi glume, să arunce aceleaşi piersici coapte în aceleaşi indicatoare? Şi dacă n-ar face-o, dacă ar rămâne în Atlanta în săptămâna respectivă sau pur şi simplu n-ar opri în faţa vânzătoarei cu picioare lungi… Atunci ce era cu amintirea asta a lui? De unde îi apăruse şi ce avea să se întâmple cu ea?

Într-un fel, se părea că-şi retrăieşte viaţa, derulând-o ca pe o casetă video. Şi totuşi nu avea senzaţia că era legat de ceea ce se petrecuse înainte, cel puţin nu complet. Din câte înţelegea, ajunsese înapoi în acel moment al vieţii cu toate amănuntele neschimbate – era student la Emory şi coleg de cameră cu Martin, mergea la aceleaşi cursuri ca acum un sfert de veac – dar în cele douăzeci şi patru de ore de când revenise în trecut deja începuse să devieze de la traseul urmat iniţial.

Faptul că aseară i-a tras clapa lui Judy era cea mai mare şi mai evidentă schimbare, deşi nu avea niciun efect pe termen lung. Au mai ieşit împreună numai şase sau opt luni după aceea, îşi aminti el, până pe la Crăciun. L-a părăsit pentru un „bărbat mai bătrân”, un student în ultimul an la medicină, din Tulane. Jeff a suferit câteva săptămâni, apoi a început să se întâlnească cu mai multe fete: o brunetă slăbănoagă, Margaret, apoi, după un timp, tot o brunetă, al cărei nume începea cu D sau V, pe urmă o blondă care putea înnoda coada la cireaşă cu limba. N-a cunoscut-o pe Linda, femeia cu care se va căsători, decât după facultate, când lucra la un post de radio în West Palm Beach. Era studentă la universitatea Florida Atlantic. S-au cunoscut pe plajă la Boca Raton…

Doamne, unde era Linda acum? Mai tânără cu doi ani decât el, trebuia să fie încă la liceu, locuind cu părinţii. Simţi brusc nevoia să-i dea un telefon, poate chiar să meargă până la Boca Raton s-o vadă, s-o întâlnească... Nu, n-ar fi bine deloc. Ar fi prea ciudat. Ar fi periculos, căci s-ar putea crea un paradox terifiant.

Chiar aşa ar fi? Trebuia oare să se gândească la paradoxuri, la vechea idee că-ţi omori propriul bunic? S-ar putea să nu fie cea mai potrivită preocupare. Nu era un străin rătăcind prin timpul lui, speriat că se va întâlni pe sine mai tânăr; el era, de fapt, mai tânăr, făcea parte integrantă din lume. Numai mintea lui era în viitor – iar viitorul exista doar în mintea lui.

Jeff trebui să tragă pe dreapta şi să oprească puţin. Cu capul în mâini, examină implicaţiile situaţiei lui. Se mai întrebase dacă nu cumva totul era doar o halucinaţie a fostei lui existenţe. Dar dacă era adevărat reversul? Dacă următoarele două decenii şi jumătate – căderea Saigonului, muzica rock *new wave* şi computerele – nu erau decât rodul imaginaţiei sale bogate care îi apăruseră în minte aici, în lumea reală a anului 1963 pe care n-o părăsise niciodată? Părea mult mai veridic decât orice altă explicaţie bazată pe călătoria în timp, viaţa de apoi sau tulburări temporale.

Porni Chevroletul şi se încadră din nou pe Autostrada 23, Locust Grove, Jenkinsburg, Jackson... orăşele în ruină, amorţite, din zona mai puţin dezvoltată a Georgiei, scene dintr-un film din perioada marii crize. Poate că tocmai de asta conducea fără ţintă, se gândi, din cauză că ţinutul din spatele Atlantei era atemporal şi lipseau total indiciile anului sau deceniului în care se afla. Şoproane învechite de vreme pe care scria cu litere mari, din vopsea, „Isus ne mântuieşte”, rămăşiţele reclamelor rimate la crema de ras Burma Shave, un negru bătrân târând după el un măgar... până şi Atlanta anului 1963 părea futuristă în comparaţie cu scenele astea.

La Pope’s Ferry, la nord de Macon, opri la o mică staţie de benzină familială care avea şi un magazin universal. Nu te puteai servi singur de la pompă; nu exista benzină fără plumb, doar Gulf premium la treizeci şi trei de cenţi litrul, sau normală, cu douăzeci şi şapte de cenţi, îi spuse băiatului care servea să-i facă plinul cu premium şi să mai adauge patru litri de ulei, dacă nu avea suficient.

Cumpără două batoane Slim Jim şi o cutie de bere din magazin. Zgârie inutil partea de sus a cutiei de câteva ori,

înainte să-şi dea seama că nu avea inel de care să tragă.

– Trebuie să-ţi fie tare sete, dragă, îi spuse femeia din spatele tejghelei, râzând, dacă vrei să deschizi cutia aia cu degetele!

Jeff zâmbi prosteşte. Femeia îi arătă cu degetul o cheie legată de casă cu sfoară. Jeff făcu două găuri în formă de V în partea de sus a cutiei. Băiatul de la pompă îi strigă prin uşa stricată:

– Cred că vă trebuie vreo şase litri de ulei, domnule!

– Bine, pune cât trebuie. Şi verifică şi curelele de la ventilator!

Sorbi o înghiţitură lungă de bere şi luă o revistă de pe raft. Găsi un articol despre ultima nebunie din arta pop: benzile desenate mărite ale lui Lichtenstein, hamburgerii Oldenburg uriaşi, de vinil. Ciudat, credea că astea se petrecuseră mai târziu, prin ’65 sau ’66. Găsise oare o discrepanţă? Era lumea asta puţin diferită de cea pe care credea că o cunoaşte?

Trebuia să stea de vorbă cu cineva. Martin ar lua totul ca pe-o glumă, iar părinţii lui ar crede că nu mai e în toate minţile. Poate aşa era, poate că ar trebui să meargă la un psihiatru. Cel puţin doctorul îl va asculta, iar discuţia lor va rămâne confidenţială; însă o asemenea întâlnire ar implica supoziţia nerostită a unei probleme mintale, dorinţa de a fi „vindecat” de ceva.

Nu, nu putea discuta cu nimeni, nu deschis. Dar nici nu putea continua să evite pe toată lumea de teamă că se va afla, ar fi mai ciudat decât dacă ar confunda evenimentele sau momentele lor. Se simţea singur, avea nevoie de alinarea unei alte prezenţe, după toate prin câte trecuse.

– Îmi daţi şi nişte fise pentru telefon? o întrebă pe femeia de la casă, întinzându-i o bancnotă de cinci dolari.

– Un dolar mărunt e bine?

– Vreau să sun în Atlanta.

Femeia încuviinţă din cap, apăsă butonul care deschidea sertarul şi scoase nişte monede.

– Un dolar o să-ţi ajungă sigur, dragă.

Trei

La Harris Hall, fata de la recepţie era evident nervoasă că picase de serviciu sâmbătă seara, dar se distra cum putea, urmărind ce făceau colegele ei. Când intră Jeff, îl studie din cap până în picioare, iar în voce i se ghici o undă de sarcasm când sună la etaj, s-o anunţe pe Judy Gordon că i-a sosit prietenul. Poate ştia că Judy luase plasă cu o seară înainte ori poate ascultase ce vorbise cu Jeff când o sunase după-amiază de la staţia de benzină de lângă Macon.

Zâmbetul enigmatic şi ironic era cam descurajant, aşa că Jeff se aşeză pe una dintre canapelele incomode din holul alăturat, unde o brunetă cu părul strâns în coadă şi prietenul ei ascultau *Heart and Soul* pe un Steinway vechi, lângă şemineu. Fata zâmbi şi-i făcu semn cu mâna când intră. Nu ştia cine era, probabil vreo prietenă de-a lui Judy de care uitase de mult, dar o salută din cap şi-i întoarse zâmbetul. În holul aerisit mai erau vreo opt sau nouă tineri, fiecare la distanţă de celălalt. Doi dintre ei aveau buchete de flori, iar unul o cutie de bomboane Whitman's în formă de inimă. Aveau toţi o mină stoică, dar nu reuşeau să-şi ascundă nerăbdarea – peţitori la templul Afroditei, pretendenţi lipsiţi de experienţă la favorurile zânelor dintre zidurile fortăreţei. Seara întâlnirilor, 1963.

Lui Jeff, senzaţia îi era foarte familiară. Observă nemulţumit că avea palmele umede din cauza nervilor, chiar şi acum.

De pe scări se răspândi în hol un râs colorat. Tinerii îşi îndreptară cravatele, îşi verificară ceasurile şi-şi aranjară şuviţele de păr. Două fete îşi găsiră însoţitorii şi ieşiră cu ei în întunericul misterios al nopţii.

Judy apăru după douăzeci de minute, cu o privire care se voia clar de gheaţă. Însă Jeff nu-i remarcă decât tinereţea incredibilă, tandreţea primăvăratică pe care n-o avea doar pentru că era adolescentă. În anii optzeci, fetele – femeile – de vârsta ei nu arătau la fel. Pur şi simplu nu ştiau să fie tinere şi inocente, nu fuseseră aşa de pe vremea lui Janis Joplin, şi nu erau cu atât mai mult în epoca Madonnei.

– Deci, începu ea. Mă bucur că ai reuşit să ajungi în seara asta.

Jeff se ridică stânjenit şi-i zâmbi în chip de scuză.

– Îmi pare foarte rău pentru aseară, spuse el. Nu… n-am fost în apele mele. M-am simţit ciudat. N-ai fi vrut să fii lângă mine.

– Ai fi putut să dai un telefon, îi spuse ea arţăgoasă.

Braţele încrucişate îi scoteau în evidenţă sânii, două umflături discrete, sub bluza Peter Pan. Pe braţ îi atârna un pulover bej de caşmir. Purta o fustă Madras şi pantofi cu toc jos şi barete legate în jurul gleznei. Simţind parfumul Lanvin şi mirosul şamponului de flori, Jeff se trezi prins în mrejele şuviţelor blonde care dansau deasupra ochilor ei mari, albaştri.

– Ştiu, recunoscu el. Aş vrea s-o fi făcut.

Fata uită supărarea şi cearta se termină înainte de a începe. Niciodată nu fusese în stare să rămână supărată multă vreme, îşi aminti Jeff.

– Ai pierdut un film grozav aseară, îi spuse Judy, fără nicio urmă de iritare. Începe cu o fată care cumpără nişte păsări de la magazinul de animale şi Rod Taylor se face că lucrează acolo şi…

Îi povesti aproape tot filmul în timp ce ieşeau din cămin şi urcau în Chevroletul lui Jeff. El se prefăcu că nu ştie ce se petrece în film, deşi îl văzuse nu de mult, pe HBO, în cadrul retrospectivei periodice Hitchcock. Şi, bineînţeles, îl văzuse împreună cu Judy, când rulase prima dată. Aseară, dar cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, în cealaltă viaţă a lui.

– … şi pe urmă tipul merge să-şi aprindă trabucul la staţia de benzină, dar… Nu-ţi mai spun ce se întâmplă, ca să nu-ţi stric plăcerea. E un film tare înspăimântător. Nu m-ar deranja să-l mai văd o dată, dacă vrei. Sau am putea merge să vedem *Bye Bye Birdie.* Tu ce zici?

– Aş prefera să stăm de vorbă. Bem o bere undeva, poate şi mâncăm ceva?

– Sigur, zâmbi Judy. La Moe’s and Joe’s?

– Da. Asta-i pe Ponce de Leon, nu?

– Nu, acolo-i Manueps. Să nu-mi zici c-ai uitat. Fă stânga chiar aici! Se răsuci în scaun şi-i aruncă o privire nedumerită. Chiar te porţi ciudat. Ai păţit ceva?

– Nimic grav. Ţi-am spus, nu mă simt în apele mele.

Recunoscu intrarea localului la care trăgeau adesea ca studenţi şi parcă după colţ.

Interiorul parcă era altfel decât îşi amintea el. Crezuse că barul era la stânga faţă de intrare, nu la dreapta, iar separeurile arătau şi ele diferit, parcă mai mari şi mai întunecoase. O conduse pe Judy spre unul din spate. Pe drum, un bărbat de

vârsta lui – nu, se corectă el, un bărbat de vreo patruzeci de ani, mai bătrân – îl lovi prieteneşte peste umăr.

– Jeff, ce mai faci? Cine-i frumoasa ta prietenă?

Jeff se uită direct la figura lui: ochelari, barbă neagră cu fire albe, zâmbet larg. Îi părea o simplă cunoştinţă.

– Ea e Judy Gordon. Judy, uite, ţi-l prezint pe…

– Profesorul Samuels, îl completă ea. Colega mea de cameră face literatură medievală cu dumneavoastră.

– Şi pe ea o cheamă…

– Paula Hawkins.

Zâmbetul bărbatului se lărgi mai mult şi dădu din cap de două ori.

– Excelentă studentă. O tânără foarte inteligentă. Bănuiesc că ţi-a spus câte ceva despre curs.

– O, da. Paula mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

– Atunci poate că o să ne încânţi cu prezenţa ta fermecătoare de la toamnă.

– Nu pot să vă dau un răspuns acum, domnule profesor, încă nu m-am hotărât ce-o să studiez anul viitor.

– Treci pe la mine pe la birou. O să stăm de vorbă despre asta. Jeff, ai făcut treabă bună cu lucrarea despre Chaucer, dar a trebuit să-ţi dau nouă din cauza citatelor incomplete. Să fii atent data viitoare, ai înţeles?

– Am înţeles, domnule profesor. O să fiu mai atent altădată.

– Bine, bine. Ne vedem la ore.

Le făcu semn cu mâna de rămas bun şi se întoarse la berea lui. Ajunşi la separeu, Judy se strecură lângă Jeff şi începu să chicotească.

– Ce-i de râs?

– N-ai auzit de el? Doctor Samuels?

Jeff nici măcar nu-şi putuse aminti numele lui.

– Nu, ce-i cu el?

– E un măgar bătrân, asta e. Umblă după toate fetele cu care are cursuri, alea drăguţe. Paula mi-a spus că i-a pus mâna pe coapsă o dată, după curs, uite-aşa.

Judy îi prinse piciorul cu degetele ei de copil, îl frecă şi-l strânse.

– Îţi dai seama? îl întrebă ea, conspirativ. E mai bătrân şi decât tata. „Treci pe la mine pe la birou”… Ha! Ştiu eu ce vrea să discutăm. Nu ţi se pare cel mai dezgustător lucru, un bărbat de vârsta lui să se poarte în halul ăsta?

Mâna lui Judy era tot pe piciorul lui Jeff, puţin mai aproape de penisul lui, care se întărea. Se uită în ochii ei nevinovaţi, la gura ei roşie, dulce şi şi-o imagină sărind pe el chiar acolo, în separeu. Măgar bătrân, îşi zise şi râse.

– Ce-i de râs? îl întrebă fata.

– Nimic.

– Nu mă crezi, nu-i aşa?

– Ba da. Numai că… ştii… tu, eu, totul. Mi-a venit să râd pur şi simplu. Ce vrei să bei?

– Ce beau de obicei.

– Un *zombie*[3] triplu, da?

Fata îşi alungă îngrijorarea de pe faţă şi râse împreună cu el.

– Prostuţule! Vreau un pahar de vin roşu, ca întotdeauna. Nu eşti în stare să-ţi aminteşti chiar *nimic* în seara asta?

* * *

Buzele lui Judy, lipite de ale lui, erau moi cum şi le imaginase, cum şi le amintise. Mireasma proaspătă a părului şi pielea ei tânără, fină, îl excitau cum nu se mai excitase de când începuse să iasă cu Linda, înainte de a se căsători. Jeff o săruta, iar fata îşi proptea capul de marginea tapiţată a portierei. La radio, Andy Williams cânta *The Days of Wine and Roses.* Parfumul sângerilor în floare se amesteca discret cu parfumul pielii ei moi, curate. Parcaseră pe o stradă cu mulţi copaci, la un kilometru de campus; Judy îi arătase locul după ce plecaseră de la bar.

Discuţia cursese mai lin decât se aşteptase Jeff. O lăsase pe Judy s-o conducă, să amintească nume, locuri şi întâmplări. Reacţiona din amintiri şi ajutându-se de intonaţia şi tonul din vocea ei. Nu-i scăpase decât o singură neconcordanţă: vorbeau despre nişte studenţi pe care-i cunoşteau şi ştiau că vor să se mute din campus anul viitor, iar Jeff spusese că s-ar putea să subînchirieze un condo. Judy nu auzise cuvântul, dar îi explică repede că era o noutate din California despre care citise şi se gândise c-o să apară şi în Atlanta în curând.

Jeff începu să se relaxeze şi să se simtă bine odată cu trecerea timpului. Îl ajutaseră şi berile, dar mai mult faptul că se afla lângă Judy îi linişti gândurile pentru prima dată de când începuse toată aventura. Erau momente când nici nu se gândea la viitorul/trecutul lui. Trăia, asta conta. Era în viaţă.

Dădu la o parte părul de pe faţa fetei, o sărută pe obraji, pe

---

[3] Zombie – băutură din mai multe feluri de rom, suc de fructe şi zahăr (n. tr.).

nas şi apoi din nou pe buze. Ea scoase un geamăt de plăcere şi degetele lui alunecară de pe sânii ei pe nasturii de sus ai bluzei. Fata îi îndepărtă mâna şi i-o puse înapoi pe sâni. Se sărutară câteva minute şi pe urmă Judy îi puse mâna pe picior, ca în separeul din bar, dar se mişca tot mai sus, până ajunse cu degetele la penisul lui tare, mângâindu-l şi frământându-l delicat.

Jeff îi mângâie gambele prin ciorapii de nylon, apoi avansă şi simţi pielea moale de deasupra ciorapilor.

Judy se retrase din îmbrăţişarea lui şi se ridică repede în capul oaselor.

– Dă-mi batista ta, îi şopti.

– Poftim? Nu…

Fata scoase batista albă din buzunarul jachetei lui, unde o îndesase din instinct mai devreme, când se îmbrăcase în hainele demodate. Jeff vru s-o îmbrăţişeze din nou, s-o tragă spre el, dar ea se opuse.

– Şşş… şopti ea din nou, apoi zâmbi dulce: Lasă-te pe spate şi închide ochii.

Jeff se încruntă, dar o ascultă. Ea îi desfăcu repede pantalonii şi-i eliberă penisul tare cu o mişcare sigură şi dibace. Deschise ochii uimit şi-o privi uimit cum se uită pe geam în timp ce degetele ei îl mângâiau ritmic. O prinse de mână.

– Judy, nu.

Fata se uită la el îngrijorată.

– N-ai chef în seara asta?

– Nu aşa. Îi îndepărtă uşor mâna, îşi aranja hainele şi-şi închise pantalonii. Te doresc. Vreau să fiu cu tine. Dar nu aşa. Am putea merge undeva, la un hotel sau…

Judy se propti de portieră şi-l privi indignată.

– Ce vrei să spui? Ştii că nu sunt aşa!

– Nu vreau să spun decât că vreau să fim împreună, dar într-un mod afectuos. Vreau să-ţi dau…

– Nu trebuie să-mi dai nimic! Judy se strâmbă şi Jeff se temu c-o să-nceapă să plângă. Încercam să te relaxez cum am mai făcut şi altădată, şi deodată înţelegi altceva şi vrei să mă târăşti la un hotel ieftin, să mă tratezi ca pe o… ca pe o prostituată!

– Judy, pentru Dumnezeu, nu-i adevărat. Nu înţelegi că vreau să fii şi tu fericită?

Fata scoase un ruj din poşetă şi aranjă furioasă oglinda retrovizoare ca să-şi coloreze buzele.

– Sunt foarte fericită să rămânem cum suntem, mulţumesc

frumos. Sau cel puţin cum am fost până în seara asta.

– Uite, îmi pare rău de ce-am spus, bine? M-am gândit…

– Ţine-ţi gândurile pentru tine şi mâinile acasă.

Aprinse becul de deasupra capului şi se uită la micul ei ceas auriu.

– N-am vrut să te supăr. Putem vorbi mâine despre asta, spuse Jeff.

– Nu vreau să vorbim despre asta. Vreau să mă duci la cămin, acum. Asta dacă mai ştii cum să ajungi acolo.

* * *

După ce-o lăsă pe Judy la cămin, Jeff găsi un bar pe North Druid Hills Road, lângă noul complex comercial Lenox Square. Nu părea să fie genul de local în care să dea peste cineva de la Emory. Era un bar pentru indivizi mai bătrâni şi tăcuţi, care caută să scape măcar o oră de teroarea gândului la ipotecă şi de căsnicia plictisitoare. Imediat, Jeff se simţi ca acasă, deşi ştia că nu arată ca restul clientelei; barmanul îi ceru buletinul, iar el reuşi să găsească actul falsificat pe care îl ţinuse odată într-un compartiment al portofelului, special pentru asemenea ocazii rare. Cu un mormăit dubios, barmanul îi aduse un Jack Daniels dublu şi se întoarse la televizorul alb-negru aşezat deasupra tejghelei.

Jeff sorbi prelung din băutură şi se uită absent la ştiri: la Birmingham erau din nou probleme, Jimmy Hoffa fusese condamnat pe baza unor acuzaţii inventate la Nashville, Telstar II era gata de lansare. Jeff se gândi la Martin Luther King, mort la Memphis, la dispariţia misterioasă a lui Hoffa de pe faţa pământului şi la cerul împânzit de sateliţii de comunicaţii care îndopau planeta cu MTV şi reluări din Miami Vice. Brava lume nouă…

Seara petrecută cu Judy fusese destul de plăcută, dar întâmplarea din maşină, de la sfârşit, îl deprimase. Uitase cum era să faci sex artificial. Nu, nu uitase; nu ştiuse niciodată pe deplin cum era, nu când o făcea pentru prima oară. Absenţa sincerităţii se ascundea sub strălucirea senzaţiilor nou descoperite, de foame sexuală naivă, dar de nestăvilit. Timpul scotea la iveală cât de ieftine erau trăirile care odată îi păruseră profund erotice: satisfacerea sexuală rapidă cu mâna, pe scaunul din faţă al unui Chevrolet, şi muzică proastă în fundal.

Ce naiba o să facă acum, o să se prefacă în continuare? O să se complacă în alte mângâieri amoroase cu o tinerică blondă din

alt timp, care nu auzise în viaţa ei de anticoncepţionale? O să revină la cursuri, la discuţii spontane adolescentine şi la dans, ca şi cum ar fi toate noi pentru el? O să memoreze tabele statistice pe care le uitase de mult şi care nu-i folosiseră niciodată, ca să treacă examenul de sociologie?

Poate că nu avea nicio şansă, absolut niciuna, dacă întoarcerea asta fenomenală şi grotescă în timp era permanentă. Poate că trebuia neapărat să treacă din nou prin toate experienţele dureroase şi previzibile, ani după ani. Realitatea alternativă era tot mai concretă cu fiecare clipă, tot mai convingătoare. Celălalt sine al său era cel fals acum. Trebuia să accepte faptul că era student în anul întâi, un boboc de optsprezece ani, total dependent de părinţi şi de capacitatea lui de a repeta cu succes zeci de cursuri universitare care îl umpleau de dispreţ şi plictiseală profundă.

La televizor, ştirile se terminaseră. Un crainic sportiv anunţa cu glas monoton scorurile meciurilor de baseball din liga AA. Jeff îşi mai comandă o băutură. Când barmanul îi aduse paharul, atenţia i se concentra la maximum pe fiecare cuvânt.

„… vine pe pista Churchill Downs neînfrânt, mai sunt încă doi mânji din est care ar putea fi concurenţi puternici ai murgului. Antrenorul Woody Stephens îl aduce în derby pe Never Bend, care a obţinut o victorie frumoasă în cursa de la Stepping Stone, cu un palmares curat în ’63; Stephens nu merge chiar atât de departe încât să anticipeze victoria, dar…”

Derby-ul Kentucky. La dracu’, de ce nu? Dacă a trăit deja următorii douăzeci şi cinci de ani, nu şi i-a închipuit sau nu i-a visat, un lucru era clar: era un depozit de informaţii care se puteau dovedi extrem de folositoare. Nu tehnice – n-avea cum să proiecteze un calculator sau ceva asemănător – dar sigur avea cunoştinţele necesare, de jurnalist, despre tendinţele şi evenimentele care aveau să marcheze societatea de acum şi până la mijlocul anilor optzeci. Ar putea face o groază de bani din pariuri sportive sau anticipând rezultatele alegerilor prezidenţiale. Desigur, presupunând că ştia precis şi sigur ce urma să se întâmple în următorii douăzeci şi cinci de ani. Aşa cum avea să recunoască mai târziu, asta nu era neapărat o presupunere pe care să se bazeze.

„… chiar în spatele celui din frunte. Calul care se pare că va stabili ritmul este No Robbery, de la Greentree Stable, care deţine recordul de 1:34, alergând cel mai repede la milă dintre

toţi caii de trei ani din New York… şi care a câştigat Wood Memorial la o săptămână după stabilirea…”

Fir-ar să fie, cine a câştigat Derby-ul în anul acela? Jeff nu reuşi să-şi amintească. Spre deosebire de No Robbery, numele Never Bend măcar îi suna vag cunoscut; dar asta tot nu era suficient.

„… amândoi au de dat o bătălie grea cu echipa lui Willie Shoemaker şi cu minunea din vest, Candy Spots. Asta-i combinaţia care trebuie învinsă, prieteni; şi, deşi se pare că va fi o cursă plină de suspans între cei trei concurenţi, toată lumea spune – fără nicio îndoială – că sâmbăta asta Candy Spots va câştiga laurii.”

Nici asta nu era suficient. Al cui cal era? Nothern Dancer? Sau poate Kauai King? Ştia sigur că amândoi câştigaseră câte un derby, dar în ce an?

– Barman!

– Încă unul?

– Nu, momentan mi-ajunge. N-ai un ziar?

– Un ziar?

– Da, un ziar, de azi, de ieri, nu contează.

– *The Journal* sau *Constitution?*

– Oricare. Ai pagina sportivă?

– Am cam mâzgălit-o. Cei de la Braves vin în oraş anul viitor, le urmăresc punctajul.

– Pot să mă uit puţin?

– Bineînţeles.

Barmanul întinse mâna spre locul unde ţinea suporturile pentru pahare şi scoase un ziar împăturit strâns.

Jeff trecu peste paginile de baseball şi găsi prezentarea viitoarei curse din Louisville. Citi lista cailor concurenţi: mai întâi favoriţii anunţaţi de comentator, Candy Spots, Never Bend, No Robbery, apoi Royal Tower, Lemon Twist, nu, nu ei, Gray Pet, Devil It Is… nici de ei nu auzise… Wild Card, Rajah Noor… Bonjour, On My Honor…

Chateaugay.

Chateaugay, cu o şansă de reuşită din unsprezece.

Îşi vându Chevroletul unui crupier de maşini uzate de pe Briarcliff Road, pe şase sute de dolari. Cărţile, radioul şi colecţia de discuri le-a dat pe încă două sute cincizeci de dolari la un magazin de vechituri din centru, în biroul din camera de cămin găsi un carnet de cecuri şi un libret de economii de la o bancă de

lângă campus. Retrase imediat toţi banii, lăsând doar douăzeci de dolari în ambele conturi, aşa că obţinu încă opt sute treizeci de dolari.

Cel mai greu i-a fost să le dea telefon părinţilor. Era evident că se îngrijorară foarte tare când le ceru, pe neaşteptate, un împrumut „urgent”. Tatăl lui chiar se supără când refuză să le dea alte explicaţii. Dar reuşi să obţină două sute de dolari, iar mama îi mai trimise încă patru sute din economiile ei.

Acum trebuia să facă un pariu, unul mare. Dar cum? Se gândi să meargă la Louisville şi să depună banii chiar înainte de cursă, dar agenţia de turism la care sună îi spuse ceea ce deja bănuia, că biletele pentru derby fuseseră vândute cu multe săptămâni înainte.

Mai era şi problema vârstei. Poate că arăta suficient de matur ca să fie servit la bar, dar un pariu pe o sumă atât de mare cu siguranţă ar fi atras atenţia. Avea nevoie de cineva care să-l acopere.

* * *

– Un agent de pariuri? De ce dracu ai nevoie de un agent de pariuri, băiete?

În ochii lui Jeff, Frank Maddock, de douăzeci şi unu de ani, era doar un băiat, dar în momentul respectiv un student la drept în anul al patrulea era un bărbat mai în vârstă, cu experienţă, căruia îi făcea plăcere evidentă să-şi joace rolul.

– Vreau să fac un pariu.

Maddock zâmbi condescendent, aprinse o ţigaretă şi făcu semn să i se mai aducă o bere.

– Unde?

– Derby-ul Kentucky.

– De ce nu deschizi o agenţie la cămin? Cred că ai avea mulţi clienţi. Numai să-ţi ţii gura.

Studentul mai mare îl trata cu condescendenţă. Jeff zâmbi în sinea lui la aerele de expert, nemeritate, pe care şi le dădea.

– Vreau să pariez pe o sumă foarte mare.

– Zău? Cât de mare?

Marţi după-amiază, localul Manuel’s era numai pe jumătate plin şi nu stătea nimeni lângă ei.

– Două mii trei sute de dolari.

Maddock se încruntă.

– Aştia-s o grămadă de bani. Ştiu că-i aproape sigur c-o să câştige Candy Spots, dar…

– Nu Candy Spots. Unul dintre ceilalţi cai.

Studentul mai mare râse când chelnerul îi puse cana cu bere pe masa veche din stejar.

– Vise, băiete, vise. No Robbery nu merită să rişti atâta, nici Never Bend. Nu la cursa asta.

– Sunt banii mei, Frank. Mă gândeam să împărţim câştigul, şaptezeci şi treizeci la sută. Dacă am dreptate, poţi să dai lovitura fără niciun risc.

Maddock turnă bere fiecăruia, înclinând paharele ca să nu facă spumă.

– Aş putea să dau de necaz, să ştii. Nu vreau să fac un lucru din cauza căruia să pierd şcoala. Un băiat ca tine, cu toţi banii ăia... de unde să ştiu că n-o să mă torni la decanul Ward dacă pierzi?

Jeff ridică din umeri.

– Păi, ăsta e riscul tău. Dar eu nu sunt genul de turnător şi n-am de gând să pierd.

– Nimeni n-are de gând.

Din tonomat răbufni vocea răguşită a lui Jimmy Soul cântând *If You Wanna Be Happy.* Jeff ridică tonul ca să acopere muzica.

– Deci cunoşti sau nu vreun agent de pariuri?

– Şaptezeci şi treizeci, zici?

– Exact.

Maddock scutură din cap şi oftă resemnat.

– Ai banii la tine?

* * *

În barul de pe North Druid Hills Road era mare aglomeraţie sâmbătă după-amiază. Când intră Jeff, la televizor era emisiunea dinainte de cursă, asaltată de reclame: Wilkinson Sword îşi trâmbiţa cel mai nou produs, lamele inoxidabile.

Jeff era mai agitat decât crezuse. Planificase totul ca la carte, dar dacă ceva nu mergea? Din câte îşi dădea seama, evenimentele de săptămâna trecută se repetaseră exact ca înainte. Însă memoria lui nu era infailibilă, după cum nu era a nimănui şi, după douăzeci şi cinci de ani nu mai putea fi sigur că o mie sau un milion de evenimente din 1963 nu se vor petrece altfel decât prima dată. Sesizase deja câteva lucruri desfăşurate altfel decât ar fi trebuit, iar faptele lui, bineînţeles, fuseseră cu totul altele. Cursa asta putea foarte bine să aibă alt final decât cel aşteptat de el.

Dacă ar fi fost aşa, ar fi rămas fără absolut nimic. Ratase

lucrări parţiale săptămâna asta şi-şi pusese în pericol situaţia de student. Era posibil chiar să nu mai aibă şansa să se pună pe carte ca să-şi repete cariera anterioară de student. Putea să rămână falit şi să fie şi exmatriculat.

Iar războiul din Vietnam plutea la orizont.

– Hei, Charlie, strigă cineva. Încă un rând, la toată lumea, unul dublu, înainte să se deschidă porţile şi s-o ia caii la goană!

Se auzi un cor de chicoteli şi râsete.

– Ai început să cheltuieşti cam devreme, nu crezi? zise unul din prietenii celui care strigase.

– Termină, omule, termină! îi replică generosul.

La televizor se vedeau caii închişi în spatele porţilor, agitaţi, iritaţi de spaţiul închis, dornici să alerge.

– De acum, orice se poate întâmpla, Jimbo. Asta-i treaba la curse.

Barmanul pregăti băutura pentru străinul care o cumpărase pentru toată lumea. Înainte ca Jeff să-şi ia paharul, caii ţâşniseră deja din spatele porţilor. Never Bend, ca electrocutat, era urmat îndeaproape de No Robbery. Candy Spots, încălecată de Willie Shoemaker, un jocheu calculat, venea la numai trei lungimi după prima tură.

Chateaugay era pe locul al şaselea. Încă o milă, zece lungimi în urmă. Jeff luă o înghiţitură din pahar şi aproape că se înecă cu whisky-ul sec.

Caii fruntaşi trecură în viteză pe lângă stâlpul de jumătate de milă. Chateaugay nu avansase deloc.

O şcoală mai mică, se gândi Jeff. Şi dacă ar fi exmatriculat de la Emory, tot l-ar primi vreo universitate de stat. Ar putea lucra cu jumătate de normă la un post de radio cu audienţă mică. Nu i s-ar trece pe hârtie anii de experienţă, dar ar însemna foarte mult la locul de muncă.

Oamenii din bar strigau în faţa ecranului ca şi când caii şi jocheii i-ar fi putut auzi de la o distanţă de şase sute de kilometri. Jeff nu se deranja. Chateaugay avansase puţin la finalul porţiunii drepte a pistei, dar cursa era ca şi terminată. O cursă de trei cai, aşa cum anticipaseră agenţii de pariuri.

Shoemaker îşi îndreptă calul spre parapet, când se apropie de sosire, apoi îl direcţionă din nou spre pistă. Chateaugay era pe locul al patrulea, cu trei lungimi în urmă; cu rivalii ăia în faţă, niciodată…

La stâlpul de un sfert de milă, No Robbery păru că oboseşte

dintr-odată, că-şi pierde puterile de a duce cursa până la capăt. Rămase în urmă, lăsându-i pe Never Bend şi Candy Spots să gonească spre sosire, dar Shoemaker nu reuşea să-l facă pe murgul său să ţâşnească înainte de final.

Chateaugay trecu de Never Bend şi începu să-l concureze, constant şi asiduu, pe favorit.

Strigătele din bar atinseră niveluri alarmante. Jeff tăcea nemişcat, inconştient că mâna-i înţepenise pe paharul rece.

Chateaugay câştigă cursa la o lungime şi un sfert de Never Bend, Candy Spots ajungând doar al treilea. Extenuat, No Robbery venea undeva în urmă pe pistă, pe locul al cincilea sau al şaselea.

Reuşise. Câştigase.

Bărbaţii din bar începură să analizeze cursa cu voce tare supăraţi, criticând furioşi tactica lui Willie Shoemaker pe ultima jumătate de milă. Jeff nu auzea niciun cuvânt. Aştepta să apară cifrele pe tabelul electronic.

Chateaugay valora douăzeci de dolari şi optzeci de cenţi în caz de câştig. Din reflex, Jeff întinse mâna spre ceasul cu calculator Casio, apoi râse dându-şi seama că vor mai trece mulţi ani până să existe aşa ceva. Luă un şerveţel de la bar şi mâzgăli pe el nişte cifre cu pixul.

Două mii trei sute înmulţit cu douăzeci virgulă opt împărţit la doi, minus treizeci la sută, partea lui Maddock pentru că a plasat pariul. Jeff câştigase aproape şaptesprezece mii de dolari. Mai important, cursa se încheiase aşa cum îşi amintea el.

Avea optsprezece ani şi ştia toate lucrurile importante care urmau să se întâmple în lume în următorii douăzeci de ani.

Patru

Una câte una, Jeff aşeza cărţile cu faţa în sus pe cuvertura verde închis de la Holiday Inn. Le arunca din pachetul care scădea pe cât de repede îl ajutau pe el degetele, în timp ce Frank murmura o incantaţie hipnotică, de acum familiară:

– Plus patru, plus patru, plus cinci, plus patru, plus trei, plus trei, plus patru, plus trei, plus patru, plus cinci – stop! Cartea cu faţa-n jos e un as.

Jeff răsuci asul de caro încet de tot şi amândoi rânjiră.

– Mamă, Doamne! hohoti Frank.

Lovi cuvertura cu palma şi împrăştie cărţile.

– Suntem o echipă, amice, o echipă pe cinste!

– Vrei o bere?

– Normal că vreau!

Jeff îşi întinse picioarele şi traversă încăperea până la frapiera de pe masă. Perdelele erau trase într-o parte. Scoţând dopurile de la două sticle de Coors, Jeff privi plin de admiraţie, de la etajul întâi, noul lui Studebaker Avanti oprit lângă bodură, strălucind în parcarea luminată a hotelului Tucumcari.

Maşina atrăsese privi curioase şi comentarii tot drumul de la Atlanta şi probabil că le va atrage şi în continuare, până în Las Vegas. Jeff se simţea în largul lui în ea, o găsise chiar confortabilă graţie designului şi echipamentului ei „futurist”. Cu botul lung şi partea din spate scurtă, ar fi fost o capodoperă în 1988; într-adevăr, îşi aminti că o firmă independentă încă mai fabrica automobile Avanti în anii optzeci. Pentru el, acum, în 1963, maşina asta era ca un prieten cu care călătorea împreună în timp, o gogoaşă luxoasă ţesută în imaginea propriei lui epoci. Deşi îl cuprindea nostalgia când se gândea la Chevrolet, un sentiment mai puternic, inversat, îl copleşea când privea Avanti-ul.

– Hei, unde-i berea aia?

– Vine.

Îi dădu lui Frank berea rece şi trase o înghiţitură lungă dintr-a lui. Plecaseră imediat ce Maddock absolvise şcoala, la sfârşitul lui mai. Jeff nu mai mergea la cursuri de multă vreme, lăsase baltă şcoala şi nu-i păsa. Frank dorise să meargă spre sud, ca să se oprească în New Orleans câteva zile şi să sărbătorească, dar Jeff

insistase să aleagă o rută directă, ca să ocolească pe lângă Birmingham, Memphis şi Little Rock. În afara oraşelor, pe autostrada dintre state, existau porţiuni noi de câteva sute de mile, pe care limita de viteză era de 50–55 de kilometri, iar Jeff se folosise de benzile de izolare, line şi largi, pentru a merge cu Avanti-ul cu aproape 100 kilometri pe oră.

Câştigul la cursa de cai îi alungase aproape complet depresia şi confuzia prin care trecuse după seara nereuşită cu Judy Gordon. N-o mai văzuse de atunci decât în trecere, în campus. Nu se mai tortura nici cu posibile explicaţii ale situaţiei lui imposibile decât uneori când se trezea dimineaţa şi în creier i se năşteau întrebări la care nu găsea răspunsuri. Oricare ar fi adevărul, cel puţin acum avea dovada că ceea ce ştia despre viitor nu era doar imaginaţia lui.

Până acum, reuşise să evite să răspundă când Frank îl întreba cum reuşea să câştige la modul ăsta spectaculos. Maddock presupunea că Jeff era un soi de individ-minune care te punea în dezavantaj cu metoda lui secretă. Jeff nu făcuse decât să-i întărească imaginea asta când refuzase să parieze pe Preakness, la două săptămâni după derby. Era sigur că Chateaugay va câştiga două curse din trei la Triple Crown în anul acela, dar nu ştia pe care dintre cele care urmau o va pierde, aşa că, în ciuda protestelor lui Frank, insistase să nu parieze pe Preakness. Candy Spots câştigase cu trei lungimi şi jumătate. Nu numai că Jeff era acum sigur pe victoria de la Belmont Stakes, dar revenirea lui Candy Spots crescuse din nou şansele lui Chateaugay.

Pariatul îi dădea un scop, îi distrăgea atenţia de la mlaştina metafizică şi filosofică în care zăceau ascunse explicaţiile situaţiei în care se afla. Dacă nu era deja nebun, încă o lună de meditat la probleme nerezovabile l-ar fi înnebunit cu siguranţă. Pariatul era atât de clar, de simplu: câştigi sau pierzi, ai datorii sau datornici, ai dreptate sau greşeşti. Punct. Fără ambiguităţi, fără să te răzgândeşti, mai ales când ştiai rezultatul dinainte. Frank adunase cărţile împrăştiate, le grupa şi le amesteca.

– Hai să facem una dublă!

– Da, sigur, de ce nu?

Jeff trase un scaun lângă pat. Luă cărţile, le mai amestecă o dată şi începu să le împartă.

– Plus unu, plus unu, zero, plus unu, zero, minus unu, minus doi, minus trei, minus doi…

Jeff asculta mulţumit litania binecunoscută, numărătoarea aşilor şi decarilor împărţiţi. Frank memora cu aviditate diagrame şi tabele dintr-o carte nouă, intitulată *Cum să-l baţi pe crupier,* un studiu pe calculator despre strategiile de pariuri la jocul 21. Din ceea ce citise el, Jeff ştia cât de bine funcţiona metoda cu număratul cărţilor. Pe la mijlocul anilor şaptezeci, cazinourile începuseră să interzică intrarea persoanelor care foloseau tehnici asemănătoare. În vremurile astea însă, crupierii şi supraveghetorii de la masa de joc erau bucuroşi de orice jucători care respectau regulile şi pe care îi considerau fraieri. Frank ar trebui să se descurce, cel puţin să se ia la întrecere cu cineva; şi dacă s-ar lăsa furat de emoţia propriilor câştiguri la masa jocului 21, n-ar mai fi atras de câştigul spectaculos pe care spera Jeff să-l obţină la cursa de la Belmont.

– Minus unu, zero, plus unu... stop! Cartea cu faţa-n jos e un decar.

Jeff îi arătă valetul de treflă şi aruncară cinci cărţi. Frank îşi goli berea şi aşeză sticla pe măsuţa de lângă pat, unde mai erau vreo şase.

– La unul din *drive-in*-urile pe lângă care am trecut în drum spre oraş rulează *Dr. No.* Vrei să vezi ce-i de capul lui? întrebă Frank.

– Dumnezeule, Frank, de câte ori ai mai văzut filmul ăsta?

– De trei sau patru ori. Mi se pare tot mai bun de fiecare dată.

– Ţi-ajunge. Am înghiţit deja supradoze de James Bond.

Frank îl privi nedumerit:

– Ce-ai făcut?

– Nimic. N-am chef să merg; ia tu maşina şi du-te, cheile sunt pe televizor.

– Ce-i cu tine, eşti în doliu după papă? Habar n-am avut că eşti catolic.

Jeff râse şi-şi căută pantofii.

– La naiba, bine, vin. Măcar nu-i cu Roger Moore.

– Ăsta cine dracu' e?

– O să ajungă sfânt într-o zi.

Frank se încruntă şi scutură din cap.

– Te referi la papa care e pe moarte, la James Bond sau la ce? Să ştii că habar n-am despre *ce* naiba tot vorbeşti acolo, prietene.

– Nici eu, Frank, nici eu. Hai să mergem la film. Să fugim puţin din realitate. Asta-i ce ne trebuie.

* * *

A doua zi plecară direct la Las Vegas, conducând pe rând Avanti-ul. Jeff nu mai fusese în Nevada şi strada, luminată de neoane, părea pustie şi nu chiar atât de pestriţă cum văzuse în filmele şi spectacolele de televiziune din anii optzeci. Era Las Vegasul înainte de Howard Hughes, înainte ca avalanşa de bani de la Hilton şi MGM să fi construit masivele şi „respectabilele” hoteluri-cazinou. Cele care dominau acum micul sector suprarealist al Autostrăzii 604 din Nevada erau moşteniri care purtau amprenta epocii de după luptele dintre gangsteri: Dunes, Tropicana, Sands. Vegasul bandelor de cartier, scos direct din filmele cu crime în care se auzea muzică de jazz sau swing şi degete care băteau ritmul. Dar tot se mai simţea provocarea răului în aerul fierbinte şi uscat.

Traseră la Flamingo şi depuseră cei şaisprezece mii de dolari bani gheaţă la cazinoul hotelului. Directorul adjunct, tot numai un zâmbet, îi cază gratuit într-un apartament cu trei camere şi le oferi, tot gratis, toată băutura şi mâncarea pe care o voiau cât aveau să stea acolo.

Frank îşi petrecu seara urmărind mesele unde se juca 21; urmări câte pachete standard se foloseau, regulile de împărţire şi dublare a mizei iniţiale, viteza de reacţie şi personalitatea crupierilor. Jeff îl însoţi o vreme, apoi se plictisi şi dădu o raită prin cazinou, încercând să se obişnuiască cu atmosfera bizară a locului. Totul i se părea o iluzie: jetoanele viu colorate, simbolizând imense sume de bani, bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi ţipător… măşti disperate care ascundeau bravada sexuală şi pretenţia de abundenţă nelimitată şi dispreţuitoare.

Se întoarse în cameră devreme şi adormi uitându-se la emisiunea lui Jack Paar. Când se trezi a doua zi dimineaţă, Frank se plimba în sus şi în jos în camera de zi, mormăind pentru sine şi verificându-se din când în când cu nişte cartonaşe de memorare improvizate.

– Vii la masa de dimineaţă?

Frank scutură din cap.

– Vreau să mă mai uit peste astea o dată şi să mă aşez la masa de joc înainte de prânz. Să-i prind pe crupieri când se termină schimbul de dimineaţă şi încep să se evapore.

– Corect. Noroc! Eu cred c-o să merg la piscină. Să-mi spui şi mie cum a fost.

Jeff mâncă singur la o masă de şase persoane din restaurantul hotelului, citind *Racing Form.* Şansele lui Chateaugay la Belmont erau tot în creştere, observă el bucuros, dar niciuna dintre zecile de curse pomenite în ziar nu-i spunea nimic. Termină rapid o porţie dublă de ouă cu jumări şi o felie groasă de şuncă de casă, apoi o porţie mare de clătite şi trei pahare de lapte. În ultimii ani se învăţase să sară peste mic dejun, dimineaţa mânca doar un pateu şi bea prima dintre nenumăratele cafele în drum spre serviciu; dar corpul lui nou, tânăr, avea un apetit neţărmurit.

Frank plecase deja la cazinou când Jeff reveni în cameră să-şi ia costumul de baie. Luă un prosop foarte mare şi un exemplar din *V,* cumpără o soluţie de bronzat Coppertone (nu scria cât acid aminobenzoic conţine) de la magazinul de cadouri al hotelului şi-şi luă un şezlong lângă bazin.

O văzu imediat: păr negru, ud, pometi reliefaţi. Sâni mari, dar fermi, abdomen supt, picioare elegante, cu forme frumoase. Se ridică din bazin zâmbind şi strălucind în soarele arzător şi se îndreptă spre Jeff.

– Salut, îi spuse. E ocupat scaunul ăla?

Jeff scutură din cap şi îi făcu semn să se aşeze lângă el. Fata se lăsă pe spate şi-şi întinse părul pe pânza şezlongului ca să se usuce.

– Pot să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă el, încercând să nu se vadă că se uita lung la trupul pe care se răsfirau stropi de apă.

– Nu, mulţumesc, îi zâmbi fata şi-l privi drept în ochi, ca să îndulcească refuzul. Tocmai am băut o Bloody Mary şi căldura mă cam ameţeşte.

– Da, aşa păţeşti dacă nu eşti obişnuită. De unde eşti?

– Illinois, chiar de lângă Chicago. Dar sunt aici de vreo două luni şi cred c-o să mai stau puţin. Tu?

– Vin din Atlanta, dar am crescut în Florida.

– O, păi atunci eşti obişnuit cu soarele, nu?

– Chiar foarte obişnuit.

– Am fost la Miami de câteva ori. Frumos, dar aş vrea să se poată juca acolo.

– Eu am crescut în Orlando.

– Unde vine asta? întrebă fata.

– Lângă… Aproape că rosti Disney World, dar se opri la timp. Vru să spună apoi Cape Kennedy, deşi ştia că locul încă nu se numea aşa. … Lângă Cape Canaveral, continuă în cele din urmă.

Ezitarea lui o nedumeri, dar momentul de stânjeneală trecu

repede.

– Ai văzut vreodată cum se lansează rachetele? îl întrebă.

– Sigur, îi răspunse, amintindu-şi de excursia pe care o făcuse cu Linda la Cape Canaveral în 1969, cu ocazia lansării lui *Apollo 11.*

– Crezi c-o să ajungă vreodată pe Lună, cum zic unii?

– Probabil. Apropo, eu sunt Jeff, Jeff Winston.

Fata întinse o mână subţire, cu degete fără inele, iar el i-o prinse imediat.

– Sharla Baker. Fata îşi retrase mâna, îşi răsfiră părul drept, ud, apoi se frecă pe gât. Ce faci în Atlanta?

– Păi… sunt student la universitate, încă. Mă gândesc să mă apuc de jurnalism.

Sharla zâmbi amabilă.

– Student, deci. Mami şi tati trebuie să fie plini de bani, dacă te trimit *şi* la universitate, *şi* la Las Vegas.

– Nu, zise Jeff amuzat. Nu putea avea mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. Judecă diferenţa de vârstă din perspectiva celui mai bătrân. Mi-am plătit singur drumul până aici. Am câştigat banii la derby-ul Kentucky.

Sharla ridică din sprâncenele delicate, impresionată.

– Nu mai spune! Ia zi, ai maşină?

– Da, de ce?

Braţele lungi şi bronzate ale fetei se arcuiră deasupra capului, iar sânii i se umflară în costumul de baie demodat. Asupra lui Jeff, mişcările ei avură un efect la fel de excitant ca şi când fata ar fi purtat ori unul dintre costumele alea cu design franţuzesc din anii optzeci, ori nimic.

– M-am gândit să ne ferim puţin de soare. Poate mergem la Lake Mead. Vrei?

* * *

Sharla stătea într-un duplex mic lângă Paradise şi Tropicana. Locuia împreună cu o fată, Becky, care lucra în schimbul de după-amiază până la miezul nopţii la biroul de informaţii de la aeroport. Sharla nu părea să facă altceva decât să piardă nopţile prin cazinouri şi după-amiezele la piscină. Nu era chiar prostituată, ci una dintre fetele alea din Las Vegas cărora le plăcea să se distreze şi nu se simţeau jignite de un mic cadou sau de o porţie de cartofi prăjiţi din când în când. Jeff îşi petrecu următoarele patru zile cu ea şi îi cumpără câteva atenţii – o brăţară de gleznă din argint şi o geantă de piele de culoarea

rochiei ei preferate – dar fata nu pomeni nimic de bani. Au navigat pe lac, au mers cu maşina la Boulder Dam şi au văzut spectacolul cu Sinatra la Desert Inn.

Dar în cea mai mare parte a timpului făceau dragoste. Cât de des puteau şi la modul de neuitat, în apartamentul ei sau al lui Jeff, la Flamingo. Sharla era prima femeie cu care se culca de când începuse toată aventura asta, prima femeie de când se căsătorise cu Linda. Apetitul ei sexual se potrivea numai bine cu al lui. Era tot atât de nebunatică pe cât de sfioasă fusese Judy, iar Jeff se desfăta cu poftele ei sexuale de nestăvilit.

Frank Maddock agăţa din când în când câte o fată pe bani, se găseau în fiecare hotel şi cazinou, dar cel mai mult timp şi-l petrecea la masa de joc. Câştigând. Până la ziua cursei din Belmont, îşi crescuse partea cu alte nouă mii de dolari, din care îi oferi cu generozitate lui Jeff o treime, pentru că susţinuse aventura la început. La un loc, aveau acum aproape douăzeci şi cinci de mii de dolari depuşi la cazinou, iar la insistenţele lui Jeff, Frank fu de acord, cu mici rezerve, să-i parieze pe toţi pe cursa cu pricina.

Sâmbătă, înainte de începerea cursei, când nu se mai putea face niciun pariu, Jeff era la piscina din hotelul Flamingo, cu Sharla.

– Nici măcar nu te uiţi la televizor? îl întrebă ea când văzu că nu are de gând să se ridice de pe rogojina din fibră de palmier.

– Nu-i nevoie. Ştiu cum se termină.

– Măi, să fie! râse şi-l plesni peste spate. Studentul bogat, care le ştie pe toate.

– N-o să mai fiu bogat dacă mă înşel.

– S-o văd şi pe asta, i-o întoarse fata, întinzându-se după soluţia de bronzat.

– Ce să vezi, că mă înşel sau c-o să fiu sărac?

– Nu ştiu, prostuţule. Hai, unge-mă pe picioare, pe partea din spate.

Jeff moţăia în soare cu mâna pe coapsa goală a Sharlei, când Frank ieşi din hotel cu o privire şocată. Sări în picioare când îi văzu expresia. Dumnezeule, poate că n-ar fi trebuit să parieze.

– Ce-i Frank, ce s-a-ntâmplat? îl întrebă plin de încordare.

– Toţi banii ăia, rosti Frank cu răsuflarea tăiată. Grămada aia afurisită de bani.

Jeff îl apucă de umeri.

– Ce s-a-ntâmplat? Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Buzele lui Frank se lăţiră într-un rânjet oligofren.
– Am câştigat, şopti el.
– Cât?
– O sută treizeci şi şapte de mii de dolari.
Jeff se relaxă şi îi dădu drumul din strânsoare.
– Cum faci? îl întrebă Maddock, ţintindu-l cu privirea. Cum dracu' faci? De trei ori la rând ai nimerit-o până acum.
– Pur şi simplu am noroc.
– Noroc pe naiba. Ai făcut pe dracu'n patru, numai bijuteriile familiei nu le-ai amanetat, ca să pariezi pe Chateaugay la derby. Ştii ceva şi nu-mi spui, aşa-i?
Sharla îşi muşcă buza de jos şi ridică spre Jeff doi ochi întrebători.
– Mi-ai spus că ştii cum se termină.
Lui Jeff nu-i plăcu în ce fel decurgea discuţia.
– Hei, râse el scurt, data viitoare poate c-o să-i pierdem pe toţi.
Frank rânji din nou, ascunzându-şi curiozitatea.
– Cu palmaresul ăsta, vin după tine oriunde, băiete. Când ne mai aruncăm într-o chestie de-asta? Mai ai vreo presimţire?
– Da. Presimt că Becky, colega de apartament a Sharlei, o să se dea bolnavă la serviciu şi o să sărbătorim toţi patru cum n-a mai făcut-o nimeni. Numai pe asta aş paria acum.
Frank râse şi se îndreptă spre barul de la marginea piscinei ca să cumpere o sticlă de şampanie, iar Sharla fugi s-o sune pe prietena ei. Jeff se lăsă din nou pe rogojină, supărat pe el că-i scăpaseră deja prea multe şi întrebându-se cum o să-i spună lui Frank că parteneriatul lor s-a încheiat, cel puţin peste vară.
N-avea de gând să recunoască în niciun caz că nu mai putea paria anul ăsta pentru că nu mai ştia cine câştigase.

* * *

Jeff unse cornul fierbinte cu un strat subţire de gem de portocale şi muşcă un colţ pufos. De pe terasa apartamentului aflat pe Avenue Foch vedea şi Arcul de Triumf, şi întinderea verde din Bois de Boulogne, ambele la distanţă de o plimbare scurtă.
Sharla îi zâmbi de la măsuţa acoperită cu faţă de masă. Luă o căpşună mare şi roşie de pe farfurie, o scufundă mai întâi în vasul cu frişcă, apoi în cel cu zahăr pudră şi începu s-o sugă încet, cu ochii lipiţi de-ai lui Jeff şi cu buzele în jurul fructului.
Jeff lăsă deoparte exemplarul din *International Herald Tribune*

şi urmări spectacolul improvizat cu căpşuna. Ştirile erau, oricum, deprimant de obişnuite. Kennedy îşi ţinuse discursul „Ich bin ein Berliner” în oraşul înjumătăţit, iar în Vietnam călugării budişti începuseră să se mutileze pe la colţ de stradă ca să protesteze împotriva regimului Diem.

Sharla înecă iar căpşuna în frişca groasă, o ridică deasupra buzelor şi linse picăturile albe cu vârful limbii. Halatul ei de mătase era transparent în lumina dimineţii; sub materialul subţire, Jeff îi zări sfârcurile tari.

Închiriase un apartament cu două camere în cartierul Neuilly din Paris pentru toată vara. Plecau din oraş doar pentru vreo ieşire de o zi la Versailles sau Fontainbleau. Era prima excursie a Sharlei în Europa şi Jeff voia să cunoască Parisul şi altfel decât îl văzuse în turul vijelios împreună cu Linda. Şi reuşise; senzualitatea nestăvilită a Sharlei se potrivea perfect cu aura romantică a oraşului, în zilele senine se plimbau pe străzile laterale şi pe bulevarde, luând prânzul la orice bistro sau restaurant care le trezea interesul. Când ploua, căci ploua deseori vara, se cuibăreau în apartamentul confortabil zile lungi şi molatice, pline de pasiune carnală. În spatele ferestrelor, ceaţa rece din Paris, nepotrivită cu anotimpul, era fundalul ideal pentru trupurile lor îmbrăţişate. Jeff îşi masca temerile în părul negru, lucios, al fetei, îşi ascundea nedumerirea la fel de apăsătoare ca la început în unduirile trupului ei suplu, dulce parfumat.

Sharla îi aruncă o privire poznaşă de cealaltă parte a mesei şi înghiţi dintr-odată căpşuna dolofană. Pe buze i se scurse o dâră roşie, subţire, pe care o şterse uşor cu degetul fin, terminat într-o unghie lungă.

– Vreau să mergem să dansăm diseară, îl anunţă. Vreau să îmbrac rochia neagră nouă, să nu port nimic pe sub ea, şi să dansez cu tine.

Jeff îşi lăsă privirea să alunece pe trupul ei desenat de halatul de mătase albă.

– Nimic?

– Poate o pereche de ciorapi lungi, spuse ea cu voce scăzută. O să dansăm cum m-ai învăţat tu.

Jeff zâmbi, o mângâie uşor pe coapsa dezgolită de halatul care se desfăcuse. Într-o seară, cu trei săptămâni înainte, dansaseră la una dintre noile „discoteci” deschise acolo, iar el se pomenise că-i arată mişcările suple, atipice, care aveau să apară în deceniul următor. Ea se adaptase imediat, ba chiar înflorise

stilul cu câteva unduiri erotice personale. Celelalte cupluri, care dansau toate twist sau watusi, se dăduseră la o parte pe rând, ca să-i vadă pe ei doi cum se mişcă. Mai întâi timid, apoi tot mai entuziaste, începură şi ele să danseze în acelaşi stil neconvenţional şi cu tente sexuale clare. Acum mergeau la New Jimmy's sau Le Show Club aproape în fiecare seară, iar Sharla îşi alegea rochiile după cât de tare se mulau pe ea pe ringul de dans. Lui îi făcea plăcere s-o privească şi era de-a dreptul încântat să-i vadă pe ceilalţi dansatori imitându-i mişcările şi, din ce în ce mai des, hainele. Se amuza la ideea că era posibil ca, într-o singură seară petrecută cu Sharla în oraş, să fi modificat involuntar istoria dansurilor cunoscute şi să fi accelerat evoluţia spre voluptate a modei feminine, voluptate care marcase mijlocul şi sfârşitul deceniului şaizeci.

Sharla îi luă mâna şi o plimbă între coapsele ei, pe sub halat. Cornul şi cafeaua lui cu lapte se răciră pe măsuţa cu micul dejun, uitate, la fel ca misterul timpului, care-l preocupase atât de mult în primăvară.

– Când ne întoarcem acasă, o să-mi las ciorapii pe picioare.

* * *

– Şi cum a fost la Paris? îl întrebă Frank.

– Foarte frumos, îi răspunse Jeff, aşezându-se într-unul dintre fotoliile confortabile din Plaza's Oak Room. Exact ce-mi trebuia. Tu ce părere ai de Columbia?

Fostul lui partener scutură din umeri şi-i făcu semn chelnerului.

– Plicticoasă, aşa cum m-am aşteptat. Tot mai bei Jack Daniels?

– Când găsesc. Francezii nu ştiu să amestece malţul vechi cu cel nou.

Frank comandă whisky pentru Jeff şi un Glenlivet pentru el. Prin uşa deschisă a barului din Palm Court pătrundeau acorduri fine de vioară din holul hotelului New York, vechi, dar elegant. Printre ele se auzeau din când în când clinchetele paharelor ciocnite şi zumzetul discret al conversaţiilor estompate de draperiile groase şi tapiţeria de pluş din încăpere. Frank radia.

– N-aş zice că ăsta-i genul de birt în care mă gândeam c-o să-mi fac veacul în primul an la facultatea de drept.

– E mai bine decât la Moe's and Joe's, fu de acord Jeff.

– Ai adus-o pe Sharla cu tine?

– Se uită la *Beyond the Fringe.* I-am zis c-o să discutăm

afaceri.

– Vă-nţelegeţi bine, din câte văd.

– Nu-i deloc complicat să fim împreună. Ne distrăm.

Frank dădu din cap şi amestecă băutura proaspătă adusă de chelner.

– Înseamnă că nu te-ai mai întâlnit cu fetiţa aia de la Emory, despre care mi-ai povestit.

– Cu Judy? Nu, am terminat-o cu ea înainte să plecăm la Vegas. E fată drăguţă, dar… cam naivă. Foarte tânără.

– De vârsta ta, nu?

Jeff îl privi tăios.

– Iar faci pe fratele mai mare cu mine, Frank? Încerci să-mi spui că Sharla nu-i de mine sau ce?

– Nu, nu, dar… Mă uimeşti întruna, asta-i. Când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti un mucos cu caş la gură care are multe de învăţat despre cursele de cai, printre altele. Dar am învăţat eu de la tine una, alta. Vreau să zic, Cristoase, să câştigi atâţia bani şi să freci menta cu Avanti-ul ăla, pe urmă s-o ştergi în Europa cu o femeie ca Sharla… Uneori pari mult mai bătrân decât eşti.

– Cred că acuma-i momentul potrivit să schimbi subiectul, i-o reteză Jeff.

– Stai, n-am vrut să jignesc pe nimeni. Sharla e o achiziţie pe cinste; te invidiez. Dar am impresia că tu… cum să zic, ai crescut mai repede decât oricine altcineva pe care-l cunosc. Nu vreau să spun lucruri mari. La naiba, cred c-ar trebui s-o iei ca pe un compliment. Numai că-i ciudat, asta e.

Jeff îşi relaxă umerii încordaţi şi se lăsă pe spate, cu băutura în mână.

– Poate că-mi place viaţa la nebunie. Vreau să fac o groază de lucruri, şi vreau să le fac repede.

– Eşti cu mult înaintea fraierilor din lumea asta. Mai multă putere pentru tine. Sper c-o să-ţi meargă la fel de bine ca până acum.

– Mersi. Să bem pentru asta.

Ridicară paharele şi căzură de acord tacit să treacă peste momentele de tensiune dintre ei.

– Ziceai că i-ai spus Sharlei că asta-i o întâlnire de afaceri.

– Da.

Frank sorbi din whisky.

– Şi e sau nu?

– Depinde.
– De ce?
– Dacă te interesează ce vreau să-ţi propun.
– După cum ţi-a mers în vara asta? Crezi că n-am de gând s-ascult ideile nebuneşti care-ţi trec prin cap?
– Asta o să-ţi pară mai nebunească decât toate.
– Pune-mă la-ncercare.
– Campionatul anual de baseball. Peste două săptămâni.
Frank ridică din sprânceană.
– Din câte te cunosc, probabil că vrei să pariezi pe Dodgers.
– Exact, confirmă Jeff, după o scurtă pauză.
– Hai să fim serioşi. Adică, ai dat lovitura la Derby şi Belmont, dar fii rezonabil! Mantle şi Maris reveniţi şi primele două meciuri aici, la New York? S-o crezi tu. În niciun caz.
Jeff se aplecă în faţă şi vorbi încet, dar insistent:
– Aşa o să se întâmple. Un joc pierdut la zero, patru câştigate de Dodgers.
Frank îl privi încruntat.
– Eşti *chiar* nebun.
– Nu. Aşa o să fie. Unu-doi-trei-patru. Ne-am putea aranja pe viaţă.
– Adică am putea ajunge înapoi la Moe’s şi Joe’s, vrei să spui.
Jeff sorbi şi ultima înghiţitură din pahar, se lăsă pe spate şi scutură din cap. Frank se holba la el în continuare, ca şi cum ar fi vrut să descopere de unde i se trage nebunia.
– Poate un pariu mic, cedă el. Două mii, poate cinci, dacă ţii cu tot dinadinsul.
– Toţi banii, rosti Jeff.
Frank îşi aprinse un Tareyton fără să-şi ia ochii de la el.
– Ce-i cu tine, totuşi? Eşti hotărât s-o ratezi, sau ce? Şi norocul are o limită, să ştii.
– Nu mă-nşel, Frank. Pariez toţi banii pe care-i am şi ţie-ţi ofer acelaşi târg ca înainte: tu depui pariul, iar câştigul îl împărţim: şaptezeci-treizeci la sută. Nu rişti nimic dacă nu vrei.
– Ştii ce şanse ai la pariu?
– Nu prea. Tu ştii?
– Chiar aşa, la repezeală, nu, dar… şansa unui fraier, pentru că numai un fraier face aşa un pariu.
– De ce nu dai un telefon, să vezi cum stăm?
– S-ar putea s-o fac, măcar de curiozitate.
– Dă-i drumul. Te aştept aici, mai comand un rând. Ţine

minte, nu o victorie simplă, ci câştig fără niciun punct pierdut de Dodgers.

Frank lipsi de la masă zece minute.

– Agentul meu mi-a râs în nas, zise el când se aşeză din nou şi se întinse după paharul cu whisky. Pur şi simplu mi-a râs în nas la telefon.

– Ce şanse avem? îl întrebă Jeff încet. Frank goli paharul pe jumătate.

– O sută la unu.

– Vrei să te ocupi de pariuri în locul meu?

– Chiar ai de gând s-o faci, nu-i aşa? Nu glumeşti.

– Sunt foarte serios.

– Cum de eşti aşa de sigur de lucrurile astea? Ce ştii tu şi nu mai ştie nimeni altcineva pe lume?

Jeff clipi, încercând să-şi menţină tonul vocii.

– Nu pot să-ţi spun. Pot să-ţi spun doar că nu-i vorba doar de ghicit. E ceva sigur.

– Sună suspect de…

– Nu-i nimic ilegal, jur. Ştii că nu se poate „aranja” un campionat astăzi, şi chiar dacă s-ar putea, de unde să ştiu eu despre asta?

– Vorbeşti de parcă le-ai şti pe toate.

– Ştiu numai atât: nu avem cum să pierdem pariul. Pur şi simplu nu avem cum.

Frank îl privi cu subînţeles, dădu pe gât restul de whisky şi făcu semn să i se mai aducă unul.

– La naiba, mormăi el. Până să te cunosc, în aprilie, mă gândeam c-o să trăiesc din bursă anul ăsta.

– Adică?

– Adică cred c-o să intru în jocul ăsta nebun cu tine. Nu mă întreba de ce. Probabil c-o să-mi zbor creierii după primul meci. Dar mai e ceva.

– Spune.

– Termină cu prostia asta cu şaptezeci-treizeci la sută şi toţi banii puşi de tine. Riscăm amândoi, mizăm pe tot ce ne-a rămas de la Vegas, inclusiv ce am câştigat la jocuri, şi tot ce câştigăm împărţim pe din două. De acord?

– De acord, partenere.

Octombrie a fost luna lui Koufax şi Drysdale. Jeff o duse pe Sharla la Stadionul Yankee la primele două meciuri, dar Frank nici măcar la televizor nu s-a putut uita.

Dodgers au câştigat primul meci cu 5–2, cu Koufax la aruncare. A doua zi, i-a luat locul Johnny Podres care, cu ajutorul lui Ron Perranoski, un jucător foarte priceput, nu-i lăsă pe Yankees să treacă de un punct, în vreme ce Dodgers marcară în patru din zece lovituri.

Al treilea joc, în Los Angeles, a fost unul clasic pentru Drysdale: 1–0, „Big Don” punându-i la pământ pe Yankees unul după altul. În şase din cele nouă dăţi când le-a venit rândul la bătaie, Drysdale s-au confruntat numai cu cei trei jucători la bătaie.

Al patrulea meci a fost unul strâns; până şi Jeff, care se uita la un televizor în culori, la hotelul Piere din New York, începu să transpire. Whitey Ford, care arunca pentru Yankees, se confrunta din nou cu Koufax, amândoi fiind hotărâţi să nu se lase. Mickey Mantle şi Frank Howard, ultimul din L.A., jucau la bază, făcând o legătură 1–1 la finalul celei de-a şaptea ture. Apoi Joe Pepitone făcu o greşeală la aruncarea lui Clete Boyer de la baza a treia a echipei Yankee, iar Jim Gilliam de la Dodgers’ atacă în forţă. Urmă Willie Davis, iar Gilliam marcă punctul final pe mingea lui Davis, în centru.

Dodgers nu i-au lăsat pe Yankees să marcheze niciun punct în campionatul anual; asta i se întâmpla clubului newyorkez prima oară din 1922, când Giants îi învinsese în ciuda dificultăţilor. A fost una dintre cele mai neaşteptate întorsături de situaţie din istoria baseball-ului, un eveniment pe care Jeff nu-l putuse uita, aşa cum nu şi-ar fi putut uita numele.

La insistenţele lui, el şi Frank şi-au împărţit cei o sută douăzeci şi două de mii de dolari pariaţi la douăzeci şi trei de agenţi din şase oraşe şi unsprezece cazinouri din Las Vegas, Reno şi San Juan.

Câştigul lor total a atins peste douăsprezece milioane de dolari.

Cinci

Pariatul se încheiase, ştiau amândoi asta. Lumea îi cunoştea deja şi pe el şi pe Frank şi niciun agent sau cazinou din ţară n-ar fi acceptat un pariu mare de la niciunul dintre ei. Existau, bineînţeles, alte forme de pariu, făcute sub nume mai pretenţioase.

– … departamentul de contabilitate în biroul ăla şi consilierii juridici de cealaltă parte a holului. Acum, pe aici…

Se vedea clar că lui Frank îi plăcea la nebunie să-i arate lui Jeff şirul de birouri mobilate numai pe jumătate de la etajul cinci al clădirii Seagram. El alesese locul, cu aprobarea lui Jeff, şi se ocupase de detaliile de organizare, de la înregistrarea lor ca *Future, Inc.,* la angajarea secretarelor şi a contabililor.

Frank abandonase facultatea de drept şi amândoi căzuseră de acord că el va supraveghea operaţiunile firmei, iar Jeff va lua deciziile importante legate de investiţii şi conducerea generală a firmei. Frank nu mai punea la îndoială cât de valabile erau recomandările făcute de Jeff, dar între cei doi parteneri se instalase o răceală de la lovitura dată la campionatul anual de baseball.

Nu mai ieşeau decât rareori, dar Jeff ştia că Frank bea mai mult decât înainte. Curiozitatea lui fusese înlocuită de o teamă evidentă de câte lucruri ştia Jeff şi de modul în care ajungea să le afle. N-au mai discutat niciodată despre asta.

– … pe-aici, pe la recepţie – să vezi numai cine-o să stea la biroul ăla peste două săptămâni – şi… am ajuns!

Încăperea era imensă, dar totodată agreabilă şi deloc intimidantă. Un fotoliu de piele fără braţe îşi aştepta proprietarul în spatele unui birou mare, oval, vizavi de care se afla un bar bine garnisit şi o consolă drăguţă cu televizor stereo. Prin două geamuri opuse, înalte de la podea la tavan, se vedea, într-o parte râul Hudson, iar în cealaltă, turnurile din centrul Manhattanului. În fiecare colţ al încăperii domnea o abundenţă de plante cu flori, iar litografiile lui Pollock stăteau mărturie a creativităţii umane meritorii. Fotografia mărită a unui cal împodobit cu flori, element amuzant, dar foarte potrivit, trona pe un perete: Chateaugay, în cercul învingătorului, după derby-ul din Kentucky.

– E al tău, amice, spuse Frank zâmbind.

Jeff fu impresionat de gestul prietenului său.

– Frank, e grozav!

– Sigur, dacă e ceva ce nu-ţi place, se poate schimba imediat. Designerii ştiu că e vorba despre ceva temporar, trebuie să fii şi tu de acord. La urma urmei, tu eşti ăla care o să lucreze aici.

– Totul e perfect aşa cum e. Sunt uimit. Şi să nu-mi zici că fotografia lui Chateaugay a fost ideea unui decorator.

– Nu, recunoscu Frank, a fost propunerea mea. M-am gândit c-o să-ţi placă foarte mult.

– O să mă inspire.

– Mă bazez pe asta, râse Frank. Isuse, când mă gândesc cât de repede s-au întâmplat toate… Ştii ce vreau să spun.

Încântarea lui copilărească dispăru tot atât de repede cum apăruse. Aventura asta îl îmbătrânea: întrebările nerostite, rămase fără răspuns, succesul inexplicabil şi şocant de neaşteptat… Era mai mult decât putea el suporta în momentul de faţă.

– Am o grămadă de probleme de rezolvat azi, rosti Frank, privind spre zona de primire, unde nu se afla nimeni. Am comandat mai multe calculatoare de birou de la Monroe; ar fi trebuit să ajungă de două zile. Aşa că, dacă vrei să te obişnuieşti cu locul, să-ncepi să-l simţi…

– E-n regulă, Frank, dă-i drumul. Aş vrea să stau aici şi să-mi adun gândurile o vreme. Şi mulţumesc încă o dată. Ai făcut o treabă excelentă… partenere.

Dădură mâna şi se bătură pe umeri, într-un gest evident de prietenie. Frank porni spre birourile aproape goale, iar Jeff se tolăni în fotoliul confortabil din spatele biroului.

Totul fusese atât de simplu, mai simplu decât îşi închipuise el. Cursele, jocurile din campionatul anual, rând pe rând… Cu capitalul imens adunat în urma pariurilor, putea să facă absolut orice, la fel de uşor, sau chiar mai uşor.

Începuse deja să studieze preţurile la bursă, să revadă ceea ce ştia deja despre lumea care avea să se nască şi să-şi aplice, extrapolând, cunoştinţele despre situaţia actuală a pieţei. Nu-şi mai amintea toate urcuşurile şi coborâşurile din economia anilor respectivi, dar ştia sigur că era suficient de perspicace să analizeze perioadele nesemnificative de recesiune şi regres.

Unele investiţii erau evidente: IBM, Xerox, Polaroid. Altele îi cereau mai mult timp de gândire, din cauza conexiunilor mintale între schimbările sociale deja petrecute sau cele pe cale să se

petreacă în firmele ce vor beneficia de ele. Restul deceniului, ştia Jeff, va fi o perioadă de prosperitate generală, cetăţenii americani vor călători cu afaceri sau de plăcere; Future, Inc. Trebuie să investească mult în acţiuni ale hotelurilor şi companiilor aeriene.

Similar, Boeing Aircraft se pregătea de o ascensiune îndelungată, deşi mult lăudatul program al transportului la viteză supersonică avea să fie anulat în curând; variantele 727 şi 747, încă nefăcute publice, vor deveni primele avioane comerciale în următorii douăzeci şi cinci de ani. Alte firme din domeniul aerospaţial o să aibă şi ele urcuşurile şi coborâşurile lor, iar Jeff ştia sigur că, dacă va face câteva cercetări atente, o să-şi aducă aminte care dintre ele au primit cele mai eficiente contracte pentru programul *Apollo* şi care au construit navetele spaţiale.

Se uită în jos, pe râul Hudson, dominat de activităţi comerciale. Invazia automobilelor japoneze trebuia să se facă simţită în scurt timp, după cum observase chiar în prima zi. America se apropia de punctul culminant al relaţiei ei amoroase cu automobilele mari; n-ar strica să investească un milion sau două în Chrysler, GM şi Ford. RCA ar fi şi ea o alegere bună pe termen scurt, fiindcă televizoarele color începeau să devină standard şi mai erau ani până când Sony să-şi croiască drum şi să acapareze piaţa.

Jeff închise ochii, ameţit de ceea ce putea să facă. Crizele financiare lunare prin care trecuse odată, frustrarea de o viaţă din cauza slujbelor cu multă responsabilitate şi plată subţire erau acum griji ce ţineau nu doar de trecut, dar şi de un viitor care nu va mai veni niciodată. Cui îi pasă că scăpase de ele? Era tânăr, era bogat şi, în curând, nemăsurat de bogat. Nu dorea să schimbe lucrurile, nici măcar să le pună la îndoială, cu atât mai mult să revină la realitatea pe care o trăise ori şi-o imaginase. Acum putea avea orice îşi dorea, timpul şi energia să le savureze din plin pe toate.

* * *

„… dacă republicanii l-au nominalizat pe Goldwater sau Rockefeller. Scandalul Baker probabil că nu va avea efecte grave asupra încercării de realegere preşedintelui, deşi este posibilă o manevră de tip «abandonează-l pe Johnson» în cercul de apropiaţi de la Casa Albă, dacă investigaţia va continua. Personalul preşedintelui Kennedy va fi însă mai preocupat de…”

– Nu putem să ne uităm la altceva? se bosumflă Sharla. Nu-

nţeleg de ce-ţi pasă aşa de mult de chestiile astea politice. Mai e un an până la alegeri.

Jeff îi zâmbi liniştitor, fără să-i răspundă.

„… proiectele de lege pentru reducerea taxelor şi drepturile civile. Dacă nu sunt promulgate înainte de întrunirea Congresului, pe 20 decembrie, propunerile vor avea de dat o bătălie şi mai grea în sesiunile din primăvară ale Camerei Reprezentanţilor şi Senatului, iar Kennedy va fi obligat să-şi înceapă campania în umbra luptelor continue din congres, nicidecum sub aura mult sperată a unei duble victorii.”

Sharla se descolăci de pe canapea cu un pufnet de supărare şi porni spre scările care duceau la etajele superioare ale casei de pe East Seventy-Third Street.

– Te aştept în pat, îi strigă ea peste umăr, mai mult goală sub cămaşa de noapte transparentă, de culoarea piersicii. Asta dacă te mai interesează.

„… în ciuda criticii neîntrerupte la adresa dezastrului din Golful Porcilor, în ciuda problemelor grave generate de entităţi disparate ca AFL-CIO[4] şi industria oţelului, imaginea şi omul rămân inseparabile pentru cea mai mare parte a publicului. Tinereţea lui expusă intemperiilor, soţia lui fermecătoare şi copiii lui devotaţi, tragediile şi succesele prin care a trecut familia lui, graţia involuntară şi simţul spontan al umorului, toate…”

Jeff derulă caseta pe prototipul aparatului video Sony care-l costase peste unsprezece mii de dolari şi era condamnat la eşec, un produs cu un deceniu înaintea vremii sale. Colecţia de clipuri alb-negru cu John Kennedy lumină ecranul încă o dată, atât de obişnuite şi totuşi atât de dureroase: zâmbind larg în faimosul lui balansoar, ţinându-i în braţe pe John-John şi Caroline pe pista de decolare a unui aeroport, hârjonindu-se cu fraţii săi pe plaja de la Hyannisport. Văzuse de atâtea ori imaginile astea publice din viaţa preşedintelui. Şi, de un sfert de veac, erau urmate de limuzina decapotabilă din Dallas, de groază şi agitaţie, de sângele de pe hainele lui Jackie şi pe trandafirii din braţele ei. Însă acum ele nu existau. În seara asta, pe caseta cu ştiri transmise mai devreme cu două ore, n-o să fie nicio fotografie a lui Lyndon Johnson care se acoperă cu mantia puterii, niciun cortegiu funerar mergând spre Washington, nicio Flacără Eternă la dispariţia gradată a imaginii. În seara asta, omul despre care

---

[4] *American Federation of Labor – Congress of Industrial Organization* (n. tr.).

vorbeau trăia, era plin de viaţă şi făcea nenumărate planuri pentru viitorul lui şi al naţiunii.

„Graţia involuntară şi simţul spontan al umorului, toate împrumută forţă ideii unei Noi Frontiere, unui nou început... naşterea, cum ar spune unii, unui Camelot modern. Tocmai această imagine pozitivă, mai degrabă decât palmaresul încărcat de realizările din primul trimestru, va trebui s-o promoveze în recent numita echipă care susţine realegerea lui Kennedy. Sorensen, O'Donnell, Salinger, O'Brien şi Bobby Kennedy sunt cu toţii conştienţi de punctele forte şi cele slabe ale candidatului lor, ca şi de forţa miturilor spontane. Puteţi fi convinşi că ştiu pe ce anume să-şi concentreze atenţia în campania următoare."

Buletinul continuă cu imaginea lui Charles de Gaulle în vizită la şahul Iranului, cu multă pompă şi fast, aşa că Jeff opri aparatul. Kennedy trăieşte, îşi repetă în gând, aşa cum o făcuse de atâtea ori în ultimele săptămâni. Kennedy conducea poporul spre cine ştie ce: prosperitate perpetuă, armonie între rase, retragerea mai rapidă a trupelor din Vietnam?

John F. Kennedy era în viaţă. Încă trei săptămâni.

Asta dacă... dacă ce? Ideea era irezistibilă, excentrică, chiar un şablon, deşi realizabilă. Dar nu era vorba de o piesă de teatru de la televizor, nici de un roman ştiinţifico-fantastic; Jeff se afla aici, în lumea încă nedestrămată a anului 1963, când cea mai mare tragedie a vremurilor respective era pe cale să se desfăşoare în faţa lui, care ştia prea multe. Oare era posibil să intervină? Ar fi potrivit să intervină? Începuse deja să provoace schimbări majore în realitatea economică a vremii, pur şi simplu pentru că înfiinţase Future, Inc., iar continuumul spaţio-temporal nu părea să sufere tensiuni insuportabile.

Bineînţeles, îşi zise Jeff, trebuia să poată face ceva ca să împiedice asasinarea, în afară de a-l înfrunta direct pe asasin în camera de la etajul al şaselea al unui depozit de manuale şcolare în 22 noiembrie. Un telefon la FBI, o scrisoare la Serviciile Secrete? Însă era clar că nicio autoritate nu-l va lua în serios şi, chiar dacă ar face-o, l-ar considera suspect şi conspirator şi l-ar aresta.

Îşi turnă o băutură din barul de la intrare şi medită asupra problemei. Oricui i-ar fi vorbit despre asta l-ar fi ignorat ca pe un nebun, până când coloana de automobile ar fi trecut prin Dealey Plaza şi ar fi ajuns la locul tragediei. Atunci ar fi trebuit să plătească scump şi ar fi fost prea târziu ca să mai poată face

lumii un bine.

Deci ce-i rămânea de făcut, să stea pasiv şi să se uite cum are loc asasinatul? Să lase istoria să se repete brutal, de teamă să nu pară ridicol?

Cercetă cu privirea casa bine înzestrată, până acum o locuinţă mult mai bună decât speraseră el şi Linda să aibă vreodată. Nu-i trebuiseră decât şase luni ca să le obţină pe toate, aproape fără niciun efort. Acum putea să-şi petreacă restul vieţii sporindu-şi confortul şi averea bazându-se pe ceea ce ştia; dar realizările i-ar fi stat în gât dacă n-ar fi acţionat bazându-se pe *tot* ceea ce ştia.

În orice caz, ceva trebuia să facă.

* * *

Zbură la Dallas în 15 noiembrie şi se opri la prima cabină telefonică din aeroport. Deschise cartea de telefon şi urmări cu degetul abonaţii de la litera O. Îl găsi acolo, un abonat ca oricare altul, deşi numele lui ieşea din pagină şi-l ardea ca şi cum ar fi fost scris cu litere de foc:

Oswald, Lee H … 1026 N. Beckley … 555-4821

Îşi notă adresa, apoi închirie un automobil Plymouth albastru de la Avis. Fata de la tejghea îi spuse pe unde s-o ia ca să ajungă în partea oraşului pe care o căuta.

Trecu pe lângă casa albă din Oak Cliff de şase ori. Se închipui mergând spre uşă, sunând la sonerie, vorbind cu rusoaica cu voce moale, Marina, care i-ar fi deschis. Ce i-ar spune? „Soţul dumneavoastră are de gând să-l omoare pe preşedinte, trebuie să-l opriţi?” Dacă i-ar deschide chiar asasinul? Ce ar face atunci?

Mai trecu o dată cu maşina prin faţa casei cu aspect banal, cu gândul la bărbatul care locuia în ea, care stătea în aşteptare şi plănuia să distrugă liniştea spirituală a lumii.

Plecă din zonă fără să se oprească. De la un magazin K-Mart din Fort Worth cumpără o maşină de scris portabilă ieftină, hârtie de scris şi o pereche de mănuşi. Întors în camera de la Holiday Inn, lângă East Airport Expressway, îşi puse mănuşile, deschise topul de hârtie şi începu să scrie o scrisoare care îi făcea rău:

Preşedintelui John F. Kennedy
Casa Albă
1600 Pennsylvania Avenue
Washington, D.C.

Domnule Preşedinte,

Dumneavoastră sunteţi cel care l-aţi îndepărtat pe ministrul Fidel Castro şi poporul eliberat al Cubei. Sunteţi asupritorul, duşmanul oamenilor liberi din toată America Latină şi din Lume.

Dacă veniţi la Dallas, o să vă ucid. O să vă împuşc în cap cu o armă de mare putere şi cu sângele dumneavoastră vărsat o să scriu cuvântul DREPTATE, pentru cei care luptă pentru libertate în emisfera de vest.

Acestea nu sunt doar vorbe. Sunt bine înarmat şi gata să mor dacă e nevoie.

Vă voi ucide.

VENCEREMOS!!
Lee Harvey Oswald

Jeff adăugă adresa de acasă a lui Oswald, merse înapoi în oraş şi puse plicul într-o cutie poştală, la două străzi de casa cu aspect banal. O oră mai târziu, la patruzeci de mile sud-est de Dallas, mănuşile îi erau ude de transpiraţie. Pielea din care erau făcute îi încetini mişcarea degetelor când apucă maşina de scris şi-o azvârli de pe un pod într-un lac aflat la mijloc de nicăieri. Se simţi uşurat când le scoase şi le aruncă şi pe ele din maşină într-un oraş uitat de Dumnezeu numit, nu se ştie de ce, Gun Barrel[5]. Mâinile îi erau acum libere, curate.

În următoarele zile rămase în cameră la Holiday Inn, vorbind numai cu cei de la room service şi ieşind doar ca să cumpere presa locală. La pagina cinci din numărul din 19 noiembrie al ziarului *Dallas Herald* găsi articolul pe care-l aştepta: Lee Harvey Oswald fusese arestat de Serviciile Secrete pentru că ameninţase viaţa preşedintelui şi va rămâne închis fără posibilitate de eliberare pe cauţiune până la sfârşitul săptămânii, când Kennedy îşi va încheia vizita de o zi în Texas.

Jeff se îmbătă crunt în avion înapoi spre New York, dar alcoolul nu avea nimic de-a face cu triumful pe care-l simţea şi cu exultarea copleşitoare din mintea lui: imaginea unei lumi în care negocierile luaseră locul războiului din Vietnam, cei săraci erau hrăniţi, se ajunsese la egalitate între rase fără vărsare de sânge… o lume în care John Kennedy şi spiritul optimist al umanităţii nu vor muri, ci vor înflori şi vor dăinui pe Pământ.

În timp ce avionul ateriza, luminile din Manhattan îi apăreau

[5] Ţeava de puşcă (n. tr.).

ca nişte simboluri strălucitoare ale gloriosului viitor pe care Jeff tocmai îl crease.

* * *

Vineri după-amiază, la ora unu şi zece, secretara deschise uşa biroului său fără să bată. Rămase în prag cu lacrimile curgându-i pe obraji, incapabilă să vorbească. Jeff nu trebui s-o întrebe ce se întâmplase. Un obiect greu, invizibil, îl lovise parcă în stomac pe neaşteptate.

Frank apăru în spatele femeii şi-i spuse încet că azi nu se mai lucra şi că puteau pleca toţi acasă. Îl luă pe Jeff şi părăsiră amândoi clădirea. Oamenii se plimbau pe Park Avenue într-o stupoare generală. Câţiva suspinau încet; unii erau adunaţi în jurul maşinilor sau al aparatelor de radio. Cei mai mulţi însă priveau înainte cu ochi goi, mişcând absent un picior înaintea celuilalt, păşind distrat – total neobişnuit pentru newyorkezi. Parcă pământul solid al Manhattanului fusese zguduit de un cutremur şi nimeni nu mai ştia unde era sigur să calce. Se aşteptau toţi ca străzile să se zguduie şi să se descompună din nou, sau să crape şi să înghită restul lumii. Viitorul venise brusc, într-o clipită.

Frank şi Jeff găsiră o masă la un bar tăcut lângă Madison. Pe ecranul televizorului văzură avionul aviaţiei militare părăsind Dallasul cu trupul preşedintelui la bord. Jeff şi-l închipui pe LBJ[6] depunând jurământul şi pe Jacqueline Kennedy, înmărmurită, în spatele lui. Rochia pătată de sânge. Trandafirii.

– Ce-o să se întâmple acum?

Jeff se desprinse din amintirea macabră.

– La ce te referi?

– În ce direcţie o s-o ia lumea? Spre ce ne îndreptăm?

– Presupun că depinde de Johnson în mare măsură, răspunse Jeff, scuturând din umeri. De cel fel de preşedinte o să fie. Tu ce crezi?

– Tu nu presupui nimic, Jeff. Nu te-am auzit făcând presupuneri niciodată. Tu *ştii.*

Jeff căută un chelner din priviri; se uitau toţi la televizor, ascultându-l pe Dan Rather, tânăr, recapitulând a douăzecea oară evenimentele cruciale ale după-amiezii.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nici eu, adică nu exact. Dar e ceva ce… nu e în regulă cu tine. Ai o ciudăţenie. Şi nu-mi place.

---

[6] Lyndon Baines Johnson (n. tr.).

Jeff observă mâinile partenerului său tremurând. Probabil că trebuia neapărat să bea ceva.

– Frank, a fost o zi oribilă, stranie. Cu toţii suntem şocaţi.

– Tu nu. Nu ca mine, nici ca altcineva. La birou, nimeni nu ţi-a spus ce s-a întâmplat, de parcă nici n-ar fi fost nevoie, de parcă ştiai ce avea să urmeze.

– Nu fi absurd.

La televizor, un oficial bine făcut dădea un interviu şi descria vânătoarea de oameni care se desfăşura acum în tot Texasul.

– Ce-ai căutat la Dallas săptămâna trecută?

– Ce-ai făcut, ai verificat la agenţiile de voiaj? întrebă Jeff cu o privire dezgustată.

– Da. Ce-ai căutat acolo?

– M-am uitat la nişte proprietăţi pentru noi. Piaţa o să crească, indiferent ce s-a întâmplat azi aici.

– Poate c-o să se schimbe situaţia.

– Nu cred.

– Nu crezi, zici? De ce nu?

– Am eu aşa o presimţire.

– Am ajuns departe cu „presimţirile” astea ale tale.

– Şi putem ajunge şi mai departe.

Frank îşi trecu mâna prin părul care cădea prea devreme.

– Nu. Eu nu. Mi-a ajuns. Vreau să ies.

– Isuse Cristoase, nici n-am început bine!

– Sunt convins c-o să te descurci de minune. Pentru mine însă e prea straniu, Jeff. Nu mă mai simt bine când lucrez cu tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu…

Frank îl întrerupse ridicând mâna:

– N-am spus asta. Nu vreau să ştiu. Pur şi simplu vreau… să ies din afacere. Poţi să te foloseşti de partea mea de bani ca fond de rulment şi să mi-o dai înapoi din profituri peste câţiva ani sau când poţi. Îţi recomand să mă înlocuieşti cu Jim Spencer la coordonarea operaţiunilor; e un om bun, ştie ce face. Şi o să respecte întocmai instrucţiunile tale.

– La dracu’, amândoi suntem băgaţi în chestia asta! Începând cu derby-ul, cu Emory…

– Da, şi am avut noroc cu carul. Dar eu îmi strâng jetoanele şi mă car de la masa de joc, bătrâne.

– Ca să faci ce?

– Să termin facultatea de drept, cred. Să fac şi eu nişte

investiţii moderate, ale mele. Am destui bani să-mi ajungă toată viaţa.

– Nu face asta, Frank. Ratezi o ocazie care nu-ţi apare decât o dată în viaţă.

– Nici nu mă îndoiesc de asta. Poate că-ntr-o zi o să-mi pară rău, dar acum asta e ceea ce trebuie să fac. Pentru liniştea mea.

Se ridică şi-i întinse mâna:

– Noroc şi-ţi mulţumesc pentru tot. A fost grozav, cât a ţinut.

Îşi dădură mâinile, Jeff întrebându-se ce ar fi putut face ca să prevină plecarea lui Frank. Poate că nimic. Poate că aşa trebuia să se întâmple.

– O să vorbesc luni cu Spencer, îi mai spuse Frank. Asta dacă o să mai fie pace în lume şi ţara tot în picioare.

Jeff îl privi lung şi grav.

– O să fie.

– Atunci mă bucur. Ai grijă de tine, partenere.

După ce plecă Frank, Jeff se mută pe un taburet de la bar şi primi în sfârşit de băut. Era la al treilea pahar când CBS transmise următoarea ştire:

„... a arestat un suspect în cazul asasinării preşedintelui Kennedy. Repet, poliţia din Dallas a arestat un suspect în cazul asasinării preşedintelui Kennedy. Se spune că bărbatul este un vagabond, cândva fost activist de stânga, pe nume Nelson Bennett. Autorităţile spun că i-au găsit în buzunare un număr de telefon de la Ambasada sovietică din Mexico City. Mai multe detalii despre această ştire de ultimă oră imediat ce...”

* * *

Curtea interioară a casei din East Side era mohorâtă în frigul sfârşitului de noiembrie. Era un loc în care să stai vara, într-o lume din care vara fusese exilată. Masa de sticlă şi picioarele din crom ale şezlongurilor făceau ziua noroasă şi mai apăsătoare.

Jeff îşi strânse pe el puloverul tricotat şi se întrebă, a suta oară în ultimele două zile, ce evenimente inevitabile se petrecuseră în ziua aceea la Dallas. Cine naiba era Nelson Bennett? Un asasin plătit de rezervă, aşteptând în culise după arestarea lui Oswald? Sau fusese doar întâmplarea, vreun nebun manipulat de forţe mult mai puternice decât orice conspiraţie umană, pentru a nu se întrerupe fluxul realităţii?

Nu va afla niciodată. Trebuia să facă faţă la destule alte lucruri peste puterea lui de înţelegere în existenţa asta

modificată; de ce tocmai întâmplarea asta să fie mai uşor de explicat decât celelalte? Şi totuşi îl irita, nu-i dădea pace. Încercase să-şi întrebuinţeze capacitatea de anticipare a viitorului ca să dea destinului o turnură pozitivă, ceva ce depăşea cu mult banalitatea pariurilor şi a planurilor de investiţie, dar eforturile lui nu duseseră decât la o modificare minoră în fluxul istoriei: fusese schimbat un criminal, atât.

Ce însemnătate avea asta pentru viitorul lui? Toate speranţele de a-şi reconstrui viaţa cu ajutorul capacităţii lui de anticipare… erau oare condamnate să fie nişte schimbări superficiale, multe la număr, dar lipsite de calitate? Oare încercările lui de a atinge fericirea adevărată vor fi şi ele stopate, la fel ca intervenţia în asasinarea lui Kennedy? Toate astea îi depăşeau puterea de înţelegere. Acum şase săptămâni i se păruse că ştie totul, asemenea lui Dumnezeu, că poate să realizeze orice, fără limită. Acum, încă o dată, era asaltat de îndoieli. Deznădejdea îl copleşea mai tare decât în zilele de la cămin, sau în ziua aceea oribilă lângă podeţ, când…

– Jeff! O, Doamne, vino aici! L-au ucis pe Bennett, au arătat la televizor, am văzut cu ochii mei!

Îi făcu semn scurt din cap şi o urmă pe Sharla în casă. Crima era arătată întruna, aşa cum ştia el că se va întâmpla. Jack Ruby, cu pălăria lui de gangster din filmele mediocre, apărea de nicăieri în coridorul din subsolul închisorii din Dallas. Pe urmă se vedea pistolul şi Nelson Bennet murea pe loc, agonia de pe chipul lui fiind o reflectare deformată a morţii bine documentate a lui Lee Harvey Oswald.

Preşedintele Johnson, ştia Jeff, va ordona imediat începerea anchetei. Se va crea o comisie specială, condusă de Earl Warren, preşedintele Curţii Supreme. Răspunsurile vor fi căutate cu multă grijă; nu se va găsi niciunul. Viaţa va merge mai departe.

Şase

Jeff nu se implică în prea multe după aceea, decât ca să facă bani. Se pricepea foarte bine la asta. Acţiunile la filmele de cinema s-au dovedit uşor de obţinut. La mijlocul anilor şaizeci, oamenii mergeau mult la cinematograf. Reţelele de cinematografe au făcut încasări de milioane de dolari la filme ca *Podul de pe râul Kwai* şi *Cleopatra.* Jeff renunţă la micile companii electronice, deşi era conştient că multe dintre ele aveau să valoreze foarte mult; pur şi simplu nu-şi mai amintea numele celor care urmau să triumfe. În schimb, pompă bani în corporaţii despre care ştia că vor prospera în deceniul respectiv: Litton, Teledyne, Ling-Temco-Vought. Alegerile lui au fost toate aproape la fel de profitabile ca în ziua în care a cumpărat acţiunile, iar veniturile le plasă în alte acţiuni.

Era ceva de făcut.

* * *

Sharlei îi plăcu meciul, deşi pariase cu încăpăţânare pe Liston, când Jeff îi spusese să parieze pe Cassius Clay. Jeff reacţiona în mod diferit în seara respectivă, nu atât la meci, cât la mediu şi la mulţime. Câţiva dintre pariorii de sume mari şi agenţii din public îl recunoscuseră datorită reclamei care i se făcuse în lumea pariurilor, după suma record câştigată la campionatul anual de baseball; până şi unii dintre cei care trebuiseră să-i plătească o parte din miza de milioane de dolari îi zâmbiră larg şi ridicară degetul mare. Chiar dacă fusese exclus din cercul lor, devenise o legendă şi era onorat conform aurei sale.

Într-un fel, bănuia el, tocmai asta îl deranja, respectul vizibil al celor care pariau; îi amintea mereu că şi-a început noua viaţă trăgând clapa în stil mare mediului interlop american. Toţi o să şi-l amintească aşa, indiferent de celelalte succese notabile ale lui în societate. Îi venea să facă un duş fierbinte, lung, ca să se cureţe de duhoarea fumului de trabuc şi a banilor murdari.

Însă problema avea şi o parte concretă, îşi zise el, în timp ce limuzina îl ducea cu viteză pe Collins Avenue, pe lângă faţadele anonime ale şirului de hoteluri din Miami Beach. Mai precis, era vorba de…

Sharla.

Se potrivise perfect cu mulţimea de la meci, se purtase ca la

ea acasă printre celelalte femei pline de aere, în rochii mulate, ostentative, şi machiate abundent. Recunoaşte, îşi spuse el, privind-o alături, că n-are clasă. Costă mult, dar n-are clasă, ca Las Vegas-ul, ca Miami Beach. Şi dacă o apreciai la repezeală, era clar că Sharla nu putea fi altceva decât o maşinărie de regulat, pur şi simplu. Nimic mai mult. Întruchiparea fetei pe care n-o duci s-o prezinţi mamei. Se strâmbă când îşi aminti că el exact asta făcuse. În drum spre campionatul de box, trecuseră prin Orlando. Familia lui se arătase copleşită, mai mult decât intimidată de imensul lui succes financiar neaşteptat, dar tot nu-şi putuse ascunde dispreţul faţă de Sharla şi marea dezamăgire când aflaseră că locuia împreună cu Jeff.

Sharla se aplecă puţin în faţă când căută un pachet de ţigări în poşetă. Decolteul rochiei se desfăcu şi i se văzu sutienul negru, destul ca Jeff să-i surprindă sânii plini, generoşi. O dori pe loc, simţind, ca de obicei, nevoia să-şi ascundă chipul între ei, să-i ridice rochia deasupra picioarelor desăvârşite. Erau împreună de aproape un an, împărţeau totul, în afară de ideile şi sentimentele lui. Gândul în sine i se păru dintr-odată revoltător, iar frumuseţea ei – o insultă la adresa sensibilităţii lui. De ce lăsase lucrurile să decurgă astfel atât de mult timp? Atracţia faţă de ea o înţelegea; fusese o închipuire în închipuire, o piesă de rezistenţă iluzorie care se potrivea cu tinereţea lui reconstruită. Dar nu era decât atracţie goală, la fel de imatură şi lipsită de substanţă ca posterele cu lupte cu tauri de pe pereţii din camera lui de cămin.

Se uită la ea cum îşi aprinde ţigara, la chipul ei fals aristocrat, luminat de flacăra roşie, slabă, a brichetei. Ea îi surprinse privirea şi ridică o sprânceană într-un fel care provoca şi promitea sexul. Jeff îşi întoarse ochii spre luminile oraşului Miami, de cealaltă parte a apei clare şi liniştite.

* * *

Sharla îşi petrecu dimineaţa următoare făcând cumpărături pe Lincoln Road. Jeff o aştepta în apartamentul din Doral. Când se întoarse, lăsă pachetele în hol şi se aşeză imediat la cea mai apropiată oglindă, ca să-şi refacă machiajul. Rochia albă scurtă, de vară, punea în evidenţă bronzul de pe braţele şi umerii goi, iar sandalele cu toc înalt îi subţiau şi-i alungeau picioarele. Jeff pipăi cu degetele marginile ascuţite ale plicului maro gros pe care-l ţinea în mână. Mai avea puţin şi se răzgândea.

– Ce faci acolo? îl întrebă ea, ducând mâna la spate ca să

desfacă fermoarul rochiei de bumbac răcoroase. Hai să ne luăm costumele de baie şi să mergem la plajă.

Jeff scutură din cap şi-i făcu semn să se aşeze pe scaunul din faţa lui. Ea se încruntă, trase fermoarul la loc, acoperindu-şi spatele arămiu, şi se aşeză unde-i arătase.

– Ce-i cu tine? De ce eşti indispus?

Ar fi vrut să-i vorbească, dar cu câteva ore în urmă ajunse la concluzia că vorbele nu-şi aveau rostul. Ei niciodată nu discutaseră serios despre nimic; comunicarea verbală nu se potrivea cu ceea ce era între ei. Îi oferi plicul.

Cu buzele ţuguiate, Sharla îl luă şi-l rupse ca să-l deschidă. Câteva minute, se holbă mută de uimire la cele şase teancuri de bancnote noi de o sută de dolari.

– Cât? întrebă ea în cele din urmă, cu voce calmă, controlată.

– Două sute de mii.

Se uită din nou în plic şi scoase biletul de avion spre Rio la clasa întâi, Panagra Airlines.

– Ăsta-i pentru mâine dimineaţă, spuse ea, verificându-l. Cum rămâne cu lucrurile mele din New York?

– Ţi le trimit unde vrei.

Sharla încuviinţă.

– Va trebui să mai fac nişte cumpărături de aici înainte de a pleca.

– Orice vrei. Trece cheltuielile în contul celor de achitat odată cu camera.

Sharla încuviinţă din nou, puse banii şi biletul înapoi în plicul pe care îl aşeză pe masa de lângă ea. Se ridică, îşi scoase rochia şi-o lăsă să-i cadă la picioare, pe podea.

– La naiba, spuse ea, desfăcându-şi sutienul, pentru două sute de mii de dolari, meriţi s-o mai facem o dată.

Jeff se întoarse la New York singur şi reveni la investiţiile sale.

Fustele, îşi zise el, o să se tot scurteze în anii care vin şi va creşte cererea de ciorapi cu model. Cumpără treizeci şi două de mii de acţiuni de la Hanes. Coapsele dezvelite trebuia să ducă la ceva; de asemenea, cumpără multe acţiuni ale companiilor farmaceutice care produceau anticoncepţionale.

La optsprezece luni după ce se mută în clădirea Seagram, acţiunile deţinute de Future, Inc., se ridicau la treizeci şi şapte de milioane de dolari. Jeff îi dădu lui Frank toţi banii datoraţi, însoţind cecul final cu o scrisoare personală lungă. Nu primi

răspuns la ea niciodată.

Desigur, nu mergea totul cum plănuise el. Voise să achiziţioneze o mare parte din Comsat când fusese scos pe piaţă, dar stocul de acţiuni era atât de popular, încât emisiunea s-a limitat la cincizeci de acţiuni de cumpărător. În mod surprinzător, IBM stagnă tot anul 1965, lansându-se puternic în următorul. Lanţurile de localuri fast-food – Jeff alese Denny's, Kentucky Fried Chicken şi McDonald's – au trecut printr-o criză grea în 1967, înainte să crească brusc cu cinci sute la sută în medie în 1968.

În 1968, activele firmei lui valorau sute de milioane, iar el aprobase un proiect realizat de arhitectul I.M. Pei pentru o clădire de şaizeci de etaje de birouri la intersecţia străzilor Park şi Fifty-third. Pe lângă asta, autoriză cumpărarea de terenuri mari în zone comerciale şi rezidenţiale preferenţiale din Houston, Denver, Atlanta şi Los Angeles. Firma cumpără aproape jumătate din proprietatea nedezvoltată din noul proiect Century City din L.A., la preţul de cinci dolari pe metru pătrat. Pentru el personal cumpără un teren de douăsprezece mii de metri pătraţi în Dutchess County, la două ore de Manhattan, pe cursul râului Hudson.

Ieşea cu tot felul de femei, cu unele se şi culca, urând rutina fără sens. Petreceri, mese, piese de teatru, concerte, deschideri de galerii… Ajunse să dispreţuiască formalitatea rigidă a întâlnirilor amoroase, să-i fie dor de senzaţia de familiaritate pe care ţi-o dă compania unei femei cu care împarţi liniştea şi râsul natural. În plus, toate femeile cu care ieşea erau fie prea direct interesate de banii lui, fie pozau în posturi fals neinteresate de ei. Unele chiar îl urau fiindcă era bogat, refuzau să iasă cu el din cauza asta; averile fabuloase erau un adevărat blestem pentru tinerii de la sfârşitul anilor şaizeci şi nu o dată Jeff a fost făcut direct răspunzător de tot răul din lume, de la inaniţia din marile zone sărace ale oraşelor la producerea de napalm.

Jeff aştepta momentul potrivit şi-şi concentra energia pe muncă. Se apropia luna iunie, îşi amintea el mereu, luna iunie a anului 1968. Atunci se va schimba totul.

Ziua de 24 iunie, mai precis.

* * *

Nu trecuseră trei săptămâni de la moartea lui Robert Kennedy, iar Cassius Clay, „dezbrăcat” de titlu şi renăscut ca Muhammad Ali, făcea apel împotriva condamnării lui pentru evaziune. În Vietnam, rachetele din nord atacau Saigonul încă

din primăvară.

Se întâmplase într-o luni, pe la mijlocul după-amiezii, îşi aminti Jeff. Lucrase zi şi noapte la un post de radio Top 40 din West Palm Beach, ascultând Beatles şi Rolling Stones şi Aretha Franklin şi învăţând bazele jurnalismului radio, vânzându-şi interviurile şi articolele postului de radio şi ocazional, la UPI. Ţinea minte data pentru că era începutul „weekendului” său de marţi pe miercuri, iar când s-a întors la serviciu miercurea următoare reuşise să aranjeze primul mare interviu din cariera lui, o conversaţie lungă şi sinceră cu Earl Warren, preşedintele Curţii Supreme Americane, care se retrăgea. Nu ştia cum de acesta acceptase să-i vorbească lui, un reporter novice de la un post de radio neînsemnat din Florida; dar până la urmă reuşise, iar cugetările pline de savoare ale marelui om pe marginea funcţiei sale controversate fuseseră preluate de NBC pentru o sumă frumuşică. Într-o lună, Jeff ajunsese să lucreze cu normă întreagă la departamentul de ştiri de la WIOD, în Miami. Era într-o continuă alergare; toată viaţa lui de adult, aşa cum o trăise, dusese la săptămâna aceea de vară.

Nu avusese niciun motiv special să aleagă Boca Raton; dar niciunul ca să aleagă altă destinaţie. În unele zile de luni mergea cu maşina spre nord, la Juno Beach; în altele o lua spre Delray Beach sau Lighthouse Point, una dintre sutele de fâşii de nisip care se întindeau pe coasta Atlanticului, de la Melbourne la South Miami Beach. Dar în ziua de 24 iunie 1968 luase cu el o pătură, un prosop şi o geantă frigorifică cu bere rece şi merse pe plaja de la Boca Raton. Iar acum se afla din nou în acelaşi loc, în aceeaşi zi senină.

Ea era acolo, întinsă pe spate, în costum de baie galben croşetat, cu capul proptit pe o pernă gonflabilă, citind un exemplar cartonat din romanul *Airport.* Jeff se opri la câţiva metri de ea şi-i admiră corpul tânăr, şuviţele galben-lămâie din părul ei negru, des. Nisipul îi ardea tălpile; mintea îi pulsa în ritmul valurilor care se spărgeau de ţărm. Era aproape gata să renunţe şi să plece, dar rămase pe loc.

– Salut. E bună cartea?

Fata se uită la el prin ochelarii de soare cu rame mari, rotunde, şi dădu din umeri.

– De mâna a doua, dar merge. Un film făcut după ea ar fi mai bun, probabil.

Sau mai multe, îşi zise Jeff.

– Ai văzut *2001?*

– Da, dar n-am înţeles despre ce e vorba şi mi s-a părut cam plicticos spre sfârşit. Mi-a plăcut mai mult *Petulia.* L-ai văzut? Joacă Julie Christie.

Jeff confirmă din cap, încercă să zâmbească natural şi se relaxă.

– Mă cheamă Jeff. Pot să mă aşez lângă tine?

– Da. Eu sunt Linda, se prezentă femeia care-i fusese soţie optsprezece ani.

El îşi întinse pătura, deschise geanta cu bere şi-i oferi una.

– Eşti în vacanţa de vară? o întrebă.

Ea se propti într-un cot şi luă sticla aburită.

– Merg la Florida Atlantic, dar familia mea locuieşte aici în oraş. Tu?

– Am crescut în Orlando şi m-am dus la Emory o vreme. Acum însă locuiesc la New York.

Jeff se străduia să pară nonşalant, dar nu prea reuşea; nu-şi putea lua privirea de la faţa ei, ar fi vrut să-şi dea jos afurisiţii ăia de ochelari ca să-i vadă ochii atât de familiari. Ultima amintire a vocii ei îi răsuna în minte, delicată şi distantă, auzită prin telefon: „Trebuie… Trebuie… Trebuie…”

– Te-am întrebat ce faci aici.

– Iartă-mă, eu… Luă o înghiţitură din berea rece şi-şi drese glasul. Mă ocup de afaceri.

– Ce fel de afaceri?

– Investiţii.

– Adică eşti agent de bursă?

– Nu chiar. Am firma mea. Lucrăm cu mulţi agenţi. Acţiuni, imobiliare, fonduri mutuale… aşa ceva.

Linda îşi coborî ochelarii şi-l privi mirată. El se uită lung în ochii ei căprui, dorind din tot sufletul să-i spună: „De data asta o să fie altfel” sau „Te rog, hai să mai încercăm o dată”, sau pur şi simplu „Mi-a fost dor de tine; am uitat cât de frumoasă eşti”. Dar nu spuse nimic, o privi doar, sperând în tăcere.

– Toată firma e a ta? îl întrebă neîncrezătoare.

– Acum, da. Am avut un partener câţiva ani, dar… acum e numai a mea.

Fata fixă berea pe nisip, mişcând fundul sticlei până ce făcu o gaură în care să stea dreaptă.

– Ai primit o moştenire mare? Vreau să spun, majoritatea celor pe care-i cunosc n-au fost în stare nici să-şi găsească de

lucru într-o astfel de firmă din New York… sau n-au vrut.

– Nu, am construit-o eu de la zero. Jeff râse, simţindu-se mai relaxat în preajma ei, încrezător şi mândru de realizările lui, pentru prima oară de ani zile. Am câştigat foarte mulţi bani pariind la cursele de cai şi i-am investit pe toţi în firmă.

Linda îl privi sceptic.

– Dar câţi ani ai?

– Douăzeci şi trei.

Se opri o clipă, realizând că vorbeşte prea mult despre el şi nu se interesase de ea. Linda n-avea de unde să ştie că el cunoştea deja totul despre ea – în momentul respectiv, mai multe decât cunoştea ea despre ea însăşi.

– Dar tu? Ce studiezi?

– Sociologia. Ai studiat afacerile la Emory, sau altceva?

– Istoria, dar am renunţat. În ce an eşti?

– Ultimul, de la toamnă. Cât de mare e firma asta a ta? Adică, ai mulţi angajaţi? Ai birouri chiar în Manhattan?

– O clădire întreagă, pe Park şi Fifty-third. Cunoşti New Yorkul?

– O clădire întreagă, pe Park Avenue. Frumos.

Nu se mai uita la el, desena petale de margarete pe nisip, în jurul sticlei de bere. Jeff îşi aminti o zi, cu câteva luni înainte de căsătoria lor, când ea apăruse pe neaşteptate la uşa lui cu un buchet de margarete; avea soarele în păr şi vara în zâmbet.

– Păi… am avut mult de muncă la ea, spuse el. Tu ce vrei să faci când termini şcoala?

– O, m-am gândit să cumpăr mai multe magazine. Să pornesc modest, ştii tu… îşi împături prosopul, începu să-şi strângă lucrurile şi să le îndese într-o sacoşă albastră mare, de plajă. Poate mă ajuţi să obţin ceva pe Saks Fifth Avenue, ce zici?

– Hei, stai puţin, te rog, nu pleca. Crezi că-mi bat joc de tine, aşa-i?

– Las-o baltă, îi răspunse fata, îndesându-şi cartea în geantă şi scuturând nisipul de pe pătură.

– Nu, stai, vorbesc serios. Nu glumesc. Firma mea se numeşte Future, Inc. Poate ai auzit de…

– Mulţumesc pentru bere. Poate ai noroc altă dată.

– Te rog, hai să mai stăm puţin de vorbă, bine? Mă simt de parcă te-aş cunoaşte, de parcă avem multe în comun. Ştii senzaţia aia, ca şi cum ai mai fost cu cineva într-o altă viaţă sau…

– Nu cred în prostiile astea, i-o reteză fata.

Îşi aruncă pătura pe braţ şi plecă spre autostradă şi spre şirul de maşini parcate.

– Uite, dă-mi măcar o şansă, o rugă Jeff, mergând după ea. Sunt convins că, dacă am ajunge să ne cunoaştem, am avea şi mai multe în comun; o să…

Linda se răsuci pe călcâiele goale şi-l privi prin ochelari:

– Dacă nu mă laşi în pace, strig după salvamar. Şi acum, dispari de-aici, băiete. Du-te şi agaţă pe altcineva, bine?

* * *

– Alo?

– Linda? Sunt Jeff Winston. Ne-am cunoscut pe plajă în după-amiaza asta…

– De unde naiba ai numărul meu de telefon? Nici măcar nu ţi-am spus care mi-e numele de familie!

– Nu contează. Ascultă, îţi trimit un număr recent din *Business Week.* Are un articol despre mine acolo, e şi fotografia mea. La pagina 48. O să vezi că nu te-am minţit.

– Ai şi *adresa* mea? Ce fel de farsă e asta? Ce vrei de la mine?

– Nu vreau decât să te cunosc şi să mă cunoşti şi tu pe mine. Sunt atâtea lucruri pe care putem să le facem împreună, atâtea posibilităţi minunate pentru…

– Eşti nebun! Eşti un fel de psihopat!

– Linda, ştiu că am început prost, dar măcar dă-mi ocazia să-ţi explic. Dă-ne *nouă* şansa să ne apropiem unul de celălalt deschis şi sincer, să vedem…

– Nu vreau să te cunosc, oricine naiba ai fi. Şi nu-mi pasă dacă eşti bogat, nici dacă eşti J. Paul Getty, pricepi? Lasă-mă în pace!

– Înţeleg că eşti supărată. Ştiu că trebuie să ţi se pară ciudat…

– Dacă mai suni la numărul ăsta sau dacă apari la uşa mea, chem poliţia. E clar?

Zgmotul telefonului trântit cu putere îi răsună în urechi.

I se oferise şansa să-şi retrăiască aproape toată viaţa; acum şi-o jucase în schimbul încercării de astăzi.

* * *

Viile Mirassou erau pline de culegători care strângeau recolta de pe pantele aflate la sud-est de San Jose, cărând pe cap găleţi grele cu struguri proaspăt culeşi şi mergând şerpuit, ca nişte furnici împovărate, către şi dinspre presă. Dealurile erau pline de şirurile drept rânduite de viţă de vie. Aici, printre clădiri, stejarii

şi ulmii se împodobeau în culorile splendide ale lunii octombrie.

Diane fusese supărată pe el toată ziua; nici decorul bucolic, nici dedesubturile tainice ale cramei nu reuşiseră s-o împace. Jeff n-ar fi trebuit s-o ia cu el în dimineaţa asta; îşi imaginase că va fi fascinată, sau cel puţin distrată de cele două genii tinere, dar se înşelase.

– Nişte hippy, asta sunt. Băiatul înalt era desculţ, pentru numele lui Dumnezeu, iar celălalt arăta ca... omul de Neanderthal!

– Ideea lor are potenţial; nu contează cum arată ei.

– Ar trebui, oricum, să le spună cineva că anii şaizeci s-au terminat, dacă vor să facă ceva cu ideile alea prosteşti din capul lor. Nu-mi vine să cred c-ai căzut în plasă şi le-ai dat banii!

– Sunt banii mei, Diane. Şi, ţi-am mai spus, deciziile de afaceri tot mie îmi aparţin.

Nu putea s-o acuze pentru reacţiile ei; fără vreun beneficiu la orizont, cei doi tineri şi garajul lor plin cu componente electronice de mâna a doua nu păreau nişte candidaţi serioşi la un loc în topul primelor 500 de firme alcătuit de revista *Fortune.* Peste cinci ani însă, garajul din Cupertino, California, avea să fie faimos, iar Steve Jobs şi Steve Wozniak se vor dovedi cea mai bună investiţie în 1976. Jeff le dăduse jumătate de milion de dolari, insistase ca ei să urmeze sfatul unui director de marketing tânăr plecat de la Intel, pe care-l cunoscuseră recent, şi le spusese să facă tot ce vor, câtă vreme continuă să-şi numească afacerea Apple. Îi lăsase să păstreze patruzeci şi nouă la sută din noua afacere.

– Cine naiba vrea să aibă un computer în casă? Şi ce te face să crezi că băieţii ăia jegosi ştiu cum să construiască unul?

– Hai s-o lăsăm baltă, bine?

Diane se refugie arţăgoasă în tăcere. Jeff ştia că n-o s-o lase baltă nici dacă n-ar mai fi scos o vorbă niciodată.

Se căsătorise cu ea cu un an înainte, mai degrabă din convenienţă decât de altceva, imediat după ce împlinise treizeci de ani. Ea avea atunci treizeci şi trei de ani şi era o persoană de vază din Boston, moştenitoarea uneia dintre cele mai mari firme de asigurări din ţară. Era atrăgătoare şi capabilă să se descurce singură în orice societate în care valoarea individuală a participanţilor depăşea şapte cifre. Ea şi Jeff se înţelegeau cât de bine te puteai aştepta să se înţeleagă doi oameni care nu aveau altceva în comun decât că erau obişnuiţi cu banii. Acum Diane

era gravidă în luna a şaptea, iar Jeff spera că moştenitorul va scoate la suprafaţă tot ce era mai bun în ea şi va întări legătura dintre ei.

Tânăra blondă în costumul bleumarin cu croială simplă îi conduse prin clădirea principală a cramei, la camera de degustare. Sticlele de vin erau aliniate la perete, pe stative în formă de romb, printre care se vedeau, în nişe slab luminate, fotografii ale viilor, flori proaspete şi sticle de vin Mirassou. Jeff şi Diane stăteau la barul din lemn de trandafir din mijlocul încăperii şi sorbeau dintr-un pahar cu Chardonnay.

* * *

Fără îndoială, Linda nu exagerase deloc la întâlnirea lor dezastruoasă pe plajă, cu şapte ani înainte. Scrisorile pe care i le trimisese le primise înapoi nedeschise, iar cadourile fuseseră refuzate toate. În cele din urmă, după câteva luni, încetase să mai încerce să ia legătura cu ea, dar îi adăugase numele pe lista persoanelor de interes „Personal/Prioritar”, urmărite prin intermediul serviciului *clipping,* la care era abonat. Aşa aflase, în mai 1970, că Linda se căsătorise cu un arhitect din Houston, văduv cu doi copii. Jeff îi dorea fericire, dar nu-şi putea alunga sentimentul că fusese părăsit… de o persoană care nu-l cunoscuse niciodată, din punctul ei de vedere.

Îşi căută din nou consolarea în muncă. Ultima lui reuşită fusese vânzarea, cu profit imens, a terenurilor petroliere din Venezuela şi Abu Dhabi, înlocuite imediat cu proprietăţi similare în Alaska şi Texas, plus contracte pentru douăsprezece instalaţii de forare marină. Toate afacerile fuseseră încheiate, bineînţeles, înainte să cadă sabia OPEC.

Femeile a căror companie o căutase semănau toate cu Diane, în majoritatea privinţelor: erau atrăgătoare, foarte meticuloase cu îmbrăcămintea lor, versate în cele mai rare abilităţi sociale, realizate şi, ocazional, entuziaste în pat. Răsfăţate ale soartei, erau femei care treceau drept *beau monde*[7] americană – femei care cunoşteau regulile de bază ale jocului, care aflaseră de la naştere hotarele şi obligaţiile ce revin persoanelor foarte bogate. Ele erau semenele lui acum, colecţia din care trebuia să-şi aleagă o parteneră, aşa cum îi dicta raţiunea. O alesese pe Diane aproape la întâmplare. Respecta criteriile. Dacă vreodată o să iasă ceva important din căsnicia lor, cu atât mai bine… dacă nu, cel puţin nu pornise în căsătorie cu speranţe nerealiste.

---

[7] Lumea bună (n. tr.).

Jeff îşi curăţă cerul gurii cu o bucată de brânză şi gustă un Fleuri Blanc demidulce. Diane se abţinu, bătându-se uşor pe burtă ca explicaţie.

La urma urmei, poate că copilul o să schimbe lucrurile. Nu se ştie niciodată.

* * *

Motanul portocaliu dolofan alerga pe podeaua din lemn tare, parcă pregătit să spargă linia apărătorilor adverşi într-un atac cel puţin la fel de reuşit ca al lui O.J. Simpson. Prada era o panglică din mătase galbenă lucioasă, care fusese deja zgâriată şi avea să fie destrămată dacă pisica ajungea la ea.

– Gretchen! strigă Jeff, ştiai că Chumley rupe una dintre panglicile tale galbene?

– Nu-i nimic, tăticule, îi răspunse fiica sa din colţul îndepărtat al camerei de zi, lângă fereastra care dădea spre râul Hudson. Ken s-a întors acasă, iar eu şi Chumley ajutăm la pregătirea sărbătorii.

– Când a venit? Nu mai e în spital, în Germania?

– O, nu, tati; le-a spus doctorilor că nu e bolnav şi că trebuie să plece acasă imediat. Aşa că Barbie i-a trimis un bilet pentru Concorde şi el a ajuns acasă înaintea *tuturor,* şi de îndată ce a trecut pragul ea i-a pregătit şase tarte cu afine şi patru *hot-dogs.*

Jeff râse cu glas tare şi Gretchen îi aruncă cea mai aspră privire de care erau în stare ochii ei de cinci ani.

– În Iran nu se fac *hot-dogs,* îi explică ea. Nici tarte cu afine.

– Nu, cred că nu, o aprobă el, încercând să-şi păstreze o mină serioasă. Cred că i s-a făcut foame de mâncare americană, nu?

– Sigur că da. Barbie ştie cum să-l facă fericit.

Pisica ţâşni în direcţia opusă, lovind cu labele panglica deşirată, apoi se aşeză pe o parte pe podeaua luminată de soare, ca să-şi savureze prada, dându-i uneori câte-un bobârnac cu picioarele din spate. Gretchen se întoarse la jocurile ei, absorbită de realitatea alternativă a căsuţei de păpuşi, la care Jeff lucrase peste un an, ca s-o mărească după indicaţiile fetei. Copacii în miniatură din curtea din faţă erau decoraţi cu panglici de un galben-aprins. În ultima săptămână, Gretchen urmărise, la buletinele de ştiri, cu un interes pe care alţi copii îl manifestă numai faţă de desenele animate de duminică dimineaţa, cum se încheiase criza ostaticilor. La început, Jeff se arătase îngrijorat de cât de fascinată era de evenimentele din Teheran şi voise s-o ferească de posibilele efecte traumatizante generate de

imaginea mulţimilor furibunde, care strigau „Moarte Statelor Unite”; dar în acelaşi timp ştia că episodul va avea un final liniştit, fericit, aşa că îi respectă modul precoce de a recepta realitatea, încrezător în energia ei spirituală.

O iubea mai mult decât crezuse vreodată că e posibil să iubeşti şi se trezea brusc că vrea s-o apere de tot răul şi să împartă cu ea numai bucurie. Naşterea lui Gretchen nu consolidase căsătoria lui cu Diane care, dacă se poate spune aşa, respingea constrângerile impuse de prezenţa copilului în viaţa ei. Dar asta nu avea importanţă, Gretchen era în sine sursa şi obiectul afecţiunii celei mai profunde pe care o putea el nutri.

Se uită la ea cum ia altă panglică de pe un copac din faţa căsuţei şi-l tachinează pe Chumley cel dolofan. Motanul era obosit, nu mai avea chef de joacă; puse o labă rugătoare pe obrazul fetei, care-şi îngropa faţa în blana lui aurie de pe burtă şi-l drăgăli, spre marea lui mulţumire. Jeff îl auzea torcând din cealaltă parte a camerei, torsul lui amestecându-se cu râsul delicat al fiicei sale.

Soarele cădea pieziş pe partea de sus a ferestrelor boltite, trimiţând fâşii luminoase pe podeaua lustruită, pe care Gretchen se ghemuise lângă motan. Locul ăsta, casa asta din lemn din Dutchess County, era numai bun pentru ea; emana o seninătate ca un balsam pentru orice suflet, tânăr sau bătrân, inocent sau tulburat.

Jeff se gândi la fostul lui coleg de cameră, Martin Bailey. Îi dăduse telefon imediat după naşterea lui Gretchen şi reluă legătura care, în această existenţă, fusese întreruptă atâţia ani de zile. Nu reuşise să-l convingă să renunţe la ceea ce avea să se dovedească un mariaj dezastruos care, în cealaltă existenţă, îl dusese la sinucidere; dar îi asigurase un post sigur la Future, Inc. Şi, din când în când, îi mai vindea câte un pont legat de acţiuni. Prietenul lui era divorţat din nou, extrem de nefericit, dar măcar trăia şi era solvabil.

Jeff nu se mai gândea decât foarte rar la Linda sau la existenţa lui anterioară. I se părea că fusese un vis, realitatea fiind blocajul emoţional al traiului cu Diane, fericirea de a fi alături de fiica lui, Gretchen, şi combinaţia binecuvântată de bogăţie şi putere crescândă. Realitatea însemna cunoştinţele lui şi tot ce îi aduseseră ele, bun sau rău.

* * *

Imaginea de pe ecran era pură mişcare organică; lichidul

curgând în valuri mici prin camerele inimii, dilatarea şi contractarea alternând în ritm lent, perfect.

– … niciunul din cele două ventricule nu este blocat, după cum vedeţi. Şi, desigur, nici electrocardiograful Holter nu indică urme de tahicardie în cele douăzeci şi patru de ore cât l-aţi purtat.

– Una peste alta, ce înseamnă asta? întrebă Jeff.

Cardiologul opri aparatul video care afişase descrierea ultrasonică a inimii lui Jeff şi zâmbi.

– Înseamnă că inima dumneavoastră e într-o stare aproape perfectă, aşa cum trebuie să fie inima oricărui bărbat american de patruzeci şi trei de ani. La fel şi plămânii, după cum arată radiografia şi testele funcţiei pulmonare.

– Atunci o să trăiesc…

– Păstraţi-vă condiţia fizică şi aţi putea atinge o sută de ani. Mai mergeţi la sală, înţeleg?

– De trei ori pe săptămână.

Jeff profitase de faptul că ştia de nebunia sălilor de fitness care-i va cuprinde pe oameni la sfârşitul anilor şaptezeci. Deţinea nu numai Adidas şi Nautilus, ci şi lanţul Holiday Health Spa; utiliza la maximum aparatele lor de zece ani.

– Să nu vă opriţi, îl sfătui doctorul. Aş vrea ca toţi pacienţii mei să aibă atâta grijă de ei înşişi.

Jeff mai conversă cu el despre mărunţişuri câteva minute, dar mintea îi fugea la altceva. La el, cel din cealaltă viaţă, dar de aceeaşi vârstă, în acelaşi an, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. La el, un director sedentar, suprastresat, puţin supraponderal, ţinându-se de piept şi căzând cu capul pe birou, lumea dispărând din faţa lui.

Nu şi de data asta. De data asta va fi bine.

* * *

Jeff prefera confortul încăperii din spate de la La Grenouille, dar Diane considera că până şi prânzul e o ocazie excelentă de a-i vedea pe alţii şi de a fi văzut. Aşa că mâncau numai în partea din faţă, întotdeauna aglomerată şi zgomotoasă.

Jeff îşi savura somonul fiert cu tarhon, busuioc şi sos acrişor, ignorând pe cât putea proasta dipoziţie a Dianei şi conversaţiile de la mesele vecine, mult prea apropiate de ale lor. Un cuplu discuta despre căsătorie, altul despre divorţ. Discuţia dintre el şi Diane era undeva la mijloc.

– Vrei să fie acceptată la Sarah Lawrence, nu? îi aruncă ea

vorbele în timp ce înghiţea scoicile *à la neige.*

– Are treisprezece ani, oftă Jeff. Comisiei de admitere de la Sarah Lawrence nici nu-i pasă ce face ea la vârsta asta.

– Eu am intrat la Academia Concord la unsprezece ani.

– Asta pentru că *părinţilor tăi* nu le păsa ce făceai la vârsta respectivă.

Diane lăsă furculiţa pe masă şi îl privi fix.

– Nu te priveşte educaţia mea.

– Dar mă priveşte a lui Gretchen.

– Atunci ar trebui să vrei s-o primească pe cea mai bună, încă de la început.

Un chelner le luă farfuriile, altul se apropie cu platoul cu desert. Jeff profită de pauza din discuţie ca să se piardă în reflecţiile multiple din nenumăratele oglinzi din restaurant: pereţii din lemn verde de brad, banchetele purpurii, splendidele buchete de flori care păreau proaspăt tăiate dintr-un peisaj pictat de Cézanne.

Ştia că pe Diane o preocupa mai mult să se elibereze de responsabilităţile zilnice decât educaţia copilului. Jeff încă o considera pe Gretchen o fetiţă şi nu suporta gândul ca ea să plece la sute de kilometri de casă.

Diane gustă arţăgoasă din zmeura în sos Grand Marnier.

– Probabil că eşti de acord să se joace mai departe cu puştii ăia de la şcoala de stat, pe care-i aduce acasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, merge la şcoală în Rhinebeck, nu în Harlem. E un mediu excelent în care să crească.

– Tot aşa e şi Concord. Ştiu din proprie experienţă.

Jeff băgă linguriţa în şarlota cu piersici, nevrând să rostească cu glas tare la ce se gândea: nu voia s-o vadă pe Gretchen transformându-se în dublura mamei sale – artificialitatea distantă, atitudinea de tip la-naiba-cu-toată-lumea, bogăţia imensă văzută ca drept obţinut prin naştere, ceva de la sine înţeles, pe care te poţi baza fără excepţie. Jeff îşi dobândise averea printr-un noroc supranatural şi prin puterea voinţei. Acum voia s-o protejeze pe fiica lui de potenţiala influenţă corupătoare a banilor, tot atât de mult cât dorea să-i culeagă beneficiile.

– Discutăm altă dată, îi spuse Dianei.

– Trebuie să le dăm un răspuns până joia viitoare.

– Atunci o să discutăm miercuri.

Reuşi s-o enerveze suficient de tare pentru ca supărarea să-i treacă numai dacă făcea o tură de cumpărături la Bergdorf's şi

Saks.

Îşi duse mâna la buzunarul jachetei şi scoase două tablete de Gelusil învelite în folie. Poate că inima lui era într-o stare foarte bună, dar viaţa asta pe care şi-o construise îşi bătea joc de digestia lui.

* * *

Degetele subţiri ale lui Gretchen se mişcau graţios pe claviatură, producând notele mişcătoare ale melodiei *Fur Elise* de Beethoven. Chumley, motanul portocaliu gras, dormea întins lângă ea pe bancheta de pian, prea bătrân ca să mai facă năzdrăvănii, mulţumit să stea în apropierea ei, alintat de muzica lină.

Jeff se uita la chipul fetei în timp ce cânta, la chipul ei fin şi alb, înconjurat de bucle negre. Avea o figură foarte expresivă, dar nu pentru că se concentra pe notele sau tempoul piesei. Era atât de talentată la muzică din naştere, că nu trebuia să facă niciun efort ca să memoreze sau să exerseze o compoziţie dacă o interpreta o dată. Expresia din ochii ei arăta mai degrabă că era transpusă, că se contopea cu melancolia piesei muzicale atât de simple.

Interpretă coda şi dublele din final peste nota susţinută de pedală repetat cu un legato expert; când termină, rămase în tăcere câteva clipe, trezindu-se din reveria în care o transpusese muzica.

– Nu-i aşa că-i frumoasă? întrebă ea candidă, referindu-se numai la frumuseţea muzicii în sine.

– Da. Aproape la fel de frumoasă ca pianista.

– O, tati, termină. Fata se făcu roşie la faţă şi se ridică de pe banchetă. Vreau să mănânc un sandvici. Vrei şi tu unul?

– Nu, draga mea, mulţumesc. Aştept masa. Mama ta trebuie să se întoarcă din oraş din clipă în clipă; când vine, spune-i că am ieşit la o plimbare pe malul râului, bine?

– Bine, îi strigă Gretchen, ştergând-o spre bucătărie.

Chumley se trezi, căscă şi plecă după ea în ritmul lui, cu paşi mărunţi.

Jeff ieşi din casă şi porni pe cărarea dintre copaci. Toamna, culoarul de ulmi era ca o fâşie lungă de flăcări învăluitoare. Când ieşi din el, Jeff zări mai întâi lunca întinsă, coborând lin spre râul Hudson, apoi panta mai abruptă, la vreo zece metri spre stânga, unde se rostogoleau cascade în şir. Niciodată nu venea aici fără să-l treacă un fior de admiraţie şi de mândrie că totul era al lui.

Acum stătea pe culmea pantei înverzite, contemplând priveliştea. Două ambarcaţiuni mici alunecau uşor în jos pe râu, pe sub culorile arzătoare de toamnă de la orizont. Trei băieţi se plimbau pe malul opus, aruncând leneşi cu pietre în apă. Deasupra capetelor lor se înălţa, pe o ridicătură, o casă impunătoare – nu ca a lui Jeff, dar impresionantă, oricum.

Peste trei luni, râul va fi îngheţat bocnă, o autostradă albă care ducea spre oraş în sud, iar la nord spre Munţii Adirondack. Frunzele vor cădea din copaci, fără să-i lase golaşi, căci zăpada le va dantela crengile, iar în unele zile ţurţurii de gheaţă vor înveli până şi rămurelele, strălucind cu miile în soarele iernii.

Acesta era pământul, ţara pe care Currier şi Ives o transformaseră în mitul idealului american; cei doi schiţaseră chiar priveliştea pe care o admira el acum. Când stătea aici, nu-i venea greu să creadă că tot ceea ce făcuse meritase osteneala – când stătea aici sau când o ţinea în braţe pe Gretchen, copilul pe care el şi Linda îl visaseră, dar nu-l avuseseră cu adevărat niciodată.

Nu, n-o să-şi trimită fata la Concord. Casa ei era aici. Aici îi era locul până când avea să fie destul de mare ca să hotărască singură dacă va pleca sa nu. Şi când va veni ziua aceea, o s-o sprijine indiferent ce hotărâre va lua, dar până atunci…

Ceva nevăzut îi străpunse pieptul, o durere mai mare şi mai grea decât simţise vreodată… de atunci.

Se lăsă în genunchi, încercând să-şi amintească ce zi era, cât era ceasul. Cuprinse cu ochii peisajul tomnatic, valea care, doar o clipă înainte, i se păruse întruchiparea speranţelor recâştigate şi a posibilităţilor nelimitate. Apoi căzu pe-o parte, cu faţa spre râu.

Jeff Winston se uită neajutorat la tunelul roşu-portocaliu de ulmi care-i condusese paşii pe tărâmul făgăduinţelor şi împlinirilor, apoi muri.

Şapte

În jurul lui era întuneric şi se auzeau ţipete. Două mâini i se încleştară pe braţul drept, unghiile zgâriindu-l prin mâneca hainei.

În faţa ochilor, Jeff zări imaginea iadului: copii plângând, urlând şi împiedicându-se în timp ce alergau, încercând zadarnic să scape de creaturile negre şi înaripate care se năpusteau asupra lor şi-i loveau cu ciocul în faţă, în gură, în ochi…

O femeie cu păr blond platinat, ca de gheaţă, trase două fetiţe într-un automobil, ferindu-le de atacul sălbatic. Se uita la un film, îşi dădu el seama, un film de Hitchcock, *Păsările.*

Apăsarea din braţ scăzu odată cu intensitatea scenei. Întorcându-şi capul, o zări pe Judy Gordon zâmbindu-i stânjenită, ca o fetiţă. În stânga lui, Paula, prietena lui Judy, se ghemuia în braţul protector al lui Martin Bailey.

1963. Începea totul din nou.

* * *

– Cum de eşti aşa tăcut în seara asta, iubitule? îl întrebă Judy pe bancheta din spate a automobilului Corvair al lui Martin, în drum spre Moe’s and Joe’s, după film. Nu crezi că m-am speriat ca o proastă, nu-i aşa?

– Nu, deloc.

Fata îi prinse degetele într-ale ei şi-şi propti capul de umărul lui.

– Bine, numai să nu crezi că-s o proastă.

Părul ei era moale şi curat şi-şi dăduse cu câteva picături de Lanvin pe gâtul palid, subţire. Parfumul dulceag era acelaşi din seara aceea urâtă, în maşina lui Jeff, acum douăzeci şi cinci de ani… şi de mai înainte, acum aproape jumătate de secol, în aceeaşi seară.

Tot ceea ce realizase dispăruse: imperiul financiar, casa din Dutchess County… dar cea mai mare durere era pierderea copilului. Gretchen, cu stilul ei nedefinit, aproape femeie, şi ochii ei inteligenţi şi iubitori, dispăruse. Era moartă sau, mai rău, nici măcar nu exista în această realitate.

Pentru prima oară în viaţa lui înţelegea pe deplin lamentaţia regelui Lear la pierderea Cordeliei:

... tu nu vei mai veni,
Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

– Poftim? Ai spus ceva, dragă?

– Nu, şopti el, trăgând-o pe Judy la pieptul lui. Gândeam cu voce tare.

– Hmmm... Şi la ce te gândeai?

Nepreţuită inocenţă, îşi zise Jeff, dulce şi binecuvântată necunoaştere a rănilor cauzate de un univers dement.

– Mă gândeam ce mult înseamnă să te am lângă mine. Câtă nevoie am să te strâng în braţe.

Vechiul lui internat de lângă Richmond, ca şi campusul de la Emory, era neschimbat. Câteva aspecte arătau însă puţin altfel decât îşi amintea: clădirea părea mai mică şi cantina era mai aproape de lac. Se învăţase cu nepotrivirile minore; cu multă vreme în urmă ajunsese la concluzia că de vină era memoria lui; nu lucrurile erau cele care sufereau schimbări concrete. De data asta, trecuseră aproape cincizeci de ani de amintiri nesigure de când fusese aici ultima dată. O viaţă întreagă de adult, deşi împărţită în două, şi acum începea din nou.

– Eşti tratat bine la facultate? întrebă doamna Braden.

– Foarte bine. Am simţit doar nevoia să plec pentru câteva zile. M-am gândit să vin să-mi vizitez vechea şcoală.

Bibliotecara micuţă şi plinuţă râse matern.

– N-a trecut niciun an de când ai absolvit, Jeff. Deja te-a cuprins dorul?

– Cred că da, zâmbi el. Mi se pare c-a trecut mult mai mult.

– Aşteaptă să treacă zece sau douăzeci de ani, atunci să vezi cum o să ţi se pară. Mă întreb dacă şi atunci o să mai vrei să ne vezi.

– Sunt sigur c-o să vreau.

– Sper. Ne place să ştim ce au făcut băieţii, cum se descurcă în lume. Cred că tu o să te descurci de minune.

– Vă mulţumesc, doamnă. Mă străduiesc.

Femeia se uită la ceas, privind spre uşa din faţă a bibliotecii.

– La trei trebuie să mă întâlnesc cu un grup de viitori studenţi, să le fac turul de douăzeci şi cinci de cenţi. Să nu uiţi să treci pe la profesorul Armbruster înainte de a pleca, bine?

– Sigur că da.

– Şi data viitoare să treci pe la mine pe acasă. O să bem un

pahar de sherry şi-o să ne amintim de trecut.

Jeff îşi luă la revedere de la ea, trecu printre rafturile cu cărţi şi ieşi pe o uşă laterală. Nu intenţionase să stea de vorbă cu nimeni, nici studenţi, nici angajaţi, dar ştiuse încă de pe drum că era inevitabil să întâlnească unul sau doi cunoscuţi. Una peste alta, se descurcase destul de bine cu doamna Braden, dar era uşurat că discuţia fusese scurtă, învăţase să se descurce cu astfel de întâlniri la Emory, dar aici era mult mai greu să le facă faţă, din cauza amintirilor mult prea îndepărtate despre loc şi despre oameni.

Merse cu paşi mărunţi pe o cărare din spatele bibliotecii, către pădurile din jurul campusului în care devenise, din adolescent, tânăr. Ceva anume îl atrăsese aici, ceva puternic, mai mult decât simpla nostalgie. Doamne, până acum fusese copleşit de nostalgie de atâtea ori, încât nu-i mai simţea deloc nevoia.

Poate venise aici pentru că era ultimul mediu important din viaţa lui pe care nu-l retrăise şi care exista încă aşa cum şi-l amintea. Se întorsese deja în casa copilăriei lui din Orlando şi de două ori la Emory, iar locurile în care trăise iniţial după facultate, ca tânăr burlac şi mai târziu căsătorit cu Linda, nu făceau parte din viaţa lui de acum sau din cea pe care tocmai o trăise. Aici însă lumea îşi amintea de el; îşi pusese mica amprentă a personalităţii asupra şcolii, la fel cum ea, acum şi în vieţile anterioare, îl influenţase pe el în mare măsură. Poate că pur şi simplu simţea nevoia să reia legătura cu locul, să-şi confirme propria existenţă şi să-şi amintească de vremurile când realitatea era stabilă şi nu se repeta.

Jeff prinse creanga unui ulm care se aplecase prea tare peste cărare şi, pe neaşteptate, zări podul care-l făcuse să se simtă vinovat şi ruşinat atâta vreme.

Rămase pe loc şocat, holbându-se la locul a cărui imagine îl bântuise în cei cincizeci de ani de visare. Nu era decât un podeţ peste un pârâu, o construcţie simplă, nu mai lungă de trei metri, dar Jeff nu-şi putu controla spaima la vederea ei. Habar nu avusese că tocmai aici ducea cărarea.

Dădu drumul crengii şi merse încet spre podul mic, cu scândurile tăiate manual şi balustradele desăvârşit lucrate. Bineînţeles, fusese reconstruit, întotdeauna bănuise asta. Şi totuşi, nu revenise niciodată la el cât mai fusese la şcoală, niciodată după ziua aceea.

Se aşeză pe malul pârâului, aproape de pod, şi atinse cu

mâna lemnul expus intemperiilor. Pe malul opus, o veveriţă ronţăia dintr-o alună pe care-o ţinea între lăbuţe şi se uita la el cu ochi calmi, dar prevăzători.

Jeff nu fusese un băiat timid în primul an de şcoală; liniştit şi bun la învăţătură, dar în niciun caz timid. Îşi făcuse repede câţiva prieteni şi luase parte la jocurile zgomotoase şi de prost gust din internat: lupte cu crema de bărbierit, decorarea camerei unui coleg cu hârtie igienică sau altele de acelaşi gen. În ceea ce priveşte fetele, avea nici mai mult, nici mai puţin decât experienţa unui băiat de cincisprezece ani. Avusese o prietenă constantă în ultimul an de liceu, dar până atunci nu se apropiase de niciuna dintre fetele care veneau de la Richmond în weekend, la discoteca din campus; întâlnirea de care-şi amintea cu atâta plăcere, cu o fată pe nume Barbara, trebuia să aştepte până ce împlinea şaisprezece ani.

În primul an însă se îndrăgosti până peste cap şi orbeşte de profesoara lui de franceză, o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, Deirdre Rendell. Nu era singurul obsedat de ea; optzeci la sută dintre colegii care locuiau în campusul destinat strict băieţilor erau îndrăgostiţi de bruneta suplă, al cărei soţ preda istoria Americii. În fiecare seară, la cină, se dădea o adevărată bătălie pentru cele şase locuri ocupate de elevi la masa familiei Rendell la cantină; Jeff reuşea să ocupe unul de vreo două sau trei ori pe săptămână.

Era convins că profesoara avea o slăbiciune pentru el, mai mult decât căldura pe care o afişa faţă de ceilalţi băieţi; era sigur că vedea o lumină specială, ca o flacără, în ochii ei când i se adresa. O dată, la oră, se aşezase în spatele lui şi îi masase ceafa uşor, calm, în timp ce-i ajuta pe studenţi să recite din Baudelaire. Fusese un moment de intensitate erotică supremă pentru Jeff, care se extaziase sub privirile invidioase ale colegilor de clasă. O vreme nici nu se mai masturbase în faţa pozelor din *Playboy,* ci îşi păstrase fanteziile sexuale pentru Deirdre, cum îi spunea el în intimitate, numai şi numai pentru Deirdre.

Pe la sfârşitul lui noiembrie deveni clar că doamna Rendell era însărcinată. Jeff făcu tot ce-i stătea în putere ca să ignore implicaţiile relaţiei ei sănătoase cu soţul, concentrându-se pe prospeţimea conferită chipului ei frumos de viitoarea ipostază de mamă.

Deirdre îşi luă concediu de maternitate în iarnă, fiind înlocuită la clasă de altă profesoară, temporar. Bebeluşul s-a născut pe la

mijlocul lui februarie, iar doamna Rendell s-a întors la masa de la cantină în aprilie, cu sânii umflaţi de lapte. Îşi purta bebeluşul într-un leagăn portabil, atunci când nu-l ţinea în braţe. De pe scaunul vecin, soţul ei o copleşea întruna cu dragostea lui. Se bucurau de fiecare moment de tandreţe; Jeff nu-şi mai imagina că descoperă semne secrete de afecţiune în rarele zâmbete pe care i le adresa.

Familia Rendell locuia într-o casă din afara campusului, de partea cealaltă a pădurilor din spatele bibliotecii. În zilele senine, doamnei îi plăcea să meargă pe jos la şcoală şi înapoi acasă, printre şirurile liniştitoare de ulmi şi mesteceni. Urma o cărare bătută, deşi întreruptă de un pârâiaş. În toamnă, putuse trece peste vadul îngust cu uşurinţă; dar acum, că trebuia să împingă căruciorul, apa era un obstacol serios.

Soţul ei muncise şase săptămâni ca să construiască podeţul. Tăiase lemnul cu ferăstrăul de la şcoală, îl dăduse la rindea, făcuse grinzile transversale şi cele frontale de două ori mai solide decât era necesar. În seara zilei când îl terminase, doamna Rendell îl sărutase lung şi afectuos chiar la masa lor din cantină. Nu mai făcuse aşa ceva în faţa băieţilor. Jeff rămase cu ochii holbaţi la mâncarea neatinsă, cu stomacul strâns şi rece.

A doua zi se plimbă prin pădure ca să fie singur, să-şi pună ordine în sentimentele tulburătoare care-l copleşeau; simţi însă o tresărire când ajunse la pod. Cu mintea înceţoşată de o furie nemaiîntâlnită, puse mâna pe prima piatră din matca râului şi o azvârli cu toată puterea în balustrada de lemn.

Apoi începu să arunce cu cele mai mari pietre pe care le găsi. Cele mai greu fu să distrugă proptelele, construite ultimele, ca să reziste, dar în cele din urmă cedară şi ele în faţa atacului furibund, căzând în apă împreună cu rămăşiţele podului.

La sfârşit, respirând greu, extenuat de efort, Jeff rămase cu ochii la lemnul distrus, îmbibat cu apă. Când ridică privirea, o văzu pe doamna Rendell pe cărarea de pe malul celălalt. Chipul pe care-l adorase luni la rând era o mască inexpresivă, care-l fixa. Se uitară unul la altul câteva secunde, apoi Jeff fugi mâncând pământul.

Bănuia c-o să fie exmatriculat, dar nimeni nu scoase o vorbă despre incident. Nu se mai aşeză niciodată la masa soţilor Rendell. Făcea tot posibilul să evite o întâlnire cu oricare dintre ei. Ea rămase la fel de politicoasă cu el la ore, chiar simpatică, iar la sfârşitul anului îi dădu nota maximă.

Aruncă o pietricică în pârâul leneş şi o urmări cum se loveşte de una mai mare şi cade în apă cu un pleoscăit. Distrugerea podului fusese un act josnic, de neiertat. Iar doamna Rendell îl iertase, îl apărase, fusese chiar atât de generoasă încât să nu-l facă de ruşine în faţa altora, exprimându-şi iertarea în cuvinte. Probabil i-a înţeles singurătatea, patima stupidă care-l mânase la o faptă extremă, probabil şi-a dat seama că, în felul lui copilăresc, considerase dragostea ei pentru soţ şi copil drept cea mai grea trădare.

Şi trădare fusese, în viziunea deformată a lui Jeff. Atunci, pentru prima oară, i se năruiseră toate speranţele.

Acum ştia ce-l adusese la şcoală, în luminişul paşnic din pădurea copilăriei. Trebuia să se confrunte din nou cu pierderea irecuperabilă, de data asta la un nivel mult mai complex. Acum ştia că nu putea ceda sub povara intolerabilului. Nu mai erau poduri pe care să le distrugă; trebuia să înveţe să meargă mai departe, să construiască în ciuda chinului provocat de dispariţia fiicei sale, în ciuda faptului că ştia ce va urma.

* * *

Într-o seară de vineri, la unsprezece fără un sfert, cel puţin douăzeci de cupluri se îmbrăţişau în faţă la Harris Hall: cu braţele în jurul celuilalt şi tâmplele fierbinţi lipite în ultimele minute înainte ca fetele să fie chemate în cămin de supraveghetoarea vigilentă. Jeff şi Judy stăteau amândoi pe o bancă, la distanţă de perechile înghesuite. Fata era supărată.

– E vorba de Frank Maddock, nu-i aşa? A fost ideea lui, sunt sigură.

– Nu, ţi-am spus că totul a venit de la mine, rosti Jeff, scuturând din cap.

Judy nu-l asculta.

– N-ar trebui să te întâlneşti cu el. Ştiam eu c-o să se întâmple aşa ceva. Îşi închipuie că-i grozav, se crede domnul Inteligenţă. Nu vezi mai departe de faptele lui?

– Iubito, nu-i vina lui. A fost numai ideea mea şi o să iasă bine. Aşteaptă până mâine şi o să vezi.

– Zău? De unde ştii tu? Briza rece a nopţii trecu printre ei, iar ea îşi trase mâna dintr-a lui ca să-şi aranjeze mai bine jacheta din blană de iepure. Nici măcar nu eşti suficient de bătrân ca să faci pariul singur, trebuie să-l facă el în locul tău.

– Ştiu destule, îi zâmbi Jeff.

– Sigur, destule ca să-ţi arunci banii pe fereastră. Să-ţi vinzi

maşina! Nu-mi vine să cred nici acum că ţi-ai vândut maşina ca să pariezi la cursele de cai.

– O să cumpăr alta mâine după-amiază. Poţi să vii cu mine, să mă ajuţi să aleg una. Ce ai vrea, Jaguar sau Corvette?

– Nu vorbi prostii, Jeff. Ştii, credeam că te cunosc destul de bine, dar asta…

Vântul culese câteva petale de sânger şi i le lăsă în păr. Jeff duse mâna să le scuture, iar gestul lui se transformă în mângâiere. Judy se înmuie, iar el o atinse cu petalele albe pe obraz, le lipi de buzele ei, apoi de ale lui.

– O, iubitule, şopti ea, trăgându-se mai aproape de el. Nu vreau să fiu pisăloagă, dar sunt aşa de îngrijorată pentru mâine, că…

– Şşş, făcu Jeff, cuprinzându-i faţa cu mâinile. N-ai de ce să fii îngrijorată, te asigur.

– Dar nu ştii…

Îi opri vorbele cu un sărut întrerupt de vocea aspră a unei femei:

– Stingerea în cinci minute!

Fetele trecută prin faţa lor spre uşa puternic luminată a căminului.

– Cum rămâne atunci, vii cu mine să cumpărăm o maşină mâine după-amiază?

– Of, Jeff! Am de terminat o lucrare mâine, dar dacă vii pe la şapte îţi cumpăr un burger de la Dooley's. Să nu fii prea deprimat când pierzi: măcar o să-ţi servească drept lecţie.

– Am înţeles, doamnă profesoară. Jeff zâmbi. O să iau notiţe, ca să fiu sigur că nu uit.

* * *

Un valet în haină roşie parcă Jaguarul în locul lor în faţa restaurantului Coach and Six. Jeff îi strecură chelnerului o bancnotă de douăzeci de dolari şi nimeni nu-i ceru lui Judy buletinul când comandă o sticlă mare de Moët et Chandon.

– În cinstea lui Chateaugay, toastă Jeff, după ce li se turnă şampania.

Judy ezită cu paharul ridicat.

– Mai degrabă aş bea pentru seara asta. Ciocniră şi sorbiră din pahare. Judy arăta minunat în rochia albastru-închis cu decolteu adânc, pe care şi-o cumpărase pentru ocaziile din primăvară: o combinaţie de fetiţă care vrea să se îmbrace ca femeile şi o femeie extraordinar de atrăgătoare. Se grăbise prea tare când o

părăsise înainte, căutând o femeie cu experienţa lui. Bineînţeles, era un scop imposibil de realizat. Acum era încântat de căldura şi candoarea ei, atât de deosebită de sexualitatea ieftină a Sharlei sau de stilul rece, sofisticat, al Dianei. Inocenţa trebuia cultivată, nu neglijată.

Preţurile de la Coach and Six erau cele standard pentru americanii cu venit mare, în meniu nu era nimic ieşit din comun, dar Judy fu impresionată şi era evident că se străduia din toate puterile să se comporte ca un adult. Jeff comandă homar pentru ea şi cotlet de viţel pentru el. Fata aşteptă să vadă ce furculiţe foloseşte el la salată şi aperitiv, iar lui îi plăcu la nebunie nepriceperea ei.

După masă, la lichior, îi oferi o cutiuţă de bijuterii de la Claude S. Bennett. Judy o deschise şi se holbă la inelul de diamant de două carate, apoi începu să lăcrimeze.

– Nu pot, murmură ea, închizând cutia cu grijă şi aşezând-o pe masă. Pur şi simplu nu pot.

– Mi-ai spus că mă iubeşti.

– Te iubesc. Fir-ar să fie de treabă!

– Atunci, ce s-a-ntâmplat? Putem aştepta un an sau doi dacă crezi că suntem prea tineri, dar aş vrea să ne anunţăm oficial planurile chiar acum.

Fata îşi tamponă ochii cu un şerveţel, stricând puţinul machiaj pe care-l purta. Jeff ar fi vrut să şteargă dungile de fard cu un sărut, s-o acopere de sărutări, aşa cum o pisică îşi spală puii.

– Paula spune că n-ai mai fost la cursuri de săptămâni de zile. Că n-o să iei niciun examen.

Jeff se lumină la faţă şi o luă de mână.

– Asta-i tot? Iubito, nu contează. Oricum renunţ la şcoală. Tocmai am câştigat şaptesprezece mii de dolari, iar în octombrie o să fac vreo… Uite, n-ai de ce să-ţi faci griji. O să avem o grămadă de bani, am eu grijă de asta.

– Cum? îl întrebă ea cu amărăciune. Pariind? Aşa o să trăim?

– Investiţii, o lămuri. Investiţii în afaceri perfect legale, în firme mari, ca IBM şi Xerox şi…

– Fii realist, Jeff. Ai avut noroc o dată pariind la o cursă de cai şi dintr-odată crezi c-o să dai lovitura la bursă şi o să fii bogat. Dacă scad acţiunile? Dacă o să fie vreo criză economică sau ceva asemănător?

– N-o să fie, zise el calm.

– N-ai de unde să ştii. Tata spune că…

– Nu-mi pasă ce spune tatăl tău. N-o să fie nicio…

Judy puse şervetul pe masă şi se ridică de la masă.

– Mie îmi pasă de ce spun ai mei. Şi nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacţiona dacă ar afla că mă căsătoresc cu un băiat de optsprezece ani care a renunţat la şcoală ca să facă pariuri.

Jeff nu ştia ce să spună. Avea dreptate. Era un iresponsabil în ochii ei. Fusese o mare greşeală să-i spună cu ce se ocupa. Puse inelul înapoi în buzunar.

– O să-l ţin la mine o vreme. Şi poate c-o să mă răzgândesc în legătură cu şcoala.

Ochii fetei se umeziră din nou, trimiţând luminiţe albastre printre lacrimi.

– Te rog, Jeff, nu vreau să te pierd, nu dintr-o prostie ca asta.

O strânse de mână.

– Într-o zi o să porţi inelul ăla. O să fii mândră de el şi de mine.

* * *

S-au căsătorit la biserica baptistă din Rockwood, Tennessee, imediat ce Jeff îşi luă licenţa în administrarea afacerilor. Cu numai patru zile înainte s-o cunoască pe Linda – de două ori, cu consecinţe atât de diferite – în celelalte vieţi. Rockwood era oraşul natal al lui Judy, iar petrecea organizată de părinţii ei fusese un barbecue de proporţii, fără formalităţi, la reşedinţa lor de vară de lângă Watts Bar Lake. Jeff observă că tatăl lui tuşea tot mai rău, dar tot nu-l asculta când îi spunea să nu mai fumeze ţigară de la ţigară. Oricum, nu se va lăsa decât peste ani de zile, când va fi diagnosticat cu emfizem. Mama lui Jeff era mai fericită decât la nunta cu Linda şi la cea cu Diane, deşi nu avea cum să-şi amintească de ele. Sora lui, o fetiţă de doisprezece ani, cu aparat dentar, se împrietenise cu Judy imediat.

Familia Gordon îl primise pe Jeff cu toată căldura. Se transformase singur în partida perfectă: douăzeci şi trei de ani, educat, harnic, responsabil. O sumă de bani frumuşică pusă deoparte şi un portofoliu de acţiuni în creştere pe numele lui şi al lui Judy.

Nu-i fusese deloc uşor. Cei cinci ani de şcoală trecuseră greu, obligându-l la regimul de învăţătură, lucrări şi examene, pe care-l abandonase de mult. Nimic nu fusese însă mai dificil decât lupta de a nu deveni bogat. Ultima oară la vârsta asta fusese un tânăr-minune din lumea finanţelor, partenerul principal într-un concern

puternic. Îmbogăţirea subită ar fi dezechilibrat-o pe Judy, ar fi creat probleme în relaţia dintre ei. Aşa că renunţase să parieze la cursa de la Belmont şi campionatul de baseball şi, cu multă părere de rău, la nenumăratele investiţii cu care ar fi putut câştiga milioane de dolari.

Se despărţise de Frank Maddock imediat după derby-ul de la Kentucky, de data asta. Fostul lui partener neştiutor, cu care atinsese culmea succesului, absolvise facultatea de drept la Columbia şi lucra ca tânăr avocat la o firmă din Pittsburgh.

Jeff şi Judy locuiau într-o casă drăguţă în stil colonial, în Chesire Bridge Road, Atlanta, pentru care preluaseră ipoteca. Jeff închirie o clădire cu patru birouri lângă Five Points, al cărui proprietar fusese cândva. Cinci zile pe săptămână îşi punea costumul şi cravata, dădea bună dimineaţa secretarei şi asociaţilor, se încuia în birou şi citea. Sofocle, Shakespeare, Proust, Faulkner... toate cărţile pe care voise să le devoreze înainte, dar nu-şi găsise timp pentru ele.

La sfârşitul zilei scria la repezeală câteva indicaţii pentru partenerii lui, recomandându-le să nu rişte să investească într-o firmă nesigură ca Sony, ci să-şi păstreze capitalul fix, care creştea întruna, pentru ceva sigur, ca AT&T. Jeff ţinea firma departe de surse care ar putut să aducă mulţi bani deodată, asigurându-se că el şi partenerii lui se menţineau în clasa socială superioară, fără să fie prea bogaţi. Partenerii îi ascultau sfatul de multe ori; când n-o făceau, pierderile ameninţau să depăşească profitul, aşa că efectul era cel scontat de Jeff.

Seara, se cuibărea lângă Judy, să urmărească împreună la televizor programe ca *Laugh-in* sau *The Name of the Game,* ori jucau scrabble înainte de culcare. În week-endurile însorite mergeau cu barca pe Lacul Lanier sau jucau tenis şi se plimbau pe potecile din Callaway Gardens.

Duceau o viaţă ordonată, liniştită, absolut normală. Jeff era mulţumit pe deplin. Nu extaziat – căci nu simţea niciodată încântarea totală care-l cuprindea când o privea pe fiica lui, Gretchen, crescând pe moşia din Dutchess County – dar fericit, liniştit. Pentru prima oară, existenţa lui lungă, haotică, se caracteriza prin simplitate pură şi seninătate.

* * *

Jeff îşi înfipse degetele de la picioare în nisip, se ridică în coate şi-şi umbri ochii cu mâna. Judy dormea pe pătura de lângă el, cu degetele îndoite pe un exemplar din *Fălci.* O sărută uşor pe

gura întredeschisă.

– Vrei Piña Colada? o întrebă când ea se întinse, trezindu-se. Mai avem jumătate de termos.

– Păi… Nu vreau decât să stau întinsă. În următorii douăzeci de ani.

– Ar fi bine să te mai întorci, cam la fiecare şase luni, atunci.

Îşi întoarse capul să se uite la umărul ei drept, care se înroşea. Se răsuci cu faţa în sus, mai aproape de el, iar el o sărută din nou, de data asta mai lung şi mai profund.

La câţiva metri de ei, pe plajă, un alt cuplu porni radioul. Jeff întrerupse sărutul când se termină melodia şi un crainic cu accent jamaican începu să vorbească despre mărturia depusă de John Dean la audierea pentru afacerea Watergate.

– Te iubesc, îi spuse Judy.

– Şi eu, îi răspunse, mângâindu-i vârful nasului bronzat.

O iubea, Dumnezeu ştia cât de mult.

Jeff îşi lua concediu şase săptămâni pe an, ca să menţină aparenţa unui program de muncă regulat. Limitele pe care şi le impunea singur făceau vacanţa şi mai plăcută. Anul trecut merseseră cu bicicleta prin Scoţia, iar vara asta plănuiau un tur cu balonul în regiunea viticolă a Franţei. În acest moment n-ar fi vrut să fie în alt loc decât aici, în Ocho Rrios, cu femeia care aducea linişte şi încântare în viaţa lui dezarticulată.

– Un colier pentru drăguţa dumitale, domnu'? Unul frumos, de scoici?

Băieţelul jamaican nu avea mai mult de opt-nouă ani. Pe braţe îi atârnau zeci de coliere şi brăţări din scoici, iar la talie avea o pungă de pânză plină cu cercei din acelaşi material colorat.

– Cât costă… ăsta?

– Opt şilingi.

– O liră şi jumătate şi-l iau.

Băiatul ridică nedumerit din sprâncene.

– Eşti nebun, omule? Trebuia să ceri mai puţin, nu mai mult.

– Două lire, atunci.

– N-o să mă cert cu tine. Ia-l.

Băiatul îşi scoase repede colierul de pe braţ şi i-l dădu lui Judy.

– Dacă mai vreţi, mai am destule. Mă ştie toată plaja. Întrebaţi de Renard, bine?

– Bine, Renard. Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine.

Jeff îi dădu două bancnote de o liră, iar băiatul o şterse pe

plajă, cu zâmbetul pe buze. Judy îşi puse colierul şi scutură din cap, mimând consternarea.

– Să-ţi fie ruşine că ai profitat de un copil.

– Se putea şi mai rău. Jeff zâmbi. Mai aveam puţin şi negociam până la patru sau cinci lire.

Ea îşi aranja din nou colierul şi, când li se întâlniră privirile, văzu tristeţea din ochii ei.

– Te pricepi aşa de bine la copii. Ăsta-i singurul meu regret, că noi n-am…

Îi puse degetul pe buze:

– Tu eşti fetiţa mea. Nu-mi trebuie altceva.

N-ar fi putut să-i spună, nici măcar să-i dea de înţeles că-şi făcuse vasectomie în 1966, imediat ce începuseră să facă dragoste. Nu voia să dea viaţă unei fiinţe omeneşti, aşa cum făcuse cu Gretchen, ca să dispară iar. Jeff era singurul pentru care Gretchen existase; dacă era condamnat să-şi repete viaţa încă o dată, nu voia să lase de izbelişte fiinţa pe care nu numai c-o iubea, dar căreia îi şi dăduse viaţă.

– Jeff… M-am gândit la ceva.

Se uită la Judy încercând să-şi ascundă durerea şi vinovăţia.

– La ce?

– Am putea… Nu trebuie să-mi răspunzi imediat, gândeşte-te mai întâi… Am putea să adoptăm un copil.

Jeff rămase tăcut câteva clipe, privind-o. Văzu dragostea pe faţa ei, nevoia de a şi-o exprima şi altfel.

N-ar fi copiii lui adevăraţi. Chiar dacă ajunge să-i iubească, n-ar fi responsabil de naşterea lor. Deja existau, se născuseră, oricine ar fi fost ei. Orice s-ar întâmpla, ei tot ar exista, deşi soarta le-ar hărăzi alt fel de viaţă.

– Da, îi spuse, mi-ar plăcea foarte mult.

Locul de lansare la apă era un loc numit Earps Ford, la liziera sudică a pădurilor de pe Apalaşi, acolo unde partea de sus a Georgiei se întâlnea cu Carolina de Nord şi cea de Sud. Erau şase plute în total: nişte obiecte negre, greoaie, umflate la tabăra de bază şi târâte la malul râului Chattooga. Jeff, Judy şi copiii împărţeau o plută cu o femeie căruntă, jovială, şi cu ghidul care părea la vârsta studenţiei, cu faţa şi mâinile arse de soare.

Când pluta alunecă pe apa clară, care curgea uşor, Jeff se întinse să strângă vesta de salvare a lui April în jurul trupului ei firav, de copil. Dwayne îi surprinse gestul protector şi şi-o strânse

singur pe a lui, cu o privire care voia să indice hotărârea unui bărbat.

April era o fetiţă blondă încântătoare, care suferise abuzuri grave din partea părinţilor naturali; fratele ei era un băiat foarte inteligent, ai cărui părinţi muriseră într-un accident de maşină. Poate că Jeff şi Judy ar fi preferat alte nume, dar copiii aveau şase, respectiv patru ani când i-au adoptat şi nu li s-a părut potrivit să le tulbure simţul identităţii dându-le alte nume.

– Tăticule, uite! O căprioară!

April arătă cu degetul malul îndepărtat al râului, cu faţa lucind de încântare. Animalul îi privi blajin, gata de fugă în caz de pericol, dar nevrând să renunţe la hrană numai din cauza simplei lor apariţii ciudate.

Treptat, malurile împădurite începură să se înalţe şi să devină chei stâncoase. Pe măsură ce canionul se adâncea, apa curgea cu viteză mai mare şi în curând şirul de plute ajunse la primele vârtejuri. Copiii scoteau strigăte de plăcere când pluta tresălta şi se legăna printre curenţii care o trăgeau în jos.

Jeff se uită la Judy după ce ieşiră din apa înspumată şi alunecau din nou lin în josul râului. Era mulţumit să vadă că spaima ei de mai înainte se transformase într-o voioşie asemănătoare cu a copiilor. Îşi făcuse griji pentru ei în excursia asta, dar Jeff n-ar fi vrut să-i priveze de bucuria unor asemenea clipe.

Expediţia trase la malul unei insule mici, iar Judy pregăti prânzul păstrat într-un recipient impermeabil. Jeff muşcă dintr-un picior de pui şi bău din berea rece, urmărindu-i cu privirea pe April şi Dwayne, care explorau suprafaţa de teren triunghiulară. Era mereu fascinat de curiozitatea şi imaginaţia copiilor; prin ochii lor, învăţase să aprecieze altfel lumea asta obosită. Când el şi Judy luaseră hotărârea să-i adopte, cumpărase acţiuni Apple şi Atari, la momentul oportun; nu multe, dar suficiente ca să mărească puţin venitul familiei, îşi luaseră o casă mai mare pe West Palace Ferry Road, cu o curte imensă în spate, un iaz nu prea adânc şi trei stejari uriaşi. Era locul perfect pentru copii.

Plutele porniră din nou, pătrunzând într-o nouă serie de vârtejuri, la un kilometru în josul râului. Curentul era mult mai puternic acum, chiar şi în porţiunile unde apa era clară, nu înspumată; Jeff observă că soţiei lui îi dispăruse teama şi era prinsă de emoţia momentului, îl ţinu strâns de mână când trecură prin torentul Bull Sluice şi pe urmă totul se termină, râul

se linişti, iar soarele îi întâmpină printre crengile pinilor.

April şi Dwayne se întristară vădit zărind autobuzul care aştepta să-i ducă înapoi în Atlanta, dar Jeff ştia că aventura lor, ca şi vara, nu era decât la început. În curând avea să-şi ducă familia într-o excursie lungă de două luni prin Franţa şi Italia; iar anul viitor plănuia o vacanţă în Japonia şi prin vastele teritorii chineze, recent devenite accesibile.

Jeff voia ca ei să vadă toată lumea, să experimenteze orice clipă de glorie şi minunăţie pe care aceasta le-o putea oferi. Dar în secret se temea că toate amintirile lui şi dragostea cu care-i înconjura vor fi şterse iremediabil de o forţă pe care nici el n-o înţelegea mai bine decât ei.

După trei zile simţi o mâncărime pe piept în zona în care erau electrozii, dar nu voia să i se scoată electrocardiograful nici măcar o secundă.

Jeff ştia că asistentele îl dispreţuiau. Râdeau de el când credeau că nu le aude, enervate că trebuie să îngrijească un ipohondru perfect sănătos, care ocupa degeaba un pat, când erau atâţia oameni bolnavi cu adevărat.

Nici doctorul lui nu era de altă părere, i-o spusese direct. Însă Jeff era pretenţios şi vehement. În cele din urmă, după ce donase o sumă mare pentru spital, fusese internat pentru o săptămână.

A treia săptămână a lunii octombrie, în anul 1988. Dacă se va întâmpla din nou, acum era momentul.

– Bună, dragul meu, cum te simţi?

Judy era îmbrăcată într-un costum ruginiu şi-şi purta părul prins lejer în vârful capului.

– Am mâncărimi, dar sunt bine în rest.

Judy îi oferi un zâmbet şmecher, nepotrivit cu figura ei încă nevinovată.

– Vrei să te scarpin undeva?

– Aş vrea eu, dar cred că trebuie să mai aşteptăm câteva zile, până când scap de sârmele astea.

– Ţi-am cumpărat ceva ca să ai cu ce să-ţi umpli timpul, zise Judy ridicând două plase de cumpărături, una de la Oxford Book Store şi alta de la Turtle Records.

Îi luase ultimele cărţi poliţiste cu Travis McGee şi Dick Francis (căpătase gust pentru ele în existenţa asta), noua biografie a lui André Malraux şi istoria liniei maritime Cunard. Chiar dacă erau lucruri pe care nu le aflase niciodată despre el, înţelegea natura

variată a preferinţelor sale. Cealaltă plasă era plină de discuri, de la Bach şi Vivaldi la formula digitală a piesei *Sergeant Pepper.* Scoase un disc lucios şi-l introduse în CD player-ul portabil de pe măsuţa de lângă pat. Acordurile speciale ale *Canonului în Re* de Pachelbel umplură camera de spital.

– Judy... Se opri pentru a-şi drege glasul şi reluă: Vreau să ştii că întotdeauna te-am iubit foarte mult.

Ea îi răspunse cu o voce calmă, dar nu-şi putu ascunde spaima din priviri:

– Întotdeauna o să ne iubim, sper. Multă vreme de acum înainte.

– Cât de multă se poate.

Judy se încruntă, vru să spună ceva, dar el îi făcu semn să tacă. Se aplecă deasupra patului să-l sărute. Mâna îi tremura când o cuprinse pe a lui.

– Vino repede acasă, îi şopti la ureche. Nici n-am început încă.

* * *

Se întâmplă la o oră după ce Judy ieşi din cameră ca să ia prânzul la cantina spitalului. Jeff se bucură că nu era acolo să vadă ce se petrece.

În ciuda durerii, sesiză uimirea asistentei când EKG-ul o luă razna. Dar aceasta se comportă cu profesionalism şi nu întârzie nicio clipă să acţioneze codul albastru. În câteva secunde, Jeff era înconjurat de o întreagă echipă de medici, care strigau şi dădeau instrucţiuni şi rapoarte despre starea lui.

– Epinefrină, un centimetru cub!

– Bicarbonat, două fiole! Încarcă la treizeci şi şase de jouli!

– Faceţi loc!

VUM!

– Tahicardie ventriculară! Tensiunea optzeci, palpabilă; două sute de waţi secundă, lidocaină şaptezeci şi cinci de miligrame, acum!

– Fibrilaţie ventriculară!

– Repetaţi epinefrina şi bicarbonatul, defibrilaţi la treizeci şi şase; faceţi loc!

VUM!

Iarăşi şi iarăşi, vocile li se pierdeau odată cu lumina. Jeff vru să ţipe de furie, pentru că nu era cinstit; de data asta se pregătise. Dar nu putea să ţipe, nici măcar să plângă sau să facă altceva, aşa că muri din nou.

* * *

Şi se trezi din nou, pe bancheta din spate a automobilului Corvair al lui Martin Bailey, cu Judy lângă el. Judy de optsprezece ani, Judy în 1963, înainte de a se îndrăgosti unul de altul şi de a-şi construi o viaţă împreună.

– Opreşte maşina!

– Aşteaptă puţin, prietene, îl rugă Martin. Mai avem puţin şi ajungem la căminul fetelor. O să…

– Am zis să opreşti! Acum!

Scuturând din cap nedumerit, Martin trase pe dreapta la Kilgo Circle, în spatele facultăţii de istorie. Judy puse mâna pe braţul lui Jeff, încercând să-l calmeze, dar el se trase de lângă ea şi deschise brusc portiera.

– Doamne, Jeff, ce dracu' faci? strigă Martin, dar Jeff era deja afară şi fugea, fugea cât îl ţineau picioarele fără să ştie în ce direcţie, căci nu avea importanţă.

Nimic nu mai avea importanţă.

Alerga prin curtea interioară, pe lângă facultatea de chimie şi cea de psihologie, inima tânără şi puternică bătând să-i spargă pieptul, ca şi cum nu ar fi cedat cu câteva minute în trecut şi cu douăzeci şi cinci de ani în viitor. Picioarele îl duseră pe lângă facultatea de biologie, vizavi de colţul dintre Pierce şi Arkwright. În cele din urmă se împiedică şi căzu în genunchi în mijlocul terenului de fotbal, privind către stele prin ochii înceţoşaţi.

– Dracu' să te ia! strigă la cerul impasibil, cu toată puterea şi disperarea de care nu fusese capabil pe patul de spital. Dracu' să te ia! De ce…? DE CE-MI FACI ASTA MIE?

Opt

După aceea, începu să nu-i mai pese de nimic. Făcuse tot ce-i stătea în puteri, realizase tot ceea ce putea spera un om să realizeze – la nivel material, afectiv şi patern – şi nu rămăsese cu nimic, era tot singur şi neajutorat, cu mâinile goale şi sufletul pustiu. Înapoi la început; dar de ce s-o ia de la capăt, dacă eforturile lui se vor dovedi, inevitabil, inutile?

Nu se putea hotărî s-o vadă pe Judy. Adolescenta cu chipul dulce nu era femeia pe care o iubise, ci o simplă candidată care avea potenţialul unei viitoare femei. Ar fi inutil, de-a dreptul masochist, să repete mecanic procesul devenirii lor comune, când ştia prea bine că nu va urma altceva decât o moarte emoţională şi spirituală.

Reveni la barul anonim de pe North Druid Hill, peste care dăduse cu atâta vreme în urmă, şi începu să bea. Când veni vremea, reluă şarada convingerii lui Frank Maddock să facă pariul la derby-ul din Kentucky. Imediat ce primi banii, zbură la Las Vegas, singur.

După trei zile de rătăcit prin hoteluri şi cazinouri, o găsi la o masă unde se juca 21. Acelaşi păr negru, acelaşi corp perfect, până şi aceeaşi rochie roşie pe care o sfâşiase odată, într-un moment de pasiune nestăpânită, pe canapeaua din camera de zi a duplexului în care locuia.

– Salut. Eu sunt Jeff Winston.

– Sharla Baker, se prezentă ea cu zâmbetul seducător, familiar.

– Ce-ai zice să mergi la Paris?

Sharla îl privită uimită.

– Te superi dacă termin mâna asta mai întâi?

– Avionul pleacă spre New York peste trei ore. E o legătură directă cu Air France. Ai timp să-ţi faci bagajele.

Încercă numărul 16 şi rată.

– Eşti adevărat sau ce? îl întrebă.

– Sunt adevărat. Gata?

Sharla scutură din umeri şi scotoci după cele câteva fise care-i rămăseseră în poşetă.

– Sigur. De ce nu?

– Exact. De ce nu?

În club te îneca mirosul greu, dulceag, provenit de la sutele de ţigări Gauloises şi Gitanes, ca o ceaţă putredă. Prin ea Jeff o văzu pe Sharla dansând singură într-un colţ, cu ochii închişi, beată. De data asta i se părea că bea mai mult ca înainte, ori poate că o făcea în acelaşi ritm cu el, şi el era cel care bea mai mult decât altădată. Măcar băutura îl făcea mai prietenos; erau şase oameni la masa lui în seara asta, cei mai mulţi pretinşi „studenţi” de toate genurile, dar cu toţii mult mai interesaţi de viaţa de noapte decât de studiu.

– Aveţi cluburi de-astea în America, *hein?* îl întrebă Jean-Claude.

Jeff îi răspunse scuturând din cap. Caveau de la Huchette era o tavernă pariziană unde se cânta jazz clasic, un turn cu pereţi de piatră, în care muzica îţi spărgea urechile, iar fumul gros al ţigărilor din care se hrănea parcă toată lumea îţi ardea ochii. Spre deosebire de noile discoteci, genul ăsta de spelunci nu va avea succes în State.

Mireille, micuţa prietenă roşcată a lui Jean-Claude, făcu o grimasă leneşă pe post de zâmbet:

– *C’est dommage*[8]. Pe negri nu-i ascultă nimeni în ţara lor, aşa că sunt nevoiţi să vină să cânte aici.

Jeff făcu un gest nehotărât şi-şi turnă încă un pahar de vin roşu. Problemele rasiale actuale ale Americii erau subiectul preferat de discuţie în Franţa, dar el nu avea chef să intervină. Pentru el nu mai exista nimic serios, nimic care să-l facă să gândească sau să-şi amintească.

– Trebuie să vizitezi *l’Afrique,* îi spuse Mireille. E un loc plin de frumuseţe şi de lucruri care trebuie înţelese.

Ea şi Jean-Claude petrecuseră, nu demult, o lună în Maroc. Din politeţe, Jeff nu pomeni de prăpădul provocat recent de Franţa în Algeria.

– *Attention, attention, s’il vous plaît!*[9] Proprietarul clubului stătea pe scena micuţă, aplecat spre microfon. *Mesdames et messieurs, copains et copines... Le Caveau de la Huchette a le plaisir extraordinaire de vous présenter le blues hot... avec le maître du blues, personne d’autre que... Monsieur Sidney... Bechet!*[10]

---

[8] Păcat (n. tr.).

[9] Atenţie, atenţie, vă rog! (n. tr.).

[10] Doamnelor şi domnilor, camarazi şi camarade! Caveau de la

La apariţia bătrânului muzician expatriat, cu clarinetul în mână, se auziră aplauze susţinute. Începu cu o bucată alertă, *Blues in the Cave,* apoi trecu la versiunea mai sentimentală a piesei *Frankie and Johnny.* Sharla dansa în continuare de una singură în colţ, unduindu-şi trupul cuprins de pasiunea profundă a muzicii. Jeff goli sticla de vin şi făcu semn să i se aducă alta.

Bătrânul cântăreţ de blues zâmbi şi dădu din cap când termină al doilea număr şi mulţimea tânără îşi urlă aprecierea formei de artă pe care o practica.

– Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, exclamă Bechet. *Mon français n'est pas très bon*[11], rosti el cu accent puternic de negru sud-american, aşa că o să vă spun cum pot că voi toţi ştie ce-i aia blues. M-auziţi?

Cel puţin jumătate din public ştia suficientă engleză ca să-i răspundă cu entuziasm:

– Mais oui! Bien sûr![12]

Jeff bău cu sete din paharul de vin proaspăt şi aşteptă să înceapă muzica, să se lase purtat de ea şi să-i şteargă toate amintirile.

– Atunci e-n regulă! rosti Bechet de pe scenă, ştergând gura clarinetului. Piesa următoare este blues cu adevărat. Vedeţi, unele bucăţi blues sunt pentru oameni care n-au avut niciodată nimic al lor, şi astea sunt triste… dar mai trişti sunt ăia care au avut tot ce-au vrut şi au pierdut şi ştiu că n-o să mai aibă niciodată. Nu-i mai grea suferinţă decât asta pe pământ. Aşa că de asta i-am zis piesei *Am avut şi am pierdut tot.*

Începu să cânte – sunete joase, adânci, pline de regret, în tonalitate minoră. Irezistibile, neîndurătoare. Jeff se cufundă în scaun, încercând să nu le mai audă. Se întinse după vin, dar îl vărsă.

– Ce-ai păţit? îl întrebă Mireille, atingându-l pe umăr.

Jeff încercă zadarnic să-i răspundă.

– *Allons-y*[13], îl chemă ea, ridicându-l în picioare, în clubul de noapte plin de fum. Hai să iei puţin aer.

Afară, pe rue de la Huchette, cădea o burniţă măruntă. Jeff ridică ochii în ploaie şi o lăsă să-i alunece pe frunte. Mireille îl

---

Huchette are plăcerea extraordinară să vă prezinte *blues hot,* cu maestrul bluesului, nimeni altul decât domnul Sidney… Bechet! (n. tr.).

[11] Nu vorbesc prea bine franceza, (n. tr.).

[12] Da! Desigur! (n. tr.).

[13] Hai să mergem (n. tr.).

atinse uşor pe obraz.

– Muzica poate să doară, şopti ea.

– Mmm…

– Nu-i sănătos. Mai bine… *comment dit-on „oublier”*[14]?

– A uita.

– *Oui, c’est ça*[15]. Mai bine să uiţi.

– Da…

– O vreme.

– O vreme, fu el de acord şi porniră pe *boul’ Mich*[16], să găsească un taxi.

În camera de zi din apartamentul lui Jeff de pe Avenue Foch, Mireille umplu o pipă mică cu două măsuri egale de opiu şi bucăţele de haşiş. Se aşeză lângă el pe un covoraş oriental, aprinse combinaţia stimulatoare şi i-o dădu. El inhală adânc şi aprinse pipa a doua oară, când se stinse.

Jeff mai fumase din când în când câte o ţigară cu marijuana, mai ales în prima sa viaţă, dar nu mai trăise niciodată o senzaţie bruscă de calm binefăcător ca acum. Semăna cu experienţa aceea cu opiu trăită şi descrisă de Malraux – „eşti ca purtat pe nişte aripi mari, care nu se mişcă” – însă haşişul îi ţinea mintea trează şi deschisă şi n-o lăsa să treacă cu totul în tărâmul viselor.

Mireille se culcă pe spate pe covor, rochia verde de mătase ridicându-se deasupra coapselor. Ploaia bătea insistent în geam, iar capul fetei se rotea ritmic în cadenţa picăturilor, părul roşcat îi cădea pe faţă, pe umerii goi. Jeff îi mângâie pulpele, apoi partea interioară a coapselor, iar ea scoase un murmur firav de încuviinţare şi dorinţă. Se aplecă înainte, îi desfăcu pieptul rochiei şi dădu la o parte materialul fin care-i acoperea sânii de fetiţă.

Fără cuvinte şi parcă mânaţi de furie, îşi frământară trupurile chiar acolo, pe podea. La sfârşit, Mireille mai umplu o pipă cu acelaşi amestec, pe care o fumară în dormitor. Pe urmă se împreunară liniştiţi sub pătură, braţele şi picioarele li se încolăceau cu familiaritate, iar mai târziu, când clopotele bisericii Saint-Honoré d’Eylau bătură ora slujbei de dimineaţă, Mireille se urcă pe el încă o dată, frământându-i şoldurile cu ale ei, în mişcări vioaie.

Sharla intră în apartament odată cu zorii posomorâţi.

---

[14] Cum se zice „oublier”? (n. tr.).

[15] Da, aşa (n. tr.).

[16] Bulevardul Saint Michel (n. tr.).

– M'neaţa, îi salută ea deschizând uşa de la dormitor, cu o figură epuizată. Vreţi cafea?

Mireille se ridică în capul oaselor, scuturându-şi pletele încâlcite:

– Poate cu puţin coniac?

Sharla îşi scoase rochia şifonată şi scormoni în dulap după un halat.

– Sună bine, spuse ea. Vrei şi tu, Jeff?

– Da, cred că da, răspunse el clipind ca să-şi alunge ceaţa de pe ochi.

Mireille se ridică şi merse la baie să facă un duş. Când Sharla se întoarse cu tava cu cafele, micuţa roşcată stătea pe marginea patului, tot goală, uscându-şi părul. În timp ce-şi beau cafeaua cu coniac, cele două femei discutară nonşalant despre un nou magazin de lenjerie feminină de pe rue de Rivoli.

Puţin după nouă, Mireille spuse că trebuie să meargă acasă, să se schimbe; lua *brunch*[17]-ul cu o altă prietenă şi nu voia să apară la restaurant cu rochia de mătase purtată aseară. Îl sărută pe Jeff de rămas bun, o îmbrăţişa scurt pe Sharla şi dispăru.

Imediat după plecarea ei, Sharla luă ceştile de cafea de pe pat, aranjă aşternutul şi începu să-l mângâie cu limba pe Jeff pe abdomen. Membrul lui era flasc, dar se întări imediat.

Jeff n-o întrebă unde fusese noaptea trecută; nu avea nicio importanţă.

Mediterana acoperea blând plaja, cu valurile ei calme ca o şoaptă a eternităţii, a continuităţii. Dintr-un restaurant apropiat se strecura aroma de *bouillabaise*[18]. Lui Jeff i se făcu foame; imediat ce fetele terminau cu înotatul, o să le propună să ia prânzul.

Vremea se stricase timp de aproape o săptămână la începutul lui iulie, aşa că luaseră *Le Mistral* spre sud, împreună cu Jean-Claude şi Mireille şi restul trupei. Se îmbătaseră deja cu toţii când trenul ajunse la Toulon, unde opt dintre ei se înghesuiseră cu zgomot în două taxiuri ca să străbată distanţa de cinci kilometri până la St Tropez.

Micul sat de pescari se schimbase mult în ultimii şase ani, de când Vadim şi Bardot îl descoperiseră şi popularizaseră ca oraş al tinerilor, alternativa staţiunilor Antibes şi Menton de pe Coasta

[17] Masă luată între micul dejun *(breakfast)* şi prânz *(lunch),* (n. tr.).

[18] Fel de mâncare din peşte şi scoici, foarte condimentat, (n. tr.).

de Azur, unde veneau familiile vechi, bogate. Deşi plin de viaţă deja, oraşul nu era sufocat de mulţimile de turişti care aveau să-l facă de nelocuit în deceniile următoare.

O umbră se lăsă peste ochii întredeschişi ai lui Jeff, care se pomeni imobilizat pe nisip de o pereche de coapse feminine aşezate pe fundul lui. Sharla? Mireille? Sânii femeii goale se frecară de spatele lui, mângâietori, cu sfârcurile întărite de briza mării.

– Chicca?

Făcu o încercare, ridicând mâna spre părul fetei ca să vadă cât era de des şi de lung. Fata şi-l trase la o parte, chicotind.

– *T'es fou*[19], îl tachină ea, strângându-i coapsele şi mai tare între ale ei şi apăsându-şi sânii de el; erau mai mici decât ai Sharlei şi mai plini decât ai Chiccăi.

– Nu poate fi Mireille, rosti Jeff, punându-i mâna pe funduleţul tare. E mult prea grasă.

Mireille dădu drumul unui lanţ de înjurături în franceză şi le întări trăgând elasticul de la costumul lui de baie şi turnând o bucată de gheaţă din limonadă pe el. O rostogoli cu un ţipăt şi o trânti pe spate pe nisip, braţele ei luptându-se în joacă să scape din strânsoarea lui.

– *Sadique,* zâmbi fata.

Jeff îşi scoase bucata de gheaţă din costum, timp suficient ca ea să-i prindă penisul prin materialul subţire.

– Vezi? îi spuse ea. Îţi place.

Ar fi vrut s-o posede pe loc, să-i mângâie pletele libere şi sălbatice, sânii şi abdomenul strălucind în soare, umflătura discretă dintre picioare ieşind în evidenţă prin slipul alb. Fata îşi lăsă degetele să alunece pe partea din faţă a costumului lui şi-l strânse mai tare. Jeff trase aer adânc în piept.

– Sunt oameni în jur, îi spuse cu încordare în glas.

Mireille ridică din umeri, jucându-se mereu cu penisul lui. El se uită la plaja aglomerată, o zări pe Sharla venind spre ei, legănându-şi sânii goi, cu braţul pe după talia lui Jean-Claude.

– Mireille, şopti el grăbit.

Fata îşi lipi şoldurile pline de nisip de ale lui şi-l frecă tare, tot mai tare. Jeff nu se mai putea opri. Închise ochii şi gemu, simţi două buze peste ale lui, o limbă plimbându-i-se prin gură, două sfârcuri lipite de piept, altele două pe umeri, păr şi sâni şi guri şi mâini… Termină, sărutat de Sharla şi incitat de Mireille. Sau

[19] Eşti nebun (n. tr.).

invers? La urma urmei, ce conta?

– V-a crescut apetitul, *hein?* întrebă Jean-Claude, râzând.

* * *

În seara aceea, în grădina hotelului, după ce fumaseră toţi o pipă de haşiş şi opiu, după ce Sharla dispăru cu Jean-Claude într-una dintre camerele de sus, iar Chicca se făcu nevăzută împreună cu alt cuplu, Jeff îi povesti totul lui Mireille. Drogurile îi dezlegaseră limba, iar secretul care-l măcina de atâţia ani de zile ieşi acum la suprafaţă de unul singur; fata se întâmpla doar să fie acolo ca să-l asculte.

– Am mai trăit o viaţă înainte, începu Jeff, cu ochii la soarele care apunea târziu, printre pinii de la Résidence de la Pinède.

Mireille se aşeză în poziţia lotus, cu rochia albă de bumbac acoperind iarba din jur.

– *„Déjà vu”,* rosti ea zâmbind. Şi eu simt asta uneori.

Jeff scutură din cap, încruntat.

– Vorbesc serios. Nu exact viaţa asta, aici cu tine şi cu Sharla şi cu ceilalţi, ci…

Îi povesti totul, într-o avalanşă de cuvinte şi amintiri ascunse atâta vreme: atacul de cord suferit în birou, prima dimineaţă în camera de cămin de la Emory, averea câştigată şi pierdută, soţiile şi copiii lui, apoi moartea, moartea şi iarăşi moartea lui.

Mireille îl ascultă în tăcere totală. Soarele îi lumina părul din spate, împrumutându-i culoarea focului şi lăsându-i faţa în umbră. În cele din urmă vocea lui se stinse treptat, învinsă de neverosimilitatea lucrurilor pe care încercase să i le spună.

Era deja întuneric şi nu vedea nimic pe chipul ei. Oare îl credea nebun sau coborât într-un vis provocat de opiu? Tăcerea ei alungă uşurarea purificatoare pe care o simţi în timp ce povestea.

– Mireille? N-am vrut să te şochez. Am…

Fata se ridică în genunchi şi se agăţă cu braţele de gâtul lui. Şuviţele ei arămii îi mângâiau obrazul.

– Multe vieţi, şopti ea, multe dureri.

Jeff îi luă în braţe trupul tânăr, zvelt, şi trase adânc în piept aerul înviorător, cu miros de pin. Prin copaci pătrunse până la ei ecoul unor râsete destrămate, apoi sunetele clare, dulcege, optimiste, ale ultimului disc cu Sylvie Vartan.

– *Viens*[20], îl chemă Mireille, ridicându-se şi luându-l de mână.

[20] Vino (n. tr.).

Hai să mergem şi noi la petrecere. *La vie nous attend.*[21]

* * *

S-au întors toţi la Paris în august, când au început ploile. Mireille nu mai spuse nimic despre povestea lui din seara aceea în grădină, la St Tropez. Probabil c-o pusese pe seama haşişului, ceea ce nu era atât de rău. Nici Jeff şi nici Sharla nu vorbeau deschis despre partidele de sex în grup şi drogurile care făceau acum parte din viaţa lor zilnică. Erau lucruri care se întâmplaseră şi se mai întâmplau. Nu aveau niciun motiv să le discute, câtă vreme toată lumea se simţea bine.

Unul dintre cuplurile noi care apăreau şi dispăreau periodic din peisaj îi duse la un *partouze*[22] de pe rue de le Chatelier, la câteva străzi spre nord de ceea ce se numise Place de L'Etoile până la moartea lui De Gaulle, în 1970. Era, de fapt, un loc pentru orgii, unul dintre cele câteva care înfloriseră în oraş din anii douăzeci, o instituţie bine condusă şi aranjată cu rafinament: o colecţie de păpuşi vechi în vitrina din salon, un covor maro gros, asortat cu pereţii pe care atârnau imagini *fin de siècle…* şi trei servitoare în uniformă, care serveau cele treizeci sau patruzeci de cupluri goale care se plimbau şi se distrau în dormitoarele largi de la cele două etaje ale clădirii.

Gaşca de la St. Tropez începu să meargă la *partouze* la fiecare sfârşit de săptămână. Într-o seară, Jeff şi Sharla făcură sex în grup cu o starletă americancă nou-venită la Paris, care în curând avea să fie mai cunoscută pentru feminismul ei radical decât pentru calităţile de actriţă; altă dată, Mireille, Sharla şi Chicca organizară un concurs ad-hoc, ca să vadă care dintre ele reuşea prima să facă sex cu douăzeci de bărbaţi la o petrecere. Câştigă Sharla.

Jeff era uimit de cât repede ajunsese sexul ocazional în public, cu străini frumoşi, ceva perfect normal; era şocat că astfel de activităţi se petreceau fără cea mai mică urmă de teamă de bolile din vremea lui, herpesul şi SIDA. Simţul libertăţii neînfrânat de griji conferea acestor activităţi decadente un aer retrospectiv de inocenţă – de parcă ar fi fost vorba de copilaşi goi care se joacă în Grădina Raiului înainte de Căderea Îngerilor. Se întrebă ce se întâmplase cu instituţiile gen *partouze* şi cele similare lor din America şi restul Europei în anii optzeci. Dacă au supravieţuit, probabil că sunt dominate de paranoia şi

[21] Ne aşteaptă viaţa (n. tr.).

[22] Orgie, sex în grup (n. tr.).

sentimentul de vină provocat de boli.

Anii optzeci: un deceniu de pierderi, de speranţe destrămate, de moarte. Toate se vor repeta din nou, peste prea puţină vreme.

Nouă

Erau în Londra de mai puţin de o lună când o cunoscu pe fata care-i oferi LSD; o cunoscu în timp ce ieşea din farmacia Chelsea, de fapt. Râseră cu poftă de incident la un pahar de Campari cu sifon. Jeff îi spuse că venise după o reţetă şi primise *exact* ceea ce dorise. Ei i se păru amuzant, deşi nu pricepu aluzia; Rolling Stones aveau să înregistreze piesa cu pricina abia peste un an.

O chema Sylvia, îi mărturisi ea, dar toată lumea îi spunea Sylla, ca şi cântăreaţa Cilla Black, „Ai auzit de ea, nu?” Părinţii ei locuiau în Brighton (trase o strâmbătură), dar ea împărţea un apartament în South Kensington cu încă două fete şi lucra la Granny Takes a Trip, de unde putea să-şi cumpere haine la jumătate de preţ, ca fusta mini albastră şi ciorapii galbeni cu model, pe care îi purta acum.

– Avem hainele cele mai mulate, ştii? Mult mai mulate decât la Countdown sau Top Gear. Cathy McGowan cumpără de la noi tot timpul, iar Jean Shrimpton ne-a vizitat chiar ieri.

Jeff dădu din cap şi zâmbi, ignorându-i pălăvrăgeala fără sens. Nu ea îl interesa, ci drogul, şi chiar de multă vreme. Fata asta părea destul de obişnuită cu el, nu suferise niciun efect negativ (presupunând că se născuse searbădă). O agăţă mai mult din obicei decât de altceva, făcând comentarii legate de albumul trupei Animals pe care-l ţinea ea sub braţ şi peste cinci minute l-a întrebat dacă nu vrea să ia LSD. La naiba, de ce nu?

* * *

Acasă la Jeff, în Sloane Terrace, Sharla dormea în pat cu un tip pe care-l cunoscuse cu o seară înainte, la Dolly’s. Jeff închise uşa de la dormitor, merse în camera de zi, puse un disc cu Marianne Faithfull în surdină şi o întrebă pe Sylla dacă nu vrea să mai bea ceva.

– Nu şi dacă ne drogăm, refuză ea. Nu e bine să le amesteci.

Jeff scutură din umeri şi-şi turnă încă un whisky. Avea nevoie de alcool ca să se relaxeze, să-şi calmeze încordarea înainte de a lua halucinogenul. Ce rău putea să-i facă?

– Femeia din dormitor e soţia ta?

– Nu. Doar o prietenă.

– N-o să se supere c-am venit?

– Deloc.

Sylla surâse şi scutură din cap ca să-şi scoată părul din ochi.

– N-am… n-am mai făcut-o cu o altă fată prin preajmă. Cu excepţia colegelor de apartament, desigur, şi asta pentru că nu avem loc destul.

– Ea a colega *mea* de apartament şi nu se supără. Mai e un dormitor la parter. Te-ai simţi mai bine acolo?

Sylla scotoci prin geanta galbenă care se potrivea cu fusta şi culoarea ciorapilor ei.

– Hai să luăm drogul mai întâi, ca să ne vină cheful. Pe urmă putem să mergem la parter.

Jeff luă pătrăţelul de sugativă cu pete roşii din mâna fetei şi îl înghiţi cu ultima gură de whisky. Sylla îi ceru suc de portocale, aşa că îi aduse o sticlă din frigider.

– Cât ţine până-şi face efectul? vru Jeff să afle.

– Depinde. Ai luat prânzul azi?

– Nu.

– Cam juma’ de oră, atunci. Plus-minus câteva minute.

Dură mai puţin. În douăzeci de minute pereţii se făcură parcă din cauciuc, apropiindu-se şi depărtându-se de el. Jeff se aşteptase să aibă viziunile obişnuite, care nu apărură. În schimb, în jurul lui toate lucrurile se deformau, se strâmbau într-un fel imposibil de descris şi scânteiau.

– Simţi, iubitule?

– Nu… nu e cum m-am aşteptat.

Rosti cuvintele clar, dar cu mare greutate. Faţa Syllei se strâmba, curgea ca şi când ar fi fost de ceară fierbinte; rujul şi fardul se întindeau obscene, în straturi roşii, peste pielea ei.

– Da’-i super, nu?

Jeff închise ochii. Da, tiparele erau acolo, cercuri în cercuri, prinse într-o reţea complexă, sclipitoare. Roţi, mandale: simboluri ale ciclului etern, ale schimbării iluzorii care te ducea la începutul schimbării şi lumea o lua iarăşi de la capăt…

– Pipăie-mi ciorapul, pipăie-l.

Sylla îi luă mâna şi i-o puse pe coapsa ei, iar ciorapul cu model galben deveni un peisaj cu texturi şi încreţituri, luminate de un soare bolnav, şi el parte din ciclul existenţial nesfârşit, acel…

Sylla chicoti şi-i strânse mâna între coapse.

– Du-mă la parter acuma, da? Aşteaptă să vezi ce *mişto* e s-o faci după LSD.

O ascultă, deşi nu voia decât să se întindă pe spate şi să se

lase purtat de valurile de linişte şi resemnare neîntreruptă. În micul dormitor de la parter, Sylla îl dezbrăcă, îl atinse cu unghiile roşii pe tot corpul, lăsând urme de foc stins. Îşi scoase fusta mini, ciorapii şi bluza şi-i puse gura pe sfârcul ei drept. Jeff începu să-l sugă mai mult din curiozitate decât din dorinţă, ca un bebeluş care-şi descoperă dintr-odată menirea în lanţul existenţial, un copil atoateştiutor care-şi vede propria naştere, moarte şi renaştere.

Sylla îl ajută s-o pătrundă, iar penisul lui se întări automat. Carnea ei umedă pe dinăuntru părea că vine din protoistorie; yin receptiv la yang-ul lui vital, amândoi dând naştere ciclului etern regenerat, la…

Jeff deschise ochii şi chipul Syllei se schimbă din nou. Era Gretchen. Făcea dragoste cu fiica lui, cea căreia îi dăduse viaţă, dar care nu existase niciodată.

Se retrase imediat, cuprins de repulsie.

– Aaauuu, strigă fata frustrată, întinzându-se după membrul lui flasc ca să-l mângâie. Hai, iubi, hai!

Valurile din mintea lui nu-l mai alinau, îi răneau simţirea cu impactul lor dur. Cicluri, roţi… alcătuind un lanţ universal în care el nu avea loc, pentru că nu găsea niciun tipar pentru existenţa lui care ieşea din timp.

Fata îşi desfăcu buzele roşii ca sângele şi se aplecă spre membrul lui. Îi împinse capul spre peretele care pulsa, încercând să alunge imaginea pe care i-o trezise în minte chipul ei.

– Vă supăraţi dacă venim şi noi?

Sharla stătea în pragul uşii, goală. În spatele ei se afla un tânăr slăbănog, cu păr lung, nepieptănat şi faţa ciupită de vărsat. Sylla se încruntă nesigură la noi-veniţi, apoi se relaxă şi lăsă să cadă cearşaful cu care se acoperise peste sâni.

– Da. Se pare că LSD-ul nu prea i-a priit colegului tău.

– LSD? întrebă tânărul înveselit. Ai la tine?

Sylla încuviinţă şi căută în poşeta pe care o adusese cu ea.

– Hai, dă-ne şi nouă o porţie, vrei? o rugă tânărul. Apoi i se adresă Sharlei: Te-ai regulat vreodată după ce-ai luat LSD? E fantastic!

Se urcară toţi în pat. Sharla o mângâia pe păr pe Sylla, pe Gretchen – sau era Linda cea care mângâia? – apoi străinul se transformă în Martin Bailey şi sângele din rana pe care şi-o făcuse trăgându-şi un glonţ în cap împroşcă aşternutul, sări pe trupul lui Jeff şi al fiicei lui, erau toţi morţi, în afară de el, care nu

putea muri, deşi încercase de mai multe ori. El era roata; el era ciclul.

* * *

Sharla bătea din picior nerăbdătoare în sala de aşteptare de la clasa întâi, pe aeroportul San Francisco International. Era palidă ca moartea, după ultima modă, cu faţa încadrată de părul negru lucios, tuns drept. Îşi decolorase sprâncenele până ce deveniseră aproape invizibile, iar buzele parcă erau date cu cretă. Rochia în dungi, op-art, şi colanţii albi completau perfect lipsa de culoare.

– Cât mai este? întrebă ea scurt, nervos.

Jeff se uită la ceas.

– Ar trebui să ne îmbarcăm din moment în moment.

– Şi cât facem până când ajungem?

– Patru ore şi jumătate. Am mai vorbit despre asta.

– Nici nu ştiu de ce-o facem. Am crezut că eşti sătul de tropicele alea afurisite. Exact aşa ai spus înainte de a pleca din Brazilia. De ce trebuie să plecăm în Hawaii aşa, pe neaşteptate?

– Vreau să petrec un timp la soare, în linişte, singur, fără nimeni în jur. Am nevoie de timp să mă gândesc, pricepi? Şi despre asta am mai vorbit.

Sharla îi aruncă o privire cinică:

– Păi da, tu crezi că le-ai mai discutat oricum *pe toate,* nu-i aşa?

– Ce vrei să spui? o întrebă, cu priviri suspicioase.

– Aiureala aia că ai mai trăit o dată, prostia aia cu reîncarnarea sau cum îi zice.

Jeff se răsuci în scaunul incomod şi o apucă strâns de încheietura mâinii.

– Unde ai auzit asta? Niciodată…

– Dă-mi drumul, zise Sharla şi-şi trase mâna din strânsoare. Dumnezeule, nu eşti în stare să ţi se scoale la o muieruşcă, o iei razna de la LSD şi dintr-odată vrei să fugi, te iei de mine…

– Taci, Sharla, taci. Spune-mi doar ce ai auzit şi unde.

– Mi-a povestit Mireille anul trecut. Mi-a spus c-ai încercat s-o prosteşti cu un soi de călătorie mistică, i-ai zis că ai murit şi ai înviat. Ce tâmpenie!

Resimţi revelaţia ca pe un şoc fizic. Dintre toţi oamenii pe care-i cunoscuse în vieţile sale, numai la Mireille regăsise un sentiment de identificare şi înţelegere care îl determinase să-i dezvăluie secretul său. Nu se gândise c-o să vorbească despre el,

că n-o să-l ţină pentru ea, aşa cum ar fi trebuit.

– De ce…? îl lăsă vocea. De ce ţi-a spus?

– Pentru că i s-a părut amuzant. Tuturor ni s-a părut aşa. Toţi prietenii noştri din Paris au râs de tine pe la spate luni de zile.

Îşi luă capul în mâini, încercând să realizeze implicaţiile celor aflate.

– Am avut încredere în Mireille, rosti el în şoaptă.

Sharla pufni în bătaie de joc.

– Da, micuţa ta prietenă specială. Eu i-am tras-o mai întâi, ca să ştii şi tu; cine naiba crezi că i-a zis să sară pe tine, să te scoată din starea oribilă în care erai mai tot timpul? Mă săturasem de tine. Nu voiam decât să mă distrez şi să mă regulez. Mireille ar fi făcut-o şi cu o maimuţă dacă i-aş fi zis eu sau Jean-Claude, aşa că i-am zis. Nu crezi c-ai avut noroc?

O voce spartă de femeie anunţă zborul lor. Jeff se îndreptă spre poartă stupefiat, nevenindu-i să creadă. Sharla îl însoţea cu un zâmbet de satisfacţie. Se aşezară pe locurile lor din partea dreaptă a Boeing-ului 707, chiar în spatele aripii. Nu scoaseră o vorbă când îşi aranjară bagajele de mână şi-şi fixară centurile de siguranţă, însoţitoarea de zbor le oferi bomboane şi gumă de mestecat; Jeff refuză tăcut. Sharla luă o bomboană de portocale şi o supse cu poftă.

– Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi venit la bordul avionului companiei Pan American World, zborul 843 de la San Francisco la Honolulu. Pilotul dumneavoastră este căpitanul Charles Kimes, asistat de ofiţerul 1 Fred Miller, avându-l ca secund pe ofiţerul 2 Max Webb şi mecanicul de bord Fitch Robertson. Vom zbura la o altitudine de aproximativ…

Jeff se uita pe geam, la pista cenuşie pe care aluneca încet avionul.

De fapt, numai el era de vină. El dăduse tonul la orgia asta nesocotită, desfrânată, când plecase la Las Vegas cu intenţia s-o găsească pe Sharla.

– … servi prânzul la treizeci de minute de la decolare. Vă rugăm să respectaţi semnele de „Fumatul interzis” şi „Fixaţi-vă centurile de siguranţă” când sunt aprinse şi, pentru confortul dumneavoastră…

Ce trebuia să simtă acum? Furie, înfrângere? Nici sentimentele nu i-ar ajuta; răul fusese făcut. Era evident că nimeni nu crezuse ce-i spusese lui Mireille la St Tropez, nici măcar ea. Cel puţin, minciuna inventată de ea şi Sharla nu era o

ameninţare pentru el; nu făcuse decât să-i sporească singurătatea.

Avionul prinse viteză şi decolă lin. Jeff privi spre partea din faţă a cabinei. Lipsea ecranul pentru filme, bineînţeles. TWA deţinea încă dreptul exclusiv de difuzare a filmelor în timpul zborului. Mare păcat. I-ar fi prins bine un pic de distracţie.

Avionul se ridică deasupra autostrăzii Bayshore. Ar fi trebuit să-şi aducă o carte. Tocmai se publicase *Kandy-Colored Tangerine Flake Streamline Babyy* de Tom Wolke. Nu l-ar fi deranjat s-o mai citească o dată…

Avionul se cutremură brusc, zguduit de o explozie surdă. Jeff privi cu oroare cum motorul drept se desprinde, găureşte aripa şi cade spre oraşul de sub ei. Combustibilul care ţâşnea din rezervorul aflat în vârful aripii explodă într-o flacără albă, şerpuitoare, care scuipa resturi de metal topit.

– Priviţi, a luat foc aripa! strigă cineva din spatele lui.

Cabina se umplu de ţipete şi de plânsetele copiilor.

Partea exterioară a aripii aprinse căzu şi avionul se lăsă necontrolat spre dreapta. Jeff zări casele cuibărite în trecătoarea dintre dealuri, apoi Pacificul albastru, la numai câteva mii de metri sub ei.

Sharla îl prinse strâns de mână. O strânse şi el pe a ei, resentimentele şi regretele fiind uitate în faţa clipelor de groază pe care le trăiau.

Numai doi ani în viaţa asta, se gândi Jeff cu groază; se va mai trezi oare dintr-o moarte timpurie, atât de violentă? Pe cât de tare îşi blestemase existenţele anterioare, pe atât dorea acum să mai trăiască.

Avionul se scutură din nou, aplecându-se mai tare spre dreapta. Podul Golden Gate apăru în zare, cu turnurile ameninţător de aproape.

– O să ne lovim de el, şopti Sharla cu repeziciune. O să ne lovim de pod!

– Nu, scrâşni Jeff. Avem totuşi un anumit nivel de altitudine. Am coborât mult de când am pierdut motorul. Dar o să trecem de pod.

– Vă vorbeşte căpitanul Kimes, se auzi o voce calmă, studiată. Avem o mică problemă, doamnelor şi domnilor… Adică, nu e chiar atât de mică.

Avionul se îndrepta nesigur spre pământ, înapoi către dealurile şi colinele din San Francisco.

– Vom încerca să… să ne îndreptăm spre Baza Militară Travis – asta-i la aproximativ 60 de kilometri – pentru că au o pistă lungă pe care o putem folosi, mai lungă decât cea de pe San Francisco International. Eu o să fiu foarte ocupat, aşa că relaxaţi-vă, iar eu o să-l rog pe ofiţerul 2 Webb să vă spună ce trebuie să faceţi pentru aterizare.

– Nu crede că vom reuşi, suspină Sharla. O să ne prăbuşim, sunt sigură!

– Taci, îi spuse Jeff. Te aud copiii de vizavi.

– Vă vorbeşte ofiţerul 2 Max Webb, rosti vocea nouă în difuzoare. O să executăm o aterizare de urgenţă pe Travis în aproximativ zece minute, aşa că…

Sharla începu să se smiorcăie, iar Jeff o strânse mai tare de mână.

– Dacă vom folosi toboganele, vă rugăm să vă păstraţi calmul. Nu uitaţi, pe toboganul de evacuare veţi sta aşezaţi. Nu vă panicaţi. Când aterizăm, dacă o să fie o aterizare grea, ceea ce e foarte posibil, aplecaţi-vă în faţă. Prindeţi-vă de glezne sau puneţi-vă mâinile sub genunchi. Aplecaţi-vă în faţă cât de mult posibil. Nu vă mişcaţi până când nu vă spunem ce vom face…

Avionul pierdea repede din altitudine. Pe măsură ce se apropia de terenul întins, ocupat de baza militară, Jeff zări extinctoare şi ambulanţe aliniate lângă cea mai lungă dintre pistele goale.

Avionul se lansă într-o coborâre circulară, prelungită, la numai câteva sute de metri de barăcile şi hangarele militare. Jeff auzi roţile ieşind cu smucituri din trenul de aterizare. Probabil că echipajul le coboară cu comandă manuală, îşi zise el. Explozia trebuie să fi distrus sistemul hidraulic.

Sharla bolborosea ceva lângă el. Suna ca o rugăciune. Jeff aruncă o ultimă privire pe geam şi văzu un vârtej de praf la capătul pistei spre care se îndreptau. Asta putea să fie o problemă. Avionul era deja avariat, iar o turbulenţă de ultim moment ar fi putut… Dar n-avea rost să se gândească la asta. Îşi scoase mâna dintr-a Sharlei, o ajută să se aşeze în poziţie fetală, apoi îşi aşeză mâinile între genunchi, prinzându-şi gleznele.

Motoarele rămase porniră brusc, în forţă, iar avionul se înclină spre stânga, apoi îşi reluă cursul. Probabil că pilotul încerca să evite vârtejul, să…

Roţile scrâşniră pe pistă, rezistând la impact. Timp de câteva secunde de groază, avionul alunecă de-a lungul ei, apoi

motoarele urlară din nou, încetinind, oprindu-se… Aterizaseră.

Pasagerii izbucniră în aplauze. Însoţitoarea de zbor deschise ieşirea de urgenţă şi toată lumea se îngrămădi să-şi dea drumul pe toboganele de salvare. Avionul avariat puţea a ulei. Afară, Jeff văzu lichidul inflamabil curgând din găurile cauzate de aripa dreaptă ruptă. O trase pe Sharla după el şi fugiră de lângă avion.

Se opriră extenuaţi după câteva sute de metri, pe gazonul dintre două piste. Pompierii militari stropeau Boeingul 707 cu spumă albă, iar în jur oamenii se agitau în stare de şoc.

– O, Jeff, spuse Sharla printre lacrimi, aruncându-se de gâtul lui şi punându-şi faţa pe umărul lui. O, Doamne, m-am speriat de moarte. Am crezut… am crezut…

Jeff îi desprinse braţele, o dădu la o parte şi se ridică. Pe faţa ei, lacrimile se întindeau în dungi albe şi negre, de la machiajul distrus, rochia op-art murdară de la toboganul de salvare, de fum şi de la iarbă.

Jeff se uită în jur şi văzu o clădire în partea stângă, care părea să fie centrul activităţilor de salvare la care se întorceau ambulanţele şi personalul de urgenţă în costume ignifuge. Porni în direcţia ei, lăsând-o pe Sharla să plângă în continuare pe pământ.

– Jeff! strigă ea după el. Nu mă poţi părăsi, nu acum! Nu după ce s-a întâmplat!

De ce nu? se întrebă el, gata să rostească întrebarea cu glas tare. Dar se răzgândi şi continuă să se depărteze.

Zece

Jeff termină de mâncat ochiurile cu slănină când răsărea soarele, spălă vasele şi lăsă tigaia să se înmoaie în apă. De obicei îşi bea cafeaua pe terasa cochetă a casei albe, cu acoperiş ţuguiat, dar în dimineaţa asta era în întârziere şi avea multe de făcut.

Îmbrăcă o jachetă peste cămaşa de flanel şi plecă. Era a treia săptămână din mai, dar frigul tot nu se lăsa; cu două nopţi în urmă venise ultimul îngheţ. Înclină din cap cu respect în faţa mormântului din pietre unde era îngropat bătrânul Smyth şi porni în spre lanurile de porumb arate nu de mult, îngrădite pentru a fi însămânţate. Smyth lucrase singur pământul după ce se stabilise acolo în anii 1880. Se îmbolnăvise în urma unui accident, aflase Jeff, şi nimeni nu i-a găsit corpul decât după câteva săptămâni. Cei care cumpăraseră locul la licitaţie nu plantaseră nimic şi nici nu păstraseră pământul după ce descoperiseră mica avere în monede de aur, ascunsă de Smyth în cuptor. Avusese şi bătrânul secretele lui.

Jeff săpă cu vârful bocancului pământul dens, negru, în care voia să planteze porumb prima dată în acest sezon, un soi dulce. Solul vulcanic bun, californian era bogat în minerale. Nu simţea decât dispreţ pentru familia care, cu atâta vreme în urmă, îl lăsase în paragină, luase aurul lui Sylvester Smyth şi părăsise The Cove în căutarea unui confort nemeritat. Un asemenea pământ trebuia arat, căci hrana proaspătă pe care o dădea în schimb era mult mai valoroasă decât orice monedă. Ăsta era contractul, înţelegerea făcută de om cu pământul acum zece mii de ani, în Mesopotamia. Să abandonezi pământul, credea Jeff, era ca şi cum ai rupe o legătură antică, aproape sacră.

Trecu pe lângă lotul pe care sparanghelul va răsări curând; va mai creşte cel puţin încă doi ani după prima însămânţare şi era momentul să hrănească plantele, o dată la doi ani. Îngheţul târziu din primăvară nu părea să le fi afectat deloc, ba chiar le întărise tulpina. Îngenunche lângă izvorul care curgea pe proprietatea lui şi bău doi pumni de apă rece de munte. O pereche de păstrăvi înotă prin faţa lui. Dacă termina de plantat porumbul şi de hrănit sparanghelul înainte de căderea întunericului, o să ia undiţa şi o să-şi pescuiască cina.

Soarele urca pe cer, luminând vârfurile pinilor de pe cocoaşa crestei Hogback, de la vest. Jeff merse pe cărarea şerpuitoare, urmând cursul izvorului, oprindu-se tot la câţiva metri să adune depunerile acumulate, deschizând colectoarele şi conductele de care depindea irigarea culturilor sale.

Cumpărase locul cu nouă ani în urmă, la câteva săptămâni după dezastrul care era să se petreacă în cursa spre Honolulu. N-o mai văzuse pe Sharla de când o părăsise lângă pista fumegândă. De fapt, adevărul era că nu mai văzuse prea multă lume din vara aceea.

Cel mai apropiat vecin permanent al lui locuia la Turtle Pond, la cinci kilometri spre est, lângă un fost drum pentru căruţe. Singura cale de a ajunge la casa lui Jeff era un drum înclinat, de multe ori acoperit de apă. Din noiembrie până în ianuarie, zăpezile, ploile şi noroiul făceau drumul spre Marble Creek impracticabil, aşa că învăţase să fie prevăzător pentru iarnă.

Îşi petrecea mai tot anul singur. În fiecare săptămână mergea cu maşina în orăşelul Montgomery Creek, făcea cumpărături sau îşi ducea camioneta pentru verificare la staţia de benzină Shell cu două pompe. Se lăsase de băut, dar dacă recolta era bună, sărbătorea luând cina şi bând o bere la Forked Horn sau Hillcrest Lodge. Forked Horn era localul unei familii simpatice, Mazzini. Soţia, Eleanor, se ocupa de filiala bibliotecii Shasta County, găzduită în casa lor mare, din oraş. Uneori Jeff mai schimba o vorbă cu ei, despre una, despre alta. Băiatul lor, Joe, era doar puţin mai tânăr decât Jeff. Curiozitatea lui de a şti ce se petrece în lume nu avea limite. Însă niciun membru al familiei nu era băgăreţ, nu insistase să afle de ce ducea Jeff o viaţă aşa de izolată. Joe îl ajutase să-şi facă un radio pe unde scurte la The Cove, iar aparatul devenise singura lui legătură cu lumea, în afară de vorbele schimbate uneori cu familia Mazzini.

Colţişorul acesta din nordul Californiei era locuit în special de tăietori de copaci şi indieni, cu care Jeff nu stabilise niciun contact. O gaşcă de hippie şi indivizi veniţi de la oraş apăruse la scurtă vreme după ce se mutase aici, dar nu rămăsese prea mult. Pământul se lucra mai greu decât crezuseră ei, iar recolta de marijuana nu era suficientă pentru trai.

Partea cea mai dificilă a ultimilor ani fusese, credea Jeff, celibatul, dar nu din motivele pe care şi le imaginase. Se săturase până peste cap de sex de dragul sexului cât stătuse cu Sharla şi Mireille.

O vreme i se păru că poate să trăiască foarte bine fără sex şi se uimise pe el însuşi văzând cât de uşor şi-l alungase din minte. Însă descoperi curând, spre neplăcuta lui surpriză, cât de tare îşi dorea să simtă atingerea altei fiinţe umane. Faptul că o pierduse îl chinuia zilnic, treaz sau în somn. Uneori visa la o femeie şi când îşi punea mâna pe obraz, sau se închipuia pe sine rezemându-i capul pe pieptul lui. Femeia din visele lui era fie Judy, fie Linda, sau chiar Sharla; dar de cele mai multe ori nu avea chip, ci era o simplă întruchipare a feminităţii.

De câte ori se trezea din astfel de vise îl copleşea tristeţea şi ideea familiară că pierderea resimţită nu putea fi alinată de riscul de a fi din nou trădat şi de siguranţa dispariţiei totale, la sfârşit. Ambele perspective erau prea dureroase ca să le facă faţă din nou. Mai bine să-şi lase sufletul să se stingă treptat, părticică cu părticică, în singurătate.

Începu să-l doară spatele de cât se aplecase ca să cureţe sistemul de irigare, aşa că se aşeză lângă izvor. În depărtare, spre nord, la jumătatea drumului spre Oregon, creasta uimitoare a Muntelui Shasta domina orizontul, asemenea zeului adormit cu care indienii îl identificaseră odată.

Luă o înghiţitură de pastramă de vită şi o spălă cu încă o gură de apă rece de izvor. Casa lui de acum era chiar pe creasta Munţilor Cascade, exact la mijloc între Muntele Lassen şi Muntele Shasta. La nord erau rămăşiţele masivului vulcan preistoric care s-a retras pentru a forma Crater Lake, apoi Muntele Hood şi mai sus, în statul Washington, Muntele St. Helen, piscul vulcanic cu bolboroseala lui surdă… momentan. Avea să erupă cu o forţă de neimaginat peste şapte ani, cum mai făcuse de trei ori înainte; un eveniment pe care doar Jeff şi-l amintea.

Se afla prins între forţe care puteau distruge un munte şi apoi să-l ridice la loc, ca să-l doboare din nou, şi iarăşi să-l ridice, şi tot aşa, ca un copil care se joacă în nisip. Ce rost avea să încerce să le înţeleagă? Chiar dacă ar fi reuşit, măcar în parte, cunoştinţele câştigate ar fi fost mai mult decât putea tolera creierul omului, dar i-ar fi permis să-şi păstreze o fărâmă de raţiune.

Împături restul pastramei în celofan şi o puse în buzunar. Soarele ajunsese deasupra capului, era timpul să planteze porumbul de anul ăsta. Coborî dealul, urmând cursul izvorului, fără să mai privească la culmile înzăpezite ale munţilor din depărtare.

* * *

– Dar turbă? Ai destulă?

– Mi-ar mai trebui câteva kilograme, răspunse Jeff. Şi vreo sută de litri de insecticid.

Vânzătorul chicoti bucuros şi adăugă insecticidul la comandă.

– Da, insectele au dat atacul în sezonul ăsta, aşa-i? Charlie Reynolds de la Buckeye a pierdut deja trei acri din cauza lor.

Jeff dădu din cap şi încercă să scoată un mormăit politicos. Singurele dăţi când lua contact direct cu străinii erau cele două drumuri pe an la Redding, ca să-şi refacă proviziile.

– Ce zici de arabi şi de cozile de la benzină de aici? întrebă vânzătorul. N-am crezut c-o s-ajung să văd aşa ceva.

– Cred c-o să se îmbunătăţească situaţia. Dă-mi şi o cutie mare de pastramă de vită, din aia condimentată.

– N-am crezut c-o s-ajung să văd aşa ceva. După mine, Nixon ar trebui să arunce o bombă peste arabi, în loc să meargă acolo şi să stea de vorbă cu ei. De parcă n-ar avea destule necazuri aici, acasă.

Jeff trecu în revistă afişele şi anunţurile fixate pe partea din spate a casei de marcat, sperând ca bărbatul să-şi dea seama repede că nu vrea să fie târât într-o conversaţie despre politică. Şeriful, citi Jeff, scotea la licitaţie o proprietate din Burney, pe care proprietarul nu mai avea dreptul s-o folosească; hipioţii locali organizau o petrecere mare cu dans la Iron Canyon; multe maşini şi camionete de vânzare… Şi un anunţ ciudat, un afiş alb cu albastru pe care se vedea cerul nopţii şi un val fosforescent care se spărgea în spaţiu, deasupra unei semiluni. Literele mici, aurii, din partea de jos alcătuiau cuvântul *Starsea.*

– Ce-i asta? întrebă Jeff, arătând spre afiş.

Vânzătorul se întoarse să-l vadă, apoi îl privi pe Jeff încruntat şi bănuitor.

– Băiete, în ce fund de codru trăieşti? N-ai văzut *Starsea?*

– Cee?

– Un film, la naiba! Cred că ultimul film pe care l-am văzut înaintea lui a fost *Sunetul muzicii,* dar pe ăsta n-aveam voie să-l ratez. Ne-au târât copiii şi pe mine şi pe nevastă-mea la Sacramento acum trei luni, ca să-l vedem. De atunci l-am mai văzut de două ori şi cred c-o să-l mai vedem o dată, acum că rulează şi la Redding. N-ai mai văzut aşa ceva, crede-mă.

– Popular, nu-i aşa?

– Popular? râse bărbatul. Cel mai bun film din toate timpurile,

se zice. Am auzit c-a făcut deja o sută de milioane de dolari şi încasările tot cresc. N-am crezut c-o s-apuc ziua asta.

Era imposibil. Niciun film nu avea să aducă atâtea încasări până la *Fălci,* abia peste un an şi ceva. Jeff nu auzise de niciun film numit *Starsea,* în niciun caz în 1974. Din câte îşi amintea, producţiile anului erau *Chinatown* şi urmarea la *Naşul.*

– Despre ce-i vorba în el?

– Dacă nu ştii, nu vreau să-ţi stric surpriza. Rulează la Cascade; ar trebui să-l vezi înainte de a te întoarce. Merită să-ntârzii pentru el, crede-mă.

Pe Jeff îl împinse curiozitatea, senzaţie pe care n-o mai avusese de ani de zile.

Vânzătorul răsfoi un număr din *Redding Record-Searchlight.* Pe prima pagină, Kissinger se îmbrăţişa cu Yitzhak Rabin.

– Aici e... Următoarea reprezentaţie e la cinci şi douăzeci. Se uită la ceasul mare de pe peretele magazinului. Poţi să laşi aici cumpărăturile, dacă vrei. Poţi să vezi filmul şi să ajungi acasă înainte de a se întuneca.

– Te plăteşte bine cinematograful? glumi Jeff.

– Crede-mă pe cuvânt, eu nu prea mă uit la filme; dar ăsta chiar e deosebit. Du-te, îţi pun eu lucrurile în cutii, ca să le încarci direct când te întorci.

* * *

Marţi după-amiază, în Redding, coada la bilete trecea de colţul străzii. Jeff scutură uimit din cap, cumpără un bilet şi se alătură mulţimii care aştepta. Erau oameni de toate vârstele, de la copii de şase ani, cu ochi mari, la cupluri de şaptezeci de ani, tăcute, îmbrăcate în salopete uzate. Se purtau de parcă veniseră toţi să ia parte la o experienţă religioasă comună, adoratori tăcuţi, dar veseli, care se apropie de un altar mult iubit.

Filmul era pe măsura reclamei făcute, dacă nu şi mai bun. Chiar şi Jeff îl consideră înaintea timpului său ca temă, imagine şi efecte speciale, o versiune submarină a filmului regizat de Kubrick, *2001: Odiseea spaţială,* dar mai cald şi mai uman, o capodoperă a lui Truffaut.

Filmul începu cu elogierea legăturii antice dintre oameni şi delfini, apoi extinse conexiunea mitică pentru a include o rasă de extratereştri filosofi, care stabiliseră un contact cu mamiferele inteligente din oceanele Pământului cu multă vreme în urmă. Conform filmului, respectiva rasă desemnase cetaceele pentru a fi îngrijitori mărinimoşi ai umanităţii, până când va veni timpul ca

omenirea să fie primită în familia galactică. Însă la sfârşitul secolului XX, delfinii află că mentorii de pe Cygnus IV, a căror întoarcere o aşteptau de milenii, fuseseră distruşi de o catastrofă interstelară. Atunci, delfinii dezvăluie oamenilor adevărata lor natură şi istorie, într-un moment de exultare şi întristare simultane. Pentru prima oară planeta era un întreg, o comunitate unită a creierelor de pe uscat şi din apă… mai singură ca niciodată în cosmosul sumbru, căci binefăcătorii necunoscuţi ai Pământului dispăruseră pe veci.

Filmul reda, la modul profesionist, complex şi de o rară profunzime cinematografică, ironia cu care se pot pierde ultimele speranţele chiar în clipa când s-ar putea împlini. Jeff se trezi mişcat până la lacrimi de emoţie, la fel ca restul publicului, exilul autoimpus şi detaşarea de ani de zile fiindu-i destrămate în numai două ore.

Şi filmul era nou, absolut nou. Ar fi fost imposibil să nu-şi amintească de o producţie artistică de o asemenea intensitate, cu un asemenea succes, dacă ar fi fost realizată într-una dintre vieţile lui anterioare.

Citi lista realizatorilor cu aceeaşi uimire pe care i-o provocase filmul. Regia: Steven Spielberg; scenarist şi producător: Pamela Phillips, consultanţă şi efecte speciale: George Lucas.

Cum era posibil aşa ceva? Filmările la prima producţie mare a lui Spielberg, *Fălci,* nici nu începuseră, iar Lucas avea să apară în industria cinematografică abia peste doi ani, cu *Războiul Stelelor.* Însă aspectul cel mai interesant dintre toate era altul: cine naiba să fie Pamela Phillips?

* * *

– Nu mă interesează ce presupune, Alex, câtă vreme nu ia timp. Vreau să-mi stabileşti întâlnirea săptămâna viitoare.

– Domnule Winston, nu-i chiar aşa uşor. Oamenii au şi ei ierarhia lor şi femeia asta e chiar în fruntea ei. Jumătate dintre scenariştii şi producătorii de la Hollywood încearcă să ajungă la…

– Nu vreau să-i vând nimic, Alan. Sunt om de afaceri, nu fac filme.

Urmă o linişte lungă la celălalt capăt al firului. Jeff ştia la ce se gândeşte agentul. Nu mai vorbise direct cu clientul lui de nouă ani. Ce fel de om de afaceri era, în cazul ăsta? Jeff Winston era un pustnic, un singuratic care venise la sediul brokerilor din San Francisco doar o dată, în 1965, ca să depună o sumă de bani gheaţă. Trăia în pădure şi le trimitea din când în când câte un

mesaj criptic, ca să cumpere în numele lui, prost sfătuit, un număr mare de acţiuni obscure. Şi totuşi…

– Cât valorează acţiunile mele la ora asta, Alan?

– Domnule, nu am această informaţie la dispoziţie pe loc. Contul dumneavoastră este foarte complex şi divers; am nevoie de câteva zile…

– Cifra aproximativă.

– Păi, dacă ţinem de cont de fluctuaţiile…

– Am spus că vreau o estimare aproximativă, făcută de tine. Acum.

Agentul scoase un oftat de resemnare.

– Aproximativ şaizeci şi cinci de milioane, plus sau minus cinci milioane. Înţelegeţi, nu ţin…

– Da, înţeleg. Dar vreau să te fac *pe tine* să înţelegi despre ce e vorba. E vorba despre cineva cu un purcoi de bani pentru investiţii şi despre altcineva, care lucrează într-un domeniu absolut dependent de capital proaspăt. Pricepi?

– Desigur, domnule. Dar nu uitaţi că firma domnişoarei Phillips se scaldă acum în capital din sumele încasate de filmul ei. S-ar putea să aibă alte priorităţi în momentul de faţă.

– Sunt convins c-o să-şi dea seama de valoarea pe termen lung a interesului meu. Dacă nu, schimbă metoda de abordare. N-ai pe cineva cu contacte în industria cinematografică?

– Păi… Cred că Harvey Greenspan, de la biroul nostru din Los Angeles, are câţiva clienţi care au legătură cu studiourile.

– Atunci roagă-l să apeleze la favorurile lor, să-şi folosească toate relaţiile.

Se auzi un ciocănit discret la uşa camerei de hotel.

– Sunt portarul, domnule. Reprezentantul firmei Brooks Brothers a venit pentru probă.

– Trebuie să închid, Alan. Când ai aranjat totul, caută-mă la hotelul Fairmont.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă, domnule Winston.

– Fă-o repede. N-aş vrea să-mi mut contul în altă parte, după atâţia ani.

Birourile Starsea Productions, Inc. se aflau într-o clădire albă, ornamentată cu stuc, la sud de Pico, într-o zonă comercială insipidă dintre MGM şi Twentieth Century Fox. Camera de primire era zugrăvită în albastru şi alb. În spatele biroului trona un afiş cât peretele. Zidurile erau decorate cu fotografii submarine şi artă abstractă, iar pe măsuţa de cafea din ceramică spaniolă

stăteau câteva cărţi despre temele tratate în film: *Forme de viaţă inteligente în Univers, Cum gândesc delfinii, Programare şi metaprogramare în biocomputerul uman…* Jeff răsfoi o colecţie de imagini color de pe Jupiter, din prima misiune Pioneer, şi aşteptă.

– Domnul Winston? Bruneţica jovială de la recepţie îi oferi un zâmbet profesionist. Domnişoara Phillips vă poate primi acum.

O urmă pe un coridor lung, pe lângă mai multe birouri cu uşile deschise. În spatele lor, toţi vorbeau la telefon. Biroul spaţios al Pamelei Phillips avea acelaşi tipar de culoare alb-albastru din camera de primire, dar pe pereţi nu erau fotografii cu scene memorabile din filme, nici litografii de Pollock sau imagini cu delfini. Nu exista decât un singur motiv vizual reluat în moduri diferite: mandale, roţi, cercuri.

– Bună dimineaţa, domnule Winston. Doriţi cafea sau o răcoritoare?

– Nu, mulţumesc.

– Poţi pleca, Nathalie. Mulţumesc.

Jeff o studie pe femeia pe care aşteptase o lună de zile s-o vadă. Înaltă, cam un metru optzeci, gura largă, faţa rotundă, puţin machiaj; păr blond, drept, aranjat într-o coafură băieţească. Jeff era bucuros că se îmbrăcase de la Brooks Brothers. Pamela Phillips avea o ţinută de afaceri, un costum gri bine croit, o bluză maro cu guler înalt şi pantofi cu toc jos, asortaţi. Nu purta bijuterii, decât o broşă de aur la reverul hainei, în formă de cercuri concentrice.

– Luaţi loc, domnule Winston. Am înţeles că doriţi să discutaţi despre Starsea Productions ca oportunitate de investiţie.

Direct la subiect, fără timp irosit în conversaţii amabile, de încălzire. Exact ca o femeie de afaceri de la mijlocul anilor optzeci, dar în 1974.

– Da, aşa este. Am descoperit că am un exces de capital pentru…

– Haideţi să punem lucrurile la punct de la început, domnule…

– Spuneţi-mi Jeff, vă rog.

Femeia ignoră intenţia lui de a se tutui şi reveni la ceea ce începuse:

– Firma mea are finanţare privată şi se autosusţine. V-am acordat această întâlnire din politeţe faţă de un prieten, dar dacă doriţi să investiţi în industria de film, mă tem că nu aţi venit la locul potrivit. Dacă doriţi, avocatul meu vă poate face o listă cu

alte case de filme care ar putea…

– Pe mine mă interesează Starsea, nu industria în general.

– Dacă firma îşi va lansa vreodată acţiunile spre vânzare pe piaţă, voi avea grijă să trimit o ofertă agentului dumneavoastră. Până atunci…

– Nu v-a făcut deloc curioasă interesul meu?

– Nu în mod special, domnule Winston. Filmul a stârnit mult interes de la lansarea lui, în decembrie. Îmi dedic energia altor proiecte în acest moment. Îi întinse mâna. Iar acum, dacă nu vă supăraţi, am un program încărcat…

Femeia îngreuna situaţia mai mult decât se aşteptase el; nu avea de ales decât să se arunce la atac.

– Dar *Star Wars?* întrebă el. Va fi implicată firma dumneavoastră în acest proiect?

Ochii ei verzi se îngustară.

– Oraşul e plin de zvonuri despre filmele care vor apărea, domnule Winston. În locul dumneavoastră, n-aş crede tot ce aud pe marginea piscinei de la hotelul Bel-Air.

Ar putea la fel de bine să meargă până la capăt, îşi zise Jeff.

– Şi *Întâlnire de gradul trei?* Nu sunt sigur dacă Steven Spielberg vrea să-l facă acum, ce credeţi? Ar părea o urmare searbădă a *Starsea.*

Supărarea nu dispăruse din ochii verzi ai femeii, dar acum era completată de altceva. Se aşeză şi-l privi cu prudenţă.

– De unde aţi reuşit să aflaţi titlul ăsta?

Jeff îi întoarse privirea fixă:

– *E.T.,* continuă el conversaţia, e cu totul altceva. Nu văd niciun conflict între cele două. Acelaşi lucru e valabil pentru *Cavalerii arcei pierdute,* desigur. Nu are absolut nicio legătură. Însă prima urmare a fost o nereuşită. Poate vorbiţi cu el despre asta.

Pamela Phillips îl asculta acum cu toată atenţia. Îşi frecă agitată gâtul cu degetele, iar pe faţă nu i se mai citea altceva decât uimire totală.

– Cine eşti? îl întrebă cu voce slabă. Cine naiba eşti?

– Ciudat, zâmbi Jeff. Tot asta m-am întrebat şi eu despre tine.

Unsprezece

Casa Pamelei din Topanga Canyon era la fel de izolată şi greu de găsit ca orice locuinţă aflată atât de aproape de un oraş important. Se înălţa în centrul unui teren de cinci acri, asaltat de vegetaţie: jacaranda, lămâi, viţă de vie, tufe de coacăze negre – o învălmăşeală de liane crescute necontrolat.

– Ar trebui să mai tai din ele, îi spuse Jeff în Land Roverul ei, în timp ce se îndreptau spre casă pe drumul şerpuit.

Conducea vehiculul cu tracţiune integrală cu siguranţă, neştiind sau nepăsându-i că nu se potrivea cu el din cauza fustei gri elegante şi a unghiilor lăcuite. Îşi pusese jacheta pe bancheta din spate şi-şi aruncase pantofii ca să poată apăsa pe ambreiaj mai bine, dar cu toate astea se potrivea mai degrabă cu sala de consiliu a unei firme de asigurări, nu la volan, conducând pe un drum prăfuit, în apropierea unui canion sălbatic.

– Aşa cresc ele. Scutură din umeri. Dacă aş vrea o grădină aranjată, aş locui în Beverly Hills.

– O să pierzi foarte multe fructe, să ştii.

– Găsesc la piaţă toate fructele de care am nevoie.

Jeff lăsă baltă subiectul. Făcea ce voia cu pământul ei, deşi îl amăra să vadă atâta vegetaţie sălbăticită. Tot nu ştia prea multe despre ea. După ce-şi verifică rapid bănuiala că şi ea, asemenea lui, ar trăi în reluare, Pamela insistase să-i audă povestea de la început, întrerupându-l des, ca să-i ceară mai multe detalii. Bineînţeles, lăsase multe lucruri nespuse, mai ales câteva episoade cu Sharla, căci voia să asculte experienţele ei. Pamela era, evident, o persoană plină de contradicţii. Ceea ce era logic, şi el era la fel.

Casa era simplă, dar mobilată confortabil, cu tavan de stejar şi o fereastră mare care se deschidea spre oceanul ascuns de vegetaţia neîngrijită, ca o junglă. La fel ca în birou, pe pereţi atârnau mandale de mai multe feluri: Navajo, Maya, din estul Indiei. Lângă fereastră se afla un birou pe care stăteau grămezi de cărţi şi caiete, iar în mijlocul lor trona un dispozitiv mătăhălos, gri-verzui, care includea un ecran video, o tastatură şi o imprimantă. Jeff îl privi încruntat, întrebător. Ce căuta la ea un computer aşa de devreme? Nu avea cum…

– Nu-i un computer, îi explică Pamela. E un procesor Wang

1200, unul dintre primele. Fără unitate de disc, numai cu casete, dar tot e mai bun decât o maşină de scris. Vrei o bere?

– Sigur.

Era încă uimit de cât de repede îi ghicise gândul când se uitase la dispozitiv. O să-i ia ceva timp să se obişnuiască cu ideea că, după câte decenii au trecut, se afla în prezenţa cuiva care împărţea cu el acelaşi cadru de referinţă ieşit din comun.

– Frigiderul e acolo, îi arătă ea direcţia cu degetul. Adu-mi şi mie una până când mă schimb de hainele astea.

Plecă spre partea din spate a casei cu pantofii în mână. Jeff găsi bucătăria şi deschise două sticle de Beck's.

Cercetă rafturile cu cărţi şi discuri cât o aşteptă să se schimbe. Nu citea prea multă literatură, nici nu asculta multă muzică obişnuită. Cărţile erau majoritatea biografii, ştiinţă şi afaceri din industria filmului, iar discurile erau muzică de Bach, Handel şi Vivaldi.

Pamela se întoarse în camera de zi îmbrăcată într-o pereche de blugi decoloraţi şi un pulover USC larg, cu mâneci lungi. Îşi luă berea şi se trânti pe un fotoliu tapiţat.

– Chestia aia cu avionul care era gata să se prăbuşească… e o prostie, ştii.

– Ce vrei să spui?

– La sfârşitul celui de-al doilea ciclu existenţial, când mi-am dat seama că o să mai trec încă o dată prin toate, am memorat o listă cu fiecare accident de avion din 1963 încoace. Am făcut la fel cu incendiile izbucnite în hoteluri şi accidentele pe calea ferată, cutremure… toate dezastrele majore.

– M-am gândit şi eu la asta.

– Ar fi trebuit s-o fi făcut deja. Oricum, ce s-a întâmplat mai departe? Ce-ai făcut de atunci?

– Nu eşti puţin cam subiectivă? Şi eu sunt la fel de curios, să ştii.

– Termină-ţi povestea, pe urmă trecem la a mea.

Jeff se aşeză pe canapeaua de vizavi de ea şi încercă să-i explice exilul voluntar din ultimii nouă ani: senzaţia de ascet unit cu roadele pământului, fascinaţia creată de simetria lor eternă în timp – entităţii vii, care se ofilesc doar ca să înflorească din nou, flori şi fructe verzi care învie ritmic, din viţa anului anterior.

Pamela încuviinţă din cap gânditoare, concentrată pe una dintre mandalele ei sofisticate.

– Ai citit cărţile indienilor? Rig-Veda, Upanişadele?

– Numai Bhagavad-Gita. Cu foarte mult timp în urmă.

– „Tu şi eu, Arjuna”, cită ea cu uşurinţă, „am trăit multe vieţi. Eu le ţin minte pe toate; tu, nu.” Ochii începură să-i lucească intens. Uneori cred că experienţa noastră e tocmai lucrul despre care vorbesc ei, de fapt: nu reîncarnare pe o scară temporală lineară, ci bucăţi mici din întreaga istorie a lumii, repetate ocazional, la nesfârşit… până când conştientizăm ce se întâmplă şi suntem capabili să refacem fluxul normal.

– Dar am fost conştienţi de el şi totuşi se repetă.

– Poate că se continuă până când află toată lumea, zise Pamela, calmă.

– Nu cred. Amândoi am ştiut imediat ce se petrece cu noi. Ceilalţi respectă aceleaşi tipare.

– În afară de cei în ale căror vieţi intervenim noi. Le putem schimba.

Un surâs cinic se ivi pe faţa lui Jeff.

– Deci tu şi cu mine suntem profeţii, mântuitorii?

– Poate că da, răspunse Paula, cu ochii la ocean.

– Stai puţin. Jeff o privi fix, îndreptându-şi spatele. Nu despre asta e vorba în filmul tău, nu-i aşa, să-i pregăteşti pe oameni pentru…? Doar nu plănuieşti să…

– Nu ştiu sigur ce plănuiesc, nu încă. Acum, c-ai apărut tu, totul s-a schimbat. Nu mă aşteptam la asta.

– Ce vrei să faci, să iniţiezi vreun cult? Nu ştii ce dezastru…

– Nu ştiu nimic! se răsti Pamela. Sunt la fel de confuză ca tine şi vreau să dau un sens vieţii mele. Vrei să renunţi, nu ţii să înţelegi ce înseamnă? Dă-i drumul! Întoarce-te la ferma ta afurisită şi vegetează în continuare, dar nu-mi spune mie ce să fac, bine?

– N-am făcut decât să-ţi dau un sfat. Crezi că e cineva mai bun ca mine la dat sfaturi, ţinând cont de situaţie?

Îi aruncă o privire încruntată, semn că era tot supărată.

– Putem vorbi mai târziu despre asta. Vrei sau nu s-auzi povestea mea?

Jeff se lăsă pe pernele moi, privind-o cu precauţie.

– Bineînţeles că vreau, rosti pe un ton uniform.

Nu înţelegea ce o iritase. Adevărat, trecuse prin multe şi putea fi îngăduitor cu ea. Pamela dădu din cap scurt.

– Mă duc să mai aduc o bere.

* * *

Pamela Phillips, află Jeff, se născuse la Westport, Connecticut,

în 1949, fiica unui agent imobiliar de succes. Avusese o copilărie obişnuită, cu bolile comune, şi trecuse prin bucuriile şi necazurile cunoscute ale adolescenţei. Studiase arta la Bard, la sfârşitul anilor şaizeci, se drogase mult, apoi plecase la Washington, se culcase cu oricine, ca toate femeile din generaţia ei. Conform tiparului, o luase „pe drumul cel drept” nu mult după demisia lui Nixon; se căsătorise cu un avocat, se mutase la New Rochelle, avusese doi copii, un băiat şi o fată. Îi plăcea să citească romane de dragoste, picta din pasiune, când avea timp, şi făcea muncă de caritate din când în când. Era nemulţumită că nu avea o carieră, mai trăgea câte o ţigară cu marijuana când dormeau copiii, mergea la aerobic ca să se menţină în formă.

Murise de atac de cord la treizeci şi nouă de ani. În octombrie 1988.

– În ce zi? o întrebă Jeff.

– Pe 18. La fel ca tine, dar la unu şi un sfert.

– Cu nouă minute mai târziu. Zâmbi. Ai văzut viitorul. Mai mult decât am văzut eu.

Aproape c-o făcu să zâmbească.

– Au fost nouă minute plicticoase. În afară de moartea în sine.

– Unde erai când te-ai trezit?

– În camera de odihnă din casa părinţilor mei. Mergea televizorul, se relua *My Little Margie.* Aveam paisprezece ani.

– Dumnezeule, şi ce ai… Ai tăi erau acasă?

– Mama era la cumpărături, tata la serviciu. Am petrecut o oră plimbându-mă prin casă buimacă, uitându-mă la hainele din dulapul meu, răsfoind jurnalul pierdut când am plecat la facultate… privindu-mă în oglindă. Nu mă puteam opri din plâns. Credeam că sunt moartă şi că Dumnezeu îmi oferea, în felul lui, şansa de a petrece ultimele clipe pe Pământ. Mă îngrozea uşa. Eram convinsă că, dacă o deschid, o să ajung în rai, în iad sau în purgatoriu, sau cine ştie unde.

– Erai catolică?

– Nu, aveam capul plin de imagini şi teamă. Uitare, ăsta e cuvântul. Asta mă aşteptam să găsesc afară. Negură, neant… moarte. Pe urmă a venit mama, a intrat pe uşa de care mi-era atât de frică. Am crezut că era un spirit mascat, venit să mă târască afară din cameră, şi am început să ţip. I-a luat ceva timp să mă calmeze. A chemat medicul de familie, care mi-a făcut o injecţie – probabil demerol – şi am leşinat. Când m-am trezit, l-am văzut pe tata pe marginea patului. Nu mi-a dat voie să cobor

din pat, dar eu am fugit la parter şi am deschis uşa, am ieşit în curte în cămaşa de noapte şi... bineînţeles, toate erau la locul lor. Împrejurimile erau exact la fel cum mi le aminteam. Câinele vecinilor a sărit pe mine şi m-a lins pe mână, iar eu am început să plâng fără să ştiu de ce.

Nu m-am dus la şcoală toată săptămâna, am zăcut în camera mea prefăcându-mă bolnavă, nefăcând altceva decât să mă gândesc. La început am încercat să înţeleg ce se întâmplase, dar mi-am dat seama curând că era imposibil. Apoi, cum zilele se scurgeau fără să se petreacă nicio schimbare, am început să mă gândesc la ce am de făcut.

Nu uita că eu nu aveam şansele tale. Aveam numai paisprezece ani, locuiam cu părinţii şi eram elevă în primii ani de liceu. Nu puteam paria la cursele de cai, nici nu puteam merge la Paris. Eram blocată.

– Trebuie să fi fost oribil, o compătimi Jeff.

– Da, dar m-am descurcat. N-aveam de ales. Am devenit... M-am forţat să fiu iar domnişoară, să uit prima mea viaţă: anii de facultate, căsătoria... copiii.

Se opri, privind la podea. Jeff se gândi la Gretchen şi întinse mâna, vrând să atingă umărul Pamelei. Ea se trase la o parte, aşa că renunţă.

– După câteva săptămâni, cam două luni, prima mea existenţă începuse să mi se şteargă din minte ca un vis lung. M-am întors la şcoală şi am învăţat totul din nou, ca şi cum aş fi făcut-o prima oară. Am devenit foarte timidă, citeam ziua-ntreagă. Nu ieşeam cu băieţii, nici cu gaşca de copii pe care-i cunoşteam. Nu-mi puteam suporta amintirile, imaginea de adulţi în care aveau să se transforme prietenii mei peste câţiva ani. Voiam să le elimin, să pretind că nu ştiam nimic din ce se va întâmpla.

– Ai spus vreodată cuiva?

Pamela luă o înghiţitură de bere şi încuviinţă din cap.

– După episodul cu ţipetele, părinţii m-au dus la psihiatru. Era o femeie. Am crezut că pot avea încredere în ea după primele şedinţe şi am început să-i explic prin ce trecusem. Îmi zâmbea şi scotea sunete încurajatoare, se purta cu condescendenţă, însă eu ştiam că se preface. Asta voiam să cred, şi asta s-a întâmplat. Până când i-am povestit de asasinarea lui Kennedy, cu o săptămână înainte de a se întâmpla.

Am scos-o din minţi. S-a enervat şi a refuzat să mă mai vadă.

Nu putea suporta faptul că-i descrisesem asasinatul atât de amănunţit, că „închipuirea” mea devenise realitate devastatoare în felul cel mai greu de imaginat. Şi pe mine m-a speriat, continuă Pamela, după un scurt moment de linişte. Nu faptul că ştiam că va fi împuşcat, ci că ştiam sigur cine era asasinul, Lee Harvey Oswald. Nu auzisem niciodată de Nelson Bennett – normal, habar n-aveam că fusesei tu la Dallas ca să schimbi situaţia. După aceea, mi s-a schimbat complet felul în care percepeam realitatea. Un minut ştiam totul despre viitor, în următorul nu mai ştiam nimic. Trăiam într-o lume diferită, cu alte reguli. Se putea întâmpla *orice.* Să rămân fără părinţi, să înceapă un război nuclear sau, cel mai simplu, să devin cu totul altă persoană decât cea care fusesem sau care îmi imaginasem că fusesem. M-am dus la Columbia, nu la Bard, am absolvit biologia şi am făcut medicina. Mi-a fost greu. Nu mă prea interesase ştiinţa prima oară, primisem doar o educaţie artistică, dar o găseam extrem de interesantă, tocmai pentru că nu repetam ce învăţasem înainte. Mă ocupam de un domeniu complet nou, potrivit noii mele existenţe. Nu prea aveam timp de ieşit cu prietenii, dar cât am fost la Columbia Presbyterian, am cunoscut un ortoped tânăr care… Nu-mi amintea el de primul meu soţ, dar trăia la fel de intens, îl stimulau aceleaşi lucruri. De data asta aveam ceva în comun, interesul pentru medicină. Înainte habar n-aveam ce făcea soţul meu în fiecare zi, iar el se gândea că nici nu-mi pasă, aşa că nu discuta cu mine chestiuni de avocatură. Dar cu David – aşa-l chema pe ortoped – lucrurile stăteau exact invers. Puteam vorbi despre orice.

Jeff o privi întrebător:

– Vrei să spui că…

– Nu, nu i-am povestit niciodată ce mi s-a întâmplat. M-ar fi considerat nebună. Eu tot mai încercam să uit. Voiam să-mi îngrop amintirile, să pretind că nici nu le am.

Ne-am căsătorit imediat după rezidenţiat. David era din Chicago, aşa că ne-am mutat acolo; şi-a deschis un cabinet particular, iar eu lucram la secţia de terapie intensivă, la spitalul de copii. Îmi pierdusem deja propriii mei copii – ştii bine cum e – şi amânam mereu să mai fac altul; în schimb, aveam un spital întreg de fii şi fiice, pentru care eram foarte necesară, aşa că… Aveam o carieră compensatorie. Făceam exact ceea ce visasem când eram o casnică frustrată în New Rochelle: îmi foloseam mintea, făceam ceva bun pentru omenire, salvam vieţi…

Pamela se opri. Închise ochii şi tuşi.

– Şi pe urmă ai murit, o ajută Jeff.

– Da. Încă o dată. Şi aveam iarăşi paisprezece ani, fără nicio putere să schimb ceva.

Jeff ar fi vrut să-i spună cât de bine o înţelegea, cât de bine ştia că durerea cea mai mare era că bieţii copii bolnavi sau muribunzi de care se îngrijise o să treacă din nou prin aceeaşi suferinţă, căci eforturile ei de a-i ajuta fuseseră anulate. Cuvintele ar fi fost însă de prisos, îi citea durerea pe chip, el, singura persoană din lume care înţelegea cât de grea era pierderea ei.

– Hai să facem o pauză, propuse el. Vrei să mergem să mâncăm undeva? Poţi să-mi povesteşti restul după masă.

– Bine, acceptă ea, bucuroasă de întrerupere. Pot să pregătesc ceva aici.

– Nu trebuie. Hai să mergem la unul dintre restaurantele cu preparate marine pe lângă care am trecut pe Pacific Coast Highway.

– Nu mă deranjează să gătesc…

– Insist. Fac cinste.

– Păi… Trebuie să mă schimb din nou.

– Blugii sunt perfecţi. Numai ia-ţi nişte pantofi, dacă vrei să mergi îmbrăcată la ţinută.

Pamela îi oferi primul surâs de când o cunoscuse.

* * *

Mâncară la o masă retrasă, afară, pe punte. La sfârşit, pe când sorbeau cafea cu Grand Marnier, luna strălucea deasupra Pacificului. Reflecţia ei din ferestrele înalte de sticlă din spatele restaurantului părea că se îmbină cu astrul alb de pe suprafaţa oceanului întunecat.

– Priveşte, zise Jeff, arătându-i iluzia. Parcă e…

– … afişul *Starsea.* Ştiu. De unde crezi că m-am inspirat?

– Minţile strălucite…, zâmbi Jeff, ridicând paharul.

Pamela ezită, apoi îl ridică şi ea pe al ei şi ciocniră.

– Chiar ţi-a plăcut filmul? Sau n-a fost decât o şmecherie ca să afli cine sunt?

– Nu-i nevoie să-mi pui întrebarea asta, răspunse el cu sinceritate. Ştii că e un film foarte bun. Am fost la fel de impresionat ca toată lumea, deşi sunt sigur că nimeni n-a fost mai şocat decât mine când am auzit c-a fost lansat.

– Acum înţelegi ce-am simţit când am auzit că preşedintele

Kennedy a fost ucis de cineva complet necunoscut. Ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? De ce-a fost totuşi omorât, după tot ce ai făcut ca să împiedici dezastrul?

Jeff ridică din umeri.

– Sunt două posibilităţi. Prima: poate că exista o conspiraţie pentru a-l ucide, iar Oswald nu era decât o figură minoră, neesenţială. Cei aflaţi în spatele conspiraţiei îl ţineau pe Bennett în culise, în caz că ceva nu mergea conform planului, şi poate că aveau şi planuri de rezervă. Lucrurile fuseseră puse la punct dinainte, Jack Ruby era gata să ucidă pe oricine pica măgăreaţa. Eliminarea lui Oswald din peisaj n-a fost decât un inconvenient minor pentru conspiratori. Kennedy ar fi murit indiferent cine ar fi tras în el, pentru că erau mult prea bine organizaţi ca să mai poată fi opriţi. Asta-i o posibilitate. Cealaltă nu-i aşa de evidentă, dar are implicaţii mult mai adânci pentru noi doi, şi de asta sunt tentat s-o cred.

– Şi care-i cealaltă posibilitate?

– Aceea că ne e imposibil să ne folosim cunoştinţele despre viitor ca să determinăm modificări majore în istorie. Suntem limitaţi în ceea ce putem face; nu ştiu exact care sunt limitele, nici cine le impune, dar cred că există.

– Dar ai creat un concern internaţional. Ai fost proprietarul unor firme importante care nu mai avuseseră legătură între ele…

– Asta n-a schimbat cu nimic cursul general al evenimentelor. Firmele au existat ca întotdeauna, au obţinut aceleaşi produse, au angajat aceiaşi oameni. N-am făcut decât să reorientez puţin fluxul profiturilor în direcţia mea. Viaţa mea a suferit modificări majore, dar în ansamblu n-am făcut nimic semnificativ. În afara comunităţii financiare, majoritatea oamenilor – printre care şi tu – nici nu ştiau că exist.

Pamela răsuci şerveţelul, gânditoare.

– Dar cum rămâne cu *Starsea?* îl întrebă. Jumătate din populaţia globului l-a văzut. Am introdus un concept nou, un mod nou în care omenirea să se perceapă pe sine în relaţie cu Universul.

– Arthur Knight în *Variety,* nu?

Pamela încercă să-şi ascundă roşeaţa din obraji cu mâna.

– Am citit toate cronicile înainte să vin la tine. E un film excelent, te asigur de asta, dar tot distracţie rămâne, nimic mai mult.

Razele lunii se reflectară în privirea ei furioasă, în care se

ghicea mândria rănită.

– Ar putea fi mult mai mult. Ar putea fi începutul… Se opri ca să-şi adune gândurile. Nu contează. Nu sunt la fel de pesimistă ca tine în ceea ce priveşte capacitatea noastră. Hai să rămână aşa. Şi acum… Vrei să-ţi povestesc a doua mea existenţă… în reluare? Aşa numeşti tu ciclurile, nu?

– Aşa am ajuns să le privesc. E o denumire la fel de bună ca oricare alta. Ai chef să continui?

– Tu mi-ai povestit toate experienţele tale. Ar trebui să te pun şi eu la curent cu ale mele.

– Şi pe urmă?

– Nu ştiu. Avem păreri diferite.

– Dar nu avem cu cine altcineva să le discutăm, nu-i aşa?

– Lasă-mă să-mi termin povestea, bine?

Rupse şerveţelul de hârtie pe care-l transformase în evantai şi aruncă bucăţile în scrumieră.

– Dă-i drumul. Mai vrei ceva de băut? Sau alt şerveţel?

Pamela îi aruncă o privire scurtă, căutând sarcasm în ochii lui. Nu-l găsi, aşa că dădu iar din cap a acceptare. Jeff făcu semn chelneriţei să le mai aducă un rând de Grand Marnier.

– Când am murit a doua oară, ceea ce-am simţit a fost mai degrabă furie decât orice altceva. Imediat ce m-am trezit în casa părinţilor mei, tot la paisprezece ani, am ştiut precis *ce anume* mi se întâmpla, dar nu şi de ce. Şi îmi venea să sparg ceva. Să urlu plină de mânie, nu de teamă. Cum ai spus şi tu că ai simţit la a treia… reluare. Totul se pierduse: facultatea de medicină, spitalul, copiii pe care-i tratasem. Totul era inutil…

Am devenit o răzvrătită, eram aşa chiar şi cu familia mea. Petrecusem mai mulţi ani ca adult decât mama şi tata la un loc, fusesem căsătorită de două ori, avusesem o carieră ca medic. Şi iată-mă din nou copil în toată legea, fără drepturi sau opţiuni. Am furat bani de la părinţi şi am fugit de acasă. Dar a fost înfiorător, nimeni nu voia să-mi închirieze un apartament, nu găseam de lucru. Nu poţi face nimic ca fată la vârsta respectivă, decât să ieşi pe stradă, iar eu n-aveam de gând să mă pun în asemenea posturi infernale. Aşa că m-am târât înapoi în Westport, devastată, incredibil de singură. M-am întors la şcoală, dar o uram din tot sufletul şi chiuleam de la jumătate dintre ore, pentru că nu mai suportam să memorez formulele algebrice a treia oară.

M-au trimis la aceeaşi psihiatră, cea care s-a enervat cumplit

când i-am povestit de asasinarea lui Kennedy. De data asta nu i-am spus nimic despre mine, cea adevărată. Studiasem literatura de specialitate obligatorie în domeniul evoluţiei şi psihologiei copilului, aşa că i-am turnat nişte răspunsuri cu care au ajutat-o să mă diagnosticheze drept o adolescentă uşor ţicnită, care „trece printr-o criză” de dezvoltare normală.

Se opri când veni chelneriţa cu băuturile, aşteptă până când fata se îndepărtă şi-şi reluă povestirea.

– Ca să n-o iau razna de tot, m-am întors la prima mea dragoste, pictura. Părinţii mi-au cumpărat materialele pe care le-am cerut, şi am cerut totul. Dar erau mândri de arta mea; pentru ei, era singurul lucru constructiv pe care-l făceam. Nu conta că le furam ginul din bar, că stăteam trează nopţile cu băieţi de douăzeci de ani, că eram corigentă în fiecare trimestru. Renunţaseră să mă mai controleze. Au înţeles că în spatele comportamentului meu se ascundea ceva mult mai puternic, cu care nu puteau lupta. Dar aveam talentul meu, era adevărat şi munceam mult, la fel de mult ca pentru cariera de medic. Nu-l puteau ignora, nici ei, nici altcineva.

Am renunţat la liceu la şaptesprezece ani. Ai mei au găsit o şcoală de artă în Boston, care m-a primit pe baza lucrărilor mele, în ciuda notelor proaste. Acolo am înflorit; în sfârşit, puteam începe să trăiesc ca adult din nou. Locuiam într-o mansardă cu o colegă mai mare, am început să ies cu profesorul de compoziţie, pictam zi şi noapte. Lucrările mele redau imagini bizare, uneori brutale: copii diformi alunecând dintr-un vârtej negru, prim-planuri fotorealiste cu furnici care se târau prin tăieturi de bisturiu… chestii tari, total nepotrivite pentru o fată de şcoală. Nimeni nu ştia cum să mă înţeleagă.

Am avut prima expoziţie la New York, la douăzeci de ani. Acolo l-am cunoscut pe Dustin. Mi-a cumpărat două tablouri şi, când galeria s-a închis, am mers să bem ceva. Mi-a spus că…

– Dustin? o întrerupse Jeff.

– Dustin Hoffman.

– Actorul?

– Da. Îi plăceau picturile mele, iar eu fusesem întotdeauna impresionată de el. Tocmai apăruse *Midnight Cowboy* în anul acela. Trebuia să-mi reamintesc tot timpul să nu-i spun nimic de *Kramer vs. Kramer* sau *Tootsie.* A fost dragoste la prima vedere. Am început să ne vedem de câte ori venea la New York. Ne-am căsătorit peste un an.

Jeff nu-şi putu ascunde surpriza.

– Te-ai măritat cu Dustin Hoffman?

– Într-una dintre vieţi, da, îi confirmă ea cu o undă de iritare. E un bărbat foarte plăcut, foarte inteligent. Acum mă cunoaşte doar ca scenarist şi producător; habar n-are c-am petrecut împreună şapte ani. Am dat peste el la o petrecere luna trecută. E ciudat să nu te mai recunoască cineva cu care ai fost atât de intim, cu care ai împărţit atâtea.

A fost, în mare, o căsătorie reuşită. Ne respectam, ne susţineam idealurile. Eu continuam să pictez, am avut un oarecare succes. Cea mai cunoscută lucrare a mea a fost un triptic numit *Ecouri ale sinelui din trecut şi din viitor.* A fost…

– Da, Dumnezeule! Am văzut-o la Whitney, când am fost la New York cu a treia mea soţie, Judy. I-a plăcut şi ei, dar n-a înţeles de ce eram atât de atras de ea. La naiba, am cumpărat o litografie cu ea, am înrămat-o şi-am pus-o deasupra biroului din camera mea de lucru! De acolo-ţi ştiu numele!

– Asta a fost înainte de ultima mea lucrare importantă. După aceea, parcă mi-a secat inspiraţia. Aveam atât de multe de exprimat, dar fie nu îndrăzneam, fie nu le mai puteam reda pe pânză. Nu ştiu dacă m-am ratat ca artist sau dacă m-a ratat arta pe mine, dar n-am mai pictat din 1975. În acelaşi an, eu şi Dustin ne-am despărţit. Fără scandal; pur şi simplu se terminase, ştiam amândoi. La fel ca pictura mea.

Cred că avea legătură cu faptul că eram la jumătatea respectivei existenţe şi-mi dădeam seama că tot ceea ce realizam avea să se ducă de râpă în câţiva ani. Aşa că am devenit un soi de fluture, hoinăream prin lume şi ieşeam cu oameni ca Roman Polanski, Lauren Hutton şi Sam Shepard. Cu ei stabilisem un fel de comunitate trecătoare, o reţea de prietenii interesante, niciodată prea apropiate, care puteau fi oricând oprite şi reluate, în funcţie de dispoziţie şi de ţara în care te aflai. Nu avea importanţă.

– Nimic nu are, spuse Jeff. Am simţit şi eu asta, nu o dată.

– E deprimant să trăieşti aşa. Ai iluzia libertăţii şi deschiderii, dar după un timp totul se pierde în ceaţă. Oameni, oraşe, idei, chipuri… toate fac parte dintr-o realitate schimbătoare pe care n-o cuprinzi niciodată şi nu te duce nicăieri.

– Ştiu cum e, spuse Jeff, gândindu-se la anii de sex făcut la întâmplare, petrecuţi cu Sharla. Se potriveşte cu situaţia noastră, dar numai teoretic. În realitate, nu se sfârşesc toate prea bine.

– Nu. Aşadar, am hoinărit aşa câţiva ani şi când a sosit clipa am închiriat o căsuţă izolată în Majorca. Am stat acolo singură o lună, aşteptând să mor. Şi mi-am promis… am decis că în luna aceea, data viitoare, adică de data asta, lucrurile vor sta altfel. Trebuie să influenţez lumea, s-o schimb.

Jeff o privi cu scepticism.

– Ai procedat aşa când ai fost medic. Şi la reluarea următoare copiii trataţi de tine au fost condamnaţi să treacă prin aceeaşi suferinţă. Nimic nu s-a schimbat.

Pamela scutură din cap nerăbdătoare.

– Asta-i o analogie falsă. La spital, „reparam” oameni. Muncă fizică, atât, cu rază limitată. Era bine intenţionată, dar fără sens.

– Iar acum vrei să salvezi sufletul colectiv al omenirii, nu-i aşa?

– Vreau să atrag atenţia omenirii asupra a ceea ce se petrece. Vreau să le spun oamenilor despre existenţa ciclurilor, să fie conştienţi de ele, ca mine şi ca tine. Numai aşa putem – oricare dintre noi, toţi – să spargem tiparele, nu-nţelegi?

– Nu, oftă Jeff. Nu înţeleg. Ce te face să crezi că oamenii pot fi învăţaţi să fie conştienţi că trec dintr-o existenţă în alta? Noi doi am trecut prin asta de trei ori deja şi am ştiut de la bun început ce ni se întâmplă. N-a trebuit să ne spună nimeni.

– Cred că suntem meniţi să-i conducem pe ceilalţi. Cel puţin asta cred despre mine. Nu m-am aşteptat să apari tu. Nu înţelegi ce sarcină importantă ni s-a încredinţat?

– De cine sau de ce? De Dumnezeu? Toată experienţa asta m-a făcut să fiu de acord cu Camus: „Dacă există Dumnezeu, atunci îl dispreţuiesc.”

– Spune-i Dumnezeu sau Atman, sau cum vrei. Ştii ce spune *Gita:*

Mintea amintită veghează în cunoaşterea lui Atman
Care pentru neştiutor e noaptea neagră:
Neştiutorii veghează în viaţa lor,
Despre care cred că e lumina zilei:
Pentru cel ce vede, ea e întunericul.

– Putem să aducem lumină în întuneric, rosti ea cu fervoare neaşteptată. Putem…

– Hai să lăsăm chestia spirituală puţin. Termină-ţi povestea. Ce-ai făcut în viaţa asta? Cum ai reuşit să faci filmul?

Pamela ridică din umeri.

– N-a fost greu, pentru că am pus toţi banii de la mine. Am aşteptat ocazia încă din timpul şcolii, făcând planuri. Filmele erau, evident, cea mai bună metodă prin care să-mi comunic ideile publicului şi eram deja familiarizată cu industria cinematografică datorită lui Dustin şi a cunoscuţilor din viaţa anterioară. Aşa că la optsprezece ani am făcut aceleaşi investiţii ca tine: IBM, fondurile mutuale, Polaroid… Ştii cum era piaţa în anii şaizeci. Nu puteai pierde bani nici dacă cumpărai cu ochii închişi, iar pentru cineva cu atâtea cunoştinţe despre viitor era floare la ureche să te foloseşti de câteva mii de dolari ca să câştigi câteva milioane peste trei-patru ani.

– Iar acum…

– Acum e timpul să fac pasul următor. E timpul să modific conştiinţa lumii, şi pot s-o fac. Pamela se apleacă în faţă, privindu-l fix. *Amândoi* putem s-o facem… dacă vii cu mine.

Doisprezece

„... aparenţă de crimă-sinucidere. Rapoartele iniţiale descriu scena unui carnagiu în masă, trupuri împrăştiate peste tot, cadavre de copii în braţele mamelor. Câteva victime au murit împuşcate, dar majoritatea s-au sinucis într-un ritual macabru, nemaiauzit...”

Jeff întinse mâna spre butonul radioului şi mută de pe BBC până ce dădu peste un post de jazz.

Lichidul începu să fiarbă în cafetieră. Îşi turnă o cană mare şi adăugă un strop de rom Myers, ca să-l încălzească mai bine. Ninsese din nou noaptea trecută, stratul de zăpadă era de cincisprezece centimetri. Rafalele de vânt ridicaseră zăpada până la jumătatea geamului de la bucătărie. Ar trebui s-o îndepărteze cu lopata după-amiază. Şi era timpul să meargă în şopron să mai taie o mână de surcele de cedru şi să aducă lemn de stejar pentru foc, pe terasa din spate. Dar nu avea chef, cel puţin nu acum.

Poate că era încă sub impresia indispoziţiei generale care cuprinsese lumea în săptămâna ororilor petrecute la Jonestown, deşi auzise povestea plină de ură de trei ori deja. Orice ar fi fost, astăzi nu voia decât să stea lângă soba în care trosneau lemnele şi să citească. Ajunsese deja la jumătatea volumului al doilea al cărţii lui Hannah Arendt, *Viaţa minţii,* şi voia să mai citească o dată *O oglindă îndepărtată: secolul al XIV-lea, secolul calamităţilor.* Amândouă fuseseră publicate în acest an, dar cartea Barbarei Tuchman o citise cu douăzeci de ani în urmă, în vara când o dusese pe Judy împreună cu copiii în Asia Sovietică, cu expresul transsiberian. Doar privind coperta volumului văzu în faţa ochilor stepa vastă, nenumăraţii mesteceni argintii de lângă Novosibirsk şi fascinaţia micuţei April în faţa samovarului galben de pe coridorul vagonului. Conductoarea ţinuse focul de sub samovar aprins cu bucăţi de turbă care ardea încet, servise nenumărate pahare de ceai fierbinte pe parcursul călătoriei de zece mii de kilometri de la Moscova la Habarovsk, la nord de Manciuria. Suporturile de metal pentru pahare erau gravate cu chipuri de cosmonauţi şi imagini ale sateliţilor Sputnik. La sfârşitul călătoriei, conductoarea îi dăduse lui April o pereche de suporturi, ca să le ducă acasă. Jeff şi-o aminti pe fiica lui

ghemuită în faţa şemineului, în casa lor de pe West Paces Ferry Road din Atlanta, sorbind dintr-un pahar cu lapte aşezat pe unul dintre suporturi, cu o săptămână înainte de moartea lui.

Tuşi şi clipi ca să-şi alunge amintirea. Poate că cel mai bine ar fi să facă nişte treburi de rutină, să-şi găsească de lucru, în loc să zacă şi să se gândească. O să vină multe zile asemănătoare, oricum, cu iarna asta…

Ciuli urechea, crezând c-a auzit zgomot de motor. N-avea cum. Nimeni nu era atât de tâmpit să se aventureze pe drumul lui până la primăvară, numai dacă ar fi lansat el un apel de urgenţă prin radio. Dar îl auzi din nou, un muget şi un horcăit, mai tare, chiar pe drumul lui.

Îşi luă hanoracul şi o căciulă de lână şi ieşi. Să fie probleme la familia Mazzini? Cineva rănit sau vreun incendiu, poate?

Recunoscu Land Roverul stropit cu noroi când automobilul făcu brusc la stânga prin poarta deschisă; apoi zări părul blond al celei de la volan.

– M’neaţa, îi spuse Pamela Phillips, clătinându-şi piciorul încălţat în cizmă pe scara vehiculului cu tracţiune integrală. Afurisit drum mai ai!

– Nu trec multe maşini pe aici.

– Nici nu mă miră, zise ea, sărind din maşină. Pare că un amărât a lovit cu maşina o mină de uscat, cu multă vreme în urmă.

– Mi-au zis că-l chema Hector, George Hector. Avea un dispozitiv portabil montat pe un Ford Model T în timpul prohibiţiei şi se deplasa dintr-un loc într-altul ca să nu fie prins. Într-o noapte a explodat.

– Şi Hector? A murit şi el?

– Se pare că nici n-a fost rănit. A fost nevoit să-şi construiască altul, dar a renunţat la ideea de portabil. Cel puţin aşa zic oamenii.

– Halal gândire inovatoare, hm?

Pamela trase adânc în piept aerul rece şi curat de munte şi expiră uşor, privindu-l.

– Ce mai faci?

– Binişor. Tu?

– Am fost destul de ocupată de când ne-am văzut ultima oară. Asta a fost, Isuse, acum trei ani şi jumătate, îşi frecă mâinile una de alta. E pe aici vreun loc în care se poate încălzi o doamnă?

– Iartă-mă, hai înăuntru, am cafea pregătită. M-ai luat prin

surprindere, atâta tot.

Intră după el în cabană, îşi scoase jacheta şi se aşeză pe un scaun lângă sobă în timp ce el turnă cafeaua. Jeff ridică sticla de Myer's cu priviri întrebătoare, iar ea dădu din cap. Turnă o picătură din lichidul auriu dens în cană şi i-o dădu Pamelei. Ea sorbi din combinaţie şi mimă aprobarea din gură şi din sprâncene.

– Cum m-ai găsit? o întrebă Jeff, aşezându-se vizavi de ea.

– Păi, mi-ai spus că locuieşti lângă Redding; avocatul meu a vorbit cu agentul tău din San Francisco, care a fost foarte amabil şi i-a dat mai multe amănunte. Când am ajuns aici, am întrebat de tine prin oraş. Mi-a luat ceva până să găsesc o persoană dornică să-mi dea indicaţii.

– Intimitatea e foarte respectată aici.

– Mi-am dat seama.

– Multora nu le place să li se calce pământul fără să fie avertizaţi. Mai ales dacă e vorba despre un străin.

– Eu nu sunt o străină pentru tine.

– Dar nici foarte apropiată, replică Jeff. Cam aşa am simţit când am discutat ultima dată, în Los Angeles.

Pamela oftă, mângâind inconştient gulerul din oaie al jachetei decolorate pe care şi-o împăturise în poală.

– Aveam multe în comun, dar veneam din direcţii diferite. Ne-am enervat destul de tare unul pe altul la sfârşit.

– Da, se poate spune şi aşa. Sau că eram prea încăpăţânaţi să vedem dincolo de obsesiile noastre trecute ca să…

– Hei! se răsti Pamela, aşezând cana de cafea foarte aproape de radio. De ce faci să-mi fie şi mai greu? Am condus nouă sute de kilometri ca să te văd. Acum taci şi ascultă-mă.

– În regulă. Dă-i drumul.

– Ştiu că eşti uimit că mă vezi astăzi. Dar încearcă să-ţi imaginezi ce surprinsă am fost eu când ai apărut *tu.* Văzuseşi *Starsea.* Avuseseşi timp să te interesezi de mine şi ai ajuns la nişte concluzii evidente. Ştiai că, probabil, trăiam şi eu în reluare, dar eu habar n-aveam că mai există cineva ca mine. Credeam c-am găsit singura explicaţie posibilă pentru ceea ce se întâmpla cu mine – cu lumea întreagă. Credeam că fac ce trebuie. Nici acum nu sunt sigură. Poate că da, poate că nu, e discutabil.

– De ce?

– Mai pot primi un strop de rom? Şi puţină cafea?

– Sigur.

Jeff umplu ambele căni şi se aşeză din nou, s-o asculte.

– Începusem să lucrez deja la scenariul pentru următorul meu film când ai venit în L.A.; îl aveam gata pentru filmări în octombrie. Evident, bugetul nu era o problemă. L-am pus pe Peter Weir regizor; nu făcuse încă *Ultimul Val,* deci toţi m-au crezut nebună că-l folosesc pe el.

Pamela se strâmbă, încercând să zâmbească. Se aplecă înainte, degetele ei lungi cuprinzând cana aburindă.

– Echipa de efecte speciale pe care am format-o a fost interesantă. Mai întâi l-am angajat pe John Whitney. Făcuse deja toată treaba principală cu imaginile generate pe computer şi multe dintre filmele lui scurte se bazaseră pe mandale. Ele voiam să fie imaginea centrală din filmul meu. I-am dat toată libertatea şi l-am dotat cu unul dintre primele prototipuri de supercomputere Cray. Pe urmă l-am angajat pe Douglas Trumbull, care se ocupase de efectele speciale pentru *2001.* L-am ajutat să inventeze Showscan cu câţiva ani mai devreme decât ar fi făcut-o. Am filmat totul cu el, deşi…

– Stai puţin, o întrerupse Jeff, ce e Showscan?

Pamela îl privi surprinsă, dar şi cu o undă de mândrie rănită.

– N-ai văzut *Continuum?*

Jeff ridică din umeri în semn de scuză.

– N-a rulat niciodată în Redding.

– Nu, s-a difuzat numai în San Francisco şi Sacramento. A trebuit să readaptăm sălile.

– De ce?

– Showscan produce imagini incredibil de realiste pe un ecran de cinema, dar pentru a obţine efectul scontat e nevoie de echipament de proiecţie special. Cunoşti principiile de bază ale cinematografiei, nu? Douăzeci şi patru de cadre, douăzeci şi patru de imagini nemişcate pe secundă… Când o imagine începe să dispară de pe retină, apare următoarea, dând impresia de mişcare continuă, neîntreruptă. Se numeşte persistenţa imaginilor. De fapt, sunt patruzeci şi opt de cadre într-o secundă, pentru că fiecare imagine se repetă o dată, ca să păcălească ochiul. Dar normal că nu ochiul e cel păcălit, ci creierul. Deşi credem că vedem pe ecran mişcări neîntrerupte, la nivel mai profund, inconştient, ştim că există întreruperi. Asta e unul dintre motivele pentru care banda video are un aspect mai clar, mar real decât filmul; e înregistrată la treizeci de cadre pe secundă, deci sunt mai puţine spaţii. Ei bine, Showscan presupune o

procedură mai complicată. Se filmează şaizeci de cadre pe secundă, fără cadre redundante. Trumbull folosea electroencefalografe ca să monitorizeze undele cerebrale ale oamenilor care urmăreau cadrele filmate şi proiectate cu viteză diferită, căci atunci reacţiile erau maxime. Se pare că cortexul vizual este programat să perceapă realitatea la viteza aceea anume, de şaizeci de semnale vizuale primite pe secundă. Deci Showscan e ca un canal direct către creier. Nu e tridimensional; efectul e mai subtil. Imaginile ating coardele sensibile ale capacităţii de recunoaştere; rezonează cumva cu autenticitatea. Aşa că am filmat totul cu Showscan, inclusiv mandalele generate pe computer, seturile Mandelbrot şi celelalte efecte ale lui Whitney. Filmările s-au făcut în cea mai mare parte la studiourile Pinewood din Londra. Actorii erau nişte talente necunoscute, de la Academia Regală de Artă Dramatică. N-am vrut ca eu sau prezenţa vreunui star să pună în umbră tema filmului… mesajul lui.

Pamela îşi termină cafeaua şi se uită fix la fundul cănii maro, grele.

– *Continuum* s-a lansat pe 11 iunie în toată lumea. Şi a fost un eşec total.

Jeff încruntă din sprâncene.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce ai auzit. A fost un rateu. A mers bine cam o lună, pe urmă s-a pierdut. Criticii îl urau. La fel şi publicul. Bârfele erau mai rele decât cronicile, care nici ele nu erau blânde. „Rămăşiţele misticismului din anii şaizeci”, cam asta a fost reacţia generală. „Confuz”, „incoerent”, „pretenţios”. Singurul motiv pentru care lumea mergea să-l vadă era valoarea procedurii Showscan şi grafica pe computer. Astea au fost apreciate, fiind singurele aspecte care au plăcut din film.

Urmă o tăcere prelungă.

– Îmi pare rău, o întrerupse Jeff, în cele din urmă.

Pamela râse amar.

– Caraghios, nu? Ai refuzat să mai ai de-a face cu mine fiindcă te îngrijora impactul potenţial periculos al filmului, schimbările globale pe care le-ar putea determina… şi lumea îl ignoră, tratându-l ca pe o poantă răsuflată.

– Ce n-a mers? întrebă el cu delicateţe.

– Momentul, în parte. „Generaţia Eu”, discotecile, cocaina. Nimeni nu mai voia lecţii despre unicitatea Universului şi lanţul

existenţial etern. Se săturase de ele în anii şaizeci; acum nu voiau decât distracţie. Dar a fost vina mea, în principal. Criticii au avut dreptate. A fost un film prost. Prea abstract, prea ezoteric; nu avea acţiune, personaje reale, cu care să se identifice publicul. Un exerciţiu filosofic, un film cu mesaj autoindulgent, fără fond. Masele de oameni s-au ţinut la o parte şi nu le pot condamna.

– Eşti cam dură cu tine, nu crezi?

Pamela răsuci cana în mâini, cu privirea în pământ.

– Nu fac decât să mă confrunt cu realitatea. A fost o lecţie amară, dar am ajuns s-o înghit. Amândoi a trebuit să înghiţim multe. Să pierdem mult.

– Ştiu ce mult a însemnat pentru tine, cât de mult ai crezut în ceea ce faci. Te respect pentru asta, deşi nu am fost de acord cu metodele tale.

Îl privi cu nişte ochi verzi mai blânzi decât oricând.

– Mulţumesc. Înseamnă foarte mult pentru mine.

Jeff se ridică şi-şi îmbrăcă hanoracul aflat pe cuierul de lângă uşă.

– Pune-ţi haina pe tine. Vreau să-ţi arăt ceva.

* * *

Stăteau pe zăpada proaspătă, pe culmea dealului, unde curăţase sistemul de irigare cu o săptămână înainte de a vedea *Starsea* prima oară. Râul Pit era acum plin de bucăţi de gheaţă, nu de somon, iar copacii de pe Buck Mountain se aplecau sub povara albă. La orizont, muntele Shasta ridica spre cerul senin, de noiembrie, simetria lui impunătoare.

– Am visat muntele ăsta, îi spuse Jeff. Am visat că avea să-mi transmită ceva important, o explicaţie pentru toate cele trăite de mine.

– Pare… rupt de realitate, murmură Pamela. De-a dreptul sacru. Înţeleg de ce o asemenea viziune îţi domină visurile.

– Indienii de aici îl consideră sfânt. Nu numai pentru că e un vulcan; alte vârfuri din lanţul Cascade sunt mai active, cu impact imediat asupra mediului înconjurător. Dar niciunul n-a fost vreodată mai fascinant decât Shasta.

– Şi nici nu este, şopti Pamela, privind muntele liniştit. E un fel de forţă acolo. O simt.

Jeff înclină din cap, fixând cu privirea, ca şi Pamela, pantele grandioase din depărtare.

– Există un cult – de albi, nu de indieni – care încă se mai

închină la muntele ăsta. Cred că are legătură cu Isus şi cu învierea. Alţii cred că în tunelele cu magmă de sub el sunt extratereştri sau o rasă străveche de umanoizi. Ciudăţenii, nebunii. Muntele Shasta îţi poate inspira şi aşa ceva uneori.

Vântul bătea mai rece. Pamela tremura. Din reflex, Jeff o cuprinse de umeri şi o trase spre el.

– Au fost momente, îi spuse el, când mi-au trecut prin minte toate explicaţiile posibile, oricât de ciudate, pentru ceea ce mi se întâmplă mie… nouă. Discontinuităţi temporale, găuri negre, Dumnezeu cu mintea dusă… I-am pomenit pe cei care cred că Muntele Shasta e populat de extratereştri; ei bine, o dată m-am convins singur că eram un fel de experiment realizat de o rasă extraterestră. Aceeaşi idee probabil că ţi-a trecut şi ţie prin minte o dată sau de două ori; am regăsit-o în *Starsea.* Şi poate că ăsta e adevărul, poate că suntem cobaii receptivi care trebuie să găsească drumul afară din labirint. Sau poate că la sfârşitul lui 1988 are loc un holocaust, iar voinţa psihică colectivă a tuturor bărbaţilor şi femeilor care au trăit vreodată a ales calea asta pentru ca omenirea să nu moară niciodată. Nu ştiu… Tocmai asta e: nu am *cum* să ştiu şi am ajuns să-mi accept incapacitatea de a înţelege sau de a schimba ceva.

– Asta nu înseamnă că nu trebuie să-ţi mai pui întrebări, îi spuse Pamela, cu faţa aproape de a lui.

– Bineînţeles că nu, chiar o fac. Mă întreb constant. Dar nu mă mai consumă căutarea răspunsurilor de multă vreme. Dilema noastră, aşa nemaipomenită cum e, nu e diferită de cea cu care se confruntă orice om de pe Pământ: suntem aici şi nu ştim de ce. Putem să filosofăm cât vrem, să căutăm cheia acestui mister într-o mie de feluri, dar nu-l vom lămuri niciodată. Suntem înzestraţi cu un dar unic, darul vieţii, al conştientizării, o capacitate mai mare decât a oricui. De ce nu-l putem accepta aşa cum e?

– Cineva… cred că Platon, a spus odată: „Viaţa nestudiată nu merită trăită.”

– Adevărat. Dar o viaţă examinată prea îndeaproape duce la nebunie, dacă nu la sinucidere.

Pamela privi zăpada imaculată, profanată doar de paşii lor.

– Sau la eşec, adăugă ea încet.

– Tu n-ai avut un eşec. Ai încercat să uneşti lumea şi, făcând aşa, ai creat nişte opere de artă minunate. Efortul, creaţia – faptele rămân valabile.

– Până voi muri din nou, probabil. Până la următoarea reluare. Apoi dispar toate.

Jeff scutură din cap, cu braţul strângându-i umerii.

– Numai rezultatele muncii tale vor dispărea. Lupta, devotamentul tău, strădaniile tale… în ele stă valoarea, şi ele vor rămâne în tine.

Ochii ei erau plin de lacrimi.

– Atâta pierdere, atâta durere… Copiii…

– Viaţa înseamnă şi pierdere. Mi-a luat mulţi ani, foarte mulţi, să accept asta şi nu cred c-o voi accepta vreodată total. Dar nu înseamnă că trebuie să întoarcem spatele lumii sau să nu dăm tot ce e mai bun din noi. Ne datorăm măcar atât şi merităm binele pe care-l primim, fie el cât de mic.

O sărută pe obrajii brăzdaţi de lacrimi, apoi pe buze, uşor. Undeva spre vest, o pereche de şoimi se învârtea lent pe cer, deasupra Canionului Diavolului.

– Ai plutit vreodată? o întrebă.

– Cu planorul? Nu, niciodată.

O cuprinse de talie şi o îmbrăţişă strâns.

– O să plutim, îi şopti prin părul ei arămiu, moale. O să plutim împreună.

După ce trecu de Revelstoke, trenul alergă cu mare viteză pe lângă gheţari uriaşi, sumbri, apoi începu să urce Munţii Stâncoşi. Păduri dese de cedri şi brazi acopereau versanţii înconjurători, iar la o cotitură se zări dintr-odată un câmp de iarbă-neagră, încercuit de doi gheţari. Florile roz şi violete tremurau în briza primăverii, frumuseţea lor efemeră fiind parcă un reproş tăcut la adresa pereţilor muţi de gheaţă care le înconjurau.

Florile aveau însuşiri erotice, îşi spuse Jeff: delicateţea lor, felul în care mângâiau gheţarul neînduplecat, culorile lor vibrante, ca buzele unei femei, sau…

Îi surâse Pamelei, care stătea pe locul de lângă el, îi puse mâna pe genunchiul gol şi-şi strecură degetele pe sub tivul fustei. Ea se roşi în obraji în timp ce el îi mângâia încet coapsa şi cercetă cu privirea compartimentul cu tavan boltit, de sticlă, să vadă dacă nu se uită cineva la ei, dar ceilalţi pasageri erau fermecaţi de spectacolul pe lângă care treceau.

Mâna lui Jeff se mişcă mai sus, până ce atinse mătasea umedă. Pamela scoase un geamăt uşor când o apăsă şi se arcui pe scaunul de piele. Jeff îşi retrase mâna încet, cu vârfurile

degetelor alunecându-i pe coapsă.

– Vrei să facem o plimbare? o întrebă, iar răspunsul ei afirmativ veni odată cu înclinarea capului.

O luă de mână şi ieşiră amândoi din vagonul cu ferestre mari, îndreptându-se către capătul trenului. Se opriră între vagonul-club şi cel restaurant, încercând să-şi menţină echilibrul când se sărutară pe platforma de metal în continuă mişcare. Vântul care bătea prin geamul deschis răcea aerul cu cel puţin cincisprezece grade, căci era mult mai frig decât fusese dimineaţa la Vancouver, iar Pamela tremura în braţele lui. Vagonul lor de dormit era gol. Probabil că plecaseră toţi să vadă priveliştea din vagonul boltit sau din cel restaurant. Odată intraţi în cuşeta dublă, Jeff coborî unul dintre paturile pliante, iar Pamela se întinse să tragă perdeaua. Jeff o opri.

– Hai să lăsăm decorul să ne inspire, o rugă.

Ea se opuse, tachinându-l:

– Dacă n-o tragem, o să facem noi parte din peisaj.

– Nu ne vede nimeni, poate păsările şi căprioarele. Vreau să te văd în lumina soarelui.

Pamela făcu un pas înapoi. Pe fundalul schimbător al râurilor îngheţate şi al stâncilor de gheaţă abrupte, îşi desfăcu nasturii bluzei şi o lăsă să-i alunece. Pe urmă îşi desfăcu cureaua şi fusta căzu şi ea uşor pe podea.

– De ce nu te uiţi la peisaj? îl întrebă cu un surâs.

– Chiar asta fac…

Pamela se dezbrăcă complet şi rămase goală pe fondul decorului sălbatic de afară. Jeff o studie plin de dorinţă în timp ce se dezbrăca şi el, apoi o cuprinse în braţe, o culcă pe scaunul moale de lângă geamul neacoperit, soarele le lumină feţele, iar trupurile lor tremurară în ritmul constant al roţilor de tren.

Trenul ajunse la Montréal după patru zile şi patru nopţi. Peste o săptămână, îl luară înapoi spre vest.

* * *

– Ce zici de Evul Mediu? îl întrebă Pamela. Imaginează-ţi cum ar fi fost, o reluare lugubră.

– Evul Mediu n-a fost numai lugubru, cum cred cei mai mulţi. Eu zic că un război lung şi anii dinaintea lui sunt mult mai grei; închipuie-ţi cum ar fi să te întorci în Germania anului 1939.

– Măcar ştiai că poţi pleca de acolo în State, unde erai în siguranţă.

– Nu şi dacă erai evreu. Dacă ai fi fost deja închis la

Auschwitz?

Era subiectul lor preferat de discuţie în luna respectivă: cum ar fi fost să trăieşti în reluare în altă perioadă istorică, cum ar fi fost cel mai bine să procedezi dacă ai fi avut de-a face cu altă serie nesfârşită de evenimente şi circumstanţe decât cele pe care le cunoşti atât de bine.

Odată gheaţa spartă, găsiră nenumărate lucruri despre care să vorbească: speculaţii, planuri, amintiri… îşi istorisiră propriile vieţi cu lux de amănunte, lungindu-şi povestea spusă pe scurt la prima lor întâlnire, plină de reţineri, în 1974. Jeff îi povesti despre clipele irosite, nebuneşti, petrecute cu Sharla, despre anii de purificare binecuvântată în singurătatea din Montgomery Creek. La rândul ei, Pamela îi vorbi despre cât de dedicată fusese profesiunii medicale, despre frustrarea de a nu putea fructifica la maximum tot ceea ce ştia ca medic, urmată de bucuria creativităţii, când realizase *Starsea.* Un negru tânăr, bărbos, alunecă pe role pe lângă ei, croindu-şi drum cu agilitate pe trotuarul aglomerat de pe East Fifty-Ninth Street, spre intrarea în Central Park. Din radioul pe care-l căra pe umeri răcnea piesa lui Blondie, *Call Me,* în aranjamentul lui Giorgio Moroder, aşa că Jeff nu auzi răspunsul Pamelei la întrebarea lui legată de Auschwitz.

Se aflau la New York de şase săptămâni, după ce tot anul merseseră când la casa lui Jeff din nordul Californiei, când la a Pamelei, în Topanga Canyon. Acum, că erau împreună, izolarea celor două refugii ale lor le convenea şi mai mult. Aveau atâtea de recuperat, atâtea gânduri şi sentimente de împărţit. Dar nu se retrăseseră din lume, nu complet. Jeff începuse să se joace cu capitalul său, sprijinind firme mici sau produse care, în existenţele lui anterioare, aparent nu reuşiseră să obţină fonduri suficiente şi al căror succes sau eşec nu avea cum să-l anticipeze. O jucărie de birou, un cub Lucite cu magneţi mici care se mişca încet într-un lichid vâscos, avea deja mare succes, egalând performanţele pietricelelor de jucărie de la Crăciunul din 1979. Nu avusese prea mult noroc cu un sistem video holografic propus de doi prieteni de-ai Pamelei din industria cinematografică. Apăreau întruna probleme tehnice cu camera, poate că asta era cauza eşecului. Însă nu conta, tocmai nesiguranţa şi caracterul imprevizibil al proiectelor îl atrăgea pe el.

Pamela se apucase din nou de făcut filme, stimulată de senzaţii noi, de distracţie şi libertate. Eliberată de misiunea

autoimpusă de a ridica nivelul de conştientizare şi existenţă al omenirii, scrisese o comedie romantică emoţionantă despre idile între parteneri nepotriviţi, din timpuri diferite. O actriţă tânără necunoscută, Darryl Hannah, fusese distribuită în rolul feminin principal, iar Pamela insistase ca regia s-o facă Rob Reiner, actor de comedie TV. Ca întotdeauna, asociaţii ei se arătaseră şocaţi că alesese talente netestate, dar, în calitate de producător şi finanţator unic al proiectului, ea avea ultimul cuvânt în chestiunile respective. Venise la New York cu Jeff, ca să supravegheze preproducţia şi să caute locul potrivit pentru noul film. Filmările începeau peste câteva zile, în a doua săptămână din iunie.

Făcură dreapta şi o luară spre nord, pe Fifth Avenue, revenind la fanteziile istorice.

– Gândeşte-te câte ar fi realizat Da Vinci dacă ar fi avut ocazia, zise Pamela, gânditoare. Statuile, picturile pe care le-ar fi făcut în alte vieţi.

– Presupunând că ar fi fost aşa, poate că lumea ar fi evoluat pe alte dimensiuni temporale în fiecare viaţă a lui, cum s-a întâmplat cu noi. Într-o anumită versiune a secolului XX, poate c-ar fi fost ţinut minte pentru invenţiile lui, mai degrabă decât pentru artă, dacă ar fi avut timp să le prelucreze şi să le finiseze. Tot aşa, poate că într-un anumit viitor tu vei fi cunoscută pentru *Starsea,* iar în altul, Future, Inc. continuă să fie o corporaţie importantă.

– „Continuă”? se încruntă Pamela. Vrei să spui „va continua”?

– Nu. Dacă fluxul temporal e continuu – neîntrerupt pentru restul lumii – ignorând bucla pe care noi o retrăim şi ramificându-se pentru fiecare versiune a buclei în alte realităţi, în funcţie de schimbările pe care le determinăm de fiecare dată – atunci istoria a progresat cu douăzeci şi cinci de ani cu fiecare viaţă pe care noi am trăit-o.

Pamela îşi ţuguie buzele, gândindu-se o clipă.

– Dacă aşa stau lucrurile, dimensiunile temporale individuale ar fi destabilizate. Fiecare ramificaţie ar fi continuat până în 1988, când am murit, dar cea anterioară ar fi cu douăzeci şi cinci de ani înaintea ei.

– Corect. Aşa că în lumea vieţii noastre anterioare, cea în care tu te-ai măritat cu Dustin Hoffman şi eu am locuit în Atlanta, sunt numai şaptesprezece ani de când am murit. Suntem în 2005. Majoritatea cunoscuţilor noştri ar fi încă în viaţă. Dar de la prima

noastră viaţă reluată, cea în care tu ai fost medic la Chicago, iar eu mi-am construit corporaţia, au trecut patruzeci şi doi de ani. Ar trebui să fie 2009; fiica mea Gretchen ar avea peste cincizeci de ani şi propriii ei copii mari.

Jeff se opri, întristat de ideea că singurul lui copil natural ar putea fi în viaţă, dar cu zece ani mai bătrân decât a fost el vreodată. Pamela continuă presupunerile în locul lui:

– Iar în prima noastră viaţă ar fi trecut şaizeci şi şapte de ani. Lumea în care am crescut ar fi ajuns în a doua jumătate a secolului XXI. Propriii mei copii are avea… şaptezeci de ani. Dumnezeule!

Speculaţiile lor luaseră o turnură serioasă, mai complicată decât se gândiseră. Absorbiţi fiecare de gândurile lui, aproape că nici n-o observară pe femeia blondă, elegantă, spre patruzeci de ani, şi pe adolescentul care stătea lângă ea în faţa hotelului Sherry-Netherland, aşteptând ca portarul să le găsească un taxi.

Femeia clipi cu o uşoară curiozitate când Jeff şi Pamela trecură pe lângă ea. În mintea lui îngândurată se făcu un declic când îi zări expresia feţei.

– Judy? încercă el, oprindu-se sub prelata hotelului.

Femeia făcu un pas înapoi.

– Mă tem că nu-mi aduc aminte… Nu, stai. Ai fost la Emory, nu-i aşa? Universitatea Emory din Atlanta?

– Da, spuse Jeff calm, am fost amândoi acolo.

– Mi s-a părut că te cunosc. Aş fi putut să jur… Roşi, aşa cum făcuse întotdeauna. Poate că-şi amintise brusc de o noapte pe bancheta din spate a vechiului Chevrolet sau pe o bancă în faţa căminului Harris Hall, înainte de a se da stingerea; dar Jeff văzu că nu-şi aminteşte cum îl cheamă şi vorbi repede, ca să-i alunge stânjeneala.

– Jeff Winston. Am mers împreună la film de câteva ori şi la bere, la Moe’s and Joe’s.

– Sigur că te ţin minte, Jeff. Cum o duci?

– Bine. Foarte bine. Pamela, ea e… o colegă de facultate. Judy Gordon. Judy, ea e prietena mea, Pamela Phillips.

Judy căscă ochii şi, o clipă, lui Jeff i se păru că are optsprezece ani.

– Regizoarea de film.

– Producătoarea, o ajută Pamela, surâzându-i.

Ştia cine e şi ce mult însemnase pentru Jeff în altă viaţă.

– Nu se poate! Ce grozav! Sean, ce zici? se adresă Judy

băiatului slăbuţ de lângă ea. El e un vechi coleg de şcoală al meu, Jeff Winston, iar prietena lui e Pamela Phillips, producătoarea de filme. El e fiul meu, Sean.

– Sunt foarte bucuros să vă cunosc, domnişoară, spuse băiatul cu entuziasm neprefăcut. Vreau să vă spun că… mi-a plăcut imens *Starsea.* Filmul acela mi-a schimbat viaţa.

– Să ştiţi că nu glumeşte, interveni Judy, plină de mândrie. Avea doisprezece ani când l-a văzut prima oară şi cred că l-a mai văzut de vreo zece ori de atunci. Pe urmă n-a mai vorbit decât despre delfini şi cum să comunicăm cu ei. N-a fost doar ceva trecător. Sean merge la Universitatea California din San Diego la toamnă, şi vrea să studieze… Spune-le tu, dragul meu.

– Biologia marină. Plus lingvistica şi informatica. Sper să lucrez cu profesorul Lilly într-o zi în domeniul comunicării dintre specii. Şi dac-o să reuşesc, dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc, domnişoară Phillips. Nici nu ştiţi ce mult înseamnă asta pentru mine. Ori poate ştiţi… Sper din tot sufletul.

Un bărbat înalt, cu tâmplele grizonante, ieşi din hotel urmat de un băiat care împingea un cărucior cu bagaje. Judy îşi prezentă soţul lui Jeff şi Pamelei şi le spuse că tocmai îşi încheiau vacanţa la New York. Jeff şi Pamela or să treacă vreodată prin Atlanta? Trebuie neapărat să vină pe la ei, se numeau Christiansen, uite aici adresa şi numărul de telefon. Cum se va numi noul film? O să-l vadă sigur şi o să povestească tuturor prietenilor despre el.

Taxiul plecă. Jeff şi Pamela se luară de braţ, lipiţi unul de altul. Mergeau cu zâmbetul pe faţă pe Fifth Avenue, spre hotelul Pierre, dar în ochi li se citea durerea, nostalgia după realitatea trăită, de care nu se vor mai bucura niciodată.

* * *

Jeff îşi mai turnă un pahar de Montecillo. La apus, soarele cobora pe panta stâncoasă şi abruptă. La poale, unde se afla vila, şi după încă un deal verde cu pădurice de migdali şi măslini, se zăreau bărcile pescarilor întorcându-se la casele cu acoperişuri roşii din satul Puerto de Andraitx. Vântul îşi schimbă direcţia şi aduse mirosul Mediteranei prin fereastra deschisă, combinat cu aroma de *paella*[23] care venea din bucătărie, din spatele lui.

– Mai vrei vin? strigă Jeff.

[23] Mâncare spaniolă, cu aromă de şofran, din orez, legume, carne şi alge (n. tr.).

Pamela se aplecă din pragul bucătăriei, cu o lingură de lemn în mână.

– Bucătarii nu beau, măcar până când pun mâncarea pe masă.

– Sigur nu vrei să te ajut?

– Păi, ai putea să tai nişte ardei roşu, dacă vrei. Restul e aproape gata.

Jeff merse în bucătărie şi începu să taie ardeii dulci în felii subţiri. Pamela vârî lingura în tigaia metalică şi-i dădu să guste. Jeff sorbi zeama densă, roşie, şi mestecă o bucăţică de *calamari.*

– Prea mult şofran în orez? întrebă ea.

– E numai bun.

Pamela zâmbi mulţumită şi-i făcu semn spre farfurii.

El reuşi să le aducă, deşi era cam greu să se mişte amândoi în bucătăria înghesuită. Căsuţa de pe deal era o vilă numai în vocabularul agenţilor imobiliari, fiind de fapt mult mai mică şi mai simplă decât o vilă. Dar Pamela o închiriase cu un singur scop în minte. Jeff încerca să se gândească la el cât mai puţin posibil, dar era greu să-l ignore.

Îi văzu privirea şi-l mângâie uşor cu degetele pe obraz.

– Hai să mâncăm, e gata masa.

Jeff ţinu farfuriile în care ea puse mâncarea aburindă şi o presără cu mazăre verde şi felii de ardei. Mutară farfuriile pe masa din camera din faţă, lângă geam. Pamela aprinse lumânări şi puse muzică, *Concierto de Aranjuez,* în interpretarea lui Laurindo Almeida, iar Jeff turnă vinul în pahare. Mâncară în linişte, în timp ce în satul de pescari din depărtare se aprindeau lumini.

La sfârşit, Jeff spălă vasele şi Pamela pregăti un platou cu brânză *manchego* şi felii de pepene. El gustă din desert şi sorbi coniac Soberano din paharul cu picior scurt, fără prea multă tragere de inimă. Încercă din nou, zadarnic, să nu se mai gândească la motivul pentru care se aflau în Majorca.

– O să plec dimineaţă, spuse el în cele din urmă. Nu-i nevoie să mă duci cu maşina; iau o barcă până la Palma şi de acolo un taxi până la aeroport.

Pamela se întinse peste masă şi-i luă mâna într-a ei.

– Ştii c-aş vrea să rămâi.

– Da. Dar nu vreau… nu vreau să te fac să treci prin aşa ceva.

Pamela îi strânse mâna.

– M-aş descurca. Aş putea fi alături de tine, cu tine… Şi totuşi,

dacă ar fi să mă duc eu prima, n-aş vrea să mă vezi. Aşa că înţeleg şi respect ce simţi.

Jeff tuşi şi se uită prin camera de culoarea pământului, în lumina slabă a lumânării. Nu se putu abţine să nu observe, în gând, că exact asta şi era: un loc în care să mori. Chiar locul în care murise ea cu un sfert de secol în urmă, şi în care va muri din nou peste două săptămâni, imediat după ce pe el îl va lăsa inima.

– Unde o să te duci? întrebă ea încet.

– Montgomery Creek, cred. Ai dreptate, îţi trebuie un loc izolat când se întâmplă. Unul special.

Pamela îi oferi un surâs cald, plin de tandreţea şi seninătatea unei amintiri:

– Mai ţii minte prima zi când am venit la tine la cabană? Doamne, ce frică mi-a fost.

– Frică? De ce? îi întoarse Jeff zâmbetul.

– De tine, cred. De ce mi-ai fi putut spune, de reacţia ta. Fuseseşi aşa de furios pe mine în Los Angeles, mă gândeam că încă mai erai.

Îi luă ambele mâini într-ale lui.

– Nu eram neapărat furios, ci îngrijorat de consecinţele lucrurilor pe care le făceai.

– Ştiu asta acum. Dar atunci… Când ai intrat în biroul meu la Starsea, ca picat din cer, n-am ştiut cum naiba să reacţionez. Nici măcar nu cred că realizam cât eram de singură, de disperată. Presupuneam că n-o să mai întâlnesc pe cineva ca mine, sau măcar pe cineva care să înţeleagă prin ce am trecut, cu atât mai mult pe cineva cu aceeaşi experienţă. Te retrăseseşi în munţii tăi, printre culturile tale, în vreme ce eu ridicam tot felul de bariere spirituale împotriva lumii, ca o formă de a fi singur printre oameni. Încercarea de a salva lumea era modul meu de a mă ascunde de propriile mele nevoi. Mi-a fost greu să recunosc şi faţă de tine, şi faţă de mine.

– Mă bucur c-ai avut curajul s-o faci. Mi-ai arătat cel puţin că nu trebuie să mă ascund de sentimentele sau de temerile mele.

Pamela îl privi lung şi adânc, plină de tandreţe.

– Am plutit frumos, nu-i aşa? Am plutit cu adevărat.

– Da, şopti Jeff, privind-o la rându-i. Şi-o să plutim iarăşi, curând. Poţi să te bazezi pe asta. Nu uita.

* * *

Jeff stătea la pupa, privind cum se depărtează de el satul şi

dealurile. Rămase cu privirea aţintită în aceeaşi direcţie până când silueta Pamelei dispăru de pe docul de lemn. Apoi ridică ochii spre punctul alb cu roşu care era căsuţa ei şi se uită cum dispare şi ea.

Îl usturau ochii de la vânt, aşa că se mută în refugiul pentru pasageri, îşi cumpără o bere şi se aşeză la distanţă de turiştii germani şi francezi veniţi în vizită în afara sezonului.

Nu era chiar sfârşitul, se obligă el să-şi amintească, aşa cum îi spusese şi Pamelei să facă. Numai viaţa asta se termina, atât; vor fi din nou împreună foarte curând şi vor putea lua totul de la început. Dar, Doamne, ce groaznic era să părăsească realitatea asta, viaţa în care ei doi s-au cunoscut şi s-au iubit. Ajunseseră atât de departe, făcuseră atâtea lucruri; era mândru de realizările Pamelei în lumea filmului, de parcă ar fi fost ale lui. Ce dureros va fi să intre într-o lume în care *Starsea* şi seria de comedii şi drame emoţionante atât de umane, pline de succes, pe care le scrisese ea, n-au existat şi nici nu vor exista.

Se agăţă disperat de conceptul ramificaţiilor temporale pe care îl discutaseră în New York, cu ani de zile înainte. Cu siguranţă exista undeva o ramificaţie a realităţii în care zestrea ei artistică va impresiona şi ilumina publicul generaţii la rând. Poate că fiul lui Judy, Sean, va găsi o cale prin care speciile inteligente din oceanele Pământului şi de pe uscat să comunice între ele; dacă va reuşi, atunci darul suprem al înţelepciunii planetare împărtăşite de toate vieţuitoarele va izvorî tocmai din viziunea Pamelei.

Era o speranţă pe care merita s-o preţuiască, un vis care merita îndrăgit; dar acum ei vor trebui să se concentreze pe speranţe şi visuri noi, pe altă viaţă, încă netrăită.

Jeff duse mâna în buzunarul jachetei şi scoase pacheţelul plat primit de la Pamela înainte de a se îmbarca. Dădu la o parte şerveţelul care-l învelea şi se simţi copleşit de emoţie la vederea cadoului primit.

Era un tablou, o miniatură reuşită a Muntelui Shasta, aşa cum se vedea de pe dealul casei sale; iar pe cerul senin de deasupra lui alunecau în picaj două siluete cu aripi minunate: Jeff şi Pamela, două creaturi mitologice reînviate, împreună într-un zbor triumfător etern, spre un destin niciodată inclus în realitate sau mit.

Privi câteva clipe mica operă de artă şi dragoste, apoi o înveli la loc şi o puse în buzunar. Închise ochii să asculte vuietul

feribotului care spărgea valurile din Bahia de Palma şi aşteptă în linişte, în prima etapă a călătoriei lui acasă, spre moarte.

Treisprezece

Era dimineaţă. Lumina cenuşie se strecura prin deschizătura geamului şi prin draperiile verzi. Când deschise ochii, văzu o siameză lucioasă, cu pete maronii, dormind liniştită la picioarele patului imens. Când Jeff se mişcă, animalul înălţă capul. Căscă o dată, apoi scoase un miorlăit iritat şi întrebător.

Jeff se ridică în capul oaselor, aprinse veioza şi cercetă camera din priviri: radioul şi televizorul pe consola de pe peretele de vizavi, flancată de rafturi cu aeromodele şi rachete; biblioteca pe dreapta; masa de toaletă ordonată, sub fereastra din stânga. Totul curat, în absolută ordine, bine întreţinut.

Oh, la dracu', se afla în camera lui de copil, în casa părinţilor lui din Orlando. Ceva rău se petrecuse, ceva foarte rău. De ce nu era în camera de cămin de la Emory? Doamne, Dumnezeule, dacă s-a trezit *copil* de data asta? Dădu la o parte aşternuturile şi se privi. Nu, avea păr pubian, chiar o erecţie de dimineaţă; îşi frecă bărbia şi o simţi aspră. Măcar nu era la prepubertate.

Sări din pat şi se repezi în baia alăturată. Pisica îl urmă, sperând la un dejun matinal, dacă tot se treziseră aşa devreme. Jeff aprinse lumina şi se privi în oglindă. Arăta cum arătase întotdeauna la optsprezece ani. Atunci, ce naiba căuta acasă?

Îşi puse o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou, apoi îşi vârî picioarele goale în nişte tenişi vechi. Ceasul de lângă pat arăta şapte fără un sfert. Poate că mama lui era trează; îi plăcea să bea o ceaşcă de cafea în linişte înainte de a începe ziua.

Mângâie pisica pe spate. Era Sha, pisica pe care o călcase maşina când el fusese în anul întâi la liceu. Va trebui să le spună alor lui s-o ţină în casă. Animalul de rasă îl urmă ţanţoş pe coridor, pe terasa pardosită cu gresie, apoi în bucătărie. O găsi pe mama lui citind *Orlando Sentinel* şi bându-şi cafeaua.

– Măi, să fie! se miră ea, ridicând din sprâncene. Ce caută bufniţa trează odată cu măcăleandrul?

– N-am mai putut să dorm, mamă. Am multe pe cap astăzi.

Dori s-o întrebe ce zi era, ce an, dar nu îndrăzni.

– Ce-i aşa de important ca să te trezeşti în zori? Ani de zile am tot încercat şi n-am reuşit. Trebuie să fie o fată, nu-i aşa?

– Cam aşa. Îmi şi dai mie nişte pagini din ziar? Prima, dac-ai terminat cu ea.

– Poţi să-l iei pe tot, dragule. Trebuie să pregătesc masa, oricum. Vrei nişte pâine prăjită? Sau ouă cu cârnaţi?

Vru s-o refuze, dar simţi că-i e foarte foame.

– Ouă cu cârnaţi sună foarte bine, mamă. Şi nişte cereale, dacă ai.

Mama îl privi încruntată.

– Când ţi-am dat eu ţie mic dejun fără cereale? Îţi ţin coastele la un loc, ştii bine.

Jeff râse la gluma veche a mamei sale, iar ea începu să pregătească mâncarea.

Articolele principale tratau ciocnirile pe tema drepturilor civile din Savannah şi eclipsa totală de soare din nord-estul Statelor Unite. Era la mijlocul lui iulie în 1963, în vacanţa de vară. De asta era în Orlando. Dar era cu trei luni mai târziu decât ar fi trebuit! Pamela probabil e înnebunită de grijă că n-a căutat-o încă.

Mâncă în grabă, ignorând poveţele mamei de a înghiţi mai încet. Ceasul din bucătărie arăta puţin după şapte. Sora şi tatăl lui aveau să se trezească imediat. Nu voia să fie prins într-o discuţie de familie despre ceea ce ştia el că avea de făcut.

– Mamă…

– Hmm? făcu ea distrată, pregătind alte ouă pentru cei care aveau să se scoale mai târziu.

– Va trebui să plec din oraş câteva zile.

– Poftim? Unde? Te duci la Miami, să-l vezi pe Martin?

– Nu, trebuie să merg undeva în nord.

Maică-sa îl privi suspicios.

– Ce-nseamnă asta, „undeva în nord”? Te întorci deja în Atlanta?

– Trebuie să merg la Connecticut. Dar nu vreau să-i spun tatei şi-mi trebuie nişte bani pentru drum. Ţi-i dau înapoi foarte repede.

– Dar ce naiba e la Connecticut? Ori, mai degrabă, cine? Vreo colegă de facultate?

– Da, minţi Jeff. O colegă de la Emory. Familia ei locuieşte la Westport. M-au invitat să petrec cu ei o săptămână.

– Cine-i fata asta? Nu-mi amintesc să ne fi spus de cineva de acolo. Credeam că te vezi cu fetiţa aia drăguţă din Tennessee, Judy.

– S-a terminat. Ne-am despărţit după ultimele examene.

– Nu mi-ai spus nimic. De asta n-ai mâncat de când ai venit acasă? se arătă mama îngrijorată.

– Nu, mamă, sunt bine. Nu-i mare lucru, pur şi simplu ne-am despărţit. Asta-i tot. Îmi place foarte mult de fata asta din Westport şi trebuie s-o văd. Poţi să m-ajuţi?

– Dar nu se întoarce la şcoală în septembrie? Nu poţi aştepta până atunci?

– Aş vrea s-o văd acum. Şi n-am mai fost în New England. Mi-a spus c-am putea merge cu maşina la Boston. Cu părinţii ei, adăugă el repede, amintindu-şi moravurile din vremea respectivă.

– Păi, nu ştiu ce să zic…

– Te rog, mamă. Ar însemna foarte mult pentru mine. E foarte important.

Mama dădu din cap exasperată.

– La vârsta ta, totul e important, totul trebuie să se întâmple imediat. Tatăl tău voia să meargă cu tine la pescuit săptămâna viitoare. Ştii cât de mult…

– O să mergem la pescuit când mă întorc. Uite, trebuie să ajung la Connecticut, orice ar fi. Am vrut doar să ştii unde sunt şi m-ai ajuta mult dacă mi-ai da nişte bani în plus. Dacă nu vrei, atunci…

– Păi, dacă eşti destul de mare să mergi la facultate, înseamnă că eşti destul de mare să mergi unde vrei. Dar îmi fac griji, să ştii. La asta sunt bune mamele… în afară de împrumutat bani.

Îi făcu cu ochiul şi-şi deschise poşeta.

* * *

Jeff aruncă nişte haine într-o valiză şi ascunse cele două sute de dolari de la mama sa într-o pereche de şosete. Ieşi din casă înainte ca tatăl şi sora lui să se trezească.

Vechiul lui Chevrolet era parcat pe drumul în curbă, în spatele Buickului mare al tatălui şi lângă Pontiacul mamei. Maşina tuşi familiar când o porni, apoi se trezi la viaţă.

Părăsi cartierul mărginaş în care locuia familia lui, înconjură Little Lake Conway şi se opri o clipă cu motorul pornit când ajunse la intersecţia dintre Hoffner Road şi Orange Avenue. Fusese oare construită autostrada rapidă Beeline, spre Cape? Nu-şi mai amintea. Dacă fusese, atunci ar fi o scurtătură spre I-95, către nord. Nu scria nimic în ziar despre vreo lansare, deci traficul pe lângă Cocoa şi Titusville n-ar trebui să fie aglomerat; dar dacă nu fusese construită, atunci era obligat să meargă pe un drum vechi cu două benzi, plin de gropi. Se hotărî să aleagă

varianta sigură, să meargă în oraş, apoi s-o ia pe I-4 la Daytona.

Jeff traversă orăşelul adormit, încă neatins de nebunia Disney, abia simţind dezvoltarea neaşteptată a NASA, la numai şaizeci de kilometri. O luă pe I-95 mai devreme decât se aşteptase şi deschise radioul pe postul WAPE în Jacksonville. „Micul” Stevie Wonder interpretează *Fingertipsy* partea a II-a, iar Marvin Gaye cântă tare şi cu forţă *Pride and Joy.*

Trei luni. Cum naiba a pierdut trei luni de data asta? Ce însemna oare? Păi, n-avea rost să se îngrijoreze, nu mai avea ce face. Pamela va fi supărată, pe bună dreptate, dar măcar o s-o vadă în curând. Concentrează-te la asta, îşi spuse, conducând cu viteză spre nord, pe lângă pădurile întinse de pini.

Ajunse la Savannah pe la prânz; acolo traficul avansa mai lent, căci străzile vechiului oraş erau presărate cu poliţişti ameninţători, cu căşti. Jeff trecu prudent pe lângă baricade, conştient de demonstraţiile şi de violenţele rasiale care aveau să izbucnească aici în săptămâna respectivă. Era trist să le revezi, dar nu avea ce face altceva decât să evite confruntările sângeroase.

Se opri scurt să-şi cumpere un sandviş puţin după ora trei, la un magazin Howard Johnson’s de după Florence, în Carolina de Sud. Lăsă în urmă câmpiile Floridei şi coastele Georgiei şi conduse prin zona rurală deluroasă, menţinând acul vitezometrului puţin peste o sută de kilometri pe oră, cât era limita de viteză.

Era întuneric când trecu pe lângă ramificaţia spre internatul din Virginia, unde făcuse excursia aceea neplanificată cu mulţi ani în urmă, ca să vadă podeţul care devenise întruchiparea pierderilor şi zădărniciei lui. Văzu luminile casei familiei Rendell de pe autostradă; drăguţa lui profesoară şi fostul obiect al adulaţiei lui de demult pregătea probabil cina pentru soţul ei şi pentru copilul a cărui naştere provocase gelozia nestăvilită a adolescentului Jeff. Iubeşte-ţi familia, îi ură în gând, când trecu pe lângă căsuţa paşnică pe colina încântătoare; e şi aşa destulă durere pe lume.

Luă o cină târzie, pui prăjit şi cartofi dulci, la un local ieftin la nord de Richmond, cumpără un termos şi o rugă pe chelneriţă să i-l umple cu cafea simplă. Ocoli Washingtonul pe centură şi ajunse la Baltimore imediat după miezul nopţii. La Wilmington, în Delaware, părăsi I-95 spre Jersey Turnpike, evitând traficul prematinal, aglomerat sau nu, din Philadelphia şi Trenton. Pe

măsură ce treceau orele nopţii, se minună, ca de fiecare dată când îşi relua viaţa, de forţa lui tinerească; la treizeci sau patruzeci de ani i-ar fi trebuit cel puţin două zile ca să facă drumul ăsta, şi tot ar fi fost extenuat la sfârşit.

Podul George Washington era pustiu la patru dimineaţa, iar Jeff dădu volumul radioului la maximum când Cousin Brucie alternă strigătele de bucurie cu suspinele împreună cu trupa Essex, interpretând *Easier Said than Done.* Conducând prin New Rochelle, şi-o imagină pe Pamela în ipostaze necunoscute: aici îşi trăise ea prima viaţă, avusese o familie şi murise, crezând că era sfârşitul, neştiind că şirul vieţilor ei abia începuse.

Oare cum murise ea ultima oară, la Majorca? Mai liniştită, spera Jeff, mai tolerantă, aşa cum fusese în cabana de lângă Montgomery Creek, ştiind că de data asta avea la cine să se întoarcă. Dar nu dorea să se gândească prea mult la agonia ei, oricât de scurtă ar fi fost. Partea aceea se încheiase, pentru moment, iar viitorul lor împreună nu avea limite.

* * *

La răsărit, cerul începu să se lumineze când Jeff ajunse la Westport. Găsi adresa familiei Pamelei într-o carte de telefon de la o staţie de benzină. Era mult prea devreme să apară la uşa ei. Găsi un restaurant deschis non-stop şi se forţă să citească *New York Times* de la prima la ultima pagină, numai ca să-şi omoare timpul. În Savannah situaţia era tot tensionată; Ralph Ginzburg făcea apel împotriva acuzaţiilor de obscenitate aduse lui pentru publicarea revistei *Eros,* iar votul Curţii Supreme împotriva rugăciunii obligatorii în şcoală era subiect de controversă.

Jeff se uită la ceas. Oare opt dimineaţa e prea devreme? Familia ar trebui să fie deja în picioare, poate la micul dejun.

Oare să-i întrerupă de la masă? Ce mai conta? Pamela îl va prezenta drept un prieten şi îl vor invita să ia loc la masă. Mai trase de timp agitat până la opt fără douăzeci, apoi o rugă pe casieră să-l îndrume spre adresa scrisă pe o bucăţică de hârtie.

Familia Philips locuia într-o casă în stil neocolonial, cu două etaje, pe o stradă umbroasă, locuită de înalta societate. Nu se deosebea prin nimic de miile de case din alte oraşe din ţară; numai Jeff era conştient de miracolul care se petrecuse în ea.

Apăsă pe sonerie, îndesându-şi tricoul în blugi. Îi trecu prin cap brusc că ar fi trebuit să se schimbe; ar fi putut cel puţin să meargă la o toaletă să se bărbierească…

– Da?

Femeia semăna uimitor cu Pamela, numai că avea părul coafat diferit, mai afânat decât tunsoarea Dutch-boy, atât de dragă lui. Avea vârsta Pamelei când o văzuse ultima oară, iar asemănarea era tulburătoare.

– Pamela e-acasă, doamnă, vă rog?

Femeia se încruntă, îşi ţuguie uşor buzele şi avu aceeaşi expresie de uimire pe care Jeff o zărise pe faţa Pamelei de atâtea ori.

– Nu s-a trezit încă. Eşti un coleg de şcoală?

– Nu chiar de la şcoală, dar şi eu…

– Cine e, Beth? auzi strigând un bărbat din casă. A venit omul pentru instalaţia de aer condiţionat?

– Nu, dragă, e un prieten de-al Pamelei.

Jeff se mută de pe un picior pe altul, stânjenit.

– Vă rog să mă iertaţi că deranjez aşa de dimineaţă, dar e foarte important să vorbesc cu Pamela.

– Nici nu ştiu dacă s-a trezit.

– Aş putea s-o aştept înăuntru…? Nu vreau să vă deranjez, dar…

– Păi… intră şi ia loc, măcar o clipă.

Jeff străbătu un hol mic şi o urmă în camera de zi, cu mobilă confortabilă, unde un bărbat în costum gri, cu dungi foarte subţiri, îţi aranja cravata la oglindă.

– Dacă individul ăla apare cumva în dimineaţa asta, zise el, spune-i că termostatul e… Se opri când zări reflecţia lui Jeff în oglindă. Eşti prieten cu Pamela?

– Da… cred.

– Cum adică, crezi? Nu-i cam devreme să apari aşa într-o casă, neanunţat?

– David, hai…, îl calmă soţia.

– Mă aşteaptă, spuse Jeff.

– Ei bine, acum aud prima oară. Beth, a spus Pam aseară c-o s-o caute cineva de dimineaţă?

– Nu-mi aduc aminte, dragă. Dar sunt sigură…

– Cum te cheamă, tinere?

– Jeff Winston, domnule.

– Nu ţin minte s-o fi auzit pe Pam rostind numele ăsta. Tu ai auzit-o?

– David, nu fi nepoliticos cu băiatul. Vrei puţină pâine prăjită, Jeff? Tocmai am pregătit-o. Nu vrei şi o ceaşcă de cafea proaspătă?

– Nu, doamnă, mulţumesc foarte mult, am luat micul dejun.

– De unde o cunoşti pe fiica noastră? îl întrebă tatăl Pamelei.

Din Los Angeles, îşi zise Jeff, ameţit de nesomn şi de prea multă cafea băută pe parcursul a mii de kilometri la volan. O cunosc de la Montgomery Creek, New York şi Majorca, ar fi vrut să spună.

– Te-am întrebat de unde o cunoşti pe fata noastră? Pari mai mare decât colegii ei de clasă.

– Ne-am cunoscut… printr-un prieten comun. La clubul de tenis.

Asta trebuia să sune plauzibil. Pamela îi spusese că juca tenis de la doisprezece ani.

– Şi oare cine-o fi acela? Cred că-i cunoaştem pe toţi prietenii Pamelei şi…

– Tăticule! Nu mi-am lăsat cumva clasorul Green Stamp în maşina ta? Era aproape completat şi nu-l mai găsesc…

Se opri în capul scărilor, cu mâini şi picioare lungi, adolescentine, în bermude albe şi un pulover sport tricotat, cu două codiţe blonde după urechi.

– Vrei să cobori puţin, Pamela? o chemă tatăl ei. A venit cineva să te vadă.

Pamela coborî scările încet, cu ochii la Jeff. Voia să fugă la ea, s-o ia în braţe şi să-i alunge cu sărutări tot chinul prin care ştia că trecuse; dar aveau destul timp pentru asta. Aşa că zâmbi, iar ea îi surâse la rândul ei.

– Îl cunoşti pe tânărul acesta, Pam?

Ochii ei străluceau de tinereţe şi promisiuni când se uită în cei plini de dragoste ai lui Jeff.

– Nu, nu cred.

– Spune că v-aţi întâlnit la clubul de tenis.

Fata scutură din cap.

– Cred c-aş fi ţinut minte dacă l-aş fi cunoscut. Îl ştii pe Dennis Whitmire?

– Majorca, spuse Jeff cu voce încordată. Tabloul, munţii…

– Poftim?

– Cred c-ar fi mai bine să-ţi vezi de ale tale, oricine ai fi, interveni scurt tatăl ei.

– Pamela. O, Doamne, Pamela…

Bărbatul îl prinse ferm de braţ şi-l împinse spre uşă.

– Ascultă, băiete, îi vorbi el pe un ton de comandă. Nu ştiu ce urmăreşti, dar nu vreau să te mai văd pe aici. Nu vreau s-o

deranjezi pe fiica mea nici acasă, nici la şcoală, nici la clubul de tenis. Nicăieri. Ai înţeles?

– Domnule, e o neînţelegere şi îmi cer scuze pentru deranj. Dar Pamela mă cunoaşte; a...

– Toţi cunoscuţii ei îi spun Pam, nu Pamela. Îţi amintesc că are paisprezece ani, e clar? Înţelegi ce vreau să spun? Nu vreau să pretinzi că există „neînţelegeri" legate de faptul că hărţuieşti o minoră.

– Nu vreau să deranjez pe nimeni. Vreau doar...

– Atunci cară-te dracului din casa mea înainte să chem poliţia.

– Domnule, Pamela îşi va aminti curând cine sunt. N-aş putea să las un număr de telefon la care să mă sune? ...

– Nu laşi altceva nimic decât casa asta în urma ta. Acum.

– Îmi pare rău că ne-am cunoscut aşa, domnule Phillips. Aş vrea să ne putem înţelege în viitor şi sper...

Tatăl Pamelei îl împinse pe scările din faţa casei şi-i trânti uşa în nas. Jeff auzi strigăte prin geamul camerei de zi. Pamela plângea, nedumerită, mama voia s-o liniştească, tatăl ei era când acuzator, când protector.

Jeff se întoarse la maşină, se aşeză la volan şi-şi lăsă pe el capul obosit, asaltat de gânduri. După o vreme porni motorul şi plecă spre sud.

Dragă Pamela,

Îmi pare rău că te-am nedumerit pe tine sau că i-am supărat pe părinţii tăi ieri. Într-o zi, sper că nu peste multă vreme, vei înţelege. Atunci mă poţi găsi prin părinţii mei, care locuiesc în Orlando, Florida. Numărul lor de telefon e 555-9561. Ei îţi vor spune cum să dai de mine.

Te rog să nu pierzi scrisoarea asta; ascunde-o într-un loc sigur. Când o să ai nevoie de ea, o să ştii.

Cu cele mai frumoase gânduri, Jeff Winston

* * *

Iulie şi august se scurseră într-o inerţie totală, arşiţa umedă din zilele caniculare ale Floridei fiind întreruptă de furtuni violente aproape în fiecare după-amiază. Jeff merse cu tatăl său la pescuit şi o învăţă pe sora lui să conducă maşina. Dar majoritatea timpului şi-l petrecea la el în cameră, uitându-se la reluări cu The Defenders şi The Dick Van Dyke Show, aşteptând să sune telefonul.

Mama lui era foarte îngrijorată de lipsa lui de activitate, de

pierderea bruscă a interesului pentru prieteni şi fete şi de excursiile în miez de noapte la *drive-in*-urile locale. Jeff voia să plece, să scape de grija apăsătoare a părinţilor şi de plictiseala ridicolă din Orlando, dar nu avea unde să se ducă. Libertatea de mişcare cu care se obişnuise atât de mult era acum limitată de lipsa de bani. Derby-ul Kentucky şi cursa de la Belmont trecuseră şi nu avea o sursă de venit imediat.

Vara se sfârşi fără să primească niciun semn de la Pamela. Se întoarse în Atlanta, pretinzând că începe anul al doilea ca student la Emory. Se înscrise la o serie întreagă de cursuri ca să primească loc în cămin, dar nu se sinchisi să meargă la niciunul. Ignoră scrisorile ameninţătoare de la biroul decanului şi aşteptă luna octombrie.

Frank Maddock absolvise facultatea anul trecut în iunie şi acum era la Columbia, studiind dreptul, fără să-şi fi cunoscut vreodată partenerul de odinioară. Jeff găsi alt jucător tupeist mai mare ca el, care fu de acord să-i plaseze pariul la campionatul de baseball. Dar pentru o sumă fixă; nimeni nu accepta procente, indiferent cât de mari, de la un prostănac patentat. Jeff parie sub două mii de dolari şi câştigă o sută optzeci şi cinci de mii. Cel puţin nu mai avea grija banilor o vreme.

Se mută la Boston şi-şi luă un apartament în Beacon Hill. Istoria îşi urma cursul obişnuit: Diem fu răsturnat de la putere în Saigon; John Kennedy fu asasinat din nou. Conciliul de la Vatican delatiniză slujba catolică, iar formaţia Beatles sosi în America, să lumineze inimile cetăţenilor ei.

Jeff sună la familia Phillips în martie, în săptămâna în care Jack Ruby fu condamnat la moarte pentru uciderea lui Lee Harvey Oswald; nimeni nu auzise vreodată de Nelson Bennett. La telefon răspunse mama Pamelei.

– Alo, pot să vorbesc cu… Pam, vă rog?

– Cine să-i spun c-o caută?

– Alan Cochran, un coleg de şcoală.

– O clipă, să văd dacă nu e ocupată.

Jeff răsuci nervos cablul telefonului aşteptând să audă vocea Pamelei la celălalt capăt al firului. Scoase numele fals din amintiri; ea îi spusese că ieşise cu un băiat cu numele ăsta la liceu; dar oare îl cunoscuse deja? N-avea de unde să ştie.

– Alan? Salut, ce faci?

– Pam, te rog să nu închizi. Nu sunt Alan, dar trebuie să vorbesc cu tine.

– Cine eşti, atunci?

În vocea ei pisicoasă se simţea mai mult curiozitate decât iritare.

– Jeff Winston. Am fost la tine acasă vara trecută şi…

– Da, mi-aduc aminte. Tata mi-a spus că n-am voie să vorbesc cu tine.

– Înţeleg de ce a considerat aşa. Nu trebuie să-i spui c-am sunat. Mă întrebam dacă… dacă ai început să-ţi aminteşti.

– Ce vrei să spui? Ce să-mi amintesc?

– Păi, poate Los Angeles.

– Da.

– Îţi aminteşti?

– Cum să nu, am fost acolo cu părinţii la Disneyland când aveam doisprezece ani. Cum să uit aşa ceva?

– Eu la altceva mă refeream. Un film, poate, unul numit *Starsea?* Ţi se pare cunoscut?

– Nu cred că l-am văzut. Eşti cam ciudat, ştii? De ce vrei să stai de vorbă cu mine?

– Îmi place de tine şi atât, Pamela. Te deranjează dacă-ţi spun aşa?

– Toată lumea îmi spune Pam. Şi, pe lângă asta, nici n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Mai bine închid.

– Pamela…

– Ce-i?

– Mai ai scrisoarea de la mine?

– Am aruncat-o. Dac-o găsea tata, făcea o criză.

– Nu-i nimic. Am plecat din Florida. Acum locuiesc la Boston. Ştiu că nu vrei să-ţi notezi numărul meu de telefon, dar sunt trecut la abonaţi. Dacă vreodată ai chef să iei legătura cu mine…

– Ce te face să crezi c-aş vrea să fac asta? Măi, chiar eşti ciudat.

– Probabil. Nu uita, poţi să mă suni oricând, fie zi, fie noapte.

– Acum o să-nchid. Nu cred c-ar trebui să mă mai suni.

– N-o s-o mai fac. Dar sper să-mi dai un semn în curând.

– Pa.

Vocea ei sunase melancolic, curiozitatea ei tinerească fiind aţâţată de tânărul insistent şi întrebările lui dubioase. Dar curiozitatea nu însemna nimic, îşi zise Jeff trist, când îşi luă rămas bun de la ea. Pentru ea era tot un străin.

* * *

Funcţionarul de Harvard Coop înregistră vânzarea în casa de

marcat, îi dădu lui Jeff restul şi exemplarul din *Candy* pe care-l cumpărase. Afară, piaţa gemea de studenţi gata să înceapă noul an. O mulţime dezordonată de tineri cu scop bine determinat, remarcă Jeff; lângă Amfiteatrul Universităţii, unde rula *A Hard Day's Night,* zări un tânăr cu barbă care plasa discret cutii de chibrituri cu marijuana la cinci dolari bucata. Trecuse deja un an de când Leary şi Alpert fuseseră exmatriculaţi de la Harvard şi înfiinţaseră Federaţia Internaţională pentru Libertate Internă pe malul opus la râului, la Emerson Place. La Cambridge, anii şaizeci, aşa cum şi-i amintea el, veneau mai repede decât veniseră la Emory. Chiar şi aşa, transformarea epocilor nu era încheiată; în Piaţa Harvard nu se afla decât un singur protestatar singuratic, distribuind paşnic fluturaşii care condamnau prezenţa americană extinsă în Vietnam. La o masă de lângă chioşcul de ziare, o pereche de studenţi oferea insigne pe care scria „Opriţi-l pe Goldwater" şi „LBJ 64". Nu mai era mult până ce aveau să fie deziluzionaţi.

* * *

Jeff coborî scările staţiei MTA şi intră într-unul dintre vagoanele vechi, ca nişte troleibuze. După ce trecu de Piaţa Kenmore, trenul coti şi ieşi la suprafaţă, traversând Podul Longfellow peste râul Charles. La dreapta, Jeff văzu cum muncitorii de pe schele finisau noul Prudential Center; Turnul John Hancock, cu ferestrele lui ghinioniste ieşite în afară, mai avea mult până să fie construit.

Ce-o să facă acum cu viitorul, cu anii de singurătate lungi şi pustii? Îşi reluase viaţa a patra oară, iar optimismul cu care anticipase că-şi va petrece acest ciclu cu cineva pe care-l iubea necondiţionat, cu care împărtăşea aceeaşi experienţă şi înţelegere, îi dispăruse. Pamela era un copil distant, care habar nu avea cine şi ce fusese ea – ce fuseseră ei – înainte.

Poate că unele dintre ideile ei despre religia orientală erau corecte, într-un mod pe care niciunul nu-l înţelegea. Poate că ea atinsese culmea iluminării în existenţa precedentă, iar sufletul ori substanţa ei continua să trăiască într-un fel de Nirvana. Atunci cum rămânea cu fetiţa inocentă care trăia acum în Westport? Nu era decât învelişul, trupul fără spirit, un simulacru al adevăratei Pamela Phillips, care trecea prin viaţa asta fără scop? Poate că scopul ei, sau al învelişului ei, putea fi asemănat cu un obiect animat din recuzita unei piese de teatru sau al unui film, un robot fără inimă. Forţa exterioară incomprehensibilă care

generase reluările existenţiale se folosea probabil numai de falsa Pamela pentru a menţine iluzia că lumea îşi urma tiparele cunoscute, originale, cu miliardele de actori neschimbaţi.

Dar cine ar avea de câştigat? Cine era publicul care trebuia păcălit? Jeff? Până s-o întâlnească pe Pamela, se crezuse prima şi singura persoană cu astfel de experienţe. Poate că era ultimul, sau cel puţin printre ultimii meniţi să conştientizeze repetarea existenţială continuă. Pamela avusese o teorie conform căreia anii retrăiţi se vor repeta până când toţi oamenii de pe Pământ îşi vor da seama ce se întâmplă. Oare conştientizarea era menită să aibă loc individual, şi nu la nivel universal, în mod spontan. Şi dacă fiecare om ar vedea adevărul, atunci fiecare bărbat şi femeie ar începe urcuşul pe cărarea care să-i elibereze de repetarea infinită a ceea ce numiseră înainte realitate?

Asta însemna că istoria omenirii, prezentul şi viitorul ei, nu era decât un simulacru: amintiri fals implantate, speranţe înşelătoare pentru lumea care va veni. Crearea speciei umane, a culturii, tehnologiei şi analelor ei, preselectate şi stabilite de o forţă nevăzută, ar fi putut avea loc în 1963… iar durata de viaţă a omenirii pe Pământ poate că nu depăşeşte, ca timp subiectiv, anul 1988, decât cu foarte puţin. Bucla aceasta ritmică ar putea cuprinde totalitatea experienţelor umane, recunoaşterea faptului că ea este marca individului care a atins apogeul conştientizării.

Şi asta ar însemna că Jeff, ca restul lumii, îşi retrăia viaţa de la începutul timpului, de o veşnicie; iar acesta poate că e ciclul lui final, aşa cum cel anterior fusese al Pamelei. Restul oamenilor existau deci fie în stare de preconştientizare, fie ca figuri mecanice ale căror suflete şi minţi ieşiră din trup, cum se întâmplase cu Pamela. Şi nu avea de unde să ştie care dintre oamenii întâlniţi „dormeau” şi care trecuseră deja în alt nivel existenţial, părăsindu-şi viaţa, respirând asemănarea pe o scenă uriaşă – Pământul.

Era prea mult dintr-odată. Şi dacă ar fi fost adevărat, tot mai avea douăzeci şi cinci de ani din viaţa asta, timp suficient pentru speculaţii. Trebuia să se hotărască ce să facă zi de zi, acum, că-şi pierduse singura tovarăşă pe care o avusese vreodată.

Jeff coborî la staţia următoare, merse pe jos pe Charles Street, pe lângă florării şi restaurante. Scâncetul nazalizat al unui cântăreţ de muzică folk se auzea prin uşa deschisă de la Turk’s Head. Anunţul de la Loft promitea muzică improvizată la instrumente neconvenţionale în fiecare weekend. Pe Chestnut

Street, casele vechi, posace, multe dintre ele devenite apartamente, creau o senzaţie de pace sufletească.

Ce să facă? Să meargă înapoi la Montgomery Creek şi să-şi petreacă restul vieţii – ultima, probabil – meditând la misterele de nepătruns ale Universului? Poate că ar trebui să facă o ultimă încercare, chiar dacă zadarnică, de a îmbunătăţi şansele omenirii: să reînfiinţeze Future, Inc. ca fundaţie filantropică şi să verse sutele de milioane în Etiopia sau India.

Urcă scările spre apartamentul lui de la etajul al doilea, cu mintea înotând într-un curent invers de gânduri şi opţiuni improbabile. Dacă ar renunţa, dacă s-ar sinucide pur şi simplu, ce s-ar întâmpla? Ar…

Zări colţul plicului galben ieşind de sub uşa pe sub care fusese strecurat. Luă plicul, îl rupse şi citi telegrama:

TE-AM SUNAT TOATĂ ZIUA. UNDE EŞTI? M-AM ÎNTORS. M-AM ÎNTORS. VINO AICI IMEDIAT. TE IUBESC.

PAMELA

* * *

Trecuse de unsprezece seara când opri maşina în faţa casei din Westport. Încercase să ia avionul de la Logan la Bridgeport, dar nu era niciun zbor imediat. Era mai rapid cu maşina, hotărî el şi parcurse drumul în timp record.

Îi deschise tatăl Pamelei. Jeff observă imediat că nu-i va fi uşor.

– Vreau să ştii că am permis această întâlnire numai pentru că a insistat soţia mea, îi spuse de la bun început. Şi nici ea nu s-a lăsat convinsă decât când Pam ne-a ameninţat că pleacă de acasă dacă nu o lăsăm să vorbească cu tine.

– Îmi pare rău că lucrurile au luat amploare, domnule Phillips, rosti Jeff, cu toată sinceritatea de care era capabil. Aşa cum v-am spus şi anul trecut, nu am intenţionat niciodată să fac probleme familiei dumneavoastră. A fost vorba despre o neînţelegere nefericită.

– Orice ar fi, nu se va mai repeta. Am stat de vorbă cu avocatul meu şi mi-a spus că putem obţine un ordin de restricţie până la sfârşitul săptămânii. Asta înseamnă că vei fi arestat dacă te mai apropii de fiica mea înainte să împlinească optsprezece ani. Aşa că, dacă ai să-i spui ceva, fă-o în seara asta. Ai înţeles?

Jeff oftă şi încercă să întrezărească ceva prin uşa întredeschisă.

– Aş putea s-o văd pe Pamela acum, domnule? N-o să vă fac necazuri, dar am aşteptat foarte mult să stau de vorbă cu ea.

– Hai înăuntru. E în camera de zi. Ai la dispoziţie o oră.

Mama Pamelei plânsese, căci avea ochii roşii şi i se citea înfrângerea în priviri. Fiica ei de cincisprezece ani, aşezată pe canapea lângă ea, era însă foarte calmă, deşi surâsul larg pe care se străduia să-l reţină îi arătă lui Jeff că jubila şi se simţea, în sfârşit, uşurată. Nu mai avea codiţe; îşi aranjase părul ca să semene cu pieptănătura pe care o avusese înainte. Purta un pulover de caşmir şi o fustă de lână bej, ciorapi lungi, pantofi cu toc şi era foarte puţin, dar profesionist, machiată. Schimbarea pe care o observă la ea faţă de ultima oară nu era însă doar fizică; Jeff sesiză imediat în ochii ei alerţi, cunoscători, că aceasta era femeia pe care o iubise şi cu care trăise zece ani.

– Bună, îi spuse el, întorcându-i zâmbetul larg. Vrei să pluteşti?

Pamela râse cu poftă, un râs matur, subtil şi complex.

– Mamă, tată, el e bunul meu prieten Jeff Winston. Cred că l-aţi cunoscut.

– Cum se face că te-ai hotărât dintr-odată că-l cunoşti pe omul ăsta?

Lui Jeff nu-i scăpă faptul că şi tatăl Pamelei sesizase schimbarea radicală din vocea şi atitudinea ei şi era extrem de nemulţumit de maturizarea ei neaşteptată.

– Cred că m-a lăsat memoria anul trecut. Mi-aţi promis c-o să ne lăsaţi singuri o oră. Putem să începem, vă rog?

– Nu încercaţi să ieşiţi din casă, îi ameninţă tatăl pe amândoi, cu sprânceana ridicată. Nici măcar din camera asta să nu ieşiţi.

Doamna Phillips se ridică plină de ezitare de lângă fiica ei.

– Tata şi cu mine suntem în camera de studiu, dacă ai nevoie de noi, Pam.

– Mulţumesc, mamă. Totul o să fie bine, îţi promit.

Părinţii ieşiră din cameră. Jeff o luă în braţe, strângând-o cât de tare putea fără s-o lase fără respiraţie.

– Unde ai fost, Doamne, unde-ai fost? o întrebă şoptit la ureche, cu voce răguşită. Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Pam se trase din îmbrăţişarea lui, ca să-l poată vedea. Am murit în casa din Majorca, aşa cum m-am aşteptat, pe optsprezece. M-am trezit din nou în dimineaţa asta. Am fost şocată când am văzut ce an era.

– Şi eu am apărut mai târziu, dar numai cu trei luni. Te aştept

de mai bine de un an.

Îl mângâie pe faţă, privindu-l compătimitor.

– Am aflat. Mama şi tata mi-au spus ce s-a întâmplat vara trecută.

– Nu mai ţii minte? Nu, n-ai cum.

Pamela scutură din cap cu tristeţe.

– Singurele mele amintiri sunt din prima mea viaţă şi din reluările celelalte. Ultima oară te-am văzut acum douăsprezece zile, pe docul din Puerto de Andraitx.

– Miniatura, rosti Jeff zâmbind. A fost minunată. Aş vrea s-o fi putut păstra.

– Sunt convinsă. La momentul potrivit.

Jeff o îmbrăţişa din nou.

– Cum m-ai găsit la Boston?

– Am dat telefon la părinţii tăi. Ştiau cine sunt, chiar dacă destul de vag.

– Le-am spus că am o colegă din Connecticut, când am venit la tine, aici, prima oară.

– Doamne, Jeff, trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine când nu te-am recunoscut.

– Da. Dar acum că te-ai întors, mă bucur că am apucat să văd cum arătai la paisprezece ani.

Pamela zâmbi.

– Pun pariu că mi s-a părut că eşti simpatic, oricine ai fi fost. Chiar mă mir că n-am minţit, zicându-le alor mei că te cunosc.

– Te-am sunat în martie. Mi-ai spus că sunt „ciudat”… dar am simţit că te interesez.

– Sigur mă interesai.

– Pam? se auzi vocea tatălui ei din hol. E totul în regulă?

– Nicio problemă, tată.

– Mai aveţi patruzeci şi cinci de minute, le aminti el.

– Asta chiar *va fi* o problemă, spuse Jeff încruntat de îngrijorare. Din punct de vedere legal, eşti minoră; tatăl tău mi-a spus c-o să facă rost de un ordin de restricţie, ca să nu te mai văd.

– Ştiu, spuse Pamela cu regret. E şi vina mea. Am provocat o scenă azi după-amiază, când le-am spus că aştept să vii sau să mă suni. Habar n-aveam că ştiau despre tine; tata a sărit ca ars când le-am pomenit numele tău şi nici eu n-am avut o reacţie prea normală. Nu m-au auzit niciodată vorbind aşa la vârsta asta, decât în a doua mea existenţă, când am devenit o rebelă. Dar ei

n-au cum să-şi amintească.

– Crezi că vorbeşte serios când spune că vrea să ne ţină la distanţă? Ne-ar putea îngreuna situaţia foarte mult.

– Din păcate, vorbeşte serios. S-ar putea să ne fie cam greu o vreme.

– Am putea să… fugim împreună.

Pamela râse sec.

– Nu. Am încercat o dată, mai ţii minte? N-a mers atunci, n-o să meargă nici acum.

– Numai că acum am bani şi acces la tot ceea ce ne trebuie. Nu e ca şi cum am fi pe stradă.

– Dar tot minoră sunt, nu uita. Ai da de necaz dacă ne-ar prinde.

– Corupător de minore. Îmi place cum sună ideea.

– Sunt convinsă, îl tachină ea. Dar nu-i de glumă, mai ales în epoca asta. Mai sunt trei ani până la „Vara dragostei”; în 1964 lucrurile erau luate foarte în serios.

– Ai dreptate, fu Jeff de acord, cam deprimat. Şi atunci, ce naiba o să facem?

– O să aşteptăm puţin. Peste câteva luni împlinesc şaisprezece ani; poate că atunci o să ne lase să ieşim împreună, dacă le intru iar în graţii şi sunt fetiţă cuminte.

– Isuse! Am aşteptat deja un an şi jumătate.

– Nu ştiu ce altceva am putea face, spuse Pamela cu părere de rău. Nici mie nu-mi place cum sună, dar pe moment nu avem altă posibilitate.

– Nu, recunoscu Jeff. N-avem.

– Tu ce-o să faci între timp?

– Cred c-o să mă întorc la Boston; e un oraş frumos, nu departe de aici, şi oarecum m-am stabilit acolo. Poate c-o să construiesc deja cuibuşorul nostru. Măcar pot să te sun? Să-ţi scriu?

– Nu pe adresa asta, cel puţin nu încă. O să-mi iau o căsuţă poştală ca să ne scriem şi o să te sun cât de des voi putea. Când termin orele, dar nu de acasă.

– Oh, Doamne! Chiar mergi iar la liceu?

– Trebuie. Pamela ridică din umeri. Mă descurc. Am mai făcut-o de atâtea ori, cred că ştiu răspunsurile la fiecare lucrare de control.

– O să-mi fie dor de tine, ştii asta.

Fata îl sărută lung şi plină de pasiune.

– Şi mie, dragostea mea, şi mie. Dar merită să aşteptăm, o să vezi.

Paisprezece

Pamela îşi aranjă ciucurul tocii pătrate şi scrută sala aglomerată. Îl zări pe Jeff aşezat lângă părinţii ei. Mama ei strălucea de mândrie. Când îi surprinse privirea, îi făcu cu ochiul şi primi un zâmbet caraghios în schimb. Erau amândoi conştienţi de comicul situaţiei ceremonioase. Ea, o femeie care fusese medic, pictoriţă de mare succes şi producătoare de film apreciată, primea în sfârşit diploma de absolvire a liceului. A treia oară.

Avusese nevoie de multă tenacitate şi se bucura că Jeff înţelegea cât de plictisitori fuseseră pentru ea ultimii trei ani. Trecuse şi el din nou prin experienţa vieţii intelectuale, la nivel de facultate, în a doua viaţă, dar să mergi din nou la liceu, de atâtea ori, era ca şi cum ai trece prin focurile iadului.

Însă perseverenţa ei avusese rezultate, după cum anticipase chiar ea. Familia ei devenise puţin mai îngăduitoare când împlinise şaisprezece ani, pentru că era o elevă cuminte, de nota zece, care nu ieşea cu băieţii de vârsta ei, aşa că avea voie să se întâlnească cu Jeff de două ori pe săptămână. Jeff luă un apartament în Bridgeport, în care să meargă în weekend, şi o aducea cu punctualitate de ceasornic acasă la părinţi, la miezul nopţii, în fiecare vineri şi sâmbătă. Lor le spuneau că merg să vadă două filme, iar dacă erau întrebaţi, le povesteau imediat subiectul unor filme ca *Morgan!, Georgy Girl* sau *A Man for All Seasons,* pentru că le văzuseră cel puţin de două ori în trecut.

Aranjamentul era distractiv, dar bizar în acelaşi timp, odată ce tatăl ei mai slăbi din presiune. Pamela şi Jeff transformaseră timpul limitat pe care-l aveau la dispoziţie şi dragostea lor secretă în momente de suspans amoros dulceag. Se iubeau cu trupurile lor tinere de parcă n-ar mai fi făcut-o până atunci, de parcă nu s-ar mai fi bucurat niciodată nici de dragostea celuilalt, nici de a altcuiva.

Dacă părinţii ei bănuiau că ea şi Jeff făceau dragoste – iar până acum trebuie să fi bănuit deja – se purtaseră admirabil, nu scoseseră o vorbă. Toleranţa iniţială faţă de Jeff se transformase curând în acceptare, apoi în aprobare şi, în cele din urmă, în afecţiune făţişă. Diferenţa de patru ani dintre ei, care li se păruse abominabilă la început, când el avea optsprezece, iar ea

paisprezece ani, devenise o discrepanţă absolut convenţională când cei doi împliniseră douăzeci şi doi şi optsprezece ani. Pe lângă asta, în vremurile acelea în care se consuma LSD, marcate de promiscuitate şi non-conformism, părinţii Pamelei erau de-a dreptul uşuraţi că fata avea o relaţie serioasă cu un tânăr atât de îngrijit, manierat şi prosper.

După ce se înmână şi ultima diplomă, proaspeţii şi neexperimentaţii absolvenţi care o înconjurau pe Pamela părăsiră scena cu strigăte de bucurie. Ea se îndreptă calmă spre locul unde o aşteptau Jeff şi părinţii ei.

– O, Pam, îi spuse mama, ai arătat minunat pe scenă! I-ai lăsat în urmă pe toţi ceilalţi.

– Felicitări, draga mea, o îmbrăţişă tatăl.

– Trebuie să dau înapoi toca şi roba, îi spuse Pamela lui Jeff. Pe urmă putem pleca.

– Chiar trebuie să plecaţi aşa de repede? o întrebă mama, întristată. Aţi putea rămâne la cină şi pleca mâine dis-de-dimineaţă.

– Familia lui Jeff ne aşteaptă joi seara, mamă; trebuie să ajungem la Washington în seara asta. Ţine asta puţin. Îi dădu lui Jeff diploma. Vin imediat.

În vestiarul fetelor, Pamela îşi scoase roba neagră de bumbac şi se schimbă într-o fustă albastră şi o bluză albă. Câteva colege o felicitară timid, iar ea le întoarse felicitările, dar fu exclusă discret din grupul general, din discuţia agitată despre prieteni, planuri de vară şi universităţile la care vor merge de la toamnă. Fetele astea fuseseră prietenele ei în prima ei viaţă; împărţise cu ele toate extravaganţele şi tachinările şi primii paşi în a deveni femeie. Dar acum, ca şi atunci când repetase anii de liceu la începutul celei de-a doua reluări, între ea şi restul colegelor se întindea o prăpastie de care ele erau oarecum conştiente, deşi incapabile să înţeleagă despre ce era vorba. Pamela se ţinuse departe de ele, ignorase aspectele sociale ale adolescenţei şi făcuse totul ca să-şi respecte promisiunea faţă de părinţi, că va termina liceul înainte de a pleca de acasă şi de a locui cu Jeff. Acum venise ziua aceea, iar ea spera ca stânjeneala plecării să fie cât mai insesizabilă.

Cu hainele noi pe ea, se întoarse în sala care se golea treptat, la părinţii ei şi la bărbatul cu care avea să-şi împartă restul vieţii.

– Deci, îl întrebă tatăl ei pe Jeff, chiar crezi c-ar trebui să păstrez monedele alea de douăzeci şi cinci de cenţi?

– Da, domnule. Ca investiţie pe termen lung, evident. Aş zice că peste zece-doisprezece ani o să obţineţi un profit frumuşel de pe urma lor.

Tatăl său pusese întrebarea ca să detensioneze atmosfera, sesiză Pamela, şi îi era recunoscătoare. Dialogul reconfirma faptul că ajunsese să-l respecte pe Jeff ca pe un investitor perspicace şi creator, care va avea grijă mare de fiica lui. Jeff cumpărase câteva monede de zece şi douăzeci şi cinci de cenţi din argint, ieşite din uz, în valoare de câteva mii de dolari, şi-i recomandase şi lui să facă la fel. Era o mişcare financiară logică şi calculată, care nu-l va lua pe neaşteptate ca fiind prea rapidă sau prea riscantă. O să aducă bani frumoşi când va veni vremea, adică în ianuarie 1980, când manevrele secrete ilegale ale fraţilor Hunt pe piaţa argintului vor mări preţul acestui metal la aproape doi dolari gramul. Jeff îi spuse Pamelei că-l va căuta în luna respectivă şi se va asigura că le va preda înainte de colapsul precipitat care avea să urmeze.

– O să staţi la Orlando, dragă? întrebă mama fetei.

– Numai câteva zile. Apoi o să mergem până la Keys, poate închiriem o barcă pentru două săptămâni.

– V-aţi hotărât unde o să vă duceţi când… la sfârşitul verii?

Tot mai exista un punct sensibil între ei. Deşi ştiau că ea şi Jeff nu vor avea lipsuri materiale, tot se mai necăjeau că Pam refuza să meargă la facultate.

– Nu, mamă. S-ar putea să ne stabilim la New York, dar nu suntem siguri.

– Nu-i prea târziu să te înscrii la universitatea de acolo. Ştii că te-ar accepta automat, cu notele tale mari.

– Mă mai gândesc. Ai dus toate bagajele în maşină, Jeff?

– Totul e împachetat, am făcut plinul, putem pleca.

Când îşi îmbrăţişă părinţii, Pamela nu-şi putu reţine lacrimile. Nu voiau decât să-i fie bine, nu ştiau că sfaturile şi disciplina lor, care izvorau din dragoste, nu mai erau de mult necesare; nu-i putea învinovăţi pentru asta. Dar acum, în sfârşit, ea şi Jeff erau cu adevărat liberi; liberi să fie ei înşişi, să pornească în lume ca adulţi independenţi şi, mai mult, ca adulţii care erau dintotdeauna, în ciuda înfăţişării lor exterioare de tineri. Era o zi fericită, după toate prin câte trecuseră.

* * *

Pamela ieşi din apă cu o mişcare graţioasă, urcă scara de la pupa şi prinse prosopul aruncat de Jeff în timp ce se urca în

barcă.

– Bere? o întrebă el, deschizând frigiderul.

– Sigur, îi răspunse ea, înfăşurându-şi prosopul albastru în jurul corpului gol şi scuturându-şi părul.

Jeff deschise două sticle de Dos Yequis, îi dădu una ei şi se tolăni pe un şezlong de pânză.

– Ţi-a prins bine baia, zâmbi el.

– Mmm, confirmă ea, lipindu-şi sticla rece de obraz. Apa e ca un jacuzzi.

– Curentul Golfului. E caldă de la Atlantic până aici. Stăm chiar deasupra răsuflătoarei care ţine Europa departe de încă o eră glaciară.

Cu ochii închişi, Pamela privi spre soare şi inhală aerul sărat, curat. O trezi din reverie un zgomot brusc. Era un stârc alb, mare, în picaj graţios deasupra bărcii lor, cu picioarele lungi şi ciocul conic în simetrie aerodinamică, în zbor spre ţărm.

– Nu vreau să mai plec de aici, oftă ea.

Jeff zâmbi şi ridică sticla într-un toast tăcut de aprobare.

Pamela merse la marginea bărcii, se aplecă peste balustradă şi privi lung marea cu sclipiri verzi-albăstrui, din care tocmai ieşise. La orizont, spre vest, printre valurile liniştite, făceau tumbe nişte delfini. Îi privi câteva clipe, apoi se întoarse spre Jeff.

– Am tot evitat să discutăm ceva, îi spuse. Ceva despre care ar fi trebuit să vorbim, dar n-am făcut-o.

– Ce anume?

– De ce am pierdut eu un an şi jumătate. Am neglijat subiectul mult prea mult.

Era adevărat. Nu discutaseră niciodată despre devierea nefericită de la tiparul ciclic cu care erau obişnuiţi. Jeff era atât de recunoscător c-o avea iar lângă el, iar ea îşi uitase grijile într-un ungher îndepărtat al minţii, concentrându-se să termine liceul şi să-i convingă pe părinţii ei să accepte faptul că avea nevoie de Jeff.

– De ce să vorbim chiar acum despre asta? întrebă Jeff cu fruntea bronzată încruntată.

– Tot va trebui, odată şi-odată, îi răspunse ea, ridicând din umeri.

Jeff îi aruncă o privire rugătoare:

– Dar nu trebuie să ne preocupe în următorii douăzeci de ani. Nu putem să ne bucurăm unul de altul până atunci? Să savurăm clipa prezentă?

– N-o să putem ignora subiectul, îi aminti ea cu delicateţe, nu total. Ştii asta.

– Ce te face să crezi că o să înţelegem de ce s-a întâmplat aşa, dacă nici reluările noastre existenţiale nu le putem descifra? Credeam c-am stabilit lucrul ăsta.

– Nu mă refer la *motivul* pentru care s-a întâmplat aşa, nici la felul în care s-a întâmplat; dar m-am tot gândit şi cred că e vorba despre ceva dintr-un tipar general, nu doar despre o aberaţie temporală unică.

– De unde până unde? Ştiu că m-am trezit cu trei luni mai târziu de data asta, dar n-am mai păţit aşa, nici tu, nici eu.

– Nu sunt convinsă. Întârzierea n-a mai fost atât de lungă, dar a existat o întârziere în reluări, de la bun început. Acum pur şi simplu a început să se accelereze.

– O întârziere?

Pamela încuviinţă din cap.

– Gândeşte-te. La începutul celei de-a doua vieţi, nu erai în camera de cămin, ci la film, cu Judy.

– Dar era în aceeaşi zi.

– Da, dar cu cât mai târziu? Opt, nouă ore? Şi eu, prima dată când m-am trezit era după-amiază, dar a doua oară era miezul nopţii. Cu aproximativ douăsprezece ore mai târziu.

Jeff căzu pe gânduri.

– A treia oară, adică penultima, când eram cu Judy în maşina lui Martin…

– Da? îl încuraja ea.

– Am presupus că era aceeaşi seară, că ne întorceam de la *Păsările.* Eram aşa de supărat că-mi pierdusem fiica, pe Gretchen, încât nu m-am uitat în jur prea atent. M-am îmbătat şi am rămas în aceeaşi stare vreo două zile. Dar derby-ul Kentucky a venit mult mai repede. Am pariat cu ajutorul lui Frank Maddock numai cu o zi înainte de a se desfăşura. Aşa tulburat cum eram, ţin minte că tot am fost uşurat că nu ratasem ocazia. Credeam c-am pierdut şirul zilelor din cauza beţiei, dar s-ar putea să-mi fi reluat viaţa cu două-trei zile mai târziu. Poate că ne întorceam de la cu totul alt film.

Pamela înclină iar din cap.

– Nici eu n-am stat cu ochii pe calendar atunci. Dar ştiu că ambii mei părinţi erau acasă când m-am trezit în dimineaţa respectivă, deci trebuie să fi fost la sfârşit de săptămână. Iar înainte mă trezisem într-o marţi, în ultima zi a lunii aprilie. Aşa că

am sărit peste patru, poate cinci zile.

– Dar cum s-a ajuns de la câteva zile la câteva luni? Peste un an, în cazul tău?

– S-ar putea să fie vorba de progresie geometrică. Dacă am şti exact diferenţele temporale dintre reluări, cred că am înţelege, chiar am anticipa întârzierea viitoare.

O linişte grea se lăsă peste ei la gândul morţii şi al altei despărţiri, posibil mai lungi. Stârcii de pe plaja îndepărtată, în spatele valurilor înspumate care loveau ţărmul, călcau ţanţoşi cu picioarele lor lungi, singuri şi retraşi. Grupul de delfini din vest se depărtase, lăsând marea calmă în urma lor.

– E cam târziu pentru asta, nu-i aşa? rosti Jeff. Sunase mai degrabă ca o afirmaţie decât ca o întrebare. N-o să fim în stare să identificăm decalajele. N-am fost atenţi la ele.

– Nu aveam niciun motiv. Totul era nou, iar întârzierea nesemnificativă. Ne gândeam la altceva.

– Atunci n-are rost să ne lansăm în speculaţii. Dacă la mijloc e o progresie geometrică, iar întârzierea se prelungeşte de la ore la zile şi la luni, atunci estimarea noastră ar fi greşită cu ani de zile.

Pamela îl privi lung, fix.

– Poate că altcineva a studiat întârzierea cu mai multă atenţie.

– Ce vrei să spui, altcineva?

– Noi doi ne-am găsit printr-un accident, pentru că ai reacţionat la *Starsea* ca la o noutate şi ai avut cum să aranjezi o întâlnire cu mine. Dar ar putea exista şi alţii ca noi, mulţi; nu ne-am străduit niciodată să-i descoperim.

– De ce crezi c-ar exista?

– Nu ştiu dacă există sau nu, dar nici pe tine nu mă aşteptam să te întâlnesc. Dacă suntem doi, înseamnă că putem fi mai mulţi.

– Nu crezi c-am fi auzit de ei până acum?

– Nu neapărat. Filmele mele au beneficiat de foarte multă publicitate, iar încercarea ta de a opri asasinarea lui Kennedy a iscat vâlvă. Dar în afară de asta, cu ce altceva am influenţat societatea? Nici firma ta, Future, Inc., nu era atât de cunoscută în afara comunităţii financiare. Eu n-am auzit de ea când învăţam medicina şi lucram la spitalul de copii din Chicago. Poate c-au existat şi alte schimbări localizate – provocate de alte persoane care trăiesc în reluare – pe care pur şi simplu nu le-am observat.

Jeff medită un minut la spusele ei, apoi rosti:

– Sigur că m-am gândit şi eu la asta, de mai multe ori. Dar am fost întotdeauna prea prins de experienţele mele ca să fac ceva – până când am văzut *Starsea* şi te-am găsit pe tine.

– Poate c-a venit vremea să acţionăm cumva. Mai simplu, mai clar decât ce voiam eu când ne-am cunoscut. Dacă mai există alţii ca noi, am învăţa foarte multe unii de la alţii. Am avea atâtea de împărţit cu ei.

– Ai dreptate, zâmbi Jeff. Dar acum, singura persoană cu care vreau să împart ceva eşti tu. Am aşteptat mult timp să fim din nou împreună.

– Mult prea mult, spuse Pamela, lăsând prosopul moale şi albastru să cadă pe puntea arsă de soare.

* * *

Publicară anunţul în *New York Times, Post* şi *Daily News; Los Angeles Times* şi *Herald-Examiner; Le Monde, L'Express* şi *Paris-Match; Asahi Shimbun* şi *Yomiyuri Shimbun; London Times, Evening Standard* şi *Sun; O Estado de Sâo Paulo* şi *Jornal do Brasil.* Ţinând cont că, în reluările lor, se specializaseră în domenii diferite, anunţul apăru regulat şi în *Journal of the American Medical Association, Lancet* şi *Le Concours Médical, Wall Street Journal, Financial Times* şi *Le Nouvel Economiste, Daily Variety* şi *Cahiers du Cinéma; Playboy, Penthouse, Mayfair* şi *Lui.*

Făcând socoteala, peste două sute de ziare şi reviste publicau anunţul aparent nevinovat, care n-avea nicio noimă pentru ignoranţi, dar era limpede pentru cunoscătorii cărora le era adresat, mulţi, puţini sau inexistenţi.

Vă amintiţi de Watergate? De Lady Di? De dezastrul suferit de naveta spaţială? De Ayatolah? Rocky? Flashdance?

Dacă da, nu sunteţi singuri. Scrieţi-ne la Căsuţa poştală 1988, New York, N.Y. 10001.

* * *

– Încă unul cu o bancnotă de un dolar, zise Jeff, punând plicul la o parte. De ce naiba cred oamenii că vindem ceva?

– Asta cred aproape toţi, îi răspunde Pamela, ridicând din umeri.

– Mai rău e că unii cred că organizăm un concurs. Asta ar putea fi o problemă, să ştii.

– De ce?

– Din cauza autorităţilor poştale, dacă nu suntem atenţi. Va trebui să scriem o scrisoare în care să anunţăm că nu e vorba despre vreo reclamă şi s-o trimitem tuturor celor care ne-au scris. Mai ales celor care au trimis bani. Trebuie să le dăm banii înapoi. N-avem nevoie de plângeri.

– Dar n-am oferit nimănui nimic, protestă Pamela.

– Ştiu, dar vreau să te văd explicând unui inspector poştal din 1967 ce înseamnă Watergate.

– Cred că ai dreptate.

Pamela deschise plicul următor, citi rapid scrisoarea şi izbucni în râs.

– Ascultă. „Vă rog să-mi trimiteţi mai multe informaţii despre cursul de exersare a memoriei. Nu-mi aduc aminte de nimic din anunţul dumneavoastră."

Jeff râse şi el cu ea, bucuros că-şi păstrase simţul umorului. Ştia ce mult însemna căutarea pentru ea. Întârzierea din reluările ei existenţiale era evident mai mare decât cea din cazul lui. Dacă se mărise de la patru-cinci zile la optsprezece luni dintr-odată, durata următoarei vieţi repetate va fi mult redusă. Nu vorbiseră despre asta, dar erau amândoi conştienţi de posibilitatea ca ea să nu se mai întoarcă deloc.

În ultimele patru luni, primiseră sute de răspunsuri la anunţul dat. Majoritatea expeditorilor credeau că e vorba de un concurs sau că erau îndemnaţi să cumpere ceva. Câteva erau tentant de ambigue, dar când au făcut cercetări, n-au descoperit nimic. Însă cel mai promiţător şi, în acelaşi timp, cel mai înnebunitor răspuns era un mesaj de un rând trimis din Sydney, Australia, fără adresă sau semnătură:

„De data asta nu. Aşteaptă."

Pe Jeff îl apucase disperarea. Meritase să încerce, considera că procedaseră cum nu se putea mai bine, dar nu ajunseseră la niciun rezultat. Poate că nu mai existau şi alţii care trăiau în reluare. Dacă totuşi existau, atunci preferau să nu răspundă. Mai mult decât înainte, Jeff credea că el şi Pamela erau singuri şi că aşa vor rămâne.

Deschise alt plic din teancul zilei respective, pregătit să-l arunce odată cu restul răspunsurilor inutile şi confuze. Dar îi atrase atenţia primul rând şi le citi pe celelalte în stare de şoc.

Stimate necunoscut,

Ai uitat să menţionezi incidentul de la Chappaquiddick. O să

vină foarte curând. Şi cum rămâne cu fobia Tylenol sau cu avionul coreean Boeing 747, doborât de sovietici? Toată lumea îşi aminteşte de ele.

Când vrei să stăm de vorbă, vino la adresa de mai jos. O să ne amintim de zilele frumoase care vor veni.

Stuart McCowan
382 Strathmore Drive
Crossfield, Wisconsin

Jeff se holbă la semnătură şi verifică adresa cu ştampila poştei. Se potriveau.

– Pamela…, rosti el pierdut.

– Hmm? Ea ridică ochii de la plicul pe care se pregătea să-l deschidă. Încă unul caraghios?

Jeff se uită la chipul frumos, zâmbitor, pe care-l cunoscuse şi-l iubise într-o ordine nefirească: mai întâi matur, apoi tânăr. Avu un presentiment vag că intimitatea lor era pe cale să fie invadată, unicitatea lor destrămată de un străin. Găsiseră ceea ce căutau, dar acum nu era deloc convins că ar fi trebuit să-nceapă să caute.

– Citeşte asta, îi spuse, dându-i scrisoarea.

* * *

Zăpada cădea uşor din cerul plumburiu când ajunseră la Crossfield, la cincizeci de kilometri sud de Madison. Aşezată lângă el în automobilul Plymouth Fury, Pamela rupea încordată fâşii dintr-un şerveţel, le rula şi le arunca pe rând în scrumiera de la bord. Jeff n-o mai văzuse rupând şerveţele de la restaurantul din Malibu, când se cunoscuseră, cu nouăsprezece ani în urmă şi cinci ani de acum înainte.

– Crezi că el e cel pe care-l căutăm? îl întrebă ea, privind la crengile desfrunzite ale mestecenilor aliniaţi pe străzile oraşului.

– Probabil, răspunse Jeff, străduindu-se să distingă prin zăpadă indicatoarele alb-gri din oraş. Nu cred că referirea la „toată lumea”, despre care pomenea în legătură cu fobia Tylenol şi avionul coreean, însemna ceva anume. Sigur se referea la oameni în general, după incidentele respective, nu la un grup de persoane care trăiesc în reluare şi pe care le-a adunat el la un loc.

Pamela termină de rupt un şerveţel şi trecu la altul.

– Nu ştiu dacă sper să fie adevăr sau minciună, spuse ea nedumerită. Într-un fel, m-aş simţi foarte uşurată dacă aş afla că

există o reţea de oameni care înţeleg prin ce am trecut. Şi cu toate astea, nu sunt sigură dacă pot să fac faţă… atâtor suferinţe acumulate şi bine cunoscute. Sau să aud toate lucrurile pe care le-au învăţat ei despre viaţa în reluare.

– Am crezut că asta vrei.

– Mi-e puţin frică, acum că suntem atât de aproape. Aş vrea ca Stuart McCowan ăsta să fi fost trecut în cartea de telefon. M-aş fi simţit mult mai bine dacă l-am fi putut suna, ca să ne dăm seama mai bine decât din scrisoarea lui ce hram poartă. Nu-mi place să apar în faţa lui pe nepusă masă.

– Sunt convins că ne aşteaptă. Era clar că n-o să-i refuzăm invitaţia, după cât am muncit ca să dăm peste el.

– Uite, acolo-i Strathmore, îi arătă Pamela o stradă care şerpuia pe un deal în partea stângă.

Jeff trecuse deja de intersecţie, întoarse maşina şi o luă pe strada largă şi pustie.

La numărul 382, de cealaltă parte a dealului, se înălţa o casă în stil victorian cu trei etaje. Un conac mai degrabă, cu un parc mare, bine întreţinut, în spatele zidurilor din piatră. Pamela începu să rupă al treilea şerveţel când intrară pe poarta impunătoare, dar Jeff o prinse de mână şi îi zâmbi încurajator.

Parcară maşina sub porticul larg, recunoscători că o puteau adăposti de ninsoarea care se înteţea. De poarta casei atârna un inel de alamă, dar Jeff găsi soneria şi apăsă pe ea.

Le deschise o femeie într-o rochie maro sobră, cu guler alb, stil bavetă.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Domnul McCowan este acasă?

Femeia încruntă din sprâncene.

– Domnul…?

– McCowan. Stuart McCowan. Nu locuieşte aici?

– O, vai de mine, *Stuart!* Aţi stabilit o întâlnire?

– Nu, dar cred că ne aşteaptă. Dacă i-aţi putea spune că au venit prietenii lui din New York, sunt sigur că…

– Prieteni? Sprâncenele se încruntară şi mai tare. Sunteţi prieteni cu Stuart?

– Da, din New York.

– Mă tem că… De ce nu intraţi, să vă aşezaţi şi să vă încălziţi puţin? Mă întorc imediat.

Jeff şi Pamela se aşezară pe o canapea tapiţată, cu spătar înalt, din holul umed de la intrare, iar femeia dispăru pe coridor.

– Sunt mai mulţi, şopti Pamela. Nici măcar nu e proprietarul casei, se pare. Servitoarea îi ştie doar numele mic. E un fel de comunitate, o…

Un bărbat înalt şi cărunt, într-un costum de tweed, apăru pe coridor, urmat de femeia bine făcută, cu ochelari.

– Spuneţi că sunteţi prieteni cu Stuart? îi întrebă el.

– Păi… corespondăm cu el, spuse Jeff, ridicându-se.

– Şi cine a început corespondenţa?

– Uitaţi ce e, suntem aici la invitaţia expresă a domnului McCowan. Am venit să-l vedem tocmai de la New York. Nu l-aţi putea anunţa că…

– Pe ce teme aţi corespondat cu Stuart?

– Nu văd de ce v-ar interesa pe dumneavoastră. De ce nu-l întrebaţi pe el?

– Tot ceea ce-l priveşte pe Stuart mă priveşte şi pe mine. E în grija mea.

Jeff şi Pamela schimbară o privire scurtă.

– Cum adică e în grija dumneavoastră? Sunteţi medic? E bolnav?

– Destul de grav. De ce vă interesaţi de el? Sunteţi ziarişti? Nu voi permite să deranjaţi intimitatea prietenului meu, iar dacă sunteţi de la vreun ziar sau vreo revistă, vă invit să plecaţi imediat.

– Niciunul dintre noi nu e reporter.

Jeff îi dădu cartea lui de vizită, care îl recomanda drept consultant pe probleme de investiţii, şi o prezentă pe Pamela ca fiind asociata lui. Faţa încordată a bărbatului se relaxă şi le zâmbi în semn de scuză.

– Îmi cer iertare, domnule Winston. Dacă ştiam că e o chestiune de afaceri… Eu sunt doctorul Joel Pfeiffer. Vă rog să mă înţelegeţi, n-am făcut decât să protejez interesele lui Stuart. Aceasta este o instituţie exclusivistă, foarte discretă, şi orice…

– Atunci, nu e locuinţa domnului McCowan? E un spital?

– Un centru de tratament, da.

– Suferă cu inima? Sunteţi cardiolog?

Doctorul se încruntă.

– Deci nu ştiţi care e situaţia lui?

– Nu. Legăturile noastre sunt strict… de afaceri. Probleme de investiţii.

Pfeiffer dădu din cap a înţelegere.

– Indiferent de problemele sale, Stuart are un excelent simţ al

pieţei. Îl încurajez să se implice permanent în afaceri financiare. Desigur, toate câştigurile lui revin unui trust acum, dar într-o zi, dacă va face progrese…

– Domnule doctor, vreţi să spuneţi că acesta este un spital de boli nervoase?

– Nu e un spital. E un sanatoriu psihiatric particular, da.

Dumnezeule, îşi zise Jeff. Asta era, deci. McCowan vorbise prea mult cu cine nu trebuia la un moment dat şi fusese internat. Se uită la Pamela şi văzu că şi ea înţelesese imediat. Ştiau amândoi că, dacă vorbeau deschis despre experienţele lor, riscau să fie consideraţi nebuni. Aveau în faţă dovada clară a pericolului care-i păştea.

Doctorul le judecă greşit schimbul de priviri.

– Sper să nu credeţi că problemele de sănătate ale lui Stuart l-au afectat prea tare, le spuse el îngrijorat. Vă asigur că şi-a păstrat neatinsă judecata în problemele financiare.

– Nu asta e problema. Înţelegem ce greu trebuie să-i fi fost, dar suntem convinşi că şi-a administrat foarte bine portofoliul.

Minciuna alungă îngrijorarea doctorului. Jeff bănui că trustul McCowan acoperea o mare parte din costurile de întreţinere a instituţiei, probabil fusese investiţia iniţială.

– L-am putea vedea? întrebă Pamela. Dacă am fi cunoscut circumstanţele dinainte, am fi stabilit o întâlnire prin dumneavoastră, dar ţinând cont că am bătut atâta drum…

– Desigur, o linişti doctorul Pfeiffer. Aici nu avem ore de vizită fixe. Îl puteţi vedea chiar acum. Marie, se adresă el femeii cărunte din spatele lui, ocupă-te, te rog, ca Stuart să fie adus în salon.

* * *

O tânără drăguţă, cu o rochie galbenă de dantelă, stătea cocoţată pe fereastra camerei în care îi duse doctorul Pfeiffer. Se uita cum ninge, dar se răsuci brusc la apariţia lor.

– Bună, îi salută ea. Aţi venit la mine?

– Nu, Melinda, au venit la Stuart, o lămuri doctorul cu blândeţe.

– Nu-i nimic, zâmbi ea veselă. La mine o să vină cineva miercuri, nu-i aşa?

– Da, o să vină sora ta.

– Pot să le ofer musafirilor lui Stuart ceai cu chec, aşa-i?

– Dacă doresc, desigur.

Melinda coborî de pe pervaz.

– Doriţi ceai cu chec? îi întrebă ea politicos.

– Da, mulţumim, îi răspunse Pamela. Foarte drăguţ din partea ta.

– Atunci mă duc să aduc. Ceaiul e în bucătărie, iar checul în camera mea. E făcut de mama. Mă aşteptaţi?

– Sigur că da, Melinda. Ne găseşti aici.

Fata dispăru într-o cameră laterală şi o auziră fugind pe scări. Jeff şi Pamela cercetară locul: scaune de piele confortabile aranjate în semicerc în jurul şemineului din cărămidă, în care ardeau doi butuci; tapet albastru şters, cu model discret cu crini, o lampă de mătase atârnând în colţul opus, deasupra unei mese de mahon la care cineva completase pe jumătate un puzzle uriaş cu un fluture. Draperiile din pluş de culoare albastru-închis erau trase într-o parte, dezvăluind vederii priveliştea albă de pe deal.

– E foarte frumos aici, remarcă Jeff. Nu arată deloc a…

– A ce? Doctorul zâmbi. Nu, încercăm să întreţinem un mediu cât mai obişnuit şi mai plăcut posibil. Fără gratii la ferestre, după cum vedeţi; personalul nu poartă uniformă. Cred că atmosfera accelerează vindecarea şi face trecerea la viaţa de zi cu zi mult mai uşoară pentru pacienţii pregătiţi să se întoarcă acasă.

– Dar Stuart? Nu credeţi că va putea pleca de aici curând?

Pfeiffer îşi ţuguie buzele şi privi zăpada albă, nemişcată.

– A făcut progrese excelente de când a fost transferat aici. Îmi pun mari speranţe în el. Fireşte, există complicaţii, o serie de obstacole legate de…

Un bărbat slab, palid, de vreo treizeci de ani pătrunse în cameră, urmat de un tânăr musculos în blugi şi pulover de lână gri. Bărbatul purta pantaloni largi albaştri, mocasini italieni bine lustruiţi şi o cămaşă albă elegantă, cu guler larg. Părul începuse să-i cadă şi să se rărească în creştet.

– Stuart, spuse doctorul expansiv. Ai o vizită neaşteptată. Asociaţi de afaceri, cred, de la New York. Jeff Winston, Pamela Phillips; Stuart McCowan.

Bărbatul cu chelie prematură zâmbi mulţumit şi întinse mâna.

– În sfârşit, spuse el, strângând mai întâi mâna lui Jeff, apoi pe a Pamelei. Aştept de mult clipa asta.

– Ştiu ce simţi, îl asigură Jeff cu voce joasă.

– Eu vă las să discutaţi. Mă tem că Mike va trebui să rămână. Aşa a stabilit tribunalul, n-am avut de ales. Dar n-o să vă deranjeze. Puteţi vorbi în linişte.

Îngrijitorul mătăhălos înclină din cap, se aşeză lângă lampa de

mătase şi începu să completeze jocul de puzzle când doctorul părăsi încăperea.

– Luaţi loc, le arătă Stuart scaunele de lângă foc.

– Doamne, Dumnezeule, rosti Jeff cu compătimire, prin ce trebuie să fi trecut!

Stuart încruntă din sprâncene.

– Nu-i chiar atât de rău. E mult, mult mai bine decât în celelalte locuri.

– Nu vorbesc de loc în sine, ci de ceea ce ţi s-a întâmplat. O să facem tot ce se poate ca să te scoatem de aici cât mai curând. Am un avocat excelent la New York. O să am grijă să vină cu avionul aici mâine dimineaţă. O să pună el lucrurile la punct, sunt sigur.

– Îţi mulţumesc pentru grija ta. O să dureze un timp, totuşi.

– Cum ai…

– Ceai şi chec, anunţă Melinda triumfătoare, intrând pe uşă cu o tavă de argint.

– Mulţumesc, Melinda, eşti foarte amabilă. Ţi-i prezint pe prietenii mei, Jeff şi Pamela. Vin din vremea mea, din anii 1980.

– O, exclamă fata încântată. Stuart mi-a povestit totul despre viitor. Despre Patty Hearst şi SLA, despre ce s-a întâmplat în Columbia şi…

– Hai să lăsăm asta acum, o întrerupse Jeff, privind peste umăr la îngrijitorul care era absorbit de puzzle. Mulţumim pentru trataţie. Uite, îţi dau eu tava.

– Dacă mai vreţi, mă găsiţi în camera din faţă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Putem vorbi despre viitor mai târziu?

– Poate, rosti Jeff scurt.

Fata zâmbi şi ieşi din cameră.

– Vai, Stuart, se plânse Jeff după plecarea ei. N-ar fi trebuit să faci asta. N-ar fi trebuit să i te confesezi, cu atât mai mult să-i spui despre noi. Cum o să arate asta dacă începe să povestească şi altora?

– Aici nimeni nu ascultă ce vorbim. Mike, strigă el. Asistentul înălţă privirea. Ştii cine o să câştige campionatul de baseball trei ani la rând, începând din 1972? Oakland.

Îngrijitorul dădu pasiv din cap şi se întoarse la jocul lui.

– Vezi? rânji Stuart. Nici măcar nu te ascultă. Când cei din liga A o să înceapă să câştige, nici n-o să mai ştie că i-am spus-o eu.

– Tot nu cred că e o idee bună. Ne-ar putea îngreuna mult eforturile de a te scoate de aici.

Bărbatul palid ridică din umeri.

– N-are nicio legătură. Apoi către Pamela: Tu ai făcut *Starsea,* nu-i aşa?

– Da, zâmbi ea. Mă bucur când văd că-şi aminteşte cineva.

– Îmi amintesc foarte bine. Eram gata să-ţi scriu după ce l-am văzut, am ştiut imediat că trăieşti şi tu cu repetiţie, căci filmul valida multe lucruri pe care le-am învăţat singur. Mi-a reînnoit simţul idealurilor.

– Mulţumesc. Ai pomenit de lucruri pe care le-ai învăţat. Mă întrebam… Ai remarcat şi tu întârzierea? Datele avansate ale reluărilor – ale repetiţiilor, cum le numeşti tu?

– Da. Ultima a fost de aproape un an.

– A mea de un an şi jumătate, a lui Jeff de numai trei luni. Ne-am gândit că, dacă am putea trasa curba exactă între datele diferite ale reluărilor, am reuşi să prevedem… cât timp vom pierde în ciclul următor. Dar ar trebui să fie precisă. Ai ţinut evidenţa…?

– Nu, n-am putut.

– Dacă am compara ce ştim toţi trei, poate ţi-ar stimula memoria; cel puţin am reduce…

– Nu merge. Primele trei dăţi când m-am trezit, eram inconştient. În comă.

– Poftim?

– Am avut un accident de maşină în 1963. Atunci v-aţi trezit, nu? îi întrebă Stuart, privindu-i pe rând.

– Da, confirmă Jeff. La începutul lui mai.

– Exact. În luna anterioară, aprilie, am avut un accident şi mi-am făcut praf maşina. Am stat în comă opt săptămâni şi de câte ori mă trezeam din ea, accidentul se relua. Am crezut că e din cauza comei, până acum. Aşa că nu ştiu dacă… Cum i-ai spus diferenţei dintre datele reluărilor?

– Întârziere.

– Nu ştiu dacă în primele trei dăţi am întârziat ore sau zile sau săptămâni. Sau dacă am întârziat. Dezamăgirea Pamelei era evidentă, chiar şi pentru McCowan. Îmi pare rău. Aş vrea să te pot ajuta mai mult.

– Nu e vina ta, îi spuse ea. Sunt sigură că ai trăit clipe de teroare când te-ai trezit aşa la spital, iar acum…

– Face parte din spectacol. M-am resemnat.

– Spectacol? Nu înţeleg.

Stuart o privi nedumerit.

– Ai luat legătura cu nava, nu-i aşa?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Care navă?

– Cea antareană. Hai, doar ai făcut *Starsea.* Şi eu trăiesc în reluare, nu trebuie să faci pe neştiutoarea cu mine.

– Chiar nu ştim despre ce vorbeşti, îi spuse Jeff. Vrei să spui că ai intrat în legătură cu oamenii sau fiinţele responsabile de ceea ce ni se întâmplă? Că sunt extratereştri?

– Bineînţeles. Doamne, am presupus… înseamnă că n-aţi încercat să-i îmbunaţi.

Faţa lui palidă se albi şi mai tare.

Jeff şi Pamela se uitară unul la altul, apoi amândoi la Stuart, nedumeriţi. Se gândiseră că reluările erau provocate de o inteligenţă extraterestră, dar nu primiseră nicio indicaţie că aşa ar sta lucrurile.

– Mă tem că va trebui să ne explici totul de la început, îi spuse Jeff lui Stuart.

McCowan se uită din nou la îngrijitorul neatent, cocoşat deasupra jocului, în colţul îndepărtat al încăperii, îşi trase scaunul mai aproape de Jeff şi Pamela şi vorbi cu glas scăzut.

– Lor nu de repetări, sau reluări, le pasă, spuse el, arătând cu capul spre îngrijitor. Îmbunarea îi enervează. Oftă, privind întrebător în ochii lui Jeff. Chiar vreţi să auziţi toată povestea? De la bun început?

Cincisprezece

– Am crescut în Cincinnati, începu Stuart McCowan. Tata era muncitor în construcţii, dar era alcoolic, aşa că nu prea găsea de lucru. Când aveam cincisprezece ani, s-a îmbătat la slujbă şi a scăpat un cablu. Şi-a pierdut un picior. Mama a rămas singura care câştiga. Lucra pentru o firmă care confecţiona uniforme de poliţie. Mai câştigam şi eu ceva din bacşişuri ca hamal la Kroger’s.

Tata se lua tot timpul de mine, fiindcă eram slab şi nu aveam forţă fizică; el era un om bine făcut, puternic, cu braţe groase ca ale lui Mike. După ce şi-a pierdut piciorul, relaţia noastră s-a înrăutăţit şi mai tare. Nu putea suporta că eram întreg la trup, chiar dacă slăbănog. Trebuia să car în locul lui uneori, când nu se descurca şi cu cârjele şi cu un braţ de pachete. Nu putea suporta lucrul ăsta. A ajuns să mă dispreţuiască după o vreme şi bea tot mai mult…

Am plecat de acasă la optsprezece ani, în 1954. Am plecat spre vest, spre Seattle. Nu eram foarte puternic, dar aveam ochi buni şi degete abile. Am găsit de lucru la Boeing, am învăţat să prelucrez piese uşoare de avion, şaibe de siguranţă, de-astea. Am cunoscut o fată, ne-am căsătorit şi am avut doi copii. N-a fost rău.

Apoi, în primăvara anului 1963 am avut accidentul de care v-am spus. Îmi plăcea şi mie să beau, dar nu ca tatei, câteva beri în drum spre casă de la lucru şi încă una sau două acasă, ştiţi cum e… Eram beat când am lovit copacul. N-am ieşit din comă opt săptămâni şi pe urmă nimic n-a mai fost la fel. Contuzia îmi afectase coordonarea dintre mâini şi ochi, aşa că nu mă mai descurcam la lucru. Se părea că mi se întâmplă exact ce i se întâmplase tatălui meu. Am început să beau mai mult, strigam la soţie şi la copii… În cele din urmă, nevastă-mea n-a mai rezistat. Şi-a făcut bagajele şi s-a mutat, cu tot cu copii.

La scurtă vreme am pierdut casa; banca nu m-a mai lăsat să locuiesc în ea. Eram din nou pe drumuri, vagabondam şi beam. Am pierdut aşa aproape douăzeci şi cinci de ani. Eram un „defavorizat”, cum se spunea în anii optzeci. Dar eu am ştiut întotdeauna ce eram – un pierde-vară şi un beţiv ordinar. Am murit pe o alee din Detroit. Nici nu ştiam câţi ani am. Mi-am dat

seama doar mai târziu; aveam cincizeci şi doi.

Şi pe urmă m-am trezit în acelaşi pat de spital, ieşind din comă. Ca şi cum visasem toţi anii ăia urâţi. Foarte multă vreme am crezut aşa, oricum nu-mi aminteam prea multe. Dar suficient ca să-mi dau seama că mi se întâmpla ceva ciudat.

McCowan se uită la Jeff cu o sclipire spontană în ochii obosiţi de povestea vieţii.

– Îţi place baseballul? îl întrebă. Ai pariat la campionatul din anul respectiv?

– Bineînţeles, îi zâmbi Jeff.

– Cât?

– Mult. Am pariat pe Chateaugay la derby-ul din Kentucky şi la Belmont, aşa că m-am ales cu bani mulţi.

– Cât ai pariat? insistă Stuart.

– Am avut un partener care nu trăia în reluare, era doar un coleg de facultate. Amândoi am pariat aproape o sută douăzeci şi cinci.

– De mii?

Jeff dădu din cap şi McCowan scoase un fluierat lung.

– Ai dat lovitura de la început. Eu n-am avut decât câteva sute de dolari şi nevastă-mea aproape a plecat de acasă când a auzit, dar s-a întors când am adus înapoi douăzeci de mii. De atunci n-a mai plecat nicăieri. Am continuat să pariez – numai pe chestii mari, evidente: campionate de box de categorie grea şi de fotbal, alegeri prezidenţiale, toate evenimentele ale căror consecinţe nici măcar un beţivan notoriu nu le poate uita. M-am lăsat de băut pentru totdeauna. N-am mai băut nici măcar o bere, în niciuna dintre vieţile mele repetate. M-am mutat cu familia într-o casă mare din Alderwood Manor, în Snohomish County, la nord de Seattle. Am cumpărat o barcă, o ţineam la Shilshole Bay Marina. Făceam croaziere în sus şi în jos pe Puget Sound în fiecare vară, uneori până la Victoria, B.C. Life of Riley, ştii cum e. Apoi… apoi au luat legătura cu mine.

– Cine a…? Jeff lăsă întrebarea neterminată.

McCowan se lăsă pe spate în scaun şi vorbi mai încet.

– Antareenii, care fac asta.

– Cum… cum au intrat în legătură cu tine? încercă Pamela să afle.

– Prin intermediul televizorului, la început. La ştiri, de obicei. Aşa am aflat că totul era doar un spectacol.

Jeff devenea tot mai iritat.

– Ce anume era un spectacol?

– Tot ce se prezenta la ştiri. Antareenilor le plăcea atât de mult, că le repetau întruna.

– Ce anume le plăcea? interveni Pamela, încruntându-se.

– Evenimentele sângeroase, împuşcăturile, omorurile. Vietnam; Richard Speck, care le-a ucis pe asistentele din Chicago; Manson; Jonestown… şi teroriştii. Isuse, chiar erau obsedaţi de terorism: Aeroportul Lod, bombardamentele IRA, bomba din camion de la sediul Marinei din Beirut şi aşa mai departe. Nu se mai săturau.

Jeff şi Paula schimbară o privire scurtă şi înclinară din cap.

– De ce? îl întrebă Jeff pe McCowan. De ce le place extratereştrilor violenţa de pe Pământ atât de mult?

– Pentru că ei înşişi sunt slabi. Sunt primii care o recunosc, în ciuda puterii lor de a controla timpul şi spaţiul, sunt *slabi!*

Lovi masa cu pumnul firav, clătinând farfurioarele şi ceştile. Mike, îngrijitorul zdravăn, îi privi cu sprâncenele ridicate o clipă, dar Jeff îi făcu semn că totul e în ordine, aşa că reveni la distracţia lui.

– Niciunul dintre ei nu mai moare, continuă Stuart cu patimă. Şi-au pierdut gena uciderii, nu mai au loc războaie sau crime pe planeta lor. Dar partea animalică din creierul lor încă mai are nevoie de ele, cel puţin prin substituire. Aşa se face c-au apărut printre noi. Noi suntem distracţia lor, ca televizorul sau filmele pentru noi. Anii aceştia din secolul douăzeci sunt partea cea mai bună, cea mai sângeroasă, aşa că o reiau întruna. Dar singurii care o ştiu sunt actorii, cei de pe scenă: cei care trăiesc în reluare. Manson e unul dintre noi, ştiu asta; o citesc în ochii lui, mi-au spus-o şi antareenii. La fel Lee Harvey Oswald şi Nelson Bennett, când a ajuns primul la Kennedy. Suntem foarte mulţi acum.

– Dar cum rămâne cu tine şi cu noi doi? îl întrebă Jeff cu voce calmă, cât se poate de blândă, sperând să trezească o urmă de raţiune în Stuart. Noi n-am făcut atrocităţi; de ce trăim în reluare, de ce ne repetăm existenţa?

– Eu mi-am făcut datoria de a-i îmbuna, le răspunse el mândru. Nu pot fi acuzat c-am lăsat-o moale.

Lui Jeff i se făcu rău dintr-odată şi nu-i veni să pună întrebarea următoare, care trebuia pusă.

– Ai mai folosit cuvântul ăsta, îmbunare. Ce înţelegi prin el?

– E datoria noastră, a tuturor care trăim în reluare, să nu-i

lăsăm pe antareeni să se plictisească. Altfel se supără şi gata, se termină totul, se sfârşeşte lumea. Noi trebuie să-i îmbunăm, să-i distrăm, ca să stea cu ochii pe noi.

– Şi tu cum ai făcut asta? Cum i-ai îmbunat?

– Încep întotdeauna cu fetiţa din Tacoma. O omor cu un cuţit. Asta-i uşor, nu sunt prins niciodată. Pe urmă le fac felul la două târfe din Portland ori din Vancouver… niciodată prea aproape de casă, călătoresc foarte mult. Uneori traversez oceanul, dar cele mai multe crime… le fac în State: autostopişti din Texas, copii ai străzii din L.A. şi San Francisco… Nu cred c-o să mai merg în Wisconsin; m-au prins destul de repede acolo de data asta. Dar ies în patru-cinci ani. Întotdeauna mă prefac nebun şi ajung într-un loc ca ăsta, dar am devenit destul de bun ca să-i păcălesc pe doctori şi comisiile de eliberare condiţionată. Întotdeauna îmi dau drumul şi apoi mă apuc iar să-i îmbunez pe antareeni.

* * *

Pamela se rezemă de portieră, suspinând, în timp ce rulau prin zăpada răscolită.

– E vina mea! strigă, iar lacrimile îi curgeau pe obraji. A spus că *Starsea* i-a redat „simţul unui ţel”. Am sperat să realizez ceva prin filmul ăsta şi am ajuns să încurajez un criminal în masă!

Jeff ţinea strâns volanul automobilului Plymouth închiriat, ca să nu derapeze pe şoseaua îngheţată.

– N-a fost numai filmul tău. Începuse să ucidă cu mult înainte, de la prima reluare. Era nebun de la început. Nu ştiu dacă din cauza accidentului sau dacă l-a şocat reluarea, sau amândouă. Poate c-au fost mai mulţi factori; n-avem de unde să ştim. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai învinovăţi pentru faptele lui.

– A omorât o fetiţă! Şi o omoară întruna, o înjunghie de fiecare dată!

– Ştiu. Dar nu e vina ta, înţelegi?

– Nu-mi pasă a cui e vina. Trebuie să-l oprim.

– Cum? o întrebă Jeff, mijindu-şi ochii ca să vadă drumul prin zăpada care acoperea totul.

– Să ne asigurăm că nu va mai fi eliberat de data asta. Să ajungem la el înainte de a începe să ucidă.

– Dacă vor hotărî că e „vindecat”, o să-l elibereze, indiferent ce spunem noi. De ce ne-ar asculta doctorii sau tribunalele? O să le spunem că trăim şi noi în reluare, ca McCowan, numai că el e nebun, iar noi nu? Şi unde ne-ar duce asta?

– Atunci, data viitoare…

– Ne ducem la poliţia din Seattle sau din Tacoma şi le spunem că acest cetăţean onorabil, care are o casă scumpă la periferie şi un iaht, e pe cale să hoinărească prin ţară şi să omoare oameni la întâmplare. Nu ţine, Pamela. Ştii că nu ţine.

– Dar trebuie să facem *ceva!* insistă ea.

– Ce? Să-l omorâm? N-aş putea, după cum n-ai putea nici tu.

Pamela plângea încet, cu ochii închişi, orbită de albeaţa infernală a furtunii de zăpadă.

– Nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să lăsăm lucrurile aşa, şopti ea în cele din urmă.

Jeff coti prudent la stânga pe autostradă, îndreptându-se spre Madison.

– Mă tem că nu avem de ales. Va trebui să acceptăm situaţia.

– Cum să accepţi aşa ceva? se răsti ea. Mor oameni nevinovaţi, ucişi de un maniac, deşi noi ştim dinainte c-o să-i ucidă.

– Dintotdeauna am acceptat, de la bun început: Manson, Berkowitz, Gacey, Buono şi Bianchi… sălbăticia fără scop face parte din perioada asta. Ne-am obişnuit cu răul. Nici măcar nu ştiu cum îi cheamă pe jumătate dintre criminalii în serie care o să hăcuie în stânga şi-n dreapta în următorii douăzeci de ani. Tu îi ţii minte?

Pamela tăcea, cu ochii roşii de plâns şi dinţii încleştaţi.

– N-am încercat să intervenim în celelalte crime, nu-i aşa? continuă Jeff. Nu ne-a trecut prin cap, decât o dată, mie, când am încercat să opresc asasinarea lui Kennedy, care era de cu totul altă natură. Noi – nu doar tu şi eu, ci întreaga societate – trăim cu brutalitatea, cu moartea întâmplătoare. O ignorăm tot timpul şi ne amintim de ea numai când suntem ameninţaţi direct. Mai rău, unii se amuză pe seama ei, dacă n-au altă distracţie. Asta reprezintă cel puţin optzeci la sută din industria ştirilor: să-i dai Americii porţia zilnică de tragedii, sângele şi chinul altor oameni.

Noi suntem antareenii din imaginaţia bolnavă a lui Stuart McCowan. El şi ceilalţi măcelari subumani sunt într-adevăr actori, dar publicul însetat de sânge e chiar aici, printre noi, nu în spaţiul cosmic. Şi nici tu, nici eu nu putem schimba nimic, nu putem opri nici măcar o picătură din sângele scurs în şuvoaie. Facem ceea ce am făcut şi vom face întotdeauna: acceptăm, uităm cât putem şi ne vedem de viaţa noastră. Obişnuieşte-te cu asta, cum te obişnuieşti cu celelalte suferinţe inevitabile.

* * *

Anunţul lor continua să atragă răspunsuri, dar niciunul nu dădea rezultate. În 1970, au redus numărul de publicaţii în care apărea; la mijlocul deceniului îl publicau numai o dată pe lună, în mai puţin de zece ziare şi reviste de circulaţie.

Apartamentul lor din Bank Street, în West Village, era încărcat de dulapuri pline de dosare. Jeff şi Pamela păstrau chiar şi cele mai puţin promiţătoare răspunsuri, pe lângă tăieturi din teancurile voluminoase de reviste pe care le cercetau atenţi în fiecare zi, căutând nepotriviri care să indice intervenţia unei persoane care trăia în reluare în altă parte a lumii. Îşi aminteau cu destulă dificultate dacă un anumit eveniment minor, un produs sau o operă de artă existase sau nu în vieţile lor anterioare; nu se mai interesaseră vreodată de asemenea detalii mărunte. De multe ori contactau inventatori sau antreprenori ale căror creaţii promovate cu indiferenţă li se păreau neobişnuite. Toate pistele, fără nicio excepţie, se dovediră false.

În martie 1979, Jeff şi Pamela dădură peste următorul articol din *Chicago Tribune:*

ASASINUL DIN WISCONSIN ELIBERAT; „SĂNĂTOS LA MINTE”, SPUN MEDICII Crossfield, Wise. (AP)

Criminalul în serie Stuart McCowan, declarat nevinovat din motive de demenţă în cazul uciderii celor patru studente din sediul unei frăţii din Madison, a fost eliberat astăzi din sanatoriul privat de boli nervoase în care fusese închis în ultimii doisprezece ani. Dr. Joel Pfeiffer, directorul de la Crossfield Home, a spus că McCowan „este complet vindecat de iluziile sale şi nu mai prezintă un pericol pentru societate în acest moment.”

McCowan a fost acuzat de uciderea şi mutilarea celor patru fete de la colegiul mixt după ce un martor l-a văzut plecând cu maşina din parcarea clădirii frăţiei Gamma, în primele ore ale dimineţii de 6 februarie 1966, când au fost descoperite cadavrele. Poliţia statului Wisconsin l-a prins pe McCowan în aceeaşi zi, în afara oraşului Chippewa Falls. Oamenii legii au găsit un piolet cu urme de sânge, un ferăstrău şi alte instrumente de tortură în portbagajul automobilului său.

McCowan a recunoscut de bună voie că le omorâse pe cele patru femei, pretinzând că aşa i-au cerut extratereştrii. Tot el a susţinut că s-a reîncarnat de mai multe ori şi că a comis alte omoruri în „vieţile lui anterioare”.

A fost considerat suspect în alte omoruri multiple similare din Minnesota şi Idaho în 1964 şi 1965, dar nu s-a putut stabili o legătură între el şi crimele respective.

În luna mai 1966, McCowan a fost declarat inapt pentru a fi judecat şi închis la Spitalul de Stat din Wisconsin pentru criminali suferinzi de boli nervoase. A fost transferat, pe cheltuiala lui, la Crossfield Home în martie 1967.

* * *

Pamela strânse mai tare garoul în jurul braţului lui Jeff, arătându-i ce venă să împungă şi cum să introducă acul hipodermic, cu teşitura paralelă cu vena.

– Cum rămâne cu dependenţa psihologică? întrebă el. Ştiu că trupurile noastre vor scăpa de ea când ne vom trezi, dar n-o să ne fie dor de senzaţie?

Pamela scutură din cap şi-l urmări cum învaţă să-şi facă injecţia, soluţia salină inofensivă curgându-i încet prin vena albastră umflată.

– Nu, dacă o facem numai de câteva ori. Aşteaptă până în dimineaţa zilei de optsprezece; injectează-ţi o cantitate suficientă ca să te menţii sedat. Apoi măreşte doza ca să ajungi la cantitatea despre care ţi-am spus şi injectează-ţi-o cu câteva minute înainte de ora unu. Ar trebui să fii inconştient când… o să faci infarctul.

Jeff goli conţinutul seringii în braţ şi aşteptă puţin înainte de a scoate acul. Aruncă acul la coşul de gunoi şi tamponă împunsătura cu o bucată de vată îmbibată în alcool. Pe măsuţa de cafea se aflau două truse de piele identice, fiecare conţinând o rezervă de ace sterile şi seringi, un garou, o sticluţă de spirt, o cutie cu tampoane de vată şi patru fiole cu heroină de calitate. Nu le fusese greu să obţină drogul şi echipamentul cu care să şi-l injecteze; agentul de la bursă al lui Jeff le recomandase un dealer de cocaină de încredere, care avea şi provizii serioase de heroină pentru consumatorii cu venit mare din clasele sociale superioare.

Jeff se uită la trusele scumpe aducătoare de moarte, apoi la Pamela. Fruntea îi era marcată de riduri fine. Ultima oară când o văzuse la vârsta asta, liniile delicate se instalaseră la colţul buzelor şi ochilor; fruntea îi rămăsese neatinsă, ca în copilărie. Tenul era reflectarea diferenţei dintre o viaţă de fericire şi una de spaimă aproape continuă.

– Nu ne-am descurcat prea grozav, nu-i aşa? zise Jeff, posomorât.

Pamela încercă să zâmbească, nu reuşi şi renunţă.
– Nu, se pare că nu.
– Data viitoare…
Îl lăsă vocea. Pamela se întinse spre el şi se ţinură de mână, strâns.
– Data viitoare, continuă ea în locul lui, o să ne ocupăm mai mult de noi, în fiecare zi.
Jeff înclină din cap.
– Am lăsat lucrurile să ne scape de sub control.
– M-a luat valul cu căutarea altor vieţi în reluare. A fost frumos din partea ta să te arăţi aşa îngăduitor, dar…
– Şi eu mi-am dorit la fel mult să reuşim, o întrerupse el, punându-i mâna pe buze. Trebuia să încercăm. Nu e vina noastră că lucrurile au ieşit aşa cum au ieşit.
– Cred că nu… Dar, privind înapoi, mi se pare că am bătut pasul pe loc, că am rămas pasivi ani întregi. N-am părăsit New Yorkul decât foarte rar, de teamă să nu ratăm răspunsul pe care-l aşteptam.
Jeff o trase spre el şi o cuprinse în braţe.
– Data viitoare luăm frâiele în mână din nou, îi promise. O să fim noi cei care punem lumea pe roate. Pentru noi.
Se legănară lin pe canapea, fără curajul de a da glas gândului cel mai profund, acela că nu aveau cum să ştie cât va dura până când Pamela se va întoarce la el după moarte… sau dacă în viaţa următoare or să mai fie împreună.

* * *

Somnul indus de heroină se întrerupse brusc. Jeff se trezi înconjurat din toate părţile de flăcări albe fierbinţi, o Niagara albicioasă, arzândă, în mijlocul căreia se afla el, suspendat. În acelaşi timp, urechile îi bubuiau într-un sunet strident de trompete şi trilurile exagerate ale unei formaţii mexicane care interpreta, insuportabil de tare, *Feliz Navidad.*
Jeff nu-şi amintea să fi murit de data asta – agonia prin care trecuse întotdeauna de câte ori i se oprea inima. Drogul îşi îndeplinise rolul de anestezic, dar trecerea de la somnul profund la mediul şocant şi străin nu fusese uşoară. Nu avea urme de narcotice în corpul tânăr în care se afla acum. Era obligat să se trezească complet, fără momente de respiro şi ameţeală.
Cascada de foc care-l împresura şi muzica îi asaltau simţurile tulburate şi-i menţineau dezorientarea. Nu era deloc lumină în locul respectiv, în afară de cataracta din jurul lui, dar în sclipirile

ei fosforescente reuşi să discearnă siluetele altor oameni în picioare, aşezaţi sau dansând. El stătea pe scaun la o masă mică şi ţinea în mâna tremurândă o băutură cu gheaţă. Sorbi din ea şi simţi gustul sărat de marguerita.

– Nu se poate! strigă cineva în urechea lui, peste muzica asurzitoare. Ia uite ce privelişte! Mă întreb cum arată de afară.

Jeff puse băutura pe masă şi se întoarse să vadă cine vorbea. Printre flăcările albe care cădeau de sus întrezări trăsăturile osoase ale lui Martin Bailey, colegul lui de cameră de la Emory. Treptat, după ce scrută peisajul, ochii i se obişnuiră cu lumina incandescentă care venea din toate colţurile încăperii largi. Era un bar sau un club de noapte. La celelalte mese stăteau zeci de cupluri care râdeau, mexicanii din formaţia de lângă ringul de dans erau îmbrăcaţi în straie lucioase ţipătoare, iar din tavan atârnau vase colorate, în formă de măgari şi tauri.

Mexico City. Vacanţa de Crăciun din 1964; venise cu maşina cu Martin, în urma unei hotărâri de moment. Străbătuseră drumul prin deşert, printre vaci cu pielea bolnavă care se plimbau pe şoseaua cu două benzi şi cisterne cu benzină ce treceau pe lângă Chevy-ul lor prin ceaţa groasă. Un bordel în Zona Rosa, urcuşul lung pe treptele de piatră ale Piramidei Soarelui.

Rotocoalele strălucitoare din spatele geamurilor erau focuri de artificii, îşi dădu el seama, dâre de lichid pirotehnic scurgându-se de pe acoperişul hotelului, unde se afla cocoţat barul de noapte. Martin avea dreptate, trebuie să fi fost un spectacol minunat dacă priveai de afară. Hotelul arăta ca un piron înroşit, cu cele treizeci sau patruzeci de etaje înălţate deasupra oraşului, spre cerul întunecat.

Ce era, ajunul Crăciunului sau Revelionul? Numai în astfel de nopţi pocneau artificiile în Mexic. Oricum, era la sfârşitul lui ’64, începutul lui ’65. Mai pierduse paisprezece luni la reluare, cât pierduse Pamela la ultima. Numai Dumnezeu ştia ce avea să însemne asta pentru ea şi pentru ei doi.

Martin zâmbi şi-l lovi prieteneşte, exuberant, peste umăr. Da. Se distraseră pe cinste în excursia asta, îşi aminti Jeff. Nimic nu le stricase plăcerea; pe atunci nimic nu părea că va merge rău în viaţa niciunuia dintre ei doi. Cel puţin Jeff reuşise să-şi salveze prietenul de la sinucidere în fiecare reluare, indiferent de circumstanţe. Deşi nu-l putuse convinge să renunţe la un mariaj nereuşit şi nu mai avusese corporaţia internaţională în care să-i

ofere vechiului coleg de cameră un post pe viaţă, îl ajutase întotdeauna să evite falimentul, punându-i la dispoziţie pachete de acţiuni eficiente, la timp.

Aşa ajunse la problema banilor, cum să facă rost de ei imediat. Vechea lui şansă, campionatul mondial din ’63, era istorie deja şi nu mai erau prea multe posibilităţi de pariu care să-i aducă un profit similar pe termen scurt. Sezonul de fotbal profesionist se terminase, iar campionatul de Super Bowl începea abia peste doi ani. Dacă acum era la Revelion, s-ar putea să nu aibă timp să aranjeze de aici un pariu pe meciul dintre Washington şi Illinois, la campionatul studenţesc de a doua zi. Poate că pe moment trebuia să se mulţumească cu ce putea obţine cu mari eforturi de la campionatul de baschet în desfăşurare, dar nu va reuşi să câştige prea mult cu Boston Celtics, nu în al optulea sezon NBA.

Ploaia de foc de afară se opri cu zgomot asurzitor, iar luminile din clubul de noapte se aprinseră când orchestra începu să cânte *Cielito Lindo.* Martin se dădea pe lângă o blondă suplă la câteva mese mai încolo şi i-o indică lui Jeff, cu sprânceana ridicată, pe prietena ei roşcată. Fetele erau turiste din Olanda, îşi aminti Jeff; el şi Martin nu vor reuşi să meargă prea departe, dar vor petrece – adică petrecuseră – o seară plăcută bând şi dansând cu ele. Sigur, ridică el din umeri, de ce nu?

În ceea ce privea banii, nu însemnau prea mult pentru el oricum, nu în acest moment. Avea nevoie doar de o sumă care să-i ajungă până… până când apărea Pamela. De acum încolo nu era decât un joc al aşteptării.

* * *

Pam era doborâtă, complet ameţită. Peter şi Ellen aduseseră o „iarbă” teribilă, cea mai bună pe care o fumase de când primise buruiana de la tipul de la Electric Circus, luna trecută, care probabil i se păruse mai bună decât era din cauza luminilor stroboscopice şi a mâncătorilor de flăcări de pe ringul de dans. Muzica era excelentă acum, îşi zise ea când auzi fraza muzicală din *Sunshine of Your Love* şi vocea lui Clapton; ar fi vrut doar ca micul casetofon să cânte mai tare, atât.

Îşi trase picioarele goale sub ea, se propti de posterul mare, cu Peter Max, care acoperea peretele din spate, şi-şi vârî nasul în coperta albumului *Disraeli Gears.* Ochiul ăla era grozav, cu florile care creşteau din gene şi numele cântecelor abia vizibile pe albeaţă şi pupilă. Vai, mai era unul. Cu cât te uitai, cu atât ţi se

părea că vezi numai ochi. Până şi florile aveau ochi, oblici, ca de pisică sau de oriental…

– Hei, uită-te puţin! îi strigă Peter.

El şi Ellen se uitau la Lawrence Welk cu sonorul dat la minimum.

Pam se uită la scena alb-negru în care o pereche dansa polca sau un dans asemănător şi părea că se mişcă în ritmul muzicii de pe disc. Apoi imaginea se mută pe Welk mişcându-şi bagheta în sus şi în jos şi Pamela începu să râdă. Welk bătea ritmul exact, de parcă boşorogul dirija Cream în *Dance the Night Away.*

– Hai să ieşim pe stradă, insistă Ellen, plictisită de televizor. Toată lumea o să fie acolo în seara asta.

De o oră încerca să-i scoată din casă şi să meargă la Adolph’s. Avea dreptate: o să fie o seară frumoasă la barul facultăţii, pentru că erau multe de sărbătorit. La începutul săptămânii, Eugene McCarthy aproape că-l bătuse pe Johnson la întâlnirea electorală, iar astăzi Bobby Kennedy anunţase că se răzgândise şi va candida din partea democraţilor.

Pam îşi puse bocancii, fularul gros de lână şi haina scurtă de postav din cuierul de lângă uşă. Ellen se lălăia pe şirul de trepte care ducea în holul de la parter. Începu să aibă halucinaţii, crezând că dormitorul era conacul vechi de la Tara, din *Pe aripile vântului.* Când ieşiră din casă, li se alătură şi Peter. Se plimbă prin grădină şi începu să recite versuri scrise de alţii sau din imaginaţia lui, despre acelaşi film, cu accent sudic, în bătaie de joc. Dar seara de martie era prea rece ca să se mai pretindă veseli şi ameţiţi, aşa că în curând toţi trei călcau zăpada pe drumul spre clădirea din lemn călduroasă şi îmbietoare, vizavi de oficiul poştal Annandale.

Adolph’s era aglomerat ca în orice seară de sâmbătă. Toţi cei care nu plecaseră la New York în weekend veniseră aici; era singurul bar aproape de şcoală la care puteai ajunge pe jos, dar şi singurul din partea asta a Hudsonului în care studenţii de la Bard, pletoşi şi îmbrăcaţi neconvenţional, se puteau relaxa şi simţi bineveniţi. În regiunea conservatoare aflată la nord de Poughkeepsie exista un conflict puternic: localnicii tineri şi bătrâni dispreţuiau aspectul şi comportamentul nonconformist ostentativ al studenţilor de la Bard şi inventau poveşti – unele mai adevărate decât s-ar fi crezut, îşi zise Pam amuzându-se – pe seama consumului excesiv de droguri şi a promiscuităţii din campus.

Uneori, tinerii din oraş veneau la Adolph's beţi, ca să agate „puicuţe hippie". În seara asta nu se zărea niciunul, remarcă Pam uşurată, în afară de un tip ciudat care se tot învârtea prin campus de un an de zile, dar părea inofensiv. Era singuratic şi tăcut; nu făcuse necazuri nimănui. Uneori avea senzaţia că o urmăreşte, nu că vine după ea peste tot, ci că se arată intenţionat de câteva ori pe săptămână într-un loc în care era probabil să apară şi ea: la bibliotecă, la galerie şi la secţia de artă, aici… Nu se legase niciodată de ea şi nu-i adresase nicio vorbă. Uneori zâmbea şi înclina din cap, iar ea îi zâmbea înapoi, destul ca să înţeleagă că s-au recunoscut. Da, era de treabă; ar fi chiar drăguţ dac-ar avea părul lung.

Din automat se auzea trupa Sly and the Family Stone cântând *Dance to the Music,* iar ringul de dans era plin. Pam, Ellen şi Peter se strecurară cu greu prin mulţime, căutând un loc să stea jos.

Pam era tot ameţită. Mai fumaseră o ţigară cu marijuana pe drum, aşa că scena haosului din bar îi apăru dintr-odată ca un tablou sau o serie de tablouri. Să scoţi în evidenţă o vestă cu ciucuri răsuciţi într-o parte, o şuviţă neagră şi lungă în alta, feţele şi trupurile şi muzica şi zgomotul… da, ar vrea să surprindă pe pânză *sunetul* acestui loc familiar şi plăcut, să-l redea vizual, într-o manieră care semăna cu sinestezia din mintea ei când era drogată. Se uită la bar, alegând oameni şi detalii, şi ochii îi căzură pe individul ciudat cu care se tot întâlnea.

– Hei, îi dădu ea un cot lui Ellen, ştii pe cine-aş vrea să pictez?

– Pe cine?

– Pe individul ăla de acolo.

Ellen se uită în direcţia indicată discret de Pam.

– Care? Ăla curăţel? Localnicul?

– Da, el. E ceva ciudat cu ochii lui. Sunt… nu ştiu. Îmi dau senzaţia de vechi, că e mai bătrân decât în realitate şi a văzut atâtea…

– Sigur, vorbi Ellen sarcastică. Un fost soldat la marină care a văzut o mulţime de femei şi copii morţi, pe care i-a împuşcat în Vietnam.

– Iar vorbiţi de ofensiva Tet? le întrebă Peter.

– Nu. Lui Pam i s-a pus pata pe un localnic.

– Perversa, râse Peter.

Pam se înroşi, supărată.

– N-am spus asta. Am zis doar că are ochi interesanţi şi mi-ar

plăcea să-l pictez.

Din automat se auzea acum Dock of the Bay şi majoritatea dansatorilor se îndreptară spre mese. Pam se întrebă cine cântă piesa tristă şi melancolică a lui Otis Redding, epitaful ironic compus chiar de el, mort înainte de lansarea discului. Poate că tipul cu ochi ciudaţi. I se potrivea genul ăsta de muzică.

– *„Wastin' tiiime…”,* cântă Peter odată cu artistul, apoi rânji cu răutate.

Îşi scoase ceasul şi-l cufundă în halba de bere pe jumătate plină, cu un gest teatral.

– Înecăm timpul! declară el şi, ridicând halba, ciocni cu ceilalţi.

– Aud că Bobby e băgat în afaceri cu droguri, spuse Ellen după ce băură toţi, fără ca vorbele ei să aibă vreo legătură cu cele dinainte. Face rost de iarbă de la acelaşi dealer care-i aprovizionează pe Stones când vin aici.

Discutau subiectul preferat al lui Peter.

– Se zice că R.J. Reynolds a… care-i cuvântul… – patentat? – toate mărcile bune.

– A înregistrat mărci.

– Aşa, aşa, le-a înregistrat. Acapulco Gold, Panama Red… ăia din industria tutunului au toate denumirile bune.

Pam asculta zvonurile obişnuite şi dădea din cap cu interes.

– Mă întreb cum arată ambalajele şi reclamele.

– Ca nişte cutii Paisley, zise Ellen zâmbind.

– Să-l pună pe Hendrix să facă reclame la televizor, comentă Peter.

Începură să râdă cu poftă, o tură de râsete fără sfârşit, de drogaţi, care lui Pam îi plăceau la nebunie. Râdea atât de tare că avea lacrimi în ochi, ameţea, se sufoca şi…

Unde naiba era de data asta, se întrebă ea, şi de ce era ameţită în ultimul hal? Clipi să-şi alunge perdeaua de lacrimi şi studie mediul nou în care se afla. Isuse Cristoase, era la Adolph's.

– Pam? O strigă Ellen, văzând că nu mai râde. Ai păţit ceva?

– Nu, sunt bine, zise ea trăgând mult aer în piept.

– Ţi-e rău sau…

– Nu.

Închise ochii, încercă să se concentreze, dar mintea i-o lua razna, aluneca întruna. Muzica se auzea foarte tare iar locul, chiar şi hainele ei, duhneau a… Era drogată. De obicei se droga

când venea la Adolph's, „una pentru drum”, cum ziceau ei, uşor, uşor…

– Mai bea o bere, îi zise Peter îngrijorat. Arăţi ciudat. Sigur te simţi bine?

– Sigur.

Nu se împrietenise cu Petter şi Ellen decât după perioada de iarnă din anul întâi. Peter absolvise deja, iar Ellen renunţase şi se mutase cu el la Londra când Pamela trecuse în anul al doilea. Asta însemna că era 1968 sau 1969.

Se auzi o piesă de pe un alt disc. Linda Ronstadt cânta *Different Drum.* Nu, se gândi Pamela, nu Linda Ronstadt, Stone Poneys. Ţine-te bine, acomodează-te cu contextul treptat, nu lăsa marijuana să îngreuneze situaţia deja dificilă. Nu lua hotărâri şi nu vorbi prea mult. Aşteaptă să-ţi revii, să…

Era acolo, Doamne, la câţiva metri de ea, fixând-o cu privirea. Pamela se holbă fără să-şi creadă ochilor la figura neclară, dar minunată, a lui Jeff Winston şezând în linişte în vizuina tinerească în care se adunau colegii ei de facultate. Îl văzu cum observă schimbarea din ochii ei şi-i trimise un zâmbet cald, liniştit, de bun venit şi de siguranţă.

– Pam, de ce plângi? o întrebă Ellen. Ştii ce, poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la cămin.

Pamela scutură din cap şi îi puse o mână liniştitoare pe braţ. Apoi se ridică de la masă şi traversă încăperea, timpul, ca să alunece în braţele lui Jeff, care o aştepta.

* * *

– Doamna cu tatuaje, chicoti Jeff, sărutând-o pe coapsa roz. Nu ţin minte să le fi văzut înainte.

– Nu e un tatuaj, e un decalc. Se ia la spălat.

– Şi cu limba? o întrebă el cu o privire şmecheră.

– N-ai decât să-ncerci.

– Poate mai târziu, se ridică el şi se propti de perne, lângă ea. Îmi place latura ta hippie care susţine dragostea şi pacea.

– Ai vrea tu, îl pocni ea în coaste. Mai toarnă şampanie.

Jeff se întinse după sticla de Mumm's de pe măsuţa de lângă pat şi umplu paharele.

– De unde-ai ştiut când o să mă trezesc? îl întrebă Pamela.

– N-am ştiut. Te urmăream de luni de zile. Am închiriat casa din Rhinebeck la începutul anului universitar şi de atunci aştept. Mă simţeam frustrat şi eram la capătul răbdării. Dar timpul petrecut aici m-a ajutat să mă împac cu nişte amintiri mai vechi.

Am locuit cândva în susul râului, pe unul dintre vechile domenii, când eram cu Diane… şi cu fiica mea, Gretchen. Îmi pierdusem speranţa c-o să mai ajung aici vreodată, dar tu ai fost motivul, şi mă bucur că s-a întâmplat aşa. Pe lângă asta, mi-a plăcut să te văd aşa cum ai fost cu adevărat în viaţa asta, cea originală.

Pamela scoase o strâmbătură.

– Eram o studentă hipioată. Ciucuri de piele şi haine vopsite în dungi. Sper că nu m-ai auzit vorbind cu prietenii. Cred că foloseam întruna cuvântul „aiurea”.

Jeff o sărută pe vârful nasului.

– Erai drăguţă. *Eşti* drăguţă, se corectă, dându-i părul la o parte de pe faţă. Dar nu m-am putut abţine să nu mi-i imaginez pe copiii ăştia peste cincisprezece ani, în costume şi conducând un BMW spre serviciu.

– Nu toţi ajung aşa. Bard a dat mulţi scriitori, actori, muzicieni… şi, adăugă ea surâzând cu regret, soţul meu şi cu mine n-am avut BMW. Conduceam un Audi şi o Mazda.

– Punct lovit.

Jeff zâmbi şi sorbi din şampanie. Stăteau întinşi unul lângă altul, mulţumiţi, dar Jeff ştia că sub masca ei veselă se ascundeau lucruri grave.

– Şaptesprezece luni, rosti el.

– Poftim?

– Am pierdut şaptesprezece luni de data asta. La asta te gândeai, nu-i aşa?

– Am tot vrut să te întreb, recunoscu ea. N-am putut să nu mă gândesc. Eu am întârziat… Suntem în martie, zici? În ’68?

– Trei ani şi jumătate.

– Faţă de ultima oară. Cinci ani de la prima reluare. Doamne! Data viitoare s-ar putea…

Jeff îi puse un deget pe buze.

– Urma să ne concentrăm pe viaţa *asta,* ai uitat?

– Nu, cum să uit?

Se lipi mai tare de el sub aşternut.

– Şi m-am gândit la asta, îi spuse el. Am avut timp s-o fac şi m-am gândit la un plan.

Pamela îşi dădu capul pe spate şi-l privi încruntată, dar cu interes.

– Ce vrei să spui?

– Păi, mai întâi m-am gândit să-i abordăm pe oamenii de ştiinţă. Fundaţia Naţională de Ştiinţă, organizaţii de cercetare

particulare… orice grup ni se pare potrivit, poate şi catedra de fizică de la Princeton sau MIT, cineva care studiază timpul.

– N-o să ne creadă nimeni.

– Exact. Asta era obstacolul de care ne tot loveam. Şi n-am făcut decât să-l menţinem, păstrând secretul atâta vreme numai pentru noi.

– Trebuia să fim discreţi. Oamenii ne-ar fi crezut nebuni. Gândeşte-te la Stuart McCowan; a…

– McCowan e nebun. Un criminal. Dar nu e nicio crimă să prevezi ce se va întâmpla. Nimeni nu ne va închide pentru asta. Şi, odată ce previziunile noastre se vor adeveri, vom dovedi că ştim ce se va întâmpla în viitor. Vor trebui să ne asculte. Vor şti că ceea ce se petrece e adevărat – inexplicabil, dar adevărat.

– Şi cum o să le captăm atenţia, pentru început? întrebă Pamela. Nimeni de la MIT sau de la altă instituţie nu va lua în seamă lista noastră de predicţii. O să ne pună la grămadă cu fanaticii OZN-urilor şi cu mediumii în secunda în care le spunem ce gândim.

– Tocmai asta vreau să subliniez. Nu mergem noi la ei. Ei o să vină la noi.

– Cum să…? Vorbeşti prostii, hotărî Pamela, scuturând din cap confuză.

– Ieşim în public, îi explică Jeff.

Şaisprezece

De data asta nu aveau nevoie de acoperire globală, ca la anunţul precedent, cel mic care, speraseră ei, avea să atragă atenţia numai celor care trăiau în reluare. Pentru scopul lor actual, nu mai era necesar nici caracterul ambiguu şi nici anonimatul.

New York Times refuză să publice reclama de o pagină, dar ea apăru în *New York Daily News, Chicago Tribune* şi *Los Angeles Times.*

ÎN URMĂTOARELE DOUĂSPREZECE LUNI:

- submarinul nuclear american *Scorpion* va fi pierdut la sfârşitul lui mai;
- o mare tragedie va lovi campania prezidenţială americană în iunie;
- asasinul lui Martin Luther King, Jr. va fi arestat peste hotare;
- preşedintele Curţii Supreme, Earl Warren, va demisiona în 26 iunie şi va fi urmat de judecătorul Abe Fortas;
- Uniunea Sovietică va încălca Pactul de la Varşovia, invadând Cehoslovacia pe 21 august;
- cincisprezece mii de oameni vor muri într-un cutremur în Iran pe 1 septembrie;
- o navă spaţială sovietică fără echipaj va înconjura Luna şi va fi recuperată din Oceanul Indian pe 22 septembrie;
- în octombrie vor avea loc lovituri de stat militare în Peru şi Panama;
- Richard Nixon îl va înfrânge la limită pe Hubert Humphrey în cursa prezidenţială;
- trei astronauţi americani vor orbita în jurul Lunii şi se vor întoarce teferi pe Pământ în prima săptămână după Crăciun;
- în ianuarie 1969 va avea loc o tentativă nereuşită de asasinat împotriva liderului sovietic Leonid Brejnev;
- o pată imensă de benzină va contamina plaja din sudul Californiei în februarie;
- preşedintele Franţei, Charles de Gaulle, va demisiona la sfârşitul lunii aprilie, anul viitor.

Nu vom face comentarii legate de aceste afirmaţii până la 1

mai 1969. La acea dată, ne vom întâlni cu presa într-un loc care va fi anunţat de astăzi într-un an.

Jeff Winston & Pamela Phillips
New York, N.Y., 19 aprilie 1968

* * *

Fiecare loc din sala mare de conferinţe pe care o închiriaseră la New York Hilton era ocupat, iar cei care nu găsiseră scaune se agitau nerăbdători pe intervale sau pe părţile laterale, încercând să nu se încurce în cablurile microfoanelor şi camerelor de luat vederi.

Fix la ora trei după-amiază, Jeff şi Pamela intrară în sală şi urcară pe podiumul pentru vorbitori. Ea zâmbi nervos în faţa camerelor de filmat care o orbeau, iar Jeff o strânse discret de mână. De la primii paşi în încăpere, fură asaltaţi de întrebări strigate din toate părţile, reporterii încercând să le atragă atenţia toţi dintr-odată. Jeff îi rugă de mai multe ori să facă linişte şi în cele din urmă hărmălaia se transformă într-un zumzet.

– Vom răspunde la toate întrebările dumneavoastră, dar mai întâi haideţi să stabilim o ordine. Să începem cu rândul din spate, câte o întrebare de persoană, de la stânga la dreapta. Apoi trecem la rândul următor, în aceeaşi ordine.

– Dar cei care nu au scaune? strigă un bărbat de pe laterală.

– Întârziaţilor le va veni rândul la sfârşit; mai întâi cei din partea stângă, din spate în faţă. Acum, zise Jeff arătând cu degetul, să auzim prima întrebare de la doamna cu rochie albastră. Nu e nevoie să vă prezentaţi. Pur şi simplu întrebaţi ce doriţi.

Femeia se ridică, ţinând în mână un pix şi un notes.

– Prima întrebare, evidentă: cum aţi putut face predicţii precise despre o gamă de evenimente atât de variate? Pretindeţi că sunteţi mediumi?

Jeff respiră adânc şi vorbi cât se poate de calm.

– Nu mai multe întrebări deodată, vă rog, dar la acestea două vă dau un singur răspuns. Nu, nu suntem mediumi, în sensul definiţiei termenului. Atât domnişoara Phillips cât şi eu suntem beneficiarii – sau victimele – unui fenomen repetat, pe care la început am refuzat să-l credem, după cum veţi face şi dumneavoastră, astăzi. Pe scurt, ne retrăim fiecare propria viaţă, sau anumite părţi din ea. Amândoi am murit – vom muri – în octombrie 1988, am înviat şi am murit din nou, de mai multe ori.

Zgomotul care-i întâmpinase la sosire nu era nimic în

comparaţie cu tărăboiul iscat de vorbele lui Jeff, iar tonul ironic al hărmălaiei era evident. Un echipaj de televiziune stinse luminile şi începu să-şi strângă echipamentul, iar câţiva reporteri părăsiră încăperea jigniţi şi furioşi, dar se găsiră mulţi alţii care să le ia locurile. Jeff făcu din nou apel la linişte şi indică ziaristul care să pună întrebarea următoare.

– Şi asta e destul de evidentă, spuse bărbatul corpolent cu nervozitate. Cum naiba vă aşteptaţi să creadă cineva prostiile astea?

Jeff îşi păstră sângele rece, îi zâmbi încurajator Pamelei şi se adresă calm mulţimii batjocoritoare.

– V-am spus că lucrurile pe care le veţi auzi vor părea incredibile. Nu pot decât să subliniez valabilitatea totală a „predicţiilor” pe care le-am făcut publice anul trecut, când pentru noi erau deja amintiri, şi să vă rog să vă abţineţi de la judecăţi până ce terminăm ce avem de spus.

– O să faceţi predicţii şi astăzi? întrebă reporterul următor.

– Da, răspunse Jeff, iar zgomotul ameninţă să se amplifice din nou. Dar numai după ce vom fi răspuns la toate întrebările dumneavoastră şi vă vom fi spus tot ce credem că trebuie să aflaţi.

Le luă o oră să-şi prezinte vieţile pe scurt: cine au fost iniţial, ce lucruri importante au făcut în reluările lor, cum au ajuns să se cunoască, faptul îngrijorător că se trezeau la noua viaţă cu întârziere tot mai mare. Aşa cum căzuseră de acord dinainte, nu menţionară o mare parte dintre aspectele personale ale existenţelor lor, dar nici pe cele periculoase sau care era mai bine să nu fie povestite. Dar se ajunse şi la întrebarea despre care ştiau sigur că li se va pune şi nu discutaseră în prealabil ce să răspundă la ea:

– Mai cunoaşteţi şi alte persoane care… trăiesc în reluare, cum spuneţi? întrebă cu cinism o voce din al treilea rând.

Pamela îl privi pe Jeff şi răspunse clar, fără a-i da ocazia lui s-o facă:

– Da. Un bărbat numit Stuart McCowan, din Seattle, Washington.

Urmă o pauză scurtă, în care sute de pixuri notară numele pe sute de notesuri. Jeff încercă s-o avertizeze pe Pamela din priviri, dar ea îl ignoră.

– Din câte ştim, e singurul. Am petrecut una dintre vieţi aproape în întregime căutându-i pe alţii, dar McCowan e singurul

pe care l-am verificat. Dar trebuie să vă spunem că are nişte idei despre reluare cu care noi nu suntem deloc de acord; de aceea nu e aici astăzi. Dar cred că un interviu cu el ar fi interesant, ca şi urmărirea lui atentă, pentru a vedea cum procedează în situaţia în care ne găsim toţi trei. Este un om neobişnuit, dar asta nu e totul.

Pamela se uită la Jeff, care îi surâse. Nu spusese nimic calomniator sau incriminator la adresa lui McCowan, dar se asigurase că va fi investigat temeinic şi că acţiunile lui publice vor fi urmărite mai atent de acum înainte. Nu va mai ucide, nu de data asta.

– Ce credeţi că veţi obţine din toată treaba asta? veni o altă întrebare. E vreun plan de făcut bani pe care-l lansaţi, un fel de cult?

– În niciun caz, răspunse Jeff ferm. Putem câştiga câţi bani vrem sau avem nevoie prin canalele de investiţie obişnuite şi aş vrea ca în fiecare articol pe care îl scrieţi să precizaţi clar să nu ne trimită *nimeni* bani, nici cea mai mică sumă, cu niciun scop. Vom returna orice cadouri. Nu căutăm decât informaţii, o posibilă explicaţie a situaţiei noastre şi a sfârşitului ei. Am dori ca oamenii de ştiinţă – mai ales fizicienii şi experţii în cosmologie – să afle despre ceea ce ni se întâmplă şi să ne contacteze direct, ca să ne spună ce cred. Acesta este singurul scop pe care l-am urmărit când ne-am prezentat situaţia în public. Nu am mai dezvăluit-o nimănui până acum şi n-am fi făcut-o nici acum, dacă n-ar fi apărut îngrijorarea despre care v-am vorbit.

Un zumzet sceptic se auzi din sală. Toată lumea vindea ceva, aşa cum subliniase Pamela mai de mult; mulţimii de jurnalişti adunaţi acolo îi venea greu să accepte că Jeff şi Pamela nu puneau la cale o afacere dubioasă, ascunsă sub masca sincerităţii aparente şi a dovezilor care le susţineau previziunile de neconceput.

– Atunci, ce aveţi de gând să faceţi, dacă nu să câştigaţi bani pe seama celor pretinse?

– Depinde de rezultatele ieşirii noastre în public, răspunse Jeff. Pe moment, aşteptăm să vedem ce se întâmplă după ce ne publicaţi povestea. Mai sunt alte întrebări? Dacă nu, am aici mai multe exemplare dintr-un nou set de... predicţii, cum le numiţi dumneavoastră.

În rândurile din faţă se iscă o busculadă. O mare de mâini se întinse spre hârtiile multiplicate la copiator şi se porni o nouă

avalanşă de întrebări:

– Va avea loc un război nuclear?

– O să ajungem pe Lună înaintea ruşilor?

– Se va găsi un medicament pentru cancer?

– Îmi pare rău, rosti Jeff. Nicio întrebare despre viitor. Hârtiile conţin tot ce avem de spus.

– O ultimă întrebare, vorbi un bărbat cu ochelari şi o pălărie de pâslă turtită de parcă s-ar fi aşezat cineva pe ea. Cine va câştiga derby-ul Kentucky sâmbăta asta?

Jeff zâmbi larg, relaxat pentru prima oară de când începuse conferinţa de presă.

– Voi face excepţie numai pentru acest domn. Majestic Prince va câştiga derby-ul, dar Arts and Letters îl va învinge în bătălia pentru Triple Crown. Şi, spunându-vă asta, cred că pariul meu a devenit inutil.

Majestic Prince ieşi de pe poartă cu şanse de 1 la 10 şi valora 2,10 $ dacă învingea – cel mai mic câştig permis de legile care guvernau pariurile. După ce povestea lui Jeff şi Pamela fusese făcută publică de agenţiile de ştiri, nimeni nu mai pariase pe alţi cai la derby. Comisia de Curse a statului Kentucky ordonă o anchetă completă, iar în Maryland şi New York se vorbea despre anularea curselor Preakness şi Belmont.

* * *

Telefoanele din noul lor birou din clădirea Pan Am începură să sune la şase dimineaţa în prima zi de luni de după cursă; până la prânz, mai angajaseră două secretare temporare de la Kelly Girls care să preia apelurile, telegramele şi curioşii care intrau pe uşă fără programare.

– Iată lista din ultima oră, domnule, spuse tânăra în fustă midi plisată, care se juca nervos cu şiragul lung de mărgele de la gât.

– Fă-mi un rezumat, o rugă Jeff extenuat, punând deoparte exemplarul din ziua respectivă al *New York Times,* al cărui editorial făcea apel la „scepticism raţional în faţa a doi pretinşi Nostradamus moderni, care manipulau coincidenţele”.

– Da, domnule. Au fost patruzeci şi două de cereri de consultaţii particulare – oameni grav bolnavi, părinţi ai căror copii au dispărut şi alţii; au sunat nouă firme de brokeraj, care s-au oferit să vă reprezinte pentru un comision redus; am primit douăsprezece telefoane şi opt telegrame de la persoane care vor să pună bani pentru diverse scheme de pariuri; unsprezece mesaje de la alţi mediumi care voiau să împărtăşească…

– Noi nu suntem mediumi, domnişoară Kendall, da?

– Da, domnule. Elaine, dacă doriţi.

– Bine. Vreau să fie clar, Elaine. Pamela şi cu mine nu avem niciun fel de capacităţi psihice supranaturale, iar dacă cineva emite această presupunere, trebuie corectat imediat. La noi e vorba de cu totul altceva, şi dacă vei lucra aici trebuie să înveţi modul în care vrem să fim reprezentaţi.

– Am înţeles, domnule. Numai că…

– Ştiu că ţi-e greu să accepţi. N-am spus că trebuie să ne crezi; dar asigură-te că nu distorsionezi informaţiile de bază pe care ţi le dăm noi, când te adresezi publicului. Acum continuă cu lista.

Fata îşi netezi bluza şi reveni la stenogramă.

– Au fost unsprezece… cred că le-aţi putea numi apeluri duşmănoase, unele dintre ele obscene.

– Nu trebuie să le asculţi. Spune-le şi celorlalte fete să închidă telefonul în nasul celor care jignesc. Sunaţi la poliţie dacă apelantul insistă.

– Mulţumesc, domnule. Am mai primit câteva telefoane de la un grup futurist din California. Vor să mergeţi acolo să ţineţi o conferinţă.

Jeff ridică interesat din sprâncene:

– Corporaţia Rand?

Fata verifică notiţele.

– Nu, domnule. Outlook Group.

– Plasează-l avocatului meu. Cere-i să-l verifice, să vadă dacă e legal.

Elaine notă instrucţiunile şi continuă:

– Dacă tot vorbesc cu domnul Wade, trebuie să-i spun şi de companiile aeriene care ameninţă cu procesele: Aeronaves de Mexico, Allegheny Airlines, Philippine Airlines, Air France, Olympic Airways…, dar şi Comisia pentru Turism a statului Ohio – au sunat avocaţii lor. Sunt toţi foarte supăraţi, domnule. M-am gândit să vă avertizez.

Jeff încuviinţă distrat.

– Asta-i tot?

– Da, în afară de câteva reviste care vor interviuri în exclusivitate cu dumneavoastră sau domnişoara Philips sau cu amândoi.

– E vreun jurnal ştiinţific printre ele? Elaine scutură din cap.

– *The National Enquirer, Fate…* Cred că cea mai serioasă e

Esquire.

– Niciun semn de la universităţi sau fundaţii de cercetare, în afară de grupul ăla organizat din California sau ce-o fi?

– Nu, domnule. Asta-i toată lista.

– În regulă, oftă Jeff. Mulţumesc, Elaine. Ţine-mă la curent.

– Da, domnule, aşa voi face.

Fata închise carnetul de notiţe, vru să plece, apoi se opri.

– Domnule Winston, ştiţi… Mă întrebam…

– Da?

– Credeţi c-ar trebui să mă mărit? Vreau să zic, m-am tot gândit, prietenul meu m-a cerut de nevastă de două ori deja, dar aş vrea să ştiu… aş vrea să ştiu dacă va merge sau nu.

Jeff îi zâmbi îngăduitor, sesizând dorinţa disperată de a şti din ochii fetei:

– Aş vrea să ştiu şi eu. Dar va trebui să descoperi singură lucrul ăsta.

Compania aeriană Aeronaves de Mexico renunţă la acuzaţii în 5 iunie, la o zi după ce unul dintre avioanele de pasageri se lovi de un munte lângă Monterey, aşa cum preziseseră Jeff şi Pamela. Liderul politic mexican Carlos Madrazo şi jucătorul de tenis Rafael Osuna nu se aflau la bordul avionului în care muriseră de cinci ori înainte; de data asta, numai unsprezece oameni au considerat că se pot urca în aparatul blestemat, nu şaptezeci şi nouă.

După aceea, dintre companiile pentru care se prevăzuseră dezastre, numai Air Algérie şi Royal Nepal Airlines au preferat să ignore avertizarea şi nu au anulat zborurile ameninţate cu prăbuşirea. Cele două au suferit singurele accidente fatale din aviaţia comercială în anul 1969.

Marina americană a refuzat să asculte ceea ce secretarul de stat cu probleme de apărare, Laird, a numit „superstiţie”, iar distrugătorul Evans a pornit spre Marea Chinei de Sud; însă guvernul australian a ordonat pe ascuns ca portavionul Melbourne să oprească motoarele şi să arunce ancora în prima săptămână din iunie, iar coliziunea în care Evans a fost rupt în două nu a mai avut loc.

În 4 iulie, când Lacul Erie a provocat inundaţii în nordul statului Ohio, au murit numai cinci oameni, nu patruzeci şi unu, întrucât locuitorii au acordat atenţie alertei publice şi s-au adăpostit în locuri mai înalte înainte de venirea furtunii. O

situaţie similară s-a petrecut în Mississippi; la mijlocul lui august, staţiunile turistice Gulfport şi Bolixi de pe Gulf Coast erau aproape goale, iar populaţia locală s-a retras în regiunile uscate într-un ritm pe care nu-l atinsese niciodată la simplele avertizări ale apărării civile. Uraganul Camille lovi litoralul aproape pustiu, făcând doar unsprezece victime, nu o sută patruzeci şi nouă.

Viaţa se schimba. Viaţa mergea înainte, dar pe cu totul alt drum. Şi lumea a luat aminte la asta.

* * *

– Vreau să obţinem interdicţie judecătorească imediat, Mitchell! Săptămâna asta, dacă se poate; sau cel mai târziu până la mijlocul săptămânii viitoare.

Avocatul se concentra pe ochelari, ştergând lentilele groase cu migala cu care ar fi curăţat un telescop scump.

– Nu ştiu ce să spun, Jeff, nu cred că e posibil.

– Atunci, cât de repede o putem obţine? întrebă Pamela.

– S-ar putea să fie imposibil, recunoscu Wade.

– Vrei să spui că n-o putem obţine niciodată? Oamenii ăştia toarnă întruna minciuni sfruntate despre noi, iar noi nu putem face nimic?

Avocatul descoperi încă o pată invizibilă pe una dintre lentile şi o şterse cu grijă cu petecul pătrat din piele de căprioară.

– S-ar putea să acţioneze în baza drepturilor conferite de Primul Amendament.

– Ne sug ca nişte lipitori! explodă Jeff, fluturând pamfletul care provocase întâlnirea; fotografia lui trona pe coperta broşurii, însoţită de una mai mică, a Pamelei. Profită de numele şi declaraţiile noastre, fără nicio autorizare din partea noastră, şi prin asta îşi bat joc de tot ce încercăm noi să facem.

– Sunt o organizaţie nonprofit, îi reaminti Wade. Şi au depus cerere de scutire de taxe ca instituţie religioasă. E greu să te lupţi cu asta; ar dura ani de zile, iar şansele de a-i înfrânge sunt foarte slabe.

– Dar legile împotriva calomniei? insistă Pamela.

– Aţi devenit figuri publice şi statutul ăsta nu vă protejează prea mult. Şi comentariile lor la adresa voastră nu cred că ar putea fi interpretate drept calomnii. Juriul le-ar considera cu totul altceva. Oamenii ăştia vă idolatrizează. Cred că sunteţi întruchiparea lui Dumnezeu pe Pământ. Mai bine i-aţi ignora; dacă-i acţionaţi în justiţie, le faceţi şi mai multă publicitate.

Jeff scoase o exclamaţie de dezgust, mototoli pamfletul şi-l

aruncă în colţul opus al încăperii.

– Exact asta am vrut să evităm, zise el. Putem să-i ignorăm sau să-i negăm, dar tot vom rămâne pătaţi, prin asociere cu ei. Nicio organizaţie ştiinţifică prestigioasă nu va vrea să aibă de-a face cu noi din cauza lor.

Avocatul îşi puse ochelarii şi-i aranjă pe marginea nasului cu arătătorul gros.

– Înţeleg în ce fel de încurcătură aţi intrat, le spus el. Dar nu…

Interfonul de pe biroul lui Jeff ţârâi scurt de două ori, apoi încă o dată, mai lung, conform semnalului stabilit cu Elaine pentru mesaje urgente.

– Da, Elaine?

– Un domn doreşte să vă vadă. Spune că e de la Guvern.

– Ce departament? Apărarea Civilă, Fundaţia Naţională de Ştiinţă?

– Departamentul de Stat, domnule. Insistă să vorbească cu dumneavoastră personal. Cu dumneavoastră şi domnişoara Phillips.

– Jeff, vrei să rămân şi eu? întrebă Wade încruntat.

– Poate. Stai să văd ce vrea. Jeff apăsă butonul interfonului. Condu-l înăuntru, Elaine.

Bărbatul adus de secretară era cam la patruzeci şi cinci de ani, chel, cu ochi albaştri mobili şi degete galbene de la nicotină. Îi măsură scurt pe Jeff şi Pamela cu ochi pătrunzători, apoi se întoarse spre Wade.

– Aş prefera să stăm de vorbă în particular, spuse el.

Wade se ridică şi se prezentă.

– Sunt avocatul domnului Winston. O reprezint şi pe domnişoara Phillips.

Bărbatul scoase un portofel subţire din buzunarul de la haină şi le întinse cartea de vizită.

– Russell Hedges, Departamentul de Stat. Mă tem că natura discuţiei noastre este confidenţială. Vă deranjează, domnule Wade?

– Da. Clienţii mei au dreptul…

– Nu au nevoie de consultanţă juridică. Este vorba de o problemă de securitate naţională.

Avocatul începu să protesteze din nou, dar Jeff îl opri.

– E-n ordine, Mitchell. Vreau să aud ce are de spus. Gândeşte-te la ce am discutat înainte şi anunţă-mă dacă-ţi vine în minte vreo soluţie viabilă. Te sun eu mâine.

– Şi azi, dacă e nevoie, îi spuse Wade, uitându-se chiorâş la reprezentantul guvernamental. Stau târziu la birou, până pe la şase, şase şi jumătate.

– Mulţumesc. Te căutăm dacă e nevoie.

– Vă deranjează dacă fumez? întrebă Hedges şi scoase un pachet de Camel când avocatul părăsi încăperea.

– Nu.

Jeff îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre scaunele din faţa biroului său şi îi puse o scrumieră la îndemână. Hedges scoase o cutie de chibrituri şi-şi aprinse ţigara. Lăsă chibritul să ardă până când ajunse un rest maro, pe care-l aruncă, încă fierbinte, în scrumiera mare de sticlă.

– Am auzit de dumneavoastră, bineînţeles, vorbi el în cele din urmă. Ar fi fost şi greu să vă ignorăm, cu câtă publicitate v-aţi făcut în ultimele patru luni. Deşi trebuie să recunosc că majoritatea colegilor mei au considerat că previziunile dumneavoastră nu sunt altceva decât simple distracţii de salon.

– Libia? întrebă Jeff, cunoscând deja răspunsul.

Hedges înclină din cap şi trase lung din ţigară.

– Toţi cei de la biroul însărcinat cu problemele Orientului Mijlociu sunt de-a dreptul şocaţi. După estimările noastre cele mai sigure, regele Idris menţine un regim foarte stabil. Nu numai că aţi precizat data loviturii de stat, dar aţi spus şi că junta se va forma din eşaloanele de mijloc ale armatei libiene. Vreau să-mi spuneţi cum dracu' aţi ştiut toate astea.

– Am explicat deja o dată cât de clar am putut.

– Chestia asta cu viaţa retrăită... O privi rece pe Pamela. Vieţile retrăite. Sper că nu vă aşteptaţi să vă credem, nu?

– N-aveţi de ales, spuse Jeff sec. Nici noi. Nu ştim decât că se întâmplă. Singurul motiv pentru care ne-am dat în spectacol de data asta e pentru că am vrut să aflăm mai multe. Am mai spus asta înainte, foarte limpede.

– Mă aşteptam la răspunsul ăsta.

Pamela se aplecă în faţă.

– Suntem siguri că guvernul are cercetători care să investigheze fenomenul şi să găsească răspunsurile pe care le căutăm.

– Asta nu ţine de ministerul la care lucrez eu.

– Dar ne-aţi putea conduce la ei, le-aţi putea spune că ne luaţi în serios. Sunt fizicieni care ar putea...

– În schimbul a ce? întrebă Hedges, scuturând o dâră lungă de

scrum.

– Poftim?

– Vorbiţi de alocare de fonduri, angajaţi noi, laboratoare… Ce ne-aţi da în schimb?

Pamela îşi ţuguie buzele şi se uită la Jeff.

– Informaţii, rosti ea după o pauză scurtă. Cunoştinţe detaliate despre evenimente care vor da economia mondială peste cap şi vor duce la moartea a mii de oameni nevinovaţi.

Hedges strivi ţigara în scrumieră, ţintind-o cu ochii lui albaştri.

– Anume?

Pamela se întoarse iar spre Jeff, pe a cărui figură nu citi nici aprobare, nici admonestare.

– Evenimentele din Libia, zise ea către Hedges, vor avea consecinţe dezastruoase extinse. Şeful juntei, colonelul Ghaddafi, se va autonumi prim-ministru la începutul anului viitor. E un nebun, figura diabolică a următorilor douăzeci de ani. O să transforme Libia în pepinieră şi adăpost pentru terorişti. Din cauza lui se vor întâmpla lucruri groaznice, de neimaginat.

Hedges ridică din umeri.

– Asta-i foarte vag. S-ar putea să treacă ani de zile până când afirmaţiile voastre să se confirme sau nu. În plus, suntem mai interesaţi de evenimentele din Asia de Sud-Est, nu de progresul şi declinul statelor arabe mici.

Pamela scutură din cap hotărâtă.

– Greşeşti. Vietnamul e o cauză pierdută. Tocmai Orientul Mijlociu va deveni regiunea principală în următorii douăzeci de ani.

Bărbatul o privi gânditor şi scoase altă ţigară din pachetul boţit.

– Există o grupare minoritară în departament care susţine acelaşi lucru. Dar când spui că poziţia noastră în Vietnam nu are nicio şansă… Dar moartea lui Ho Şi Minh alaltăieri? N-o să slăbească Frontul de Eliberare Naţională? Analiştii noştri spun că…

Jeff îl întrerupse.

– Dacă o să aibă vreo consecinţă, atunci aceea va fi c-o să-i facă şi mai hotărâţi. Ho aproape că va fi canonizat, trecut în rândul martirilor. O să numească Saigonul după el în… după ce cuceresc oraşul.

– Erai gata să menţionezi o dată, îl privi Hedges pieziş prin fumul de ţigară.

– Cred că trebuie să selectăm informaţiile pe care vi le dăm, spuse Jeff, prevăzător şi uitându-se la Pamela cu o privire care însemna avertizare. Nu vrem să înmulţim necazurile din lume, ci să ajutăm la evitarea unor nenorociri evidente.

– Nu ştiu… încă mai există câţiva Toma necredinciosul în departament şi, dacă nu oferiţi decât generalităţi…

– Kosîghin şi Chou En-lai, zise Jeff cu forţă în glas. Se vor întâlni la Pekin săptămâna viitoare, iar la începutul lunii viitoare Uniunea Sovietică şi China vor cădea de acord să discute la nivel oficial despre disputa de la hotare.

Hedges se încruntă, neîncrezător.

– Kosîghin nu va merge în China niciodată.

– Ba da, insistă Jeff, cu un zâmbet amar. Şi nu peste multă vreme o va face şi Richard Nixon.

* * *

Vântul de martie din apropierea Golfului Chesapeake transforma ploaia într-o ceaţă subţire şi rece, oprea stropii în cădere şi-i azvârlea în toate părţile, formând valuri miniaturale care se loveau de golful agitat. Jeff purta o manta impermeabilă cu glugă, care strălucea în aerul umed, înviorat de burniţa rece care-l biciuia peste faţă.

– Dar Allende? îl întrebă Hedges, încercând zadarnic să-şi aprindă un Camel. Are vreo şansă?

– Asta în pofida faptului că oamenii tăi îşi bagă nasul în politica statului chilian?

Şi Jeff şi Pamela erau de mult convinşi că Russell Hedges avea legături foarte slabe cu Departamentul de Stat. Nu ştiau dacă era de la CIA sau NASA sau de la altă agenţie asemănătoare. Nu prea avea importanţă, rezultatele erau aceleaşi.

Hedges îi trată cu unul dintre rânjetele lui ambigue şi reuşi să-şi aprindă ţigara.

– Nu trebuie să-mi spui dacă va fi ales sau nu, doar dacă are vreo şansă.

– Şi dacă-ţi spun că are, atunci ce? O să păţească ce-a păţit Ghaddafi?

– Ţara asta n-are nimic de-a face cu asasinarea lui, ţi-am spus de nenumărate ori. A fost o problemă internă în Libia. Ştii cum se desfăşoară luptele pentru putere în lumea a treia.

N-avea rost să se certe cu el pe tema asta. Ştia foarte bine că Ghaddafi fusese ucis înainte de a ajunge la putere, ca o consecinţă directă a celor aflate de Hedges de la el şi Pamela

despre viitoarea politică şi viitoarele acţiuni ale dictatorului. Nu c-ar fi deplâns moartea unui maniac însetat de sânge, dar toată lumea presupunea că CIA avea legături cu asasinatul, iar zvonurile bazate pe realitate determinaseră crearea unei grupări teroriste inexistente anterior, denumită November Squad, condusă de fratele mai mic al lui Ghaddafi. Membrii ei juraseră că vor lupta toată viaţa pentru răzbunarea liderului ucis. O explozie masivă de petrol scăpase deja de sub control în deşertul de la sud de Tripoli, unde cu trei luni înainte November Squad aruncase în aer o instalaţie Mobil Oil, omorând unsprezece angajaţi americani şi douăzeci şi trei libieni.

Allende nu era Ghaddafi; era un om raţional, bine intenţionat, primul preşedinte marxist din istorie care a câştigat în urma alegerilor libere. Avea să moară destul de curând, probabil din cauza intervenţiei americane. Jeff nu intenţiona deloc să grăbească ziua aceea ruşinoasă.

– Nu am nimic de spus despre Allende. Nu reprezintă o ameninţare pentru Statele Unite. Hai să ne rezumăm la atât.

Hedges încercă să tragă din ţigara umedă, dar era deja stinsă şi hârtia începu să se rupă. O aruncă descurajat în valurile agitate.

– N-aveai scrupule când ne-ai spus că Heath va fi ales prim-ministru în Anglia vara asta.

Jeff îi aruncă o privire sardonică.

– Poate c-am vrut să mă asigur că nu hotărai împuşcarea lui Harold Wilson.

– La dracu’, se răsti Hedges, cine te-a uns pe tine arbitru moral al afacerilor externe americane? Treaba ta e să ne dai informaţii dinainte. Atât. Lasă-i pe cei răspunzători să decidă ce e important şi ce nu şi cum se rezolvă situaţia.

– Am văzut la ce consecinţe au dus deciziile astea înainte. Prefer să selectez informaţiile înainte de a ţi le da. Pe lângă asta, trebuia să fie un târg cinstit. Cum rămâne cu partea care ne interesează pe noi, s-a făcut vreun progres?

Hedges tuşi, întorcându-se cu spatele la vântul care bătea dinspre golf.

– Hai să intrăm şi să bem ceva cald.

– Îmi place aici, zise Jeff dispreţuitor. Mă simt plin de viaţă.

– O să mor de pneumonie dacă mai stau mult aici. Hai să intrăm şi să-ţi povestesc ce au descoperit savanţii până acum.

Jeff îi făcu pe plac şi cei doi porniră spre vechea clădire

guvernamentală de pe malul vestic din Maryland, la sud de Annapolis. Erau acolo de şase săptămâni şi dezbăteau implicaţiile independenţei Rhodesiei şi viitoarea răsturnare a prinţului Sihanok în Cambodgia. La început, el şi Pamela se crezură într-un soi de vacanţă, dar Jeff era tot mai îngrijorat de întrebările detaliate puse de Hedges, care, se pare, fusese desemnat să ţină permanent legătura cu ei. Avuseseră grijă să nu dea nicio informaţie pe care administraţia Nixon s-o folosească în scopuri murdare, dar le venea tot mai greu să delimiteze datele periculoase. Până şi replica echivocă „fără comentarii" a lui Jeff în legătură cu alegerile prezidenţiale din toamna viitoare din Chile ar putea fi interpretată de Hedges şi superiorii lui, pe bună dreptate, ca o indicaţie că le va câştiga Allende. Ce fel de măsuri secrete ar fi luat S.U.A. în urma acestei presupuneri? Ei doi mergeau pe un teren foarte periculos şi Jeff începea să regrete că fusese de acord cu întâlnirile astea.

– Deci? îl întrebă pe Hedges în drum spre căsuţa bine ascunsă în spatele jaluzelelor.

Din hornul de cărămidă roşie se ridica o coloană de fum care te îmbia să intri.

– Nimic definitiv de la Bethesda încă, bolborosi Hedges de sub gulerul ridicat al impermeabilului. Vor să mai facă nişte teste.

– Ne-am făcut toate analizele medicale imaginabile, comentă Jeff nerăbdător, înainte de a intra voi pe fir. Nu asta e problema adevărată; e ceva care ne depăşeşte, la nivel cosmic sau subatomic. Ce spun fizicienii?

Hedges păşi pe terasa de lemn. Se scutură de apa de pe impermeabil ca un câine mare.

– N-au ajuns la vreo concluzie, răspunse el vag. Berget şi Campagna de la Cal Tech cred că s-ar putea să fie vorba de pulsari, formaţii masive de neutrino, dar le trebuie mai multe date.

Pamela îi aştepta în camera cu lambriuri din stejar, ghemuită pe canapeaua din faţa focului.

– Vreţi cidru fierbinte? îi întrebă, ridicându-şi cana şi lăsând uşor capul într-o parte.

– Da, sigur că vreau, răspunse Jeff.

Hedges se mulţumi să dea din cap.

– Îl aduc eu, domnişoară Phillips, se oferi unul dintre tinerii cu costum negru care asigurau paza permanentă a clădirii izolate.

Pamela scutură din umeri, îşi suflecă mânecile puloverului

larg şi bău din cana fierbinte.

– Russell spune că fizicienii s-ar putea să facă progrese, o informă Jeff.

Ea se bucură, iar roşeaţa obrajilor încălziţi de la căldura focului contrasta cu albastrul puloverului de lână şi nuanţa deschisă a părului ei.

– Ce spun despre întârziere? Au făcut vreo extrapolare?

Hedges îşi ţuguie buzele în jurul unei ţigări uscate şi coborî pleoapele ca să-şi acopere privirea cinică, piezişă. Jeff recunoscu expresia, ştia deja ce exprimă – neîncrederea că ei trăiseră şi vor trăi alte vieţi. Dar nu conta. Hedges şi restul puteau crede orice, câtă vreme alte minţi, cele ştiinţifice, receptive şi persistente, continuau să se concentreze pe fenomenul care pentru Jeff era atât de real.

– Ei spun că precizările temporale sunt prea vagi, spuse Hedges. Nu pot să stabilească decât un interval probabil.

– Şi care ar fi intervalul respectiv? Se interesă Pamela cu voce joasă.

– Între doi şi cinci ani pentru Jeff, între cinci şi zece pentru tine. E puţin probabil să fie mai mic, mi s-a spus, dar limita maximă ar putea creşte dacă curba continuă să devină abruptă.

– Cu cât ar creşte?

– Imposibil de spus.

Pamela oftă. Respira parcă în ritmul rafalelor de vânt.

– Asta nu-i altceva decât o presupunere. La ea am fi ajuns şi singuri.

– Poate că noile teste vor…

– La naiba cu noile teste! se răsti Jeff. O să fie la fel de „neconcludente” ca şi celelalte, nu-i aşa?

Tânărul taciturn în costum de culoare închisă se întoarse în camera de zi cu două căni groase. Jeff luă una şi începu să amestece în ea cu un beţigaş cu aromă de scorţişoară.

– Cei de la Bethesda mai au nevoie de mostre de ţesut, spuse Hedges după ce sorbi cu grijă din cidrul fierbinte. Una dintre echipe crede că structura celulară ar putea…

– Nu ne mai întoarcem la Bethesda, îl informă Jeff pe ton decisiv. Au suficiente informaţii cu care să lucreze.

– Nu-i nevoie să vă întoarceţi la spital, le explică Hedges. Nu le trebuie decât de fragmente de piele. Au trimis echipamentul, le putem preleva chiar aici.

– Ne întoarcem la New York. Nu mi-am mai văzut mesajele de

o lună şi printre ele s-ar putea să fie vreunul folositor. Poţi să ne faci rost de un avion ca să plecăm din Andrews deseară?

– Îmi pare rău…

– Păi, dacă guvernul nu ne pune la dispoziţie un mijloc de transport, o să luăm un avion obişnuit. Pamela, sună la Eastern Airlines şi întreabă la ce oră…

Bărbatul care adusese cidrul făcu un pas în faţă, cu o mână în dreptul jachetei deschise. Un alt paznic apăru pe uşa din faţă, de parcă cineva i-ar fi făcut semn în tăcere, iar la treilea se ivi pe scări.

– Nu la asta m-am referit, spuse Hedges. Mi-e teamă că… nu vă putem lăsa să plecaţi. Deloc.

Şaptesprezece

„... au încercat să atace ambasada Statelor Unite din Teheran, dar au fost respinse de unităţi ale diviziei optzeci şi doi aeropurtate, care înconjoară clădirea diplomatică americană din februarie. Se estimează că au fost ucişi în luptă cel puţin o sută treizeci şi doi de revoluţionari iranieni, iar pagubele de partea americană sunt şaptesprezece morţi şi douăzeci şi şase de răniţi. Preşedintele Reagan a ordonat noi atacuri aeriene împotriva bazelor de rebeli din munţii aflaţi la est de Tabriz, unde se presupune că Ayatolahul Khomeini se...”

– Opreşte naibii porcăria aia, îi spuse Jeff lui Russell Hedges.

„... centrul de comandă revoluţionar. Aici în Statele Unite, în urma atacului terorist de săptămâna trecută, când s-a detonat o bombă în Madison Square Garden, au murit şase sute optzeci şi doi de oameni. Un comunicat de la aşa-numita grupare teroristă November Squad ameninţă cu continuarea atacurilor pe pământ american până când se vor retrage toatele forţele americane din Orientul Mijlociu. Ministrul sovietic al Afacerilor Externe, Gromîko, şi-a exprimat ataşamentul faţă de luptătorii pentru libertate ai Jihadului islamic. Acesta spune că prezenţa Flotei a şasea americane în Marea Arabiei «echivalează cu...»”

Jeff se aplecă şi opri furios televizorul. Hedges scutură din umeri, luă o bomboană Life Saver şi se jucă cu un creion, ţinându-l ca pe o ţigară, fiindcă renunţase la fumat.

– Dar acumularea de trupe sovietice din Afghanistan? îl întrebă el pe Jeff. Plănuiesc o confruntare cu forţele noastre din Iran?

– Nu ştiu, zise Jeff.

– Cât de puternici sunt urmaşii lui Khomeini? Îl putem menţine pe şah la putere, cel puţin până la alegerile de anul viitor?

– Nu ştiu, la naiba! explodă Jeff. De unde să ştiu? Reagan nici măcar nu era preşedinte în 1979; era problema lui Jimmy Carter şi noi n-am trimis niciodată trupe în Iran. Totul s-a schimbat. Nu ştiu ce dracu’ o să se întâmple acum.

– Dar sigur ştii dacă...

– Nu. Habar n-am.

Jeff se uită la Pamela, care îl privea fix pe Hedges. Era palidă şi trasă la faţă; în ultimii ani, chipul ei îşi pierduse trăsăturile

feminine şi devenise aproape la fel de osos ca al lui Jeff. O luă de mână şi o ridică în picioare.

– Noi mergem să ne plimbăm, îl anunţă pe Hedges.

– Eu tot mai am întrebări.

– Poţi să te speli pe cap cu ele. Eu nu mai am răspunsuri.

Hedges supse bomboana şi-l privi pe Jeff cu ochi albaştri, reci.

– Bine. O să mai vorbim despre asta la cină.

Jeff începu iar să-i spună că n-are niciun rost, că omenirea o pornise pe un drum nou, ciudat şi nesigur, iar el şi Pamela nu le mai puteau da sfaturi – deşi ştia ca nu avea rost să protesteze. Hedges tot mai credea că ei doi au anumite capacităţi psihice ieşite din comun, că puteau prezice viitorul pe baza oricăror circumstanţe din prezent. Pe măsură ce cunoştinţele lor despre viitor începuseră să fie tot mai vagi în faţa evenimentelor mondiale care luaseră o turnură neaşteptată, îi condamna tacit, dar evident, că nu dezvăluiau informaţii. Nici pentotalul de sodiu, nici testele cu poligraful la care fuseseră supuşi nu scoseseră la iveală informaţii esenţiale, dar el şi Pamela nu se mai opuneau să fie drogaţi la interogatoriu; se gândeau că, dacă răspunsurile lor scădeau în importanţă, vor fi lăsaţi în pace, poate că într-o zi vor fi chiar eliberaţi din „arestul în scopul protecţiei”. Era o speranţă de neîndeplinit, ştiau amândoi, deşi tot se agăţau de ea; era mai bună decât alternativa ei, adică să accepte adevărul evident că vor rămâne aici până ce vor muri din nou.

Apa era liniştită şi albastră în ziua aceea. Plimbându-se printre dune, văzură cocoaşa Insulei Poplar lângă Eastern Shore. Mai multe bărci se strecurau printre geamanduri, căutând bancuri de stridii. Jeff şi Pamela se bucurară de seninătatea înşelătoare a decorului familiar şi încercară să ignore perechile de bărbaţi în costume negre care se ţineau permanent la douăzeci de metri în faţa şi în spatele lor.

– De ce nu-l minţim? întrebă Pamela. De ce nu-i spunem că o să înceapă războiul dacă nu ne retragem forţele în Iran? Din câte ştim, nici n-ar fi exclus.

Jeff se aplecă să ridice o bucată de lemn ud.

– Şi-ar da seama, mai ales dacă ne dau pentotal.

– Am putea încerca.

– Dar cine ştie ce consecinţe ar avea o minciună ca asta? Reagan ar putea hotărî lansarea unei lovituri. S-ar ajunge la un război care încă poate fi evitat.

Pamela ridică din umeri.

– Stuart McCowan probabil că e fericit acolo unde e, zise ea cu glas amar.

– Am făcut ce am crezut că e bine. Nimeni n-ar fi putut prezice finalul. Şi n-a fost chiar rău; am salvat multe vieţi.

– Nu poţi pune viaţa în balanţă în felul ăsta!

– Nu, dar…

– Nici măcar n-or să mai ia măsuri împotriva furtunilor şi accidentelor de avioane, spuse Pamela dezgustată, lovind o ridicătură de nisip. Ei vor ca toată lumea, inclusiv sovieticii, să creadă că am dispărut pur şi simplu, aşa că îi lasă pe oameni să moară… fără niciun rost!

– Aşa cum au murit şi înainte.

Se răsuci spre el mai furioasă decât o văzuse vreodată.

– Asta nu-i o soluţie, Jeff! Plănuisem să facem lumea un loc mai bun şi mai sigur de data asta, dar nu ne-a păsat decât de noi înşine, nu ne-a interesat decât să aflăm cât o să mai dureze vieţile noastre preţioase. Şi nici măcar atâta n-am aflat.

– E totuşi posibil ca oamenii de ştiinţă să descopere…

– Mă doare-n cot! Mă uit la ştiri şi nu văd decât morţile pe care le-am provocat noi prin ceea ce i-am spus lui Hedges: atacurile teroriste, acţiunile militare, poate un război mondial. Când le văd, aş vrea… aş vrea să nu fi făcut niciodată filmul ăla blestemat, aş vrea să nu fi venit niciodată la Los Angeles şi să mă găseşti!

Jeff aruncă lemnul şi o privi îndurerat, nevenindu-i să creadă.

– Nu vorbeşti serios.

– Ba da! Îmi pare rău că te-am cunoscut!

– Pamela, te rog…

Îi tremurau mâinile şi era roşie de furie.

– Nu-i mai spun nimic lui Hedges. Nu vreau să mai vorbesc nici cu tine. Mă mut într-una dintre camerele de la etajul al treilea. Poţi să le spui orice-ţi trece prin cap. Dă-i drumul, porneşte un război, aruncă planeta în aer!

Se răsuci şi o luă la fugă, alunecă pe nisip, îşi regăsi echilibrul şi se năpusti spre casa în care erau prizonieri. Doi paznici alergară după ea, ceilalţi îl flancară pe Jeff. O văzu cum se îndepărtează, cum bărbaţii o duc înapoi în casă. Hedges stătea la uşă. Auzi cum strigă la el, dar o pală de vânt bătând dinspre golf îi rătăci vorbele în aer şi înecă sensul strigătelor ei.

* * *

Se trezi într-un curent de aer rece, cu miros sintetic. Razele

subţiri şi fine ale soarelui străbăteau printre şipcile întredeschise ale jaluzelelor de la fereastra din apropiere, luminând dormitorul mobilat cu zgârcenie. Un radio portabil zăcea mut pe podea lângă pat, iar pe grămada de haine de pe masă stăteau un casetofon vechi şi un microfon cu sigla WIOD.

Jeff auzi un ding-dong care acoperi zumzetul instalaţiei de aer condiţionat şi recunoscu soneria de la uşă. Oricine ar fi, o să plece dacă nu-l bagă în seamă. Se uită la cartea din mână: *Incidentul de la Motelul Algiers,* de John Hersey. O aruncă la o parte, coborî din pat şi merse la fereastră. Ridică una dintre şipcile albe, se uită afară şi zări un şir de palmieri; în spatele lor nu era decât mlaştină cât cuprindeai cu ochii.

Auzi din nou soneria, apoi geamătul unui avion cu reacţie în apropiere. Îl văzu alunecând la câteva sute de metri în spatele palmierilor. Aterizează la Fort Lauderdale – Hollywood International, îşi dădu el seama. Se afla în apartamentul lui din Dania, la un kilometru şi jumătate de plajă şi prea aproape de aeroport, dar fusese primul loc pe care-l putuse numi al lui, prima locuinţă cu adevărat a lui ca adult. Lucra pentru prima dată cu normă întreagă ca reporter de ştiri, în Miami, începându-şi cariera.

Trase adânc în piept aerul stătut şi rece şi se aşeză pe pat. Murise la ora aşteptată, unu şi şase minute, în 18 octombrie 1988; nu avusese loc niciun război hotărâtor, nu încă, deşi lumea…

Din nou soneria, de data asta lung, insistent. Fir-ar să fie, de ce nu pleacă? Se opri, apoi sună din nou, a patra oară. Jeff îşi puse un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi din grămada de pe masă şi merse supărat la uşă ca să scape de musafirul nepoftit. Când ajunse în dormitor, îl lovi peste faţă aerul înăbuşitor şi umed; o fi defectă instalaţia de aer condiţionat? Şi feriga cu frunze late din colţ era pleoştită, doborâtă de căldura copleşitoare. Jeff deschise uşa când soneria începu să sune din nou. În faţa ei stătea Linda, zâmbind, cu soarele bătându-i din spate în buclele roşcate. Soţia lui de demult, viitoarea lui soţie: Linda, strălucind de dragostea proaspătă pentru el, cu un buchet uriaş de margarete în mâna întinsă, toate margaretele din lume, cu chipul ei dulce, de neuitat, plin de fericirea şi generozitatea tinereţii.

– N-ai de gând să mă inviţi înăuntru? îl întrebă cu voce de copil, timidă şi chemătoare în acelaşi timp.

– Ăăă… ba da, bineînţeles. Iartă-mă, intră. E… grozav. Florile sunt minunate. Mulţumesc. Nu m-am aşteptat.

– Ai ceva în care să le punem? Doamne, aici e mai cald decât afară!

– S-a stricat instalaţia de aer condiţionat… O clipă, stai să văd dacă găsesc ceva să punem florile.

Se uită distrat în jur, încercând să-şi amintească dacă avusese vreo vază.

– Poate în bucătărie? îl ajută Linda.

– Da, bună idee, stai să verific. Vrei o bere sau o cola?

– Apă cu gheaţă, dacă ai.

Fata îl urmă în bucătăria înghesuită şi scoase o vază în timp ce el îi turnă apă dintr-un ulcior din frigider.

– Mulţumesc, îi spuse Linda, făcându-şi vânt cu mâinile după ce-i dădu buchetul. N-am putea deschide geamul?

– Aerul condiţionat funcţionează în camera cealaltă. Ce-ar fi să mergem acolo?

– Bine, dar ia şi florile acolo. Or să se veştejească în căldura asta.

În dormitor, Jeff aşeză vaza pe noptieră. Linda făcea piruete în faţa instalaţiei de răcit. Purta o rochie de vară, iar pe spatele gol luceau broboane de transpiraţie.

– O, ce bine e! exclamă ea, ridicând braţele subţiri deasupra capului.

Sânii mici, tari, se ridicară sub rochia albă şi subţire.

Mai făcuseră asta înainte, îşi aminti Jeff: găsiseră vaza, veniseră în cameră la răcoare, ea se răsucise şi pozase tot aşa… Cu câtă vreme în urmă? Cu vieţi şi lumi întregi în urmă.

Ochii ei mari, căprui, căldura cu care îl privea… Doamne, de când nu-l mai privise cineva aşa? Pamela se izolase la ultimul etaj al clădirii guvernamentale din Maryland, aşa cum îl ameninţase, şi-i evitase distantă privirea în rarele ocazii când lua cina cu toţi ceilalţi. Ochii pe care Jeff şi-i amintea cel mai bine din ultimii nouă ani erau ai lui Russell Hedges, albaştri, fixându-l cu răutate crescândă, în timp ce omenirea se scufunda în iadul atacurilor teroriste, al conflictelor de la frontiere şi al confruntărilor dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică, despre care Jeff nu ştia şi nu putea anticipa nimic.

Ce s-ar întâmpla cu lumea aceea radical schimbată, se întrebă Jeff, dacă ar merge pe aceeaşi deviaţie temporală, dacă ar urma cursul pe care el şi Pamela i-l imprimaseră, în ciuda intenţiilor lor

bune? În Statele Unite se instaurase deja de trei ani starea de asediu, după ce November Squad distrusese Podul Golden Gate şi după masacrul din clădirea Naţiunilor Unite. Alegerile prezidenţiale din 1988 se amânaseră la nesfârşit, din cauza legilor care limitau adunările publice, iar şefii celor trei mari agenţii de informaţii erau cei care controlau, în fapt, ţara, „cât dura starea de urgenţă”.

Apariţia unui stat american fascist nu era un lucru improbabil, căci acesta fusese scopul terorismului internaţional de la bun început. Membrii lui nu voiau altceva decât să instaureze un regim asupritor veritabil în Statele Unite, unul pentru răsturnarea căruia ar fi luptat fiecare cetăţean. Bineînţeles, dacă triumviratul CIA-NSA-FBI, militant împotriva comunismului, aflat la conducerea guvernului interimar, nu iniţia conflictul nuclear mondial, care ameninţa să izbucnească încă de la sfârşitul anilor şaptezeci.

Linda stătea cu spatele s-o bată palele de aer rece, cu ochii închişi şi cu o mână ridicându-şi părul în vârful capului, pentru ca aerul binefăcător să-i atingă şi gâtul subţire. Prin rochia albă, transparentă de la lumina care pătrundea prin jaluzele, i se vedeau picioarele lungi, de dansatoare.

Pamela avusese dreptate să se supere pe el, se gândi Jeff îndurerat; avusese dreptate să se denunţe pe ei înşişi pentru ceea ce provocaseră, chiar dacă involuntar sau din pur altruism. Făcând publică situaţia lor şi lucrând cu guvernul în schimbul unor informaţii derizorii, plantaseră seminţele unui vânt periculos, iar acum lumea culegea furtuna. Rămânea de văzut dacă ea – oricare dintre ei, de fapt – se vor putea ierta vreodată pentru violenţa răspândită în lume, în numele bunelor intenţii şi al toleranţei… Vor trece ani, poate un deceniu, până când el va avea ocazia să stea de vorbă cu ea, să încerce să se împace, să alunge înstrăinarea dintre ei şi să se resemneze cu tragedia absolută a eşecului de a îmbunătăţi soarta omenirii. Dar omenirea aceea era pierdută, aşa cum şi el o pierduse pe Pamela pentru cine ştie câţi ani de acum înainte, dacă nu pentru totdeauna.

– Gâdilă-mă, îl rugă Linda cu glas limpede şi dulce.

O clipă, Jeff nu înţelese ce vrea, apoi îşi aminti cât îi plăcea s-o mângâie uşor, să-şi plimbe vârful degetelor pe pielea ei, de parcă nici n-ar fi atins-o. Luă o margaretă din buchetul de la ea şi trase o linie imaginară cu petalele fine pe gât, pe umeri, pe

braţul drept, apoi pe cel stâng.

– Ce bine e, şopti ea. Aici, uite aici. Îşi dădu jos bretele subţiri ale rochiei, care căzu şi-i dezveli sânii tineri. Jeff o mângâie cu floarea şi se apleacă să-i sărute pe rând sfârcurile întărite. O, îmi place la nebunie, oftă Linda. Te iubesc!

Iar în ziua aceea perfectă, de două ori trăită, îşi găsi alinarea dorită în pasiunea şi afecţiunea necondiţionată a femeii pe care atâţia ani de zile n-o putuse iubi. Şi prin dragostea ei pentru el şi a lui pentru ea, regăsită acum, trăia din nou.

* * *

Şuviţele gălbui din părul Lindei se deschideau la culoare şi mai tare în zilele petrecute sub soarele marocan.

Părul ei reflecta lumina închipuită pe tapet în vreme ce vaporul aluneca uşor pe valurile Atlanticului de Nord. Paharul cu gin şi apă tonică începu să alunece şi el pe suprafaţa de stejar înclinată, iar ea îl prinse cu agilitate, clinchetul gheţii amestecându-se cu râsul ei zglobiu.

– *Encore, madame*[24]? întrebă barmanul.

Linda se întoarse spre Jeff.

– Mai vrei?

El scutură din cap şi-şi termină paharul de Jack Daniel's cu sifon.

– Nu vrei să ne plimbăm pe punte? E o noapte caldă, aş vrea să văd oceanul.

Scrise numărul cabinei lor pe eticheta de la bar şi i-o dădu barmanului.

– *Merci, Raymond; à demain.*

– *À demain, monsieur; merci.*[25]

Jeff o luă pe Linda de braţ, traversară barul şi ieşiră pe punte. Coşurile ţipătoare, roşu cu negru, ale *S.S. France* se distingeau deasupra lor pe cerul nopţii, cu marginile orizontale ca înotătoarele nemişcate a două balene gigant, îngheţate la mijlocul saltului deasupra apei. Vasul impunător se ridică pe coama unui val uriaş, apoi coborî lin prin alte valuri, tot mari, dar liniştite. Stelele luminau nestingherite de nori, dar spre sud un cumulus brăzda cerul cu fulgere. Furtuna venea în direcţia lor, deşi la o viteză de treizeci de noduri vaporul lor o să fie departe de porţiunea aceasta, până ce o vor ajunge vânturile furioase şi

[24] Încă unul, doamnă? (n. tr.)

[25] – Mulţumesc, Raymond. Pe mâine.

– Pe mâine, domnule. Mulţumesc (n. tr.).

ropotele de ploaie.

Heyerdahl, se gândi Jeff, n-ar avea şansa să scape de furia apelor; ar privi cu alţi ochi venirea furtunii, ar fi prudent şi atent la cârma vasului său din papirus, aflat la distanţă mare de uscat. O furtună ca aceasta care se apropia acum i-a ieşit în cale anul trecut, l-a obligat să-şi abandoneze vasul avariat în ape rele, la numai şase sute de mile de destinaţie.

– Crezi c-o să reuşească de data asta? îl întrebă Linda, privind la norii cu margini crestate, luminaţi de fulgere, de la orizont.

Se gândea şi ea la acelaşi lucru, la soarta norvegianului bărbos sociabil, cu care împărţiseră truda şi împlinirile în ultimele trei săptămâni în bătrânul port Safi, unde-şi construise – şi lansase cu o săptămână înainte – bărcuţa intenţionat primitivă.

– O să reuşească, rosti Jeff convins.

Rochia subţire a Lindei flutura în vântul care prevestea furtuna. Fata se ţinea bine de balustrada vaporului.

– De ce eşti atât de fascinat de el? vru ea să afle.

– Din aceleaşi motive din care m-au fascinat Michael Collins şi Richard Gordon.

Şi Roosa, ar fi putut adăuga, şi Worden şi Mattingly şi Evans şi prizonierii de război, care vor începe să se întoarcă numai peste trei ani, în 1973. Separarea… izolarea absolută de restul omenirii…

– Dar Heyerdahl are un echipaj de şapte oameni cu el, îi atrase ea atenţia. Collins şi Gordon au fost absolut singuri în capsule – e drept, chiar dacă numai pentru o vreme.

– Uneori poţi fi singur şi dacă eşti între oameni, spuse Jeff, cu ochii la valurile umflate.

Mirosul de aer cald al furtunii tropicale îi aminti de Marea Mediterană, de ziua când îl simţise intrând prin fereastra deschisă a unei vile din Majorca. Aroma *paellei* condimentate, melancolia sfâşietoare a chitarei lui Laurindo Almeida, veselia şi amărăciunea din ochii Pamelei, privirea ei în faţa morţii.

Linda observă tristeţea coborâtă pe chipul lui şi îl prinse de mână, strângându-l cu puterea cu care strângea balustrada.

– Îmi fac griji din cauza ta uneori, îi mărturisi. Discuţia asta despre singurătate şi izolare… Nu ştiu dacă proiectul ăsta e o idee bună. Mi se pare că te deprimă.

O trase spre el şi o sărută pe frunte.

– Nu te nelinişti, o asigură cu un zâmbet plin de afecţiune, nu mă deprimă. Doar că mă face să cad pe gânduri, atât.

Nu era adevărul adevărat, ştia; starea lui meditativă îl condusese la întreprinderea care îl obseda acum, nu invers. Prezenţa Lindei, sinceritatea ei afectuoasă, necăutată, îi mângâia sentimentele zdruncinate din ziua aceea de august 1968, când se trezise la viaţă şi o găsise la uşa lui, cu un buchet de margarete proaspăt culese în mână. Dar nici retrăirea neaşteptată a anilor în care fuseseră împreună cu atât de mult timp în urmă nu îl ajutase să uite tortura la care supusese omenirea indirect, prin Russell Hedges, sau înstrăinarea care se instalase forţat între el şi Pamela. Vina şi remuşcările erau un chin ascuns nesfârşit, care îi rodea puterea de a se dărui iubirii renăscute pentru femeia cu care fusese căsătorit odată. Iar slăbirea necontenită a sentimentelor năştea remuşcări noi, îl făcea să se simtă şi mai vinovat, pentru că, era el convins, ar trebui să-şi poată schimba aceste sentimente, să uite trecutul şi să se dăruiască total Lindei, aşa cum i se dăruia ea lui.

Renunţase imediat la slujba de reporter la WIOD în Miami. N-ar mai fi avut nervii să-şi facă datoria zilnică de a căuta, observa şi descrie drama umană, nu după toată vina pe care şi-o asumase în anii aceia morţi, petrecuţi la refugiul guvernamental de la Maryland. În octombrie aşteptase până când Detroit avea un avantaj de trei jocuri la unu şi îşi pariase toate economiile pe Tigers, care aveau să câştige ultimele trei meciuri din campionat. Aruncătorul Mickey Lolich adusese victoria, cum ştia el că se va întâmpla.

Cu banii câştigaţi îşi cumpărase un apartament nou la Pompano Beach, aproape de casa în care Linda, încă studentă, locuia cu părinţii. Se întâlneau în fiecare după-amiază când termina ea orele, înotau în oceanul liniştit sau stăteau pe marginea piscinei când ea avea de învăţat. În primăvara următoare Linda se mutase la el, spunându-le părinţilor că „îşi căuta un loc al ei”. Ei îi toleraseră minciuna, nu veniseră niciodată să viziteze apartamentul de la etajul al zecelea, cu vedere spre ocean, în care locuia cu Jeff, şi-l primiseră în continuare în casa lor, în fiecare seară de duminică, la cină.

Concepuse proiectul cu care se lupta acum în vara lui 1969. Ideea îi venise în urma unei discuţii cu tatăl Lindei, la cafea, după masa de seară. Jeff se obişnuise să ignore ştirile, să devieze politicos orice conversaţie de la evenimente naţionale sau mondiale. Dar în săptămâna respectivă fostul lui socru se agăţa de un singur subiect şi nu voia să renunţe la el: expediţia recent

abandonată a lui Thor Heyerdahl şi încercarea don quijotească a norvegianului de a demonstra că primii navigatori, în ambarcaţiuni din papirus şi stuf, au adus cultura egipteană în cele două Americi cu mai bine de trei mii de ani înaintea lui Columb.

Tatăl Lindei considera ideea ridicolă şi numea succesul incomplet al lui Heyerdahl un eşec total. Jeff nu-i spuse ce ştia el, şi anume că antropologul va triumfa în a doua expediţie, peste numai un an. Dar conversaţia îl puse pe gânduri şi în noaptea următoare stătu treaz până în zori, ascultând zbaterea valurilor de la fereastra apartamentului său şi imaginându-se plutind pe o mare întunecată, pe o navă şubredă, construită de el, o ambarcaţiune fragilă, gata oricând să fie distrusă de furtunile acelui an, dar care se întoarce victorioasă împotriva oceanului care o dorise victimă.

În aceeaşi lună el şi Linda merseseră cu maşina la Cape, ca şi înainte, ca să fie martorii furiei controlate a rachetei masive Saturn V, care trimisese misiunea Apollo 11 pe Lună. După lansare, în timp ce avansau cu viteză de melc spre Gold Coast, deja împânzită de mii de maşini pline cu oameni veniţi să vadă spectacolul, Jeff fusese din nou asaltat de gândul singurătăţii, al izolării de treburile zilnice ale omenirii. Nu se gândea la viaţa de pustnic dusă la Montgomery Creek, ci la izolare printr-o *călătorie* eroică a singurătăţii, către un ideal încă neîmplinit.

Heyerdahl cunoştea bine senzaţia, la fel şi echipajul misiunii a cărei lansare tocmai o urmăriseră, dar cel mai bine o cunoştea Michael Collins. Armstrong şi, într-o măsură mai mică, Aldrin, sunt cei ce vor avea parte de glorie, ei vor face primul pas istoric pe Lună, ei vor rosti acele prime cuvinte greu de distins şi tot ei vor înfige steagul pe solul Lunii… Dar în orele acelea epocale în care colegii lui se vor afla pe suprafaţa astrului nopţii, Michael Collins va fi mai singur decât oricine altcineva: la aproape o jumătate de milion de kilometri de Pământ, orbitând în jurul unei lumi necunoscute, cei mai apropiaţi oameni aflându-se undeva sub el, pe un astru ostil. Când va trece în modulul de comandă de partea îndepărtată a Lunii, Collins nici nu va avea legătură radio cu semenii lui, nici nu va putea vedea, la mare depărtare, sfera alb-albastră pe care s-a născut. Nu va zări decât infinitatea neagră, înconjurat de singurătatea şi liniştea pe care numai alte cinci fiinţe umane le vor trăi.

Blocat în trafic pe o distanţă de cincizeci de kilometri pe U.S.

Highway 1, lângă Melbourne, Jeff înţelesese că trebuie să-i cunoască pe aceşti oameni, să-i înţeleagă. Atunci poate se va înţelege mai bine pe sine şi călătoria solitară în timp pe care el şi Pamela o făceau fără să vrea.

În săptămâna următoare, începu şirul nenumăratelor deplasări la Houston. Folosindu-se de interviul important cu Earl Warren în anul precedent, Jeff îi convinse pe cei de la NBC să-l ajute să obţină de la NASA acreditare ca jurnalist colaborator. Astfel reuşi să-i ia interviu şi, treptat, să se împrietenească cu Stuart Roosa şi, prin el, cu Richard Gordon, Alfred Worden şi alţii. Până şi la Michael Collins ajunse destul de uşor; atenţia şi adorarea lumii rămăseseră concentrate pe bărbaţii care călcaseră pe Lună la propriu, nu pe cei lăsaţi, cum vor fi şi alţii, să plutească pe orbita ei.

Încercarea iniţială de a-şi înţelege propria stare de spirit luase proporţii neaşteptate în scurtă vreme. Pentru prima oară după ani întregi, Jeff îşi folosea talentul de jurnalist, pătrunzând adânc în gândurile şi amintirile subiecţilor intervievaţi, punându-le întrebări numai când încetau să se gândească la conversaţia lor ca la un interviu, când lăsau garda jos în faţa interesului său firesc şi începeau să-i vorbească la un nivel de profunzime uman. Patos, umor, furie, teamă: în felul său, Jeff scotea la iveală toată gama de sentimente adânci pe care astronauţii nu le dezvăluiseră până atunci nimănui. Iar el ştia că viziunea specială pe care o aveau ei despre Univers nu era ceva ce-i aparţinea numai lui, ci trebuia s-o împărtăşească lumii întregi.

În toamnă îi trimise o scrisoare lui Thor Heyerdahl şi puse la punct detaliile primelor întâlniri cu exploratorul în Norvegia, apoi în Maroc.

Pe măsură ce impulsul iniţial de a lua legătura cu persoane deosebite lua amploare în mintea lui, pe măsură ce imaginile şi sentimentele dezvăluite de ei unul câte unul îşi dobândeau o forţă proprie, Jeff înţelesese, în sfârşit, că scria, la nivel inconştient, dar decisiv, o carte despre el, în care metafora acestor călători era mijlocul prin care se lupta cu propria experienţă unică şi-şi lămurea mozaicul privilegiilor, pierderilor şi regretelor sale.

Alte fulgere înlănţuite dezvăluiră norii de furtună din depărtare, lumina lor albă, slabă, reflectându-se pe chipul angelic al Lindei. Bucuriile, îşi aminti Jeff, mângâind-o uşor cu vârful degetelor pe obraz, când îi zâmbi. Trebuia să vorbească şi

despre bucuriile lui.

* * *

Camera de lucru a lui Jeff, ca mai toate încăperile locuinţei din Hillsboro Beach, la sud de Boca Raton, dădea spre ocean. Ajunsese să depindă de priveliştea aceea şi de necontenitul zgomot al valurilor, aşa cum odinioară, la Montgomery Creek, fusese atras de peisajul vârfului alb al Muntelui Shasta. Îi aducea alinare, îl ajuta să rămână cu picioarele pe pământ, cu excepţia nopţilor în care Luna răsărită din ocean îi amintea de un film necunoscut lumii în care trăia acum şi de vremuri pe care era mai bine să le uite.

Apăsă pedala de picior a dictafonului Sony. Accentul rusesc puternic al vocii de pe bandă îi zgâria urechile, deşi aparatul avea un difuzor foarte slab. Jeff ajunsese la mijlocul transcrierii interviului şi, de câte ori auzea vocea, vedea în faţa ochilor căsuţa uimitor de modestă din Zürich, farfuriile cu *blini* şi caviar şi sticla bine răcită de votcă cu piper, aşezate pe masa dintre ei. Şi auzea parcă vorbele lui, o revărsare de suferinţe umane amestecate cu sclipiri ale spiritului şi cu râsetele bărbatului răguşit, cu barbă roşcată. De multe ori, în săptămâna aceea petrecută în Elveţia, dominată de înţelepciune exprimată la nivel profund, Jeff fusese tentat să-i spună că şi el ştie ce e durerea, că înţelegea perfect sentimentul furiei neputincioase împotriva irecuperabilului. Dar se abţinuse, desigur. N-ar fi putut s-o facă. Se muşcase de limbă, jucase rolul reporterului neexperimentat, dar perspicace, şi înregistrase pur şi simplu gândurile omului din faţa lui. Îl lăsase cu durerea lui, aşa cum şi el rămânea cu a lui.

Se auzi o bătaie sfioasă în uşă, apoi vocea Lindei:

– Iubitule, nu vrei să faci o pauză?

– Ba da, cum să nu, îi răspunse el, apoi opri maşina de scris şi dictafonul. Intră.

Linda deschise uşa şi intră ţinând în mâini o tavă cu două felii de plăcintă cu lămâie şi două ceşti cu cafea Jamaica Blue Mountain.

– Tainul de supravieţuire, glumi ea.

– Mmm! Jeff inhală aroma cafelei negre şi a plăcintei proaspete. Mult mai mult de atât. *Infinit* mai mult.

– Cum merge interviul cu Soljeniţîn? îl întrebă Linda, aşezată picior peste picior pe canapeaua imensă de lângă birou, cu tava în poală.

– Excelent. Am mult de lucru la el. E atât de bun, că nu ştiu de

unde să tai sau unde să parafrazez.

– E mai bun decât cel cu Thieu?

– Mult mai bun, îi răspunse, printre îmbucăturile de plăcintă delicioasă. Sunt destule citate semnificative în materialul cu Thieu ca să merite să-l includ şi pe el, dar cel cu Soljeniţîn o să fie punctul forte al cărţii. Sunt extrem de încântat de el.

Şi pe bună dreptate, era convins; noul proiect i se conturase în minte de când începuse să scrie la prima carte, cea despre Heyerdahl şi astronauţii de pe orbita lunară, care se bucurase de succes comercial şi recenzii modeste după publicarea ei cu doi ani înainte, în 1973. Acum era sigur că noua carte, pentru care aproape că-şi încheiase documentarea, va depăşi cele mai bune părţi ale lucrărilor sale anterioare.

De data asta, va scrie despre exilul impus, despre interdicţia de a te întoarce acasă, la tine în ţară, printre semenii tăi. Simţea că, graţie subiectului, va descoperi şi va transmite esenţa capacităţii de identificare cu ceilalţi, scânteia înţelegerii izvorâtă din exilul metaforic pe care îl trăim cu toţii şi pe care Jeff îl percepea mai bine decât oricine: expulzarea comună şi inevitabilă din anii pe care i-am trăit şi i-am lăsat în urmă, pierderea iremediabilă a fiinţei care a trăit în noi şi care a dispărut.

Meditaţiile lungi pe care Jeff le scotea la iveală de la Alexander Soljeniţîn – despre exilul lui, nu despre Gulag – erau, cum îi spusese şi Lindei, cele mai profunde dintre toate observaţiile adunate de el până acum. Cartea va conţine şi porţiuni din corespondenţa lui cu prinţul cambodgian mazilit Sihanouk, interviurile din Madrid şi Buenos Aires cu Juan Peron, dar şi reflecţiile adunate de la Nguyen Van Thieu, după căderea Saigonului. Jeff stătuse de vorbă şi cu Ayatolahul Khomeini, în sanctuarul lui de lângă Paris. Pentru a fi sigur că va da cărţii un caracter democratic, adunase comentariile a zeci de refugiaţi politici obişnuiţi, bărbaţi şi femei care evadaseră din regimuri dictatoriale de stânga şi de dreapta.

Însemnările strânse musteau de istorisiri şi sentimente puternice, mişcătoare până în adâncul inimii. Sarcina cu care se confrunta acum era aceea de a găsi esenţa milioanelor de cuvinte rostite cu sinceritate, de a exploata la maximum forţa lor naturală, de a le cizela şi de a le plasa în contextul cel mai potrivit. Cartea, plănuia el, se va numi *Harpele din sălcii,* titlu inspirat din psalmul 136:

La râul Babilonului,
acolo am şezut şi am plâns,
când ne-am adus aminte de Sion.
În sălcii, în mijlocul lor
am atârnat harpele noastre…
Cum să cântăm cântarea Domnului
pe pământ străin?

Jeff îşi termină plăcinta, puse farfuria deoparte şi sorbi din cafeaua jamaicană groasă, proaspăt preparată.

– Cât crezi c-o să dureze…? începu Linda să întrebe, dar o întrerupse ţârâitul strident al telefonului de pe birou.

– Da? răspunse el.

– Bună, Jeff, rosti vocea pe care o cunoştea din trei vieţi diferite.

Nu ştia ce să spună. Îşi imaginase clipa asta de atâtea ori în ultimii opt ani. Se temea de ea, o aştepta, ajunsese să creadă că n-o să mai vină niciodată. Acum, că o trăia, amuţise, toate vorbele pe care se pregătise cu atenţie să le rostească îi zburaseră din minte, ca nişte norişori împrăştiaţi de vânt.

– Poţi să vorbeşti? îl întrebă Pamela.

– Nu prea, îi răspunse uitându-se stânjenit la Linda, care sesizase schimbarea de pe chipul lui şi îl privea curios, dar fără să bănuiască nimic.

– Înţeleg. Să te sun mai târziu sau ne putem întâlni undeva?

– Ar fi mai bine.

– Ce? Să te sun sau să ne întâlnim?

– Nu, cred c-ar trebui să ne întâlnim cât de curând.

– Poţi veni la New York?

– Da. Oricând. Spune când şi unde.

– Joia asta e bine?

– Nicio problemă.

– Atunci joi după-amiază, la… Pierre? La bar?

– E bine. La două?

– La trei ar fi mai bine pentru mine. Am o întâlnire pe West Side la unu.

– În regulă. Ne vedem… ne vedem joi.

Jeff puse receptorul în furcă. Bănuia cât era de palid şi cât de şocat arăta.

– Era… un vechi prieten din facultate, Martin Bailey, minţi el şi

se urî pentru asta.

– A, da, colegul tău de cameră. S-a întâmplat ceva?

Nu se prefăcea, îngrijorarea se simţea clar în vocea şi pe chipul ei.

– El şi soţia lui au mari probleme. Se pare c-or să divorţeze. E foarte necăjit, are nevoie de cineva cu care să vorbească. Mă duc la Atlanta vreo două zile, să văd dacă pot să-i ajut.

Linda zâmbi compătimitor şi candid, dar Jeff nu simţi niciun fel de uşurare că ea crezuse imediat minciuna lui spontană. Nu simţi decât vina aspră care-i străpungea trupul ca un pumnal. Şi, pentru ca ea să fie şi mai mare, nu-şi putu alunga bucuria că o va vedea din nou pe Pamela, peste numai trei zile.

Optsprezece

Jeff luă liftul spre parter la ora paisprezece şi douăzeci. Când ieşi, făcu la stânga şi se îndreptă spre intrarea de la Café Pierre, placată cu marmură italiană gri şi incrustaţii de bronz. Găsi o masă liberă în partea din spate a barului lung şi îngust, comandă ceva de băut şi aşteptă agitat, cu ochii pe intrare. Avea atâtea amintiri legate de hotelul ăsta: aici urmărise, împreună cu Sharla, meciurile esenţiale din campionatul anual de baseball din 1963, la începutul primei sale reluări, aici venise de nenumărate ori în ultimele decenii, de cele mai multe ori cu Pamela.

Ea apăru la trei fără cinci. Părul blond şi drept era exact aşa cum şi-l amintea, iar ochii nu se schimbaseră nici ei. Buzele pline îi dădeau aceeaşi expresie de seriozitate, dar nu mai aveau colţurile coborâte, iar gurii îi lipsea duritatea întipărită în ultimii ani petrecuţi în Maryland. Purta nişte cercei fini din smarald, care se potriveau cu ochii ei, o blană de vulpe polară şi… o rochie gri-deschis, croită cu gust, pentru gravide. Pamela era însărcinată în luna a cincea, poate a şasea.

Veni la el la masă, îi luă mâinile şi le ţinu într-ale ei clipe întregi, lungi şi tăcute. Jeff zări verigheta de aur pe deget.

– Bine ai venit înapoi, îi spuse el, când se aşeză în faţa lui. Arăţi… minunat.

– Mulţumesc, îi spuse ea prudent, cu ochii la masă.

Veni chelnerul, iar ea comandă un pahar de vin alb.

Stătură fără să scoată o vorbă până ce i se aduse paharul. Sorbi din el, apoi începu să frământe şerveţelul între degete. Amintirea gestului îl făcu pe Jeff să zâmbească.

– Ai de gând să-l faci fâşii? o întrebă delicat.

Pamela îl privi şi-i surâse şi ea.

– Poate.

– Când…? începu Jeff, apoi se opri.

– Când ce? Când m-am trezit sau când trebuie să nasc?

– Amândouă, cred. În ce ordine vrei tu.

– M-am întors de două luni.

– Înţeleg.

Era rândul lui să întoarcă privirea. Pamela se aplecă şi-l atinse pe mână.

– N-am fost în stare să te sun, înţelegi? Nu din cauză că ne-am

certat înainte, ci… de asta. Am suferit un şoc emoţional greu de imaginat.

Jeff se relaxă şi o privi în ochi.

– Îmi pare rău. Ştiu ce greu trebuie să-ţi fi fost.

– Eram într-un magazin cu haine pentru copii din New Rochelle. Cumpăram haine de bebeluşi. Băieţelul meu, Christopher – are trei ani – era lângă mine. Mi-am pipăit burta şi am ştiut imediat… Am cedat nervos. Am început să plâng şi, bineînţeles, l-am speriat pe Christopher. A început să strige: „Mami, mami!”

O lăsă vocea şi se şterse la ochi cu şerveţelul. Jeff o luă de mână şi o mângâie până când îşi reveni.

– Sunt gravidă cu Kimberly, reluă ea în cele din urmă, cu glas moale. Fiica mea. O să se nască în martie, în 18 martie 1976. O să fie o zi minunată, mai degrabă de sfârşit de aprilie sau început de mai. Numele ei înseamnă „de pe câmpiile regale”. Întotdeauna spuneam că a adus primăvara cu ea.

– Pamela…

– N-am crezut c-o să-i mai văd vreodată. Nu-ţi poţi imagina – nici măcar tu nu-ţi poţi imagina cum a fost, cum este şi cum va fi pentru următorii unsprezece, aproape doisprezece ani. Pentru că îi iubesc mai tare ca niciodată şi de data asta *ştiu* c-o să-i pierd.

Începu să plângă din nou. Jeff ştia că niciun cuvânt de-al lui n-ar fi ajutat-o. Se gândi cum ar fi s-o ţină în braţe pe Gretchen, să se uite la ea cum se joacă în grădina casei din Dutchess County, ştiind exact când va veni ziua şi ora la care ea va dispărea din nou din viaţa lui. O fericire imposibilă, niciodată separată de durerea sufletului sfâşiat. Pamela avea dreptate; nici el, care avea mare putere de identificare cu simţirile altora, nu putea separa sentimentele-pereche, chinuitoare.

După un timp, Pamela îl rugă s-o scuze şi se duse să-şi şteargă lacrimile. Reveni cu obrazul uscat, cu machiaj proaspăt, perfect. Jeff mai comandase un pahar de vin pentru ea şi încă un rând din băutura lui.

– Dat tu? întrebă ea domolită. Când te-ai trezit de data asta?

– În 1968, în Miami, îi răspunse, după ce tuşi ca să-şi ascundă ezitarea.

Pamela stătu pe gânduri o clipă şi-l privi cu subînţeles.

– Cu Linda.

– Da.

– Şi acum?

– Încă suntem împreună. Nu ne-am căsătorit, dar… locuim împreună.

Ea îi oferi un surâs plin de regret şi subînţelesuri, plimbându-şi degetul pe marginea paharului.

– Şi eşti fericit.

– Da, recunoscu el. Amândoi suntem.

– Atunci, mă bucur pentru tine. Vorbesc serios.

– De data asta e altfel, începu el să-i explice. Mi-am făcut vasectomie, aşa ca n-o să mai treacă prin suferinţele provocate de sarcinile pierdute. Am putea adopta un copil. M-aş descurca; am mai făcut-o când am fost căsătorit cu Judy, şi n-a fost ca atunci când… Ştii ce vreau să spun.

Jeff făcu o pauză, regretând că adusese iar vorba de copii, aşa că reluă repede:

– Siguranţa financiară ne-a ajutat foarte mult în relaţia asta. Nu m-am mai dat peste cap să fac investiţii masive, dar ne merge foarte bine. Avem o casă frumoasă aproape de ocean. Călătorim mult. Şi m-am apucat de scris, e o muncă plină de satisfacţii. E ca un proces de vindecare, chiar mai eficient decât timpul pe care l-am petrecut singur la Montgomery Creek.

– Ştiu. Ţi-am citit cartea. Am fost impresionată. M-a ajutat să uit neînţelegerile noastre de data trecută şi toată amărăciunea.

– Tu… Aşa-i, tot uit că ai început viaţa asta de două luni. Mulţumesc, mă bucur că ţi-a plăcut. Cea la care lucrez acum e despre exil. Le-am luat interviuri lui Soljeniţîn, Peron… O să-ţi trimit un exemplar când apare.

Pamela coborî privirea, cu mâna la bărbie.

– Nu cred c-ar fi o idee bună.

Lui Jeff îi trebui un moment să înţeleagă.

– Soţul tău?

Pamela înclină din cap.

– Nu c-ar fi un bărbat foarte gelos, dar… O, Doamne, cum să-ţi spun? Ar trebui să-i dau o grămadă de explicaţii dacă am continua să ţinem legătura, dacă am începe să ne scriem, să vorbim la telefon şi să ne vedem. Nu-ţi dai seama ce ciudat ar fi?

– Îl iubeşti? o întrebă Jeff, înghiţind cu greu.

– Nu atât de mult cât se vede că o iubeşti tu pe Linda, îi răspunse ea calm, controlat. Steve e un om bun. Ţine la mine în felul lui. E vorba mai mult de copii. Mă gândesc că Christopher are numai trei ani, iar Kimberly nici nu s-a născut încă. N-aş putea să-i îndepărtez de tatăl lor înainte de a avea şansa să-l

cunoască.

Ochii îi licăriră scurt, furioşi, dar se stăpâni.

– Nici dacă ai vrea să fac asta, n-aş putea, adăuga ea.

– Pamela…

– Nu mă jignesc sentimentele tale faţă de Linda. Am fost despărţiţi prea multă vreme ca să devin posesivă şi ştiu ce mult înseamnă pentru tine faptul că relaţia voastră merge, după problemele pe care le-aţi avut prima dată.

– Asta nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine.

– Ştiu şi asta. Nu are nimic de-a face cu noi, dar e adevărat, iar acum asta e prioritatea ta. Aşa cum prioritatea mea e să stau cât mai mult cu copiii, cu familia mea. Am nevoie disperată de ea.

– Nu mai eşti supărată pe…

– Pe ce s-a întâmplat ultima oară din cauza lui Russell Hedges? Nu. Nu pe tine. Amândoi am pus în mişcare angrenajul acela şi am procedat cum am crezut că e mai bine. În ultimele luni petrecute acolo, am vrut de atâtea ori să vin la tine, să-mi cer iertare că am dat vina pe tine… dar m-am încăpăţânat. Nu mă puteam obişnui cu vina care mă copleşea. Trebuia s-o arunc pe umerii altcuiva ca să nu înnebunesc, şi ar fi trebuit s-o arunc pe umerii lui Hedges, nu pe ai tăi. Îmi pare rău.

– Înţeleg. Şi eu am vrut să fac la fel, deşi era greu.

Dorinţa şi regretul profund din ochii ei nu erau altceva decât reflectarea sentimentelor lui.

– O să fie şi mai greu acum, îi spuse ea, acoperindu-i mâna cu palma. Va trebui să dăm dovadă de foarte multă înţelegere unul faţă de celălalt.

* * *

Galeria se afla pe Chambers Street în Tribeca, Triunghiul de sub Canal Street, care înlocuise Soho ca refugiu principal al artiştilor. Începând de la mijlocul anilor optzeci însă, acelaşi proces care determinase exodul din Soho începu din nou în Tribeca: pe străzile laterale de lângă Hudson şi Varick apăreau baruri şi restaurante moderne, preţurile în magazine şi galerii începură să reflecte puterea de cumpărare a patronilor din cartierele selecte, iar spaţiile de la mansardă erau foarte greu de găsit. Curând, pictorii, sculptorii şi actorii tineri a căror prezenţă încurajase dezvoltarea acestui colţ de oraş, odinioară părăsit, aveau să fie mânaţi către o nouă zonă, un sector total indezirabil, dar pe care şi-l puteau permite pe insula aceasta

aglomerată. Jeff zări placa de aramă de la intrarea în Galeria Hawthorne şi o conduse pe Linda în clădirea renovată de lângă un depozit industrial. Ajunseră la recepţie, un spaţiu elegant şi vast, cu pereţi şi tavan alb şi o canapea neagră, joasă, în faţa unui birou tot negru. Singurul ornament era o lucrare de artă din fier, neaşteptat de delicată, care atârna din tavan. Prelungirile foarte lungi, subţiri şi răsucite ale filigranului din fier elaborat erau ceva tipic pentru porţile şi balcoanele din vechiul New Orleans.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă tânăra slabă ca un ogar din spatele biroului.

– Am venit pentru inaugurare, explică Jeff, arătându-i invitaţia tipărită în relief.

– Desigur, le spuse ea, consultând o listă şi tăindu-le numele de pe ea. Poftiţi înăuntru.

Jeff şi Linda trecură prin faţa biroului şi intrară în galeria principală. Pereţii erau şi aici complet albi, plini de imagini expuse într-o dezordine aparentă, dar evident impusă de gustul unui expert în materie. Încăperea imensă fusese împărţită ici şi colo în separeuri discrete, numai bune pentru a admira în linişte lucrările care te îndemnau la contemplare. Lucrările mai mari erau expuse în zonele deschise, ca să impresioneze şi mai mult prin grandoare.

Galeria era dominată de o pânză de şapte metri, o panoramă submarină care putea exista numai în imaginaţia unui artist: din valuri se înălţa un munte de o simetrie perfectă, evidentă, acoperit de zăpada încremenită, netulburată de apele agitate. Un grup de delfini înota printre crevasele pantelor line; privind de aproape, Jeff observă că doi dintre ei aveau ochi de om, fără vârstă.

– E… uimitoare, spuse Linda. Uite-o şi pe cea de acolo.

Jeff se răsuci în direcţia arătată de Linda. Tabloul mai mic nu era mai puţin şocant decât imaginea muntelui scufundat; era o imagine văzută dintr-un planor, dar mărită, ca printr-o lentilă cu unghi larg de deschidere, ca să cuprindă o panoramă de o sută optzeci de grade. În fundal se vedeau direcţia şi lonjeroanele avionului, iar prin hublourile lui se zărea un alt planor, nu departe… şi amândouă pluteau nu pe cerul albastru, ci în spaţiul infinit, în jurul unei planete de nuanţă portocalie-închis, înconjurată de un inel.

– Mă bucur c-ai venit, auzi Jeff o voce în spatele lui.

Anii nu lăsaseră urme pe chipul ei de data asta. Nu mai avea privirea aceea goală şi trasă la faţă ca în Maryland şi la New York, după vizita la Stuart McCowan. Era, fără îndoială, o femeie spre patruzeci de ani, dar chipul îi era luminat de mulţumire.

– Linda, ţi-o prezint pe Pamela Phillips. Pamela, ea e soţia mea, Linda.

– Sunt foarte bucuroasă să te cunosc, îi spuse Pamela Lindei, strângându-i mâna. Eşti chiar mai frumoasă decât mi-a spus Jeff.

– Mulţumesc. Nu găsesc cuvinte să descriu ce impresionată sunt de lucrările tale; sunt extraordinare.

Pamela zâmbi cu graţie.

– Întotdeauna îmi cade bine să aud aşa ceva. Trebuie să vedeţi şi lucrările mai mici; nu toate sunt la fel de impozante sau sobre. Unele sunt chiar amuzante, după părerea mea.

– De-abia aştept să le văd pe toate, spuse Linda nerăbdătoare. Ai fost foarte amabilă să ne inviţi.

– Şi eu mă bucur că aţi reuşit să veniţi din Florida. Admir cărţile soţului tău de ani de zile, chiar dinainte de a ne întâlni, luna trecută. M-am gândit că v-ar face plăcere amândurora să vedeţi câteva dintre lucrările mele.

Pamela se întoarse către un grup de persoane din apropiere, care beau vin şi ciuguleau de pe platourile cu salată, seminţe de pin şi sos de usturoi şi busuioc.

– Steve, vino aici. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Un bărbat cu aspect prietenos, cu ochelari şi jachetă gri, părăsi grupul şi li se alătură.

– El e soţul meu, Steve Robinson, îl prezentă Pamela. Îmi semnez lucrările cu numele de fată, dar mă numesc Robinson. Steve, ei sunt Jeff Winston şi soţia lui, Linda.

– Încântat de cunoştinţă. Bărbatul radie când îi strânse mâna lui Jeff. Îmi face o adevărată plăcere să vă cunosc. *Harpele din sălcii* este una dintre cele mai bune cărţi pe care le-am citit. A câştigat premiul Pulitzer, nu-i aşa?

– Da, răspunse Jeff. Am fost foarte mulţumit când am văzut că a impresionat atâta lume.

– O carte excelentă, continuă Robinson. Iar ultima pe care aţi scris-o, cea despre oamenii care se întorc în locurile în care s-au născut, e la fel de valoroasă. Pamela şi cu mine suntem admiratorii dumneavoastră de multă vreme; cred că unele dintre gândurile dumneavoastră i-au influenţat lucrările. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus că v-aţi întâlnit în avionul de la Boston

acum câteva săptămâni. Ce coincidenţă extraordinară!

– Probabil că sunteţi foarte mândru de ea, rosti Jeff, trecând peste minciuna pe care o născocise împreună cu Pamela ca să justifice faptul că se cunosc.

Îi scrisese la începutul verii, voia să-l vadă, măcar câteva clipe. Ar fi vrut ca el să vină la vernisaj înainte de ultima ei toamnă. Jeff nici nu fusese la Boston în anul acela. Pamela făcuse un drum dus-întors cu avionul, singură, ca să pună la punct împreună povestea, iar el petrecuse o săptămână în Atlanta, plimbându-se prin campusul Universităţii Emory şi gândindu-se la toate prin câte trecuse din prima dimineaţă când s-a trezit în camera de cămin.

– Sunt foarte mândru de ea, spuse Steve Robinson, punându-i braţul în jurul taliei. Nu-i place să vorbesc aşa despre ea, spune că o face să se simtă de parcă nici n-ar fi prezentă. Dar nu mă pot abţine să nu mă laud cu ea când mă gândesc la tot ce a realizat într-un timp atât de scurt, şi cu doi copii de crescut.

– Apropo de copii, interveni Pamela, uitaţi-i acolo, lângă sculptura cu pasărea Phoenix. Sunt cuminţi, sper.

Jeff îi zări pe copii în partea cealaltă a galeriei. Băiatul, Christopher, era un adolescent de paisprezece ani, cam dezlânat, dar atrăgător, în faza agitată dinainte de a deveni bărbat; Kimberly, la unsprezece ani, era deja o copie fidelă a Pamelei. Unsprezece. Doar cu doi ani mai puţin decât avea Gretchen când…

– Jeff, spuse Pamela, vreau să-ţi arăt neapărat o anumită parte a expoziţiei. Steve, ce-ar fi să-i oferi doamnei Winston salată de paste şi un pahar de vin?

Linda plecă cu Robinson la bufet, iar Pamela îl conduse pe Jeff spre o incintă cilindrică din mijlocul galeriei, un fel de cămăruţă închisă în altă cameră, în faţa căreia câţiva oameni aşteptau să intre. Un afiş ruga vizitatorii să intre numai câte patru o dată. Pamela îl răsuci pe partea cealaltă, care spunea „Închis temporar pentru revizie”. Le ceru scuze persoanelor care stăteau la coadă şi le spuse că trebuie să regleze echipamentul. Ele dădură din cap a înţelegere şi se depărtară. După câteva minute, din cămăruţă ieşi un grup de patru invitaţi. Jeff şi Pamela le luară locul şi închiseră uşa după ei.

Era o prezentare video pe douăsprezece monitoare color de mărimi diferite, fixate în peretele cilindrului întunecat, în mijlocul căruia se afla un scaun din piele. Ecranele pâlpâiau din toate

părţile, la distanţă de un braţ din orice poziţie te aflai. Jeff îşi plimbă privirea de la unul la altul, la întâmplare, concentrându-se ca să-şi obişnuiască ochii. Pe urmă înţelese. Vedea trecutul. Trecutul *lor,* al lui şi al Pamelei. Primul lucru pe care îl remarcă era un grupaj de ştiri: Vietnam, asasinările bărbaţilor Kennedy, *Apollo 11.* Apoi descoperi fragmente din diferite filme, spectacole televizate, clipuri muzicale vechi… şi, dintr-odată, pe unul dintre monitoare, surprinse imaginea cabanei sale din Montgomery Creek, pe altul un cadru cu fotografia lui Judy Gordon din albumul cu colegii de facultate, un filmuleţ cu ea adultă, salutând cu mâna camera împreună cu fiul ei, Sean, băiatul care, în altă viaţă, studiase delfinii datorită filmului *Starsea.*

Ochii lui Jeff fugeau de la un ecran la altul, vrând să cuprindă toate imaginile, să nu scape niciuna: Chateaugay câştigând derby-ul Kentucky în 1963, casa părinţilor lui din Orlando, clubul de jazz din Paris, în care clarinetul lui Sidney Bechet îi sfâşiase sufletul, barul studenţesc în care o privise pe Pamela în timp ce se trezea la o nouă viaţă, proprietatea sa din apropiere… Iar pe un monitor se vedea satul de pe coasta dealului din Majorca; camera de filmat mări treptat imaginea pe vila în care murise Pamela, apoi o schimbă brusc, pe un filmuleţ şters, de familie, în care apărea ea la paisprezece ani, alături de părinţi, în locuinţa din Westport.

– Incredibil, rosti Jeff, încremenit în faţa imaginilor în permanentă schimbare – un montaj cu toate vieţile lor. Unde le-ai găsit pe toate?

– Unele au fost foarte uşor de găsit. Grupajul de ştiri e disponibil oricui. Restul l-am filmat chiar eu, la Paris, California, Atlanta… Pamela zâmbi, cu faţa luminată de ecranele sclipitoare. Am călătorit foarte mult pentru asta. În locuri cunoscute sau despre care te-am auzit pe tine vorbind.

Pe unul dintre monitoare se vedeau acum coridoarele unui spital şi saloane cu paturi de copii. Jeff presupuse că era cel din Chicago, unde lucrase ea ca medic în prima reluare. Pe altul zări barca pe care o închiriaseră odată în Key West, ancorată pe aceeaşi insulă pustie pe care se hotărâseră să înceapă căutarea altor persoane care trăiau în reluare. Imaginile se schimbau continuu, într-un colaj infinit al vieţilor lor, împreună sau separate.

– Incredibil, şopti Jeff. N-am cuvinte să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt că mi-ai dat ocazia să le văd.

– Am făcut-o pentru tine. Pentru noi. Nimeni altcineva nu poate înţelege. Te-ar amuza să auzi interpretările criticilor.

Jeff îşi întoarse privirea de la ecrane spre ea.

– Toate imaginile astea… tot spectacolul…

Pamela înclină din cap.

– Ai crezut c-am uitat? Sau că nu-mi mai pasă?

– A trecut atâta vreme…

– Prea multă. Şi peste o lună o luăm de la început.

– Data viitoare. Data viitoare o să fim împreună, dacă vrei.

Pamela privi ecranul pe care se derulau scene din restaurantul din Malibu, în care purtaseră prima lor conversaţie lungă, prima discuţie în contradictoriu despre filmul pe care voia ea să-l facă, pentru a convinge lumea de latura cinică a realităţii.

– S-ar putea să fie ultima oară pentru mine, spuse Pamela. Am pierdut opt ani de data asta. N-o să mă trezesc decât cândva în anii optzeci. O să mă aştepţi? O să…

O trase spre el, acoperindu-i teama din vorbele neterminate cu sărutări şi cu atingerea liniştitoare a mâinilor. Stătură îmbrăţişaţi în cămăruţa liniştită, luminată de strălucirea vieţilor lor trecute şi încălzită de promisiunea celei care avea să vină, ultima de care se mai puteau bucura împreună.

* * *

– Ce-i cu tine, nu m-auzi? Închide naibii televizorul ăla! De când te interesează patinajul?

Era vocea Lindei, dar nu cea cu care se obişnuise. Nu, era o voce de demult, plină de încordare şi sarcasm. Linda intră în cameră şi dădu televizorul mai încet. Pe ecran, Dorothy Hamill sărea şi se rotea graţios pe gheaţă, şuviţele ei scurte revenind la loc de câte ori se oprea din mişcări.

– Ţi-am zis că-i gata masa. Dacă vrei să mănânci, du-te în bucătărie. Oi fi eu bucătăreasă, dar nu şi servitoare.

– Stai liniştită, îi spuse Jeff, străduindu-se să se adapteze, să-şi dea seama unde se află. Nu prea mi-e foame.

Linda îi aruncă o privire încruntată, batjocoritoare.

– De fapt, vrei să spui că n-ai chef să mănânci ce am gătit eu. Poate ai prefera homar, hm? Şi nişte sparanghel proaspăt? Şampanie?

Dorothy Hamill făcu ultima piruetă. Fusta roşie scurtă, de patinatoare, i se roti deasupra coapselor. La finalul exerciţiului, zâmbi şi clipi spre cameră, care reluă imaginea cu încetinitorul: bucurie candidă, un surâs tot mai larg, ca un răsărit de soare,

pleoapele clipind din ce în ce mai rar, expresie a modestiei şi senzualităţii în acelaşi timp. În clipa aceea prelungită, fata părea întruchiparea tinereţii şi a energiei.

– Hai, zi, se răţoi Linda, ce fel de mâncăruri fine ai vrea să primeşti mâine, în loc de friptură de vită? Şi pe urmă să-mi spui cu ce bani o să le plătim, vrei?

Imaginea nemişcată a lui Dorothy Hamill dispăru treptat pe un fundal negru, înlocuită de unul dintre mini-tururile ABC în Innsbruck, Austria. Olimpiada de iarnă din 1976. El şi Linda erau în Philadelphia. Mai precis în Camden, New Jersey; acolo locuiseră când lucra la WCAU, pe malul celălalt al râului.

– Ei bine? Ai vreo propunere grozavă în legătură cu modalitatea de plată a altui meniu în afară de friptură de vită sau găină săptămâna viitoare?

– Linda, te rog… hai să nu facem asta.

– Să nu facem ce, Jeffrey?

Ştia că nu-i plăcea numele lui întreg; de câte ori îl folosea, încerca să declanşeze o ceartă.

– Hai să nu ne certăm, o rugă el binevoitor. Nu mai avem niciun motiv, toate s-au… schimbat.

– Nu mai spune? Aşa, dintr-odată? Linda îşi puse mâinile în şold şi se răsuci în cerc, inspectând exagerat apartamentul înghesuit şi mobila închiriată. Mie nu mi se pare că s-a schimbat nimic. Asta dacă nu cumva te pregăteşti să-mi spui că ţi-ai găsit o slujbă mai bună, după atâţia ani.

– Uită chestia cu slujba. N-are importanţă. N-o să mai avem probleme cu banii.

– Şi ce vrea să însemne asta? Ai câştigat la loterie?

Jeff oftă şi închise televizorul care îi distrăgea atenţia.

– Nu contează. S-a terminat cu problemele financiare, asta-i tot. Pentru moment, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

– Promisiuni goale. Ţi-e uşor să le faci, nu? Eşti obişnuit cu ele de pe vremea când nu vorbeai decât despre „jurnalism de televiziune”, despre cum o să ajungi mare reporter, un Edward R. Murrow al prezentului. Doamne, ce m-ai prostit! Şi până la urmă unde ai ajuns? Te-ai fluturat de la un post de radio neserios la altul, dintr-un oraş într-altul şi am stat în locuinţe de rahat, ca asta de acum. Cred că ţi-e frică *să reuşeşti,* Jeffrey L. Winston. Ţi-e frică să treci la televiziune sau să intri în afaceri, te temi că n-ai ce-ţi trebuie pentru asta. Şi chiar încep să cred că nu ai ce-ţi trebuie.

– Taci, Linda. Nu ne face bine niciunuia şi n-are niciun rost.

– Sigur, tac. Tac pentru totdeauna.

Ieşi furtunos din cameră şi merse în bucătărie. O auzi cum îşi pregăteşte cina furioasă, cum trânteşte voit farfuriile pe masă şi uşa cuptorului, intrând într-una dintre „perioadele ei de muţenie”. Începuse să apeleze la ele cam pe vremea asta, dar le îndesise şi le prelungise cu trecerea anilor. Certurile se iscau de cele mai multe ori din cauza banilor, dar ei nu erau decât cauza de suprafaţă a necazurilor. Adevăratele probleme erau mult mai adânci, izvorau şi se agravau din neputinţa lor de a discuta despre lucrurile care îi tulburau cu adevărat, ca sarcina extrauterină. Asta se întâmplase cu un an înainte, dar nu discutaseră deschis despre cât de dezamăgiţi erau fiecare, despre cum ar putea trece peste ea pentru a merge mai departe împreună.

Se duse în bucătărie, unde Linda stătea aplecată deasupra mesei şi ciugulea mâncarea plină de amărăciune; nu se sinchisi de el. Jeff închise ochii, amintindu-şi cum venise la uşa lui cu buchetul de margarete, sau pe puntea navei *S.S. France,* bucurându-se de briza caldă. Aceea fusese însă o altă persoană, căreia îi împărtăşise, de la bun început, cele mai adânci sentimente, dacă nu amănunte din vieţile lui anterioare. Acum se instaurase liniştea; toţi banii din lume ar fi fost în zadar, dacă ei doi nici măcar nu puteau discuta despre lucrurile cu adevărat importante.

Găsi un palton în dulapul îngust din hol, îl îmbrăcă şi plecă. Nu-şi spuseră niciun cuvânt.

Zăpada de afară era murdară, cu pete de noroi, cu totul alta decât întinderile imaculate din imaginile televizate de la Innsbruck, aşa cum femeia din bucătărie era cu totul alta decât Linda pe care o iubise în ultimii nouăsprezece ani.

O să facă bani rapid de data asta, se hotărî, şi o să aibă grijă ca Linda să nu mai aibă nicio problemă până la sfârşitul vieţii, dar în niciun caz nu intenţiona să rămână cu ea. Singura problemă era ce să facă până la venirea Pamelei, oricând ar sosi clipa aceea.

Nouăsprezece

Primul lucru pe care-l văzu Pamela era o gaiţă albastră, învârtindu-se şi zburând încoace şi-ncolo în spatele geamului din bucătărie, agitându-se să-şi facă cuibul în ulmul din curtea din spate. Urmări zborul păsării prin aer, inspiră adânc de câteva ori ca să se liniştească înainte de a se uita în jur sau de a se mişca.

Făcea cafea, tocmai se pregătea să pună hârtia de filtru. Bucătăria era intimă, familiară. Nu cea de data trecută, dar şi-o amintea bine din prima ei viaţă, înainte de a începe reluările. Ultima oară nu petrecuse prea mult timp în ea, fusese prea ocupată în atelier, pictând şi sculptând, aşa că încăperea purtase mai degrabă amprenta servitoarei pe care o angajaseră, decât a ei. Însă bucătăria de acum era marcată de personalitatea ei, sau cel puţin de personalitatea pe care o avusese în prima viaţă.

Pe masă stătea deschis un roman de Barbara Cartland, iar lângă el un exemplar din *Case şi grădini mai frumoase.* Pe uşa frigiderului se aflau, prinse cu magneţi în formă de spice sau tulpini de ţelină, tăieturi din ziare sau bilete pentru ea, iar pe unul dintre dulapuri era un desen făcut de ea pentru copii – bine executat, dar fără măiestria de lumină şi compoziţie pe care o dobândise graţie exerciţiului din vieţile anterioare. Un calendar mare de bucătărie atârna deasupra mesei. Era deschis la luna martie a anului 1984, iar zilele erau tăiate aproape toate. Pamela avea treizeci şi patru de ani. Fiica ei, Kimberly, împlinise nu de mult opt, iar Christopher avea unsprezece.

Puse deoparte filtrul de cafea şi vru să plece din bucătărie, dar se opri şi zâmbi când îşi aminti ceva. Deschise unul dintre sertarele de jos, de sub tejghea, şi răscoli printre cutiile cu făină şi orez… Bineînţeles, era acolo, exact unde-o ascunsese: o pungă de plastic Zip-Loc cu vreo treizeci de grame de marijuana şi un pachet de foiţe E-Z Wider. Singurul ei viciu din vremurile acelea, singura posibilitate de evadare din plictiseala treburilor casnice şi de la „datoria părintească”, aşa cum îi spunea lumea.

Pamela puse punga la loc şi merse în camera de zi. Privi fotografiile de familie atârnând alături de tablourile ei din studenţie. Talentul pe care-l arătau nu înflorise în viaţa asta. De ce îl lăsase să se irosească atâta amar de vreme?

De sus se auzea muzică înfundată: Cyndi Lauper cânta *Girls*

Just Want to Have Fun, cu vocea plină de viaţă, de personaj din desene animate. Venise Kimberly de la şcoală, probabil. Christopher trebuia să fie în camera lui, jucându-se pe computerul Apple II, pe care i-l făcuseră cadou de Crăciun.

Se aşeză pe un scaun din hol, luă un creion şi un set de hârtii de pe măsuţa telefonului şi formă numărul serviciului de informaţii din oraşul New York. Nu apărea niciun Jeff sau Jeffrey Winston în Manhattan şi Queens. Nici Linda sau L. Trecuse multă vreme, nu avea niciun motiv să creadă că Jeff ar fi revenit în New York. Sună din nou la informaţii, dar în Orlando. Primi numărul de telefon al părinţilor lui. Îl formă şi-i răspunse mama lui Jeff.

– Bună ziua. Mă numesc Pamela Phillips şi…

– Vai de mine! Jeff ne-a spus c-o să încerci să dai de el, dar, Doamne, asta a fost cu ani în urmă. Cred că *trei,* dacă nu patru. Vocea femeii se auzi mai slab când se îndepărtă de receptor şi strigă către cineva din casă: Dragă! E fata aceea, Phillips, ne-a spus Jeff c-o să sune, mai ţii minte? Poţi să-mi dai plicul pe care l-a trimis? Reveni apoi la telefon: Pamela? Stai numai o clipă, dragă; ai un mesaj de la Jeff. Îl aduce soţul meu imediat.

– Mulţumesc. Îmi puteţi spune unde e, unde locuieşte acum?

– E în California, într-un orăşel – adică în afara lui, zice el – numit Montgomery Creek, în apropiere de Oregon.

– Da, ştiu unde e.

– A zis el c-o să ştii. Nici măcar n-are telefon acolo, poţi să-ţi închipui? Sunt îngrijorată de moarte când mă gândesc ce ar putea păţi dacă ar apărea vreo urgenţă, dar are un radio pe unde scurte tocmai pentru aşa ceva. Nu ştiu ce l-a apucat, bărbat în toată legea să-şi lase slujba şi nevasta şi… Of, iartă-mă. Sper că n-am spus ceva ce nu trebuia şi…

– Nu e nicio problemă, doamnă Winston.

– Păi, a fost foarte ciudat. Te poţi aştepta la prostia asta de la un student, dar un bărbat de vârsta lui – o să facă patruzeci nu peste mult… O, mulţumesc, dragă. Pamela? Am găsit plicul pe care ni l-a trimis ca să-l deschidem când suni. Ne-a spus să-l deschidem şi să-ţi citim ce scrie în scrisoare. Vrei să notezi?

– Sunt pregătită.

– Bun, atunci, ia să vedem… Hmm. Aş fi crezut că, după atâta mister, o să scrie mai multe.

– Ce spune?

– Nu-i decât un singur rând. Zice aşa: „Când vii, nu uita să aduci copiii. Te iubesc. Jeff.” Atâta. Ai înţeles? Vrei să-ţi mai

citesc o dată?

– Nu, spuse Pamela şi un zâmbet îi înflori pe chipul îmbujorat dintr-odată. Vă mulţumesc foarte mult, am înţeles perfect.

Închise telefonul şi se uită spre scări. Christopher şi Kimberly erau destul de mari. N-o să le convină la început să plece de acasă, dar n-o să treacă prea mult şi o să se îndrăgostească de Montgomery Creek şi de Jeff.

Pe lângă asta, îşi zise ea, muşcându-şi buzele, n-o să ţină mult. O să se întoarcă în New Rochelle, la tatăl lor, înainte de a merge la liceu.

Trei ani şi jumătate. Ultima reluare; ultimele luni şi zile din viaţa ei prelungită în mod fenomenal. Avea de gând să le trăiască la maximum.

* * *

Era una dintre ploile acelea care nici nu se termină, nici nu se înteţeşte, ci pur şi simplu cade întruna din cer, plicticoasă şi iritantă.

Erau blocaţi în cabană de două zile; în aer se simţea umezeală şi miros de mucegai de la o vestă de piele pe care Christopher o lăsase atârnând pe terasă peste noapte şi o adusese apoi în casă s-o usuce lângă sobă.

– Kimberly! strigă Pamela exasperată şi descurajată. Nu mai bate cu lingura în farfurie!

– Nu te aude, îi spuse Christopher, aplecându-se să dea puţin la o parte casca de pe urechea stângă a surorii sale. Mama zice să termini, strigă el, acoperind vocea Madonnei în *Like a Virgin.*

– De fapt, opreşte-l, îi spuse Pamela. Nu e politicos să asculţi muzică singură când noi mâncăm prânzul.

Fata se strâmbă de supărare cât putu ea de bine, dar îşi dădu jos căştile şi puse deoparte walkmanul, cum îi spusese mama.

– Mai vreau un pahar de lapte, ceru ea nervoasă.

– Nu mai avem lapte, îi aduse aminte Jeff. Mă duc în oraş mâine dimineaţă să cumpăr. Poţi să vii cu mine cu maşina, dacă vrei; s-a putea să se oprească ploaia şi ne-am plimba pe lângă cascade.

– Am văzut cascadele, se miorlăi Kimberly. Vreau să mă uit la MTV.

Jeff zâmbi tolerant.

– Ai ghinion, puştoaico. Am putea da drumul la radio, să auzim ce mai întâmplă în China sau în Africa.

– Mă doare-n cot de China şi Africa! Mă plictisesc!

– Atunci hai să stăm de vorbă, propuse Pamela. Asta făceau oamenii înainte, ştii?

– Da, sigur… mormăi Christopher. Ce găseau de vorbit atâta?

– Uneori îşi spunea poveşti, interveni Jeff din nou.

– Bună idee, se bucură Pamela. Nu vrei să-mi spui şi mie una?

– Hai, mamă, termină, protestă băiatul cu dispreţ. Crezi că suntem copii de grădiniţă?

– Nu ştiu, zise Kimberly, căzând pe gânduri. Ar fi distractivă o poveste. N-am mai auzit una de nu ştiu când.

– Vrei măcar să-ncerci? îl întrebă Pamela pe fiul ei, care ridică din umeri drept răspuns.

– Acum mii şi mii de ani, începu ea, trăia un delfin numit Cetacea. Într-o zi, mintea ei, căci era o femelă, se lumină într-un fel nou şi ciudat, ca şi cum lumina aceea ar fi venit din cerul de deasupra oceanului. Asta era pe vremea când delfinii şi oamenii stăteau de vorbă unii cu alţii din când în când, dar…

Pe muzica ploii liniştite de vară, povestea din *Starsea* curgea lin de pe buzele Pamelei; le vorbi despre legătura de dragoste şi speranţă dintre creaturile inteligente ale Pământului, apelor şi stelelor… şi despre pierderea catastrofală care, în cele din urmă, aduse omenirii clipa de extaz, dar şi de agonie, a primului contact direct cu rudele ei din ocean.

Copiii se fâţâiră puţin la început, dar pe măsură ce povestea avansa, ascultară fascinaţi subiectul filmului reluat verbal de mama lor, al filmului care, odată, îi câştigase aprecierea în toată lumea şi îl adusese pe Jeff în viaţa ei. La sfârşit, Kimberly plângea nestingherită, dar ochii ei tineri îi străluceau de un extaz nepământesc; Christopher stătea cu faţa la geam şi nu scoase o vorbă timp îndelungat.

Chiar înainte de lăsarea întunericului, soarele trimise o săgeată să lumineze cerul înnorat, iar Jeff şi Pamela ieşiră pe terasă s-o privească înainte de a dispărea printre nori. Copiii rămaseră înăuntru; Kimberly împrumutase acuarelele mamei şi picta stele şi delfini, iar Christopher era absorbit de lectura unei cărţi de John Lilly.

Lumina se juca veselă pe pajiştea care mustea de apă. Pe firele de iarbă proaspăt cosită, mărgele de apă infinite licăreau ca nişte nestemate nepământeşti pe un câmp de foc verde. Jeff stătea calm lângă Pamela; o cuprinse cu mâna de mijloc, iar părul ei îi atingea fin obrazul. Când lumina fu pe cale să se stingă, Jeff îi şopti la ureche un vers din Blake: „Ca-n firul de nisip

să vezi o lume şi Raiu-n floarea unei buruieni.”

Pamela îi apăsă mâna cu a ei şi completă citatul: „În palmă strângem Nesfârşirea şi Vecia într-o oră o-ncleiem.”

* * *

Avionul tractor rulă pe poziţie, iar când se opri, cu motorul încă pornit, un băiat fugi să agaţe frânghia de nylon lungă de şaptezeci de metri de cârligul Cessnei din faţă.

– Christopher, vrei să verifici comenzile în locul meu? îl întrebă Jeff pe băiatul din scaunul din faţa lui.

– Sigur, răspunse fiul Pamelei, pe un ton serios şi mândru că era inclus în pregătiri, şi nu era considerat un simplu pasager.

Trase de manşa planorului la stânga şi la dreapta, mişcând eleroanele din vârful aripilor; apoi o împinse înainte şi înapoi, iar Jeff se răsuci să vadă cum se ridică şi coboară profundorul din coada aparatului de zbor şi cum se balansează direcţia când Christopher apăsă cu piciorul pe pedale. Toate comenzile funcţionau perfect, iar Jeff zâmbi aprobator.

Avionul de deasupra lor începu să avanseze, întinzând treptat frânghia. Pilotul mişcă rapid direcţia, iar Jeff îi răspunse cu o mişcare identică, la stânga şi la dreapta, a direcţiei lor. Cessna rulă pe pistă, trăgând planorul după el. Un tânăr din echipaj alergă în paralel, menţinând nivelul aparatului şi poziţia lui în bătaia vântului. Jeff se uita atent la Cessna, apreciind nivelul aripilor după linia orizontului. Câştigară în viteză, băiatul se dădu înapoi, iar Jeff relaxă manşa; erau în aer.

Cu colţul ochiului, Jeff observă nişte norişori albi şi pufoşi în dreptul muntelui din faţă. Semn bun, creştea umiditatea şi curenţii de aer cald. Însă nu avea timp de ei acum, trebuia să urmărească atent mişcările avionului. Menţinând frânghia dreaptă, se răsuci încet odată cu el.

Câştigară în altitudine, zburând la zece mii de metri deasupra pantelor line ale muntelui. Jeff acţionă butonul de detaşare a frânghiei, aşteptă s-o vadă cum sare înainte ca o bandă de cauciuc, apoi planorul făcu o întoarcere şi începu să urce, în timp ce avionul îşi schimbă direcţia şi o luă la stânga, în coborâre. Zgomotul motorului său se stinse treptat, în drum spre micul aeroport de pe care decolaseră. În curând, nu se mai auzi nimic în afară de aerul care se freca de cupola din plexiglas. Zburau constant, fără motor.

– Jeff, e grozav!

Jeff îi zâmbi lui Christopher, care se răsuci în scaun să-l

privească cu ochi mari, strălucitori. Făcu un looping lung, folosind puterea imprimată de Cessna ca să se ridice cât mai sus posibil. Piscul alb, nepământesc, al Muntelui Shasta dispăru prin stânga lor, apoi reapăru în faţă, o călăuză lucind în soare, îndemnându-i să se ridice tot mai sus.

Jeff se uită spre sud-est, unde se afla oraşul botezat după munte, cuibărit printre pădurile întinse de pini. Se apropia un alt Cessna cu un singur motor, care trăgea un planor alb-albastru. Jeff se roti în cerc lent, reduse viteza până când ajunse aproape de cea normală de zbor, şi aşteptă celălalt planor.

Când ajunse la un kilometru de ei, acesta se eliberă de frânghie şi se detaşă de avionul tractor, exact ca al lui Jeff. Christopher îşi lipi faţa de geam, urmărind celălalt planor cum alunecă şi se aliniază lângă ei.

Din scaunul de comandă din spate, Pamela zâmbi şi ridică degetul mare. În spatele ei, Kimberly îi salută şi ea cu mâna, radiind de fericire.

Jeff apăsă uşor pedala stângă, înclinând aripile cu manşa, încheind bucla pe care o făceau şi îndreptându-se spre munte. Pamela îl urmă, menţinându-se în spatele lui, la dreapta.

Vârfurile acoperite de zăpadă ale copacilor păreau că se întind spre ei când se apropiară de panta de dedesubt, tot mai abruptă. O ciută singuratică se uită din întâmplare în sus şi tresări, apoi încremeni, ţintind cu privirea păsările mari şi mute de deasupra. Christopher arătă încântat cu degetul spre un urs negru, nepăsător la creaturile de metal care alunecau lin pe cer.

Găsiră un curent de aer ascendent, în faţa şi deasupra unei creste proeminente. Jeff şi Pamela plutiră deasupra coamei câteva minute, înainte şi înapoi, privind zăpada calmă, neatinsă, atât de aproape încât ar fi putut întinde mâna s-o ia în palmă. Apoi Jeff zări un norişor alb formându-se pe cerul albastru, la răsărit. Rupse formaţia şi se îndreptă spre proaspătul ghemotoc.

În dreptul lui, aripa dreaptă a planorului se ridică uşor, iar el se îndreptă imediat în direcţia imprimată de ea. Planorul începu să urce imediat, iar Jeff făcu o întoarcere controlată. Aparatul continua să se ridice.

Dedesubt, Pamela înţelese ce găsise Jeff. Se îndepărtă brusc de curenţii de aer blânzi de lângă stâncă şi porni spre el. Planorul ei părea că se micşorează cu fiecare secundă cu care Jeff şi Christopher se înălţau pe masa de aer tot mai sus, prinşi într-o rotire cu înclinare abruptă, în mijlocul curentului de aer cald.

Pamela zbură în cercuri în jos, căutând. În cele din urmă se prinse şi ea în curentul cald şi distanţa dintre ei se micşoră treptat, planorul ei se ridică lin şi fără zgomot spre al lui, până când, aripă lângă aripă, plutiră împreună pe cerul curat de deasupra Muntelui Shasta, enigmatic şi fără vârstă.

* * *

Kimberly se oprise din plâns şi era afară, culegând un buchet de flori sălbatice de toamnă ca să le ducă acasă, în est. Christopher adoptase un comportament matur. Avea cincisprezece ani, la urma urmei, şi începuse de mult să imite atitudinea de resemnare a lui Jeff în faţa necazurilor, dar şi cea de fericire nelimitată, atunci când era cazul – şi cum fusese de atâtea ori în ultimii ani.

– Nu-mi intră bocancii în rucsac, mamă.

– N-o să ai nevoie de ei în New Rochelle, dragul meu.

– Cred că nu. Numai dacă nu ne duce tata la Berkshires, cum ne-a promis. Aş putea să-i încalţ atunci.

– Ce-ar să fi ţi-i trimitem noi?

– Păi… Nu trebuie, lasă. Venim înapoi înainte de Crăciun, oricum, şi atunci va trebui să-i trimit eu înapoi aici.

Pamela înclină din cap şi se întoarse să-şi ascundă lacrimile.

– Ştiu că vrei să-i ai cu tine, interveni Jeff. O să ţi-i trimitem noi şi… o să-ţi cumpărăm altă pereche, s-o ai aici. Putem să facem aşa cu toate lucrurile tale, dacă vrei.

– Da, ar fi excelent! exclamă Christopher.

– Aşa mi se pare logic.

– Bineînţeles, dacă o să petrec jumătate de an cu tata şi jumătate aici, cu tine şi cu mama… Sigur e bine? Mamă, eşti de acord?

– Mi se pare o idee foarte bună, îi spuse Pamela, forţându-se să zâmbească. Fă o listă cu toate lucrurile pe care vrei să ţi le trimitem, bine?

– Am înţeles. Christopher porni spre anexa cu două dormitoare pe care Jeff o construise pentru el şi sora lui. Apoi se opri şi se întoarse spre ei. Pot să-i spun şi lui Kimberly? Are şi ea o grămadă de lucruri pe care vrea să le ducă acasă.

– Da, spune-i şi ei, dar nu vă lungiţi prea mult. Trebuie să plecăm la Redding peste o oră, altfel pierdeţi avionul.

– O să ne grăbim, mamă, îi promise el, fugind afară s-o cheme pe sora lui.

Pamela se întoarse spre Jeff, lăsând să curgă lacrimile pe care

şi le reţinuse.

– Nu vreau să plece. Mai e o lună până… până…

Jeff o luă în braţe şi o mângâie pe păr.

– Am mai vorbit despre asta, îi spuse cu blândeţe. E mai bine pentru ei să aibă la dispoziţie câteva săptămâni să se reacomodeze cu tatăl lor, să-şi facă prieteni noi. O să suporte şocul mult mai uşor.

– Jeff, rosti ea printre suspine, mi-e frică! Nu vreau să mor! Nu… pentru *totdeauna,* şi…

O strânse în braţe şi o legănă, lacrimi curgând şi pe faţa lui.

– Gândeşte-te la cum am trăit. La toate câte am făcut şi hai să fim recunoscători pentru ele.

– Dar câte mai puteam face! Am fi putut…

– Şşş, şopti el. Am făcut ce ne-a stat în puteri. Mai mult decât a visat fiecare dintre noi când am început să trăim.

Pamela îi căută ochii, de parcă atunci i-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ştiu, oftă ea. Numai că… M-am obişnuit cu posibilităţile nelimitate, cu *timpul…* N-am fost condiţionată de greşeli, ştiam că ne putem întoarce să schimbăm lucrurile, să le facem mai bine. Dar nu le-am făcut mai bine, aşa-i? N-am reuşit decât să le schimbăm.

* * *

O voce monotonă zumzăia în ungherele ascunse ale subconştientului lui Jeff. N-avea importanţă a cui era, nici ce spunea.

Pamela era moartă şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. Gândul îl durea aşa cum doare o rană deschisă spălată cu apă de mare şi îl copleşi o suferinţă imensă, cum nu mai simţise de la pierderea fiicei lui, Gretchen. Îşi încleştă pumnii şi-şi plecă fruntea sub povara faptului de netăgăduit, intolerabil… iar vocea murmura în continuare litania bâlbâită, fără sens:

– … să vedem dacă Charlie obţine vreo reacţie de la primarul Koch despre călătoria lui Reagan la Bitburg. Se pare că o să stârnească o adevărată furtună; Legiunea Americană o să-i facă scandal mare şi Congresul începe să se agite. Asta-i… Jeff, te simţi bine?

– Da… rosti Jeff, ridicând scurt privirea. Spune mai departe.

Era în sala de conferinţe a WFFY, postul de radio din New York dedicat exclusiv ştirilor, unde fusese redactor când murise prima oară. Era aşezat la unul dintre capetele ovale ale mesei, flancat

de editorii ştirilor de dimineaţă şi de prânz. Pe celelalte scaune erau aşezaţi reporterii. Nu-i mai văzuse pe oamenii aceia de zeci de ani, dar recunoscu imediat contextul în care se aflau. Era şedinţa de fiecare dimineaţă la care participase ani de zile, în care se distribuiau sarcini şi se planifica în avans structura ştirilor cât se putea de eficient. Gene Collins, editorul ştirilor de prânz, se uită la el încruntat de îngrijorare:

– Sigur nu ţi-e rău? Am putea-o scurta; nu mai e mult de discutat.

– Continuă, Gene. Îmi revin eu.

– O.K. Deci, cam atât despre ştirile metropolei şi punctele de vedere locale. La nivel naţional, naveta va fi lansată în dimineaţa asta şi…

– Care navetă? strigă Jeff cu voce răguşită.

– Ce? întrebă Gene mirat.

– Care navetă?

– Discovery. Ştii tu, aia cu senatorul la bord.

Slavă Domnului! La timp atât de scurt după moartea finală a Pamelei, Jeff nu era sigur că ar fi rezistat haosului şi depresiei care cuprinsese redacţia în ziua dezastrului navetei Challenger. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai repede. Reagan mersese la Bitburg în primăvara lui 1985. Deci era probabil aprilie, cu nouă sau zece luni înainte ca naveta să explodeze.

Cei de la masă îl priviră cu suspiciune, întrebându-se de ce era atât de tulburat şi dezorientat. Ducă-se naibii! Să creadă ce vor.

– Hai să-ncheiem, bine, Gene?

Redactorul încuviinţă din cap şi începu să strângă hârtiile pe care le adusese pentru şedinţă.

– Singura ştire valoroasă în desfăşurare e treaba cu respingerea acuzării de viol din Illinois. Dotson se întoarce azi la închisoare şi avocatul lui se pregăteşte să facă apel. Asta-i tot. Aveţi întrebări?

– S-ar putea ca şedinţa de consiliu de la şcoală să dureze mult azi, spuse unul dintre reporteri. Nu ştiu dacă ajung la premierea care are loc la sediul pompierilor, la două după-amiază. Vrei să plec mai repede de la şedinţă sau trimiţi pe altcineva la premiere?

– Jeff? întrebă Collins, întorcându-se spre el.

– Mi-e totuna. Tu hotărăşti.

Gene se încruntă din nou şi vru să spună ceva, dar se opri. Se

adresă iar reporterilor, care începuseră să murmure între ei: Bill, stai la şedinţa de consiliu de la şcoală cât e necesar. Charlie, du-te la ceremonia de la pompieri după ce vorbeşti cu primarul. Fă o transmisie în direct despre Koch şi Bitburg la ora unu. Apoi poţi să te opreşti până după premiere. A, da, Jim. Staţia Mobilă Patru e în magazin; să iei staţia şapte.

Şedinţa se termină în linişte, fără poantele şi râsetele sonore obişnuite. Reporterii şi editorul ştirilor de dimineaţă ieşiră din încăpere aruncând priviri scurte şi furişe spre Jeff. Gene Collins rămase pe loc, aranjând şi rearanjând teancul de hârtii.

– Vrei să stăm de vorbă? îl întrebă în cele din urmă.

– N-avem despre ce vorbi. Ţi-am spus, o să-mi revin.

– Ascultă, dacă ai probleme cu Linda… să ştii că te înţeleg. Ştii ce necazuri am avut eu cu Carol acum vreo doi ani. Mi-ai fost de mare ajutor atunci. Ţi-am umplut capul cu problemele mele, aşa că, oricând vrei să stăm de vorbă la o bere, spune-mi.

– Mulţumesc, Gene. Eşti foarte amabil, chiar eşti. Dar e ceva ce trebuie să rezolv de unul singur.

Collins ridică din umeri şi se ridică de la masă.

– Cum vrei tu. Dar dacă vreodată ai chef să te uşurezi vorbind, vino să stăm de vorbă. Îţi sunt dator.

Jeff înclină scurt din cap. Collins plecă, iar el rămase din nou singur.

Douăzeci

Jeff îşi dădu demisia de la postul de radio. Făcu suficiente pariuri şi investiţii profitabile pe termen scurt ca s-o ajute pe Linda să se descurce singură în următorii trei ani. Nu avea timp să-i adune o moştenire mare; se rezumă să mărească de zece ori valoarea asigurării lui de viaţă.

Se mută într-un mic apartament pe Upper West Side şi-şi petrecea zilele plimbându-se pe străzile din Manhattan, absorbind toate priveliştile şi mirosurile şi sunetele omenirii, de care se izolase atâta vreme. Bătrânii îl fascinau în mod special, cu ochii lor plini de amintiri îndepărtate şi speranţe pierdute, cu trupurile bolnave, anticipându-şi sfârşitul.

Acum, că Pamela nu mai era, temerile şi regretele ei îl împovărau pe el, aşa cum o împovăraseră pe ea spre sfârşit. Făcuse tot ce-i stătuse în putere s-o încurajeze, să-i uşureze suferinţa şi spaima din ultimele zile, dar ea avusese dreptate: în ciuda străduinţelor lor, a celor realizate cândva de amândoi, nu ajunseseră la niciun rezultat. Până şi fericirea trăită împreună fusese dureros de scurtă – câţiva ani furaţi de ici, de colo, clipe trecătoare de dragoste şi mulţumire dispărute ca spuma valurilor într-o mare de singurătate şi despărţire fără rost.

Crezuseră că se vor bucura de posibilităţi nelimitate şi că vor primi o a doua şansă la nesfârşit. Irosiseră prea mult din timpul nepreţuit care le fusese dat, pe regrete amare, vină şi căutarea inutilă a unor răspunsuri inexistente, când ei înşişi şi dragostea unuia pentru celălalt era singurele lucruri de care aveau nevoie cu adevărat. Acum pierduse pentru totdeauna şansa de a-i spune asta, de a o strânge în braţe şi de a-i spune cât o preţuia şi o iubea. Pamela era moartă şi el însuşi va muri peste trei ani, fără să ştie de ce a trăit.

Hoinărea pe străzile oraşului privind şi ascultând: punkişti cu ochi răi, furioşi pe lume… bărbaţi şi femei în haine frumoase, grăbiţi să-şi atingă idealurile visate… grupuri de copii chicotind, plini de voioşie la început de viaţă. Îi invidia pe toţi, le pizmuia inocenţa, nepăsarea şi aşteptările.

La câteva săptămâni după ce-şi dădu demisia de la WFYI, primi un telefon de la unul dintre editorii de ştiri de acolo, o femeie – de fapt o fată – pe nume Lydia Randall. Toţi foştii lui

colegi erau îngrijoraţi din cauza lui, fuseseră şocaţi când demisionase şi se speriaseră şi mai tare auzind de divorţ. Jeff le spuse, ca şi lui Gene Collins, că era bine. Dar ea insistă să se întâlnească şi să bea ceva împreună, ca să stea de vorbă faţă în faţă.

Se întâlniră în după-amiaza următoare la Sign of the Dove, pe Third Avenue la numărul cincizeci şi şase, şi se aşezară la o masă lângă fereastra deschisă, prin care pătrundea soarele de iunie, arzător. Lydia purta o rochie de bumbac albă, fără umeri, şi o pălărie asortată, cu boruri largi şi panglică din mătase roz. Era o tânără extraordinar de frumoasă, cu păr blond bogat şi ondulat, şi ochi verzi strălucitori.

Jeff îi recită minciuna pe care o născocise ca să-şi explice demisia subită, povestea standard a jurnalistului rămas fără inspiraţie, plus câteva lucruri adevărate despre „norocul” lui recent ca investitor. Lydia dădea din cap înţelegătoare, ascultându-i explicaţiile şi prefăcându-se că le crede. În ce priveşte mariajul lui, o lămuri Jeff, se terminase cu multă vreme înainte; nu fusese nimic neobişnuit la mijloc, doar doi oameni care se depărtaseră treptat unul de celălalt.

Lydia îl asculta plină de solicitudine. Mai comandă o băutură şi apoi începu să vorbească despre viaţa ei. Avea douăzeci şi trei de ani, venise la New York imediat după ce absolvise Universitatea din Illinois şi locuia cu prietenul ei din studenţie. El – Matthew – ar fi vrut să se căsătorească, dar ea nu mai era sigură. Se simţea „prinsă în capcană”, avea nevoie de „libertate”, voia să-şi facă prieteni noi şi să aibă parte de experienţele aventuroase pe care nu le trăise în copilăria petrecută într-un orăşel din Midwest. Ea şi Matthew nu mai erau aceleaşi persoane ca atunci când s-au cunoscut, explică Lydia. Simţea că evoluase mai mult decât el.

Jeff o lăsă să-i spună tot ce avea de spus, toate necazurile şi dorurile pe care ea, tânără, le simţea copleşitoare şi de maximă importanţă în viaţa ei. Nu avea cum să ştie cât de banală era povestea ei, deşi poate că bănuia vag, pentru că îşi exprimă dorinţa de a se elibera de clişeul care devenise viaţa ei.

Jeff o compătimi şi vorbiră amândoi timp de o oră despre viaţă, dragoste şi independenţă. Îi spuse că trebuia să ia singură hotărâri, că trebuie să înveţe să-şi asume riscuri – lucruri necesare şi evidente spuse cuiva care se confruntă cu o criză pentru prima oară în viaţă.

O adiere pătrunse prin fereastră şi-i flutură părul, acoperindu-i faţa cu panglica pălăriei. Lydia o dădu la o parte, iar Jeff găsi gestul inexplicabil de emoţionant, de copilăresc. În chipul ei plin de viaţă Jeff le regăsi pe Judy Gordon şi pe acea Linda care îi adusese margarete: promisiuni frumoase, visuri destrămate înainte de a se realiza.

Îşi terminară băuturile şi o conduse la un taxi. Când se urcă în maşină, Lydia se uită la el şi-i spuse, cu optimismul şi energia nelimitată pe care ţi le dă tinereţea:

– O să fie bine până la urmă. Avem tot timpul să ne rezolvăm problemele. Avem aşa de *mult* timp.

Era o iluzie pe care Jeff o cunoştea foarte bine, mult prea bine. Îi surâse fără entuziasm, îi strânse mâna şi se uită după ea cum porneşte spre viaţă, cu panglica roz fluturând nestingherită.

* * *

Trenul de navetişti Metro North sosi conform orarului, observă Jeff din punctul său de observaţie aflat la distanţă de câteva zeci de metri pe peron. În momentul respectiv al zilei era impropriu să-l numeşti aşa; prea puţini oameni de afaceri călătoreau cu el spre oraş la unsprezece dimineaţa.

Jeff porni sprinten spre rampa care ducea la punctul terminus, de parcă tocmai ar fi coborât de pe altă linie. Slăbi ritmul când trecu pe lângă trenul venit de la New Rochelle şi văzu că avusese dreptate: printre pasagerii care coborau din el erau numai câteva femei îmbrăcate pentru cumpărături, câţiva studenţi pe ici, pe colo, dar nimeni în costum cu cravată şi cu servietă diplomat în mână.

Ea coborî din tren printre ultimii. Fu gata s-o scape din ochi şi se îngrijoră că informaţia primită era greşită. Era îmbrăcată frumos, dar nu cu grija obsedantă pentru detalii care le caracteriza pe femeile ce se îndreptau spre Benders sau Bergdorf's. Pantofii cu toc jos o ajutau la mers, iar rochia de pânză albastru-deschis şi puloverul de lână erau indicii ale simţului ei practic.

Jeff se ţinu la douăzeci-treizeci de paşi în urma ei când urcă pe rampă şi o luă spre holul principal din gara Grand Central. Se temu să n-o piardă prin mulţime, dar statura şi părul ei blond, drept, îl ajutară s-o repereze când furnicarul de oameni le separă drumurile.

Femeia urcă scările largi care duceau la clădirea Pan Am. Jeff rămase puţin în urmă şi se luă după ea prin holul mai puţin

aglomerat şi apoi din nou afară, pe East Forty Fifth Street. Ea trecu prin Park Avenue, pe lângă hotelul Roosevelt şi traversă Madison spre Fifth, unde o luă spre nord. Nu se opri decât foarte puţin în faţa vitrinelor de la Saks şi Carder, timp în care Jeff încetini pasul şi se prefăcu interesat de turul oferit de Korean Airlines sau de seturile de bagaje Mark Cross.

Ea coti din nou spre vest pe Fifty-Third Street şi intră în Muzeul de Artă Modernă. Detectivii angajaţi de el acum şase săptămâni avuseseră dreptate, cel puţin până acum: joia, din două în două săptămâni, după-amiaza, îi spuseseră ei, Pamela Phillips Robinson lua trenul spre Manhattan şi vizita galerii şi muzee.

Jeff plăti taxa de intrare. Trecând de barieră, îşi simţi palmele umede de transpiraţie. Pentru moment, o pierduse din vedere.

Nu ştia de ce făcuse atâtea eforturi s-o vadă, măcar de la distanţă; era pe deplin conştient că femeia nu era şi nici nu va fi Pamela pe care o cunoscuse şi o iubise cândva. Viaţa ei se reluase pentru ultima oară. Nu mai putea spera să-i citească pe chip privirea aceea din barul studenţesc, când îl recunoscuse şi înţelesese cine era ea, cine era el şi legătura dintre ei de-a lungul deceniilor.

Nu, Pamela de acum habar n-avea de lucrurile astea. Şi totuşi, Jeff murea de dor să se mai uite o dată în ochii ei, poate chiar să-i audă puţin vocea. Tentaţia se dovedi până la urmă irezistibilă, iar el nu se ruşina de dorinţa lui şi nu se simţi vinovat c-o urmărea.

O căută mai întâi în magazinul muzeului. Poate că se oprise să cumpere o carte sau un poster, dar nu se afla printre persoanele care răsfoiau cărţi. Traversă din nou holul şi ajunse în Garden Hall, cu pereţii de sticlă, urcă la galeriile de la etajul întâi şi de acolo luă liftul spre etajele superioare. Pe lângă tablourile din colecţia permanentă, se desfăşurau două evenimente: primul era un spectacol de comemorare Mies van der Rohe, al doilea, o retrospectivă a sculpturilor lui Richard Serra. Jeff le aprecie pe toate în fugă; trebuia s-o găsească pe Pamela.

La etajul al patrulea văzu ceva ce-l făcu să râdă, în ciuda agitaţiei crescânde: ca parte a expoziţiei Van der Rohe, muzeul etalase nenumărate piese de mobilă ale arhitectului, inclusiv un scaun de piele fără braţe, exact ca acela pe care Frank Maddock îl alesese pentru biroul lui de la Future, Inc. cu foarte multă vreme în urmă.

Pamela tot nu se zărea nicăieri. Poate că va fi nevoit să mai aştepte două săptămâni până când ea venea în oraş din nou, s-o urmărească până la alt muzeu sau să pună la cale o întâlnire „întâmplătoare” chiar în gară... atâta cât să se uite la ea şi s-o audă spunând „Nu vă supăraţi...” sau „E douăsprezece fără douăzeci”.

Întors la etajul al treilea din Garden Hall, Jeff se opri să-şi tragă sufletul. Sprijinit de balustradă, se uită la peretele imens de sticlă... şi văzu, în grădina cu sculpturi de dedesubt, părul ei blond, moale, şi rochia de pânză albastru-deschis.

Pamela era încă afară când el ajunse în grădină. Stătea cu braţele încrucişate şi studia o sculptură de Serra. Jeff se opri la câţiva metri de ea şi se lăsă copleşit de o avalanşă de senzaţii şi amintiri contradictorii. Pamela se întoarse brusc spre el şi-l întrebă:

– Ce părere ai despre ea?

Nu se gândise în prealabil la ce-o să facă sau ce-o să spună dacă ea o să înceapă să-i vorbească. În mintea lui, nu trecuse de clipa în care va vedea din nou, măcar o clipă, ochii verzi şi pătrunzători pe care-i cunoştea atât de bine. Nu, îşi spuse, nu-i cunoştea deloc, în spatele lor se ascundea un suflet care pentru el se închisese fără să se mai deschidă vreodată. Femeia din faţa lui avea o singură viaţă – care se va încheia curând, fără să se reia – o viaţă în care el nu avea niciun rol.

– Te-am întrebat ce părere ai de lucrarea lui Serra.

Directă ca întotdeauna; era firea ei, nu o trăsătură câştigată de-a lungul reluărilor existenţiale.

– Cam prea dură pentru gustul meu, răspunse el într-un sfârşit, cu gândul la cu totul altceva decât la sculptura artistului.

Pamela înclină din cap gânditoare.

– Majoritatea lucrărilor lui conţin un element care implică ameninţare. Ca şi cea de acolo, *Delineator II.* Cea de pe placa de oţel de pe podea, sau cealaltă, atârnată de tavan deasupra ei. M-am tot gândit ce s-ar întâmpla dacă cea de sus ar cădea. L-ar omorî pe cel care s-ar afla dedesubt.

Nu putea sta acolo şi vorbi cu ea despre exponate. Mintea îi fugea de la o imagine la alta a vieţilor trăite alături de ea: zâmbetul din planor, bucătăria din Majorca, paturile în care se lipiseră unul de altul de-a lungul anilor... Ca şi cum crease o reluare mintală exactă a vieţilor lor, aşa cum ea crease spectacolul video pe care-l indusese în expoziţie.

– Iar lucrarea de acolo, continuă ea, *Circuit II...* Ştiu că efectul urmărit a fost o divizare interesantă a spaţiului din încăpere, dar dreptunghiurile agresive de oţel care ies din colţuri mă fac să mă simt înconjurată de lame de ghilotină. Râse uşor, autoironic. Sau poate că nu-i decât imaginaţia mea morbidă. Nu ştiu.

– Nu, o corectă Jeff, regăsindu-şi calmul. Înţeleg ce vrei să spui. Şi eu am simţit la fel. Are un stil agresiv.

– Da, prea agresiv. Îmi afectează capacitatea de a aprecia formele cu obiectivitate.

– Cea de aici arată de parcă e gata să cadă în orice clipă.

– Exact. Şi chiar în direcţia asta.

Jeff râse în ciuda agitaţiei, străbătut de acea senzaţie de încredere în sine pe care o simţise când... Nu. Îşi întrerupse gândurile încă o dată. Nu-i făcea bine să-şi amintească vremurile dinainte, petrecute cu cineva cu care femeia aceasta semăna numai la înfăţişare. Şi totuşi, totuşi... Avea acelaşi spirit hotărât, aceeaşi aură senină şi caldă ascunsă sub sensibilitatea analitică... Era o plăcere să stea de vorbă cu ea, deşi nu-şi amintea nicio secundă din vieţile lor împărtăşite.

– Spune-mi, o întrebă, nu vrei să ne mişcăm de sub chestia asta înainte să se prăbuşească peste noi? Şi să luăm prânzul împreună?

* * *

Mâncară în restaurantul aflat vizavi de grădina cu sculpturi, se amuzară de natura evident periculoasă a lucrărilor lui Serra şi deplânseră ezitările muzeului de a expune lucrările artiştilor mai tineri. Jeff o ajută să-şi îmbrace puloverul când umbra turnului de deasupra muzeului coborî peste grădină; îi atinse părul fără să vrea şi se abţinu cu greutate să nu mângâie chipul drag, de mult pierdut.

Pamela îi povesti cum abandonase cariera de artistă şi îi vorbi despre frustrările şi bucuriile vieţii de familie. El sesiză mişcarea permanentă a ochilor ei, senzaţia nemulţumirii unei vieţi netrăite pe deplin. O viaţă care se va stinge în curând. Ar fi vrut din tot sufletul să-i spună câte realizase în alte existenţe.

Veni şi clipa când îşi terminară prânzul şi conversaţia ajunse într-un impas.

– Aşa deci, zise el, vrând să prelungească întâlnirea, dar neştiind cum să procedeze. A fost foarte plăcut.

– Da, într-adevăr, confirmă ea, jucându-se stingherită cu linguriţa de cafea.

– Vii des în oraş?

– De două ori pe lună.

– Am putea…

Îl lăsă vocea; nu ştia exact ce-i propunea, nici măcar dacă să propună ceva în legătură cu ei doi.

– Ce anume? întrebă ea, alungându-i tăcerea.

– Nu ştiu. Să vizităm alt muzeu. Să luăm prânzul din nou altă dată.

Ea frământa în continuare linguriţa.

– Sunt căsătorită…

– Ştiu.

– Nu… Adică, nu am…

Jeff zâmbi şi-i dădu un şerveţel.

– Pentru ce e ăsta?

– Ca să-l rupi în bucăţi foarte mici.

Pamela râse imediat, apoi îl privi întrebătoare:

– De unde ai ştiut că…? Dădu din cap încet. Uneori am impresia că-mi citeşti gândurile. Ca atunci când m-ai întrebat dac-am pictat vreodată delfini. Nu ţi-am spus că-mi plac la nebunie balenele şi delfinii.

– Nu, dar m-am gândit că-ţi plac.

Pamela rupse şerveţelul exact pe mijloc, cu plăcere exagerată, şi îl privi cu un aer de încântare curioasă şi hotărâre bruscă.

– Săptămâna viitoare e o expoziţie Jack Youngerman la Guggenheim. S-ar putea să trec pe acolo.

* * *

Parfumul de mosc le înveli trupurile îmbrăţişate şi se prelinse în dormitor, odată cu şirul de amintiri. Era mirosul dulceag al nopţilor petrecute sub păturile groase din cabana de la Montgomery Creek, al zilelor fierbinţi şi senine de pe puntea din faţă a unui iaht în Florida Keys, al dimineţilor de duminică în care stăteau înveliţi în cearşaf în apartamentul din hotelul Pierre şi… al după-amiezelor furate, petrecute aici în ultimul an.

Jeff privi chipul de pe pieptul lui, ochii închişi, buzele întredeschise, de copil dormind. Îi veniră în minte versurile din Bhagavad-Gita, rostite de ea cu pasiune intensă în seara aceea de demult, în refugiul din Topanga Canyon:

Tu şi eu, Arujna, am trăit multe vieţi.
Eu le ţin minte pe toate: tu, nu.

Pamela se mişcă în braţele lui, se întinse cu un oftat de mulţumire, lipindu-se de corpul lui ca o pisicuţă afectuoasă.

– Cât e ceasul? îl întrebă căscând.

– Şase şi douăzeci.

– Fir-ar, zise ea, ridicându-se în capul oaselor. Trebuie să plec.

– Vii în oraş marţea viitoare?

– Ora mea s-a anulat, dar… N-am spus nimic despre asta acasă. Putem să petrecem împreună toată ziua.

Jeff zâmbi, încercând să pară mulţumit. Marţea viitoare. O zi întreagă împreună. Ecouri fragile, dulci-amare, ale clipelor de odinioară; dar ea n-avea de unde să ştie.

– Poate c-o să-mi termin tabloul atunci, spuse Pamela coborând din pat şi strângându-şi hainele împrăştiate.

– Când pot să mă uit la el?

– Numai când e gata. Mi-ai promis.

Încuviinţă din cap, cu un mic sentiment de vinovăţie: cu o zi înainte aruncase o privire pe furiş la pânza acoperită. Făcuse progrese în ultimul an, de când picta regulat şi mergea la cursuri de compoziţie avansată la Universitatea din New York; dar nu va mai dobândi niciodată măiestria, imaginaţia ei nu va mai zbura niciodată pe culmile strălucitoare atinse în alte vieţi, necunoscute ei.

Tabloul aproape terminat era un studiu de nud: ei doi goi, mână în mână, râzând şi alergând printr-un tunel de viţă de vie împletită pe spaliere albe, prin care pătrundeau raze de soare. Jeff fu impresionat de simplitatea, de naivitatea bucuriei spiritelor libere pictate; era opera unui artist care abia începuse să iubească şi care nu avusese ocazia să caute hotarele dragostei, ale vieţii înseşi.

Timpul petrecut împreună de la întâlnirea din muzeu era inevitabil limitat: o după-amiază o dată sau de două ori pe săptămână în apartamentul lui, rareori o noapte, când Pamela îi spunea soţului ei că vrea să rămână în oraş ca să vadă o piesă sau să meargă la un concert… Şi o dată, o singură dată, un sfârşit săptămână la Cape Cod. Le spusese celor de acasă că merge la Boston, în vizită la o fostă colegă de facultate.

Nu discutaseră despre divorţ decât o dată, pe scurt. Jeff ştia că nu era pregătită pentru o ruptură drastică. Ceea ce împărtăşeau ei avea limite mai largi decât ştia ea, exista o linie de separare între felul în care se cunoşteau unul pe celălalt.

Uneori ea o simţea vag, în privirea pierdută de pe chipul lui, într-o conversaţie întreruptă brusc.

O iubea, o iubea cu adevărat pe Pamela de acum, nu ca o reflectare a celorlalte Pamele, din alte existenţe… dar ochii ei îi aminteau întruna de timpul lăsat în urmă, care colora viaţa lor de acum cu nuanţe de melancolie perpetuă.

Se îmbrăcase, iar acum îşi pieptăna şuviţele fine, încâlcite în pat. De câte ori o urmărise când se pieptăna, şi în câte oglinzi? Mai multe decât şi-ar putea ea imagina sau decât putea el suporta să-şi amintească.

– Ne vedem săptămâna viitoare, îi spuse Pamela, aplecându-se să-l sărute când îşi luă poşeta de pe noptieră. Încerc să prind un tren mai devreme.

Îi întoarse sărutul şi-i prinse faţa în mâini pentru o clipă plină de dor, cu gândul la anii, la deceniile, la speranţele şi visurile realizate şi destrămate…

Dar săptămâna viitoare vor avea o zi întreagă numai a lor, o zi caldă, de primăvară timpurie. Merita să aştepte.

* * *

Primul suflu de iarnă veni de pe lac, scuturând frunzele galbene şi roşii ale copacilor de pe Cherry Hill. Fântâna din holul principal al gării bolborosea cu stropi reci când Jeff şi Pamela trecură pe lângă ea în drum spre podul elegant din Central Park.

După ce-l traversară, porniră spre nord, pe aleile străjuite de copaci din Ramble, ocolind lacul prin stânga. Sute de păsări ciripeau agitate în jurul lor, pregătindu-se pentru lunga călătorie spre sud.

– N-ar fi frumos dac-am putea zbura şi noi cu ele? întrebă Pamela, lipindu-se de Jeff în timp ce se plimbau. Departe, pe o insulă, sau în America de Sud…

Nu-i răspunse, ci o strânse mai tare lângă el, cu braţul pe după talie. Ce amar era gândul că n-o putea proteja de ceea ce li se va întâmpla amândurora, curând.

Se opriră pe Balcony Bridge, în partea de nord a lacului, şi admirară pădurea de dedesubt, apa în care se oglindeau turnurile din Manhattan.

– Ghici ce vreau să-ţi spun, îi şopti Pamela, cu faţa lipită de a lui.

– Ce?

– I-am spus lui Steve că mă duc din nou în vizită la colega mea din Boston în weekendul viitor. De vineri până luni. Am

putea *zbura* undeva, dacă vrei.

– E… minunat.

Nu mai putea spune nimic. Ar fi fost cea mai mare cruzime din partea lui să-i spună ce ştia. Că asta era ultima zi în care se vor mai vedea. Marţea viitoare, peste cinci zile, lumea va înceta să existe pentru amândoi.

– Nu eşti prea încântat, se încruntă ea.

Jeff se forţă să zâmbească, încercând să-şi mascheze durerea şi teama. Mai bine s-o lase să se agaţe de anii pe care crede că-i va trăi; acum, la sfârşit, cel mai frumos cadou pe care i-l putea face era o minciună.

– E minunat, se prefăcu el entuziasmat. Sunt doar mirat, asta-i tot. Putem merge unde vrei. Oriunde. Barbados, Acapulco, Bahamas… tu alegi.

– Nu-mi pasă. Se cuibări mai tare în braţele lui. Câtă vreme e cald, e linişte şi sunt cu tine.

Dacă ar fi vorbit din nou, vocea l-ar fi trădat. O sărută, în schimb, îşi adună toată durerea din suflet într-un sărut final, care să cuprindă tot ce simţea pentru ea, tot ceea ce ei doi…

Pamela gemu brusc şi se lăsă moale pe el. O prinse de umeri ca să nu cadă.

– Pamela? Doamne, ce…

Ea îşi regăsi echilibrul, se trase de lângă el şi-l privi şocată.

– Jeff? O, Doamne, *Jeff?*

Ochii ei larg deschişi spuneau totul: înţelegere, recunoaştere, amintire. Cunoştinţele şi chinul suferit în opt existenţe diferite se oglindeau pe faţa ei şi pe buzele ei, transfigurate de confuzia totală.

Privi în jur, văzu parcul, conturul oraşului New York pe cer. Ochii plini de lacrimi îi căutară pe ai lui Jeff.

– Trebuia… trebuia să fie pentru ultima oară!

– Pamela…

– În ce an suntem? Cât timp mai avem?

Nu-i putea ascunde adevărul; trebuia să-l afle.

– Suntem în 1988.

Pamela se uită din nou la copaci, la frunzele arămii alunecând şi dansând pretutindeni în jurul lor.

– E deja toamnă!

Îi mângâie părul răscolit de vânt. Ar fi vrut s-o ferească de adevăr încă o clipă măcar. Nu-l putu evita.

– E octombrie, îi spuse cu blândeţe. Treisprezece octombrie.

– Asta înseamnă… numai cinci zile!

– Da.

– Nu-i cinstit, suspină ea, ultima oară eram pregătită, aproape acceptasem… Se opri brusc, aruncându-i altă privire nedumerită. Ce căutăm aici împreună? De ce nu sunt acasă?

– Trebuia… trebuia să te văd.

– Mă sărutai, îl acuză ea. O sărutai *pe ea,* persoana care am fost eu, înainte!

– Pamela, am crezut…

– Nu mă interesează ce ai crezut, se răsti, smucindu-se de lângă el. Ştiai că nu sunt eu cu adevărat, cum ai putut face un lucru atât de… de pervers?

– Dar erai tu, insistă Jeff. Nu aveai nicio amintire, dar erai tu, noi încă…

– Nu-mi vine să cred că spui asta! De când durează povestea, când ai început-o?

– Sunt aproape doi ani.

– Doi ani! Te-ai… folosit de mine, ca şi cum aş fi fost un obiect, ca şi cum…

– N-a fost deloc aşa, deloc! Ne-am iubit, ai început să pictezi din nou, te-ai întors la şcoală…

– Nu-mi pasă ce-am făcut. M-ai sedus şi m-ai luat de lângă familie, m-ai păcălit… perfect conştient de ceea ce faci, ştiind cum să mă influenţezi, să mă… controlezi!

– Pamela, te rog. Întinse mâna spre ea, încercând s-o liniştească, s-o facă să înţeleagă. Răstălmăceşti totul, eşti…

– Nu mă atinge! strigă ea, păşind înapoi pe podul pe care se îmbrăţişaseră nu demult. Dă-mi pace şi lasă-mă să mor! Lasă-ne pe amândoi să murim, să terminăm odată!

Încercă s-o oprească, dar ea fugi. Pierduse ultima speranţă din ultima lui viaţă, pe cărarea care ducea spre Seventy-Seventh Street, spre oraşul anonim, devorator… spre moartea imuabilă şi certă.

Douăzeci şi unu

Jeff Winston muri singur. Dar moartea lui nu era finală. Se trezi în biroul său de la WFYI, în care se sfârşise prima din multele lui existenţe: programul reporterilor afişat pe pereţi, fotografia înrămată a Lindei pe birou, prespapierul de sticlă care crăpase când îşi dusese mâinile la piept şi scăpase receptorul, cu atâta vreme în urmă. Se uită la ceasul digital aflat deasupra raftului cu cărţi:

12:57 PM, 18 OCT 1988

Mai avea de trăit nouă minute. Nu era timp să se gândească la nimic decât la durerea sfâşietoare şi la neant. Mâinile începură să-i tremure, ochii i se umplură de lacrimi.

– Jeff, în legătură cu campania asta nouă... Directorul de publicitate Ron Sweeney stătea în pragul uşii deschise, holbându-se la el.

– Isuse, eşti alb ca varul! Ce-i cu tine?

Jeff se uită la ceas:

1:02 PM, 18 OCT 1988

– Ieşi afară, Ron.

– Să-ţi aduc un Alka-Seltzer sau altceva? Vrei să chem un doctor?

– Ieşi dracului afară!

– Iartă-mă, am vrut...

Sweeney ridică din umeri şi închise uşa în spatele lui.

Tremurul din mâini se imprimă şi umerilor, apoi spatelui. Închise ochii, îşi muşcă buza de sus şi simţi gustul sângelui.

Sună telefonul. Ridică receptorul cu mâini tremurânde, încheind ciclul lung care începuse cu multe vieţi în urmă.

– Jeff, îi spuse Linda, trebuie...

Ciocanul invizibil îl izbi în piept, omorându-l din nou.

Se trezi, privind panicat cifrele roşii sclipitoare din celălalt capăt al camerei:

1:05 PM, 18 OCT 1988

Aruncă cu prespapierul în ceas şi-i sparse cadranul pătrat din plastic. Telefonul suna şi suna întruna. Jeff îl acoperi cu un ţipăt, un răcnet animalic, apoi muri, se trezi cu telefonul în mână, auzi vorbele Lindei şi muri din nou, iarăşi şi iarăşi: se trezea şi murea, conştiinţă şi neant alternând mai repede decât le putea percepe, concentrat numai pe durerea din piept.

În mintea sa distrusă, Jeff striga după eliberare, dar nimeni nu veni să-i curme supliciul; căuta evadare fie în nebunie, fie în uitare, nu mai conta... Dar el în continuare vedea, auzea şi simţea, îşi conştientiza tortura, suspendat fără cale de întoarcere în întuneric, între neviaţă şi nemoarte, în secunda paralizantă, eternă, a dispariţiei sale.

* * *

– Trebuie..., o auzi pe Linda vorbind, trebuie să stăm de vorbă.

Simţi o durere undeva. Îi luă un moment să-i identifice sursa: strângea receptorul în mână foarte tare. Se relaxă, iar durerea din degetele umede de transpiraţie dispăru.

– Jeff, ai auzit ce ţi-am spus?

Încercă să vorbească, dar din gură îi ieşi un sunet gutural, jumătate geamăt, jumătate, mormăit.

– Am zis că trebuie să stăm de vorbă, repetă Linda. Să ne aşezăm unul în faţa celuilalt şi să vorbim deschis despre căsătoria noastră.

Deschise ochii şi se uită la ceasul de pe raftul cu cărţi:

1:07 PM, 18 OCT 1988

– N-ai de gând să-mi răspunzi? Înţelegi cât e de important pentru noi să stăm de vorbă?

Cifrele se schimbau încet, ajungând la 1:08.

– Da, îi răspunse, forţându-se să vorbească. Înţeleg. O să stăm de vorbă.

De la celălalt capăt al firului se auzi o respiraţie lungă, de uşurare.

– E târziu, dar s-ar putea să mai avem timp.

– O să vedem.

– Crezi c-ai putea să vii mai repede acasă astăzi?

– Încerc, promise Jeff.

Avea gâtul uscat de emoţie.

– Atunci, ne vedem când ajungi acasă. Avem foarte multe de discutat.

Jeff puse receptorul în furcă, tot cu ochii la ceas. Cifrele deveniră 1:09.

Duse mâna la piept. Inima îi bătea constant. Trăia. Trăia, timpul îşi reluase cursul natural.

Sau oare nu şi-l deviase niciodată? Poate că Jeff suferise un atac de cord, unul uşor, dar suficient ca mintea lui să halucineze. Nu era ceva neobişnuit; el însuşi făcuse analogia cu un om care se îneacă şi-şi revede viaţa trecându-i prin faţa ochilor, aşteptându-se într-un fel să păţească acelaşi lucru. Creierul era capabil de fantezii extraordinare, de comprimarea şi dilatarea timpului, mai ales în crizele dinainte de moarte.

Bineînţeles, se asigură Jeff, şi-şi şterse fruntea de sudoare, uşurat. Era logic, mult mai logic decât călătoria prin existenţele acelea, prin experienţele...

Ochii îi fugiră la telefon. Nu era decât o singură cale să afle adevărul. Puţin stânjenit, formă numărul informaţiilor din Westchester County.

– Ce oraş, vă rog? îl întrebă centralista.

– New Rochelle. Abonatul Robinson Steve sau Steven Robinson.

Urmă o pauză, se auzi un declic pe fir, apoi o voce monotonă, artificială, îi citi numărul de telefon.

Poate că auzise numele ăsta undeva, în vreo ştire neimportantă. I-o fi rămas în minte, ca să apară în iluzia lui, peste câteva săptămâni sau luni.

Formă numărul primit. Răspunse o fetiţă care avea nasul înfundat.

– Mama... e acasă? o întrebă Jeff.

– Imediat. Mami! Hai la telefon.

Vocea femeii care alergase la telefon se auzea înfundată şi distorsionată:

– Alo?

Greu de spus care dintre ele. Respira des şi superficial.

– Pamela... Robinson? Pamela Phillips?

Linişte. Se opri şi respiraţia.

– Kimberly, reluă femeia, poţi să închizi acum. E timpul să mai iei un Contac şi medicamentul de tuse.

– Pamela? zise Jeff după ce fetiţa închise. Sunt...

– Ştiu. Bună, Jeff.

Închise ochii, inspiră adânc şi expiră treptat aerul din piept.

– E adevărat, atunci… totul? *Starsea,* Montgomery Creek, Russell Hedges? Ştii despre ce vorbesc?

– Da. Nici eu n-am fost sigură până când nu ţi-am auzit vocea. Jeff, a fost groaznic, am murit şi m-am trezit întruna…

– Ştiu. Tot aşa am păţit şi eu. Dar înainte de asta, sigur îţi aminteşti prin câte am trecut împreună, îţi aminteşti de vieţile noastre?

– De fiecare dintre ele. Am fost, medic, pictor… tu ai scris cărţi, noi doi am…

– Am plutit.

– Şi asta. Pamela oftă în semn de regret adânc, de oboseală şi de… altceva. Ştii, ultima zi, în Central Park…

– Am crezut c-o să fie ultima oară, că… n-o să te mai întorci. Niciodată. Trebuia să fiu cu tine până la capăt, chiar dacă numai cu o parte din tine, care nu mă cunoştea.

Ea nu spuse nimic. După câteva secunde, liniştea dintre ei atârna greu, ca anii pierduţi de mai înainte.

– Ce facem acum? întrebă Pamela în cele din urmă.

– Nu ştiu. Încă nu gândesc cum trebuie.

– Nici eu, recunoscu ea. Nu ştiu cum ar fi mai bine pentru noi. Tăcu, ezitând. Ştii, Kimberly nu merge la şcoală azi pentru că e bolnavă – de-asta a răspuns la telefon – dar nu numai pentru că e răcită. Ieri i-a venit ciclul prima oară. Am murit exact când ea devenea femeie. Iar acum…

– Înţeleg, îi spuse.

– N-am văzut-o niciodată cum creşte. Nici tatăl ei. Iar Christopher merge la liceu. Anii ăştia sunt foarte importanţi pentru ei.

– E prea devreme pentru oricare dintre noi să facem planuri definitive de pe acum. Avem de absorbit atâtea lucruri noi cu care să ne obişnuim.

– Sunt aşa de bucuroasă că… nu mi-am imaginat totul.

– Pamela… Jeff căuta cuvintele care să exprime ce simţea. Dacă ai ştii cât de mult…

– Ştiu. Nu trebuie să spui nimic.

Puse calm receptorul în furcă şi rămase cu privirea aţintită asupra lui vreme îndelungată. Poate că trecuseră prin prea multe împreună, văzuseră, cunoscuseră şi împărtăşiseră mai multe decât le-ar oferi lumea de astăzi. Au câştigat şi au pierdut, au întins mâna spre lume şi au lăsat-o să cadă…

Pamela spusese odată că ei doar schimbaseră lucrurile, nu le făcuseră mai bune. Nu era complet adevărat. Uneori faptele lor avuseseră consecinţe pozitive pentru ei şi pentru restul lumii. Fiecare existenţă fusese diferită, aşa cum fiecare şansă e diferită, cu rezultate neprevăzute. Dar alegerile trebuiau făcute, îşi spuse Jeff. Învăţase să accepte posibilele pierderi în speranţa că vor fi compensate de avantaje. Singurul eşec adevărat, cumplit, ar fi fost să nu rişte deloc.

Îşi văzu imaginea în sticla fumurie care proteja cărţile de pe raft: şuviţe cărunte, cearcăne sub ochi, riduri discrete care-i încreţeau fruntea. N-o să mai dispară niciodată semnele astea de îmbătrânire, hieroglife ale tinereţii pierdute, scrijelite permanent pe chipul şi pe trupul său cu fiecare an care trecea.

Cu toate astea, medită Jeff, anii îi vor aduce lucruri noi, panoplii de evenimente neprevăzute şi senzaţii în continuă schimbare, de care nu avusese parte până acum. Filme şi piese de teatru noi, progresul tehnologic, muzica nouă. Doamne, cât de mult îşi dorea să audă un cântec nemaiauzit.

Ciclul interminabil în care fuseseră blocaţi el şi Pamela se dovedise o formă de închisoare, nu de eliberare. Se lăsaseră prinşi întotdeauna în luxul înşelător al opţiunilor viitoare, aşa cum Lydia Randall, orbită de speranţele tinereţii ei, credea că viaţa o să-i ofere şanse la nesfârşit. „Avem *atâta timp”,* îi spusese ea, cum îi repetase şi el Pamelei vorbele care acum îi răsunau din nou în minte: „Data viitoare… data viitoare”.

Acum totul era altfel. Asta nu era „data viitoare”, aşa ceva nu va mai veni; era *singura* dată, o viaţă unică şi finită, despre care Jeff nu ştia în ce direcţie se va îndrepta şi cu ce consecinţe. Nu avea de gând să irosească sau să ia ca de la sine înţeles niciun moment din ea.

Jeff se ridică şi merse în încăperea aglomerată în care se redactau ştirile. La biroul central, în formă de U, Gene Collins, editorul ştirilor de prânz, era înconjurat de monitoare pe care se scurgeau fluxuri de ştiri de la AP, UPI şi Reuters, ecrane de televizor comutate pe CNN şi pe toate trei reţelele, o consolă de ştiri conectată la reporterii de pe teren şi aflată în legătură cu corespondenţii lor din Los Angeles, Beirut, Tokyo…

Jeff simţi cum curge prin el energia proaspătă a lumii imprevizibile de afară, în care trăia încă o dată. Un redactor trecu pe lângă el în fugă, ducând un buletin de culoare verde în cabina de emisie. Se întâmplase ceva important – poate un dezastru,

poate o descoperire inegalabilă şi benefică pentru omenire. Orice ar fi fost, va fi la fel de nou pentru el ca pentru restul lumii.

Diseară o să stea de vorbă cu Linda. Nu ştia ce o să-i spună, dar îi datora – îşi datora lui însuşi măcar atât. De altceva nu era sigur, iar gândul îl încânta de pe acum. Poate că o să rămână cu Linda, poate că o să fie împreună cu Pamela într-o zi, poate o să-şi schimbe cariera. Singurul lucru care conta era că următorii douăzeci şi cinci de ani vor face parte din viaţa *lui,* pe care o va trăi aşa cum îi va fi mai bine. Nimic nu era mai important: nici munca, nici prieteniile, nici relaţiile cu femeile. Ele făceau parte din ea, jucau un rol de netăgăduit, dar nu i-o defineau şi nu i-o controlau. Pentru că acum viaţa depindea de el, numai de el.

Posibilităţile, ştia Jeff, erau nelimitate.

Epilog

Peter Skjøren se trezi cu amintirea şocului şi a durerii proaspătă în minte. Se afla în călătorie de afaceri în republica Bantu şi lua prânzul cu ministrul adjunct al comerţului în Mandela City, când... *a murit.* S-a prăbuşit pe neaşteptate pe masă, vărsând băutura pe pantalonii oficialităţii guvernamentale – observase lucrul ăsta şi se simţise penibil, în ciuda durerii apăsătoare din piept; pe urmă coborâse peste el întunericul cu contururi roşii, apoi neantul.

Până în acest moment. Aici, în magazinul din Karl Johansgate, acasă la Oslo, unde învăţase primele noţiuni despre vânzare, unde-şi găsise vocaţia care-l purtase în lumea comerţului. În magazinul în locul căruia se construise un bloc de apartamente acum douăzeci de ani.

Peter deschise registrul contabil de pe birou, văzu data, se uită la degetele lui tinere, fine, fără verighetă.

Nu se întâmplase încă nimic din ceea ce ştia el. Nici avalanşa din Elveţia, în care murise fiul lui, Edvard, nici nopţile de melancolie meditativă care o împinseseră pe soţia lui, Signe, în vârtejul fără speranţă al alcoolismului. Nu avea nici fiu, nici soţie, ci doar un viitor luminos, ale cărui capcane şi oportunităţi le cunoştea perfect şi le putea evita sau exploata, după caz. Anii aceia familiari şi trecuţi de mult, din 1988 până în 2017, avea să-i trăiască din nou, ştiind ce greşeli făcuse înainte. De data asta, jură Peter Skjøren, n-o să mai facă niciuna.

„Grimwood a extins în mod spectaculos limitele genului cu această poveste originală şi excelent realizată."

Publishers Weekly

„Jeff se trezeşte din nou şi din nou ca să-şi retrăiască viaţa, de fiecare dată surprins de noi bucurii şi de noi dureri. De copiii pe care i-a crescut pentru ca apoi să-i piardă, de femeile care nu-l mai doresc a doua oară în preajma lor."

ORSON SCOTT CARD

O carte care îţi poate schimba viaţa!

Omul s-a străduit cu disperare să înțeleagă timpul. Unii simt că nu au niciodată destul timp. Unii simt că au prea mult. Unii au impresia că timpul zboară. Unii îşi doresc să poată călători prin timp. Este prietenul şi, totodată, enigmaticul nostru duşman. Nimic n-a fost ținta mai multor speculații decât timpul.

colecția nautilus fantasy

www.nemira.ro